COLECȚIA

Iubiri de poveste

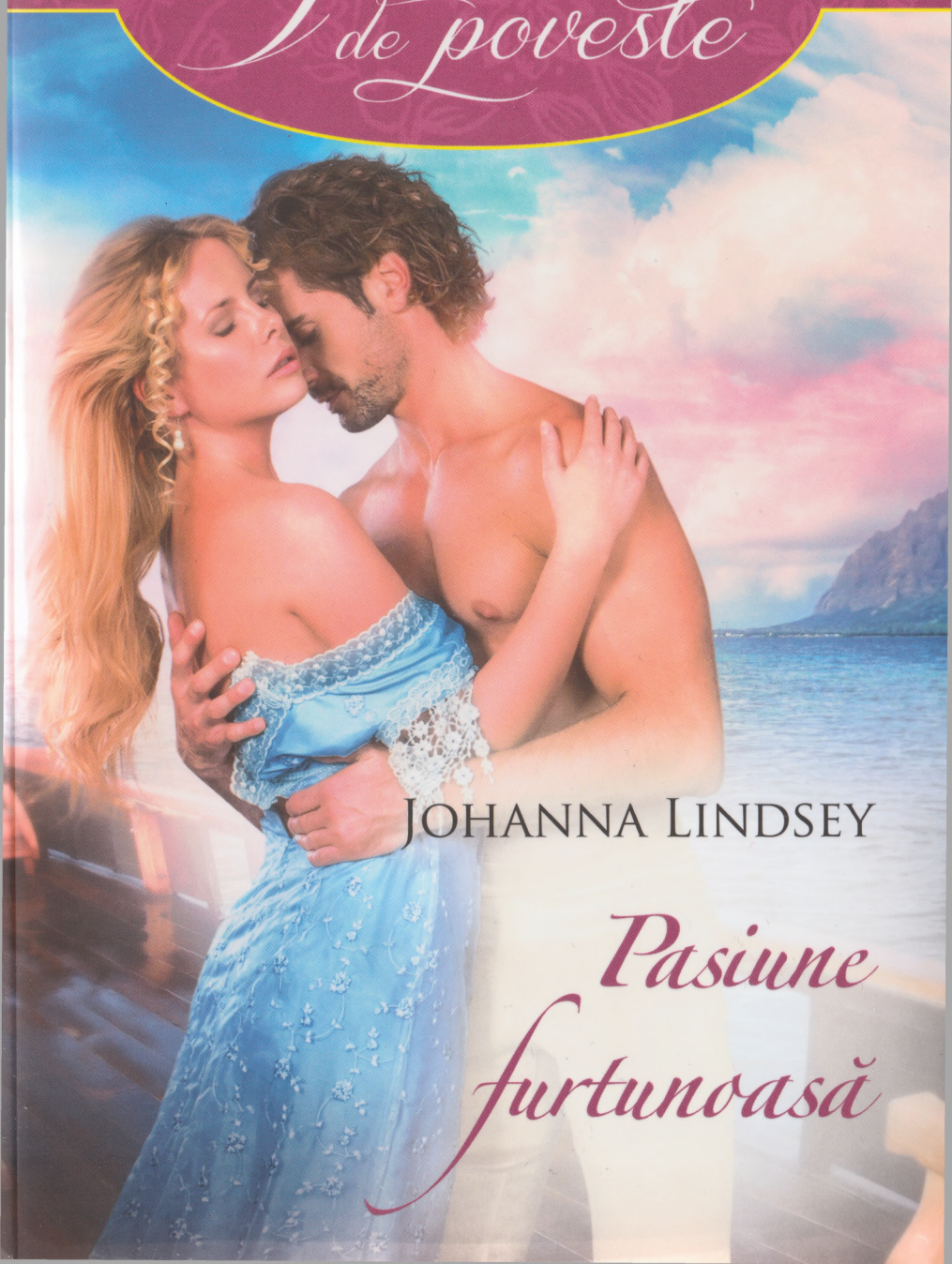

JOHANNA LINDSEY

Pasiune furtunoasă

SERIA „FAMILIA MALORY"

Pentru prima oară de când se cunosc, James Malory și cumnații pe care nu-i prea are la inimă cad de acord asupra unui lucru: a venit vremea ca, împreună, să-l facă să plătească pe ticălosul care a răpit-o cu ceva timp în urmă pe Jacqueline „Jack" Malory, iubita fiică a lui James, ducând-o în Caraibe. Faptul că ea a reușit să scape nevătămată nu-i poate împiedica însă pe acești bărbați intempestivi să caute să se răzbune. James a reușit să își dea seama cine a orchestrat totul, așa că pornește către Indiile de Vest pentru a le demonstra vinovaților ce înseamnă o răzbunare în stil Malory.
Interesată mai degrabă de răzbunare decât de găsirea unui soț în timpul primului ei sezon londonez, Jack este furioasă că tatăl ei a lăsat-o acasă, așa că pune la cale propriul plan. Curând, un necunoscut o face să cadă, împreună cu fratele ei Jeremy, chiar în capcana pe care ei i-o pregătiseră misteriosului răpitor. Cei doi frați sfârșesc pe corabia lui Damon Reeves, iarăși în drum spre Caraibe. În timp ce Jack reia înfruntarea de voințe cu chipeșul ei temnicer, își dă seama că nu are de-a face cu un simplu pirat, ci cu un nobil hotărât să-și regleze conturile cu cel care pe vremuri era cunoscut drept căpitanul Hawk – nimeni altul decât James Malory. Dar în această cursă a răzbunărilor, victimă ar putea cădea chiar Jack, prinsă fără scăpare în pasiunea furtunoasă care se naște între ea și Damon.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2452-9
9 786063 324529
Alma

JOHANNA LINDSEY

Pasiune furtunoasă

Beautiful Tempest
Johanna Lindsey
Copyright © 2017 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pasiune furtunoasă
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Pasiune furtunoasă / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2452-9

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Pasiune furtunoasă

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Alma

Capitolul 1

În marea casă din Berkeley Square, Georgina Malory intră în sufragerie, alăturându-i-se soțului ei pentru prânz. Gemenii, Albert și Adam, tocmai părăsiseră încăperea, trecând în fugă pe lângă ea, spre scări, farfuriile lor goale fiind tot pe masă. La paisprezece ani, băieții încă alergau mai degrabă decât să meargă. Renunțase să-i mai certe pentru acest lucru.

Dar acum se gândea la soțul ei și la iminenta lui călătorie, deși spera că aceasta nu avea să înceapă înainte de finalul sezonului. Ridicând dintr-o sprânceană castanie, un gest învățat de la el, spuse pe un ton aproape la fel de sec precum al lui:

– Altă corabie? Chiar așa, James, o corabie în plus nu a fost de-ajuns?

James Malory se fâstâci pentru un scurt moment, apoi întrebă:

– Cum naiba ai aflat despre asta?

– Noul tău căpitan a trecut pe aici dimineață pentru a anunța că va lipsi câteva zile – își vizitează familia. Trebuie să-i anunțe că mai are de făcut o călătorie în calitate de căpitan înainte de a se retrage, așa cum se așteptau ei.

James își încrucișă brațele peste pieptul larg, dar acum zâmbea.

– Pot fi foarte convingător, după cum știi prea bine. Voia să-și vândă corabia. I-am vrut și pe el, și echipajul cu ea.

– Dar deja ai cumpărat o a doua corabie.

– Întâmplarea, draga mea. Doar pentru cazul în care trebuie să plec fără frații tăi.

Așezându-se lângă soțul ei, Georgina replică:

– Vrei să spui că ai folosi orice scuză pentru a face asta.

– Prostii! Atât timp cât nu trebuie să suport compania lor pe parcursul călătoriei, sunt dispus să le accept ajutorul, chiar dacă și-l oferă doar pentru că prețioasa lor nepoată a fost folosită drept momeală și își doresc răzbunare.

– Ești nedrept cu ei. Cu planurile de răpire dejucate și cu tine cerut drept răscumpărare, chiar crezi că ar ridica din umeri și nu s-ar mai gândi deloc la asta? Când s-ar putea întâmpla din nou? Când eu aș fi devastată dacă s-ar întâmpla din nou? Da, da, am fost atentă atunci când ai spus că nu putem trece asta cu vederea. Acum înțeleg și de ce nu vrei să mă lași să te însoțesc de această dată. Apoi Georgina râse. Dar totuși, James, șapte corăbii?

– S-ar putea să fie opt. Nathan Tremayne a oferit-o și pe a sa.

Georgina rămase cu gura căscată.

– Să nu îndrăznești să-i strici luna de miere! De fapt, asta seamănă cu a pune carul înaintea boilor, așa că să nu îndrăznești să părăsești Anglia înainte de a-i vedea pe Nathan și Judy căsătoriți.

– Mușcă-ți limba, Georgina. Să-l privesc pe Tony conducându-și fiica spre altar împotriva voinței lui? Nu aș vrea să ratez asta.

– Fratele tău a fost de acord...

– A fost constrâns, o întrerupse James. Dar știi cum poate fi Ross, ca să nu mai vorbim despre Judy, atunci când își pune ceva în minte. A fost depășit numeric în chestiunea căsătoriei fiicei lui cu Tremayne.

– Tu nu ai nici o obiecție față de primirea unui contrabandist în familie?

James chicoti.

– Fost contrabandist, dar mărturisesc că sunt bucuros să nu mai fiu doar eu oaia neagră.

Georgina zâmbi larg.

– Cred că se poate spune că încă deții rolul principal – și că te bucuri de notorietate, nu te obosi să negi.

James nu negă. Cei zece ani pe care îi petrecuse drept căpitanul Hawke, piratul-gentleman, fuseseră printre cele mai fericite perioade ale vieții lui.

– În orice caz, oferta lui Nathan a fost apreciată, dar mă gândeam deja s-o refuz, iar cea de-a treia corabie mi-a oferit scuza potrivită. Nu vreau să-l supăr pe Nathan, nu acum, când este atât de sensibil cu privire la primirea lui în familie.

– Presupun că cele trei corăbii ale tale sunt deja echipate și gata de plecare în orice moment, nu? După întoarcerea celui de-al treilea căpitan, desigur.

– Desigur. Corăbiile lui Warren și Boyd sunt și ele pregătite, la fel și a ta. Ni se va alătura și Drew, fie aici, dacă ne aduce informațiile pe care le-a adunat, fie în Caraibe, dacă ni le trimite printr-o scrisoare. În acest caz, ne va spune unde să ne întâlnim cu el. Dar a avut suficient timp să afle cine e răufăcătorul nostru. Dacă nu primim vești de la el într-o lună, voi pleca să-l ajut personal în căutarea răspunsurilor.

Georgina nu se îndoise niciodată că James avea să se întoarcă în Caraibe căutând răzbunare. Nu poți provoca un Malory în această manieră extremă în care fusese provocat James, prin răpirea fiicei sale și cererea *lui* drept răscumpărare, fără a te supune consecințelor.

Cei cinci frați ai Georginei fuseseră la fel de furioși din cauza răpirii lui Jack, iar sentimentele lor de vinovăție nu făcuseră decât să le exacerbeze furia. Se învinovățeau pe ei înșiși pentru chinul prin care trecuse Jack, deoarece ei fuseseră cei care insistaseră ca aceasta să aibă parte de un debut în America înainte de primul ei sezon din Londra. Încă sperau că urma a se căsători cu un american, nu cu un englez. Dacă n-ar fi fost asta, Jack nu s-ar fi aflat în Bridgeport, Connecticut, atunci când fusese răpită din grădina familiei Anderson. Iar răpitorii ei scufundaseră toate corăbiile din port în acea noapte, astfel că familiile Malory și Anderson nu putuseră pleca imediat în urmărirea lor. Dar sosirea oportună a lui Nathan Tremayne cu corabia sa dejucase această parte a planului. Nathan, James și Judy, împreună cu Thomas, cu Warren și cu Drew Anderson putuseră urmări corabia răpitorilor până în Caraibe. Din fericire, Jacqueline reușise să scape nevătămată și-i așteptase în St. Kitts. Nu reușise însă să rezolve misterul și să-și dea seama cine-l voia pe James mort.

– În ceea ce privește plecarea ta, să spunem o lună? întrebă Georgina. Ar fi aproape sfârșitul sezonului. Sau vrei să-i explici tu lui Jack de ce nu vei fi aici pentru finalul acestuia?

– Draga noastră fiică abia bagă de seamă prezența mea la toate balurile și seratele, îi aminti el.

Era o plângere foarte întemeiată. Nici măcar nu încercă să-și controleze tonul pentru a o masca. Georgina încercă să nu râdă, dar nu reuși, ceea ce-i atrase una dintre privirile intimidante ale lui James, deși acesta știa foarte bine că nu aveau nici un efect asupra ei.

James planificase să sperie toți pretendenții lui Jack. Fusese nevoie de multe insistențe din partea soției și a fiicei sale înainte ca James să fie de acord să participe discret la petrecerile la care era invitată Jacqueline. Și, deși era greu pentru cineva de dimensiunile lui să rămână discret, încercase să se țină pe margine, uneori stând chiar afară pe terasă dacă nu era suficient loc înăuntru. După cum se dovedise, Jack își vrăjise într-atât curtezanii, încât aceștia nici nu remarcaseră prezența tatălui ei, ceea ce era foarte deranjant pentru James.

Cu toate acestea, James nu ar fi fost niciodată de acord să stea retras dacă Jack nu l-ar fi asigurat că refuza să se îndrăgostească în timpul primului ei sezon și că nu intenționa să se căsătorească pentru cel puțin încă un an. Georgina își aminti că Jack și verișoara ei Judy împărtășiseră aceste intenții, dar știau cu toții cum se sfârșise, cu nunta lui Judy peste o săptămână. Dar Georgina nu intenționa să-i amintească soțului ei că planurile atent construite, mai ales cele care implică inima, pot fi ușor date peste cap.

Pentru a domoli iritarea soțului ei față de eșecul de a-i face pe curtezanii lui Jack să dea bir cu fugiții, Georgina comentă:

– Nu-l place pe nici unul în mod deosebit, știi doar.

Această observație atrase un zâmbet luminos pe fața lui James, ceea ce o făcu pe Georgina să-l privească fix și să i se plângă:

– De ce ești așa fericit pentru asta? Scopul acestui sezon este ca Jack să găsească un tânăr potrivit și să se căsătorească. În loc de asta, ea dorește să fie ca tine. Dacă ar putea, s-ar face pirat. Și-a însușit toate lucrurile pe care ai învățat-o și care nu i se potrivesc unei doamne. Ar fi trebuit să pun piciorul în prag când ați ajuns la săbii și pistoale. Dar s-o înveți box? Ai făcut bine că n-ai spus nimic despre asta și probabil nici n-aș fi aflat dacă nu s-ar fi oferit să-mi facă o demonstrație.

– Ce e rău în asta? Este o Malory și este fiica mea. Vreau să fie în stare să se apere cu orice are la îndemână, dacă nu sunt eu acolo pentru a o proteja. Și, din ceea ce micuța Jack ne-a spus despre timpul petrecut pe corabia răpitorilor ei, și-a folosit din plin deprinderile de pugilistă pe căpitanul corabiei, vărsându-și furia pe el și împiedicându-l să profite de ea. Nu-ți poți imagina cât de tare îmi doresc să pun odată mâna pe omul ăla.

– Totuși, ar fi trebuit s-o refuzi. Este absolut nepotrivit s-o înveți pe Jack astfel de deprinderi. În cele din urmă, n-au ajutat-o atunci când cineva a hotărât să o răpească. În loc de asta, a crezut că poate să se lupte singură cu bărbații aceia odată faptul consumat, când era deja captivă – și asta ar fi putut să-i aducă și mai multe necazuri. Când văzu expresia întunecată de pe fața lui James, știu că nu-i era destinată ei, ci era cauzată de furia neputincioasă pe care James o trăise știind că era la fel de neajutorat ca Jacqueline și incapabil să-i lovească pe cei responsabili, așa că schimbă repede subiectul, spunându-i: Ei bine, frânge nenumărate inimi, așa cum făceai și tu. Și se distrează de minune făcând-o. Dar tu nu erai atât de nemilos, nu-i așa?

Însă lui James nu-i plăcu să audă nici asta.

– Știu sigur că nu este deloc nemiloasă. Este excesiv de cinstită. Nu-i duce de nas, George. Nu le dă speranțe false. Doar se distrează. Nu și despre asta ar trebui să fie afurisitul ăsta de sezon?

Georgina își dădu ochii peste cap.

– Știi foarte bine că este o piață a căsătoriilor. Dacă nu are de gând să se căsătorească încă, nu ar trebui să meargă la toate acele baluri și serate. Induce lumea în eroare.

– Să anulăm restul sezonului? Așa rezolvăm problema.

– Sigur că da! Poți să fii *tu* cel care-i spune asta.

James chicoti, iar Georgina izbucni în râs. Știau prea bine amândoi că nu putea fi vorba să anuleze ceva, nu când Jack așteptase atât de mult sezonul, chiar dacă nu pentru a-și găsi un soț.

– Ei bine, știu că ești la fel de ușurat ca mine că a trecut atât de ușor peste tot chinul, spuse Georgina.

– Dar a trecut oare cu adevărat? Se înfurie de fiecare dată când este pomenit incidentul. La fel mi se întâmplă și mie, în caz că nu ai observat.

– Ar fi trebuit să formulez altfel: cel puțin nu și-a petrecut ultima lună, de când ne-am întors, plângând în dormitorul ei și refuzând să iasă de acolo, cu sau fără sezon.

Această imagine îl făcu să izbucnească în râs.

– Draga noastră fiică să plângă?

– Oricare altă fată de vârsta ei...

Georgina nu-și terminase propoziția, că Jacqueline intră în cameră, spunându-le:

– Ajutați-mă să mă hotărăsc!

Georgina o privi curioasă, sperând că fiica ei nu le auzise discuția. Expresia neutră de pe fața lui Jack o liniști.

Jack era încă îmbrăcată în cămașă de noapte și cu un halat, deși trecuse de ora prânzului. Dar adevărul era că nici nu avea rost să se pregătească să-și primească numeroșii vizitatori, când oricum toți erau alungați încă de la ușă. Era o mișcare îndrăzneață din partea ei, dar aceștia nu se lăsau descurajați. Însă ea se hotărâse deja să se bucure de distracțiile sezonului, nu să fie ea însăși o distracție. Și totuși, frângea atâtea inimi! Părinții ei și întreaga familie știau că așa avea să se întâmple. Era prea drăguță Jack a lor. Georgina era o femeie frumoasă, dar Jack nu-i semăna deloc. Era mai înaltă, la cei aproape 1,70 metri, și, deși avea părul blond și ochii verzi ai tatălui său, celelalte trăsături erau clar ale ei: pometii, bărbia și dispoziția încăpățânată, nasul în vânt și buzele mult prea senzuale și, deocamdată, buclele aurii lungi care i se revărsau pe spate și peste umerii înguști.

Cât despre dilema lui Jacqueline, ea avea în fiecare mână câte o mască, una de porțelan care i-ar fi acoperit întreaga față și cealaltă, un domino exotic tivit cu pene, suficient de lung pentru a-i acoperi fața până aproape de gură.

– Alt bal? întrebă Georgina. Când a sosit invitația pentru balul mascat?

Jack ridică din umeri în timp ce se apropie, lăsă masca mai grea pe masă și șterpeli un cârnat de pe farfuria mamei ei.

– Probabil ieri, când am fost ocupați toată ziua. Dar nu-ți face griji, balul acesta va avea loc abia săptămâna viitoare, după nuntă.

Privind-o pe Jacqueline cum devorează cârnatul, Georgina o întrebă:

– Nu ai mâncat încă?

– Cine are timp pentru mâncat?

– Noi avem, sublinie James.

Jack zâmbi larg și se așeză lângă mama ei, strigând în spatele acesteia:

– Vreau și eu ce mănâncă mama, dacă mai este!

– Eu am cerut micul dejun, replică Georgina. Nu ai vrea mai degrabă calcanul pregătit pentru prânz?

– Sunt sătulă până peste cap de pește. Doar asta mi-a oferit Ticălosul...

Buzele lui Jacqueline se strânseră, și obrajii i se înroșiră de furie. Georgina și James schimbară o privire îngrijorată, observând că se adeverea ceea ce tocmai discutaseră. Scurta perioadă pe care Jack o petrecuse cu răpitorii ei rămânea încă un subiect mult prea sensibil, iar Ticălosul era numele pe care i-l dăduse căpitanului care o răpise din Bridgeport.

Nu aflase niciodată adevăratul lui nume, nu i se spusese nici măcar unul fals și nici nu aflase pentru cine lucra. Nu știa despre el decât că era iubitul lui Catherine Meyer, dacă acesta era adevăratul nume al femeii care mințise pentru a se strecura la bordul vasului *Maiden George* pentru a traversa Atlanticul cu ei, pretinzând că era sora vitregă a lui Andrássy Benedek. Nu era adevărat nici că Andrássy era o rudă îndepărtată a familiei Malory, așa cum pretinsese el. Cei doi nemernici spuseseră minciuni elaborate pentru a putea fura bijuteriile femeilor din familia Malory în timpul călătoriei și pentru a o răpi pe Jack odată ajunși în Connecticut.

De câte ori i se amintea lui Jacqueline de experiența aceea neplăcută, se înfuria din nou. Părinții ei fuseseră martorii multor asemenea izbucniri de furie și le înțelegeau. Se simțise neajutorată și învinsă, și nici una dintre deprinderile învățate de la James nu o ajutase în timpul răpirii. Dar măcar izbucnirile de furie nu durau mult.

Jack zâmbea deja când schimbă subiectul, spunând:

– Rămân fără rochii de bal. Să mai comandăm câteva?

– Presupun că va trebui, fu de acord Georgina. Mi-aș dori ca gazdele acestor baluri să nu încerce atât de mult să se depășească una pe cealaltă. Ar trebui să existe o lege care să nu le permită să organizeze mai mult de un bal pe sezon fiecare.

– Mie îmi place să dansez, nu mă plâng. Ce mască să aleg?

– Dominoul, desigur. Măștile care acoperă întreaga față sunt prea inconfortabile, te încălzești prea tare cu ele. Ți-ai da-o jos înainte să ajungem. Tatăl tău, pe de altă parte, ar trebui să poarte o astfel de mască – așa nu ar trebui să se ascundă în grădină și aș putea și eu dansa!

James respiră zgomotos.

– Puțin probabil, George. Dar îl voi târî și pe Tony cu noi dacă ai chef de dans. Are nevoie să fie distras în timpul lunii de miere a lui Judy.

Georgina râse. Ambii frați Malory urau balurile și toată lumea din familie știa acest lucru. Dacă Tony ar avea nevoie de distracție, ar alege orice altceva în afara unui eveniment social de amploare.

Henry, care servea drept majordom în acea zi, datorie pe care o împărțea cu bunul său prieten Artie, intră zorit în încăpere și-i înmână grăbit lui James o scrisoare – pe care nu o deschisese. Georgina ridică dintr-o sprânceană, așteptând. Jacqueline ridică și ea dintr-o sprânceană, așteptând. Dar James puse scrisoarea în buzunar și zâmbi.

Acel zâmbet plin de savoare sugera că scrisoarea era de la Drew. James avea în sfârșit informațiile dorite, ceea ce însemna că urma să plece curând spre Caraibe.

Ambele femei ajunseră la această concluzie. Georgina oftă, dar Jack își încrucișă brațele peste piept, cu o expresie și o postură ce-i trădau încăpățânarea, și-i spuse tatălui ei:

– Vin cu tine.

– Pe naiba!

– Vreau răzbunare cel puțin la fel de mult ca tine!

– Îți voi oferi toate detaliile acasă, la întoarcere.

Georgina lovi cu putere masa, oprind cearta înainte de a se înteți.

– Jack, folosește-ți *mintea*, nu emoțiile. Prezența ta într-o astfel de călătorie l-ar distrage pe tatăl tău. În loc să se ocupe de problemă, ar fi îngrijorat pentru tine și din cauza prezenței tale.

– Aș putea aștepta la casa lui Gabby și a lui Drew...

Georgina o întrerupse:

– Insula lor este prea aproape de St. Kitts, unde cel care a scris scrisoarea de răscumpărare a vrut ca tatăl tău să-ți asigure eliberarea. Și de ce să aștepți acolo și nu aici? Ai fi în zona în care operează acești răufăcători și ai putea fi capturată din nou în timp ce tatăl tău și-ar duce bătălia în altă parte. James ar fi din nou lipsit de puterea de a-l învinge pe cel care este hotărât să-i facă rău. Asta vrei, să-i lași pe *ei* să câștige?

Jacqueline deschise gura pentru a protesta, dar, cu o înfățișare furioasă, spuse:

– Înțeleg. Apoi ieși furtunos din cameră, strigând: Dar nu-mi place deloc!

Georgina suspină.

– Nu pot spune că sunt surprinsă. Aveam sentimentul că va cere asta.

– Aș fi fost surprins dacă n-ar fi făcut-o, fu de acord James

Ea își întinse mâna după scrisoare în timp ce spuse:

– Asigură-te că, înainte să pleci, verifici corabia de la un capăt la altul, să nu se ascundă vreun alt călător clandestin înăuntru. Poate că ne-a spus că înțelege de ce nu ar trebui să meargă cu tine, dar asta nu înseamnă că furia nu va sta în calea rațiunii ei.

– Pot pleca înainte să-și dea ea seama.

– Mai bine să te asiguri că o vezi lângă mine pe chei atunci când pleci. Acum, să vedem dacă această scrisoare conține informațiile pe care le așteptai. O citi ea prima, apoi i-o înmână lui James. Cred că nu.

Capitolul 2

Destul de mulți dintre cei prezenți în biserică șușoteau dezaprobator privindu-i pe cei cinci bărbați care se furișau de-a lungul culoarului, pe ambele laturi ale stranelor din partea stângă. Păreau să fie într-o misiune importantă, care necesita prudență, viteză și sincronizare impecabilă. Chiar și Georgina, care era așezată lângă Jacqueline, șopti:

– Ce naiba fac?

Jack se întrebase de ce tatăl nu li se alăturase ei și mamei ei, dar presupusese că-i ținea companie fratelui său în timp ce Tony aștepta să-și conducă fiica spre altar. Dar făcuse deja asta, iar Judy stătea lângă Nathan în fața altarului, spunându-și jurămintele. Prin urmare, nu era deloc clar de ce cei cinci se comportau atât de enigmatic.

James nu se alăturase fiicei și soției sale, ci era așezat în prima strană lângă fratele lui, tatăl miresei. Jason, fratele lor cel mai mare, era așezat lângă Roslynn, care stătea de cealaltă parte a lui

Anthony. Cel de-al doilea frate mai mare, Edward, se mutase în strana din spatele lor, împreună cu Nicholas Eden și cu Jeremy, înghesuiți lângă soțiile lor Charlotte, Reggie și Danny. Bărbații erau atât de tăcuți și de discreți, încât Tony, care asculta cu atenție fiecare cuvânt rostit în fața altarului, păru să nu le remarce prezența și să nu simtă când James își puse brațul pe spătarul stranei, fără să-l atingă efectiv pe Tony, dar pregătit să o facă dacă s-ar fi dovedit necesar.

Încruntările nuntașilor se transformară în zâmbete și rânjete, și câteva chicote discrete se auziră în locul șoaptelor de până atunci. Era acum clar că cei cinci bărbați se poziționaseră astfel încât să-l oprească pe Anthony dacă acesta ar fi vrut să ridice vreo obiecție în timpul ceremoniei, la întrebarea preotului. Era evident că erau convinși că ar fi putut să o facă!

Jacqueline le admiră gestul cutezător, deși deloc necesar. Câteva momente mai târziu, fără alte întreruperi, Judith și Nathan Tremayne fură declarați soț și soție, iar Nathan își sărută mireasa. Jack zâmbi, în ciuda lacrimilor care îi curgeau pe obraji. Începuse să plângă în momentul în care Judy intrase în biserică, deoarece era atât de fericită pentru cea mai bună prietenă a ei. Erau verișoare, dar fuseseră mai apropiate decât niște surori întreaga lor viață.

Iar ceremonia fusese atât de frumoasă, cu toți copiii familiei, inclusiv nepoatele lui Nathan, Clarissa și Abbie, împrăștiind petale de trandafiri pe culoarul ce ducea spre altar, în timp ce nepoatele gemene ale lui Jacqueline cărau trena splendidei rochii purtate de Judith. Judy arăta fermecător în rochia de mătase și dantelă al cărei corsaj strălucea nu din cauza paietelor, ci a diamantelor veritabile, una dintre numeroasele extravaganțe ale lui Roslynn. Iar Jack știa că verișoara ei era îndrăgostită. Ar fi trebuit ca Judy să aștepte un an înainte de a-și găsi dragostea, așa cum aștepta și Jack, dar faptul că fusese blocată pe vas cu contrabandistul care îi furase inima făcuse să-i fie imposibil să-l evite.

Planul era să se grăbească înapoi la Haverston pentru petrecerea de nuntă, deoarece biserica s-ar fi dovedit neîncăpătoare pentru toți cei care ar fi dorit să felicite fericitul cuplu. Uneori, trebuie să se țină cont de mărimea familiei, iar acum erau atât de mulți Malory acolo, că era de mirare că încăpuseră în biserică. De fapt, trecuseră niște ani

de când întreaga familie avusese vreo reuniune la Haverston. Jason, cel mai vârstnic membru al familiei și cel de-al treilea marchiz de Haverston, insistase să se adune cu toții de Crăciun, dar asta înainte să existe atât de mulți Malory încât să nu mai fie loc pentru toți, în ciuda dimensiunilor considerabile ale străvechiului conac.

Mama lui Judy, Roslynn, rezolvase problema cu un an înainte, când familia ei sosise cu întârziere pentru reuniunea anuală, ajungând în cele din urmă să stea la hotelul din orașul Havers. Găsise un tânăr avocat, proaspăt ieșit de pe băncile școlii, care nu-i cunoștea familia, și îi încredințase acestuia sarcina de a cumpăra proprietatea de lângă Haverston, pe care o restaurase în întregime, adăugându-i mai multe dormitoare și cedându-i-o în secret lui Jason, cu condiția ca acesta să nu-i spună nimic fratelui său Anthony. Era nenorocirea vieții ei că Tony îi permitea să-și cheltuiască averea enormă doar pe frivolități. Știa că el nu ar fi considerat o casă mare drept o frivolitate și că s-ar fi supărat dacă ar fi aflat despre acest lucru.

Toți cei care sosiseră cu o zi în urmă pentru nuntă aveau camere la Haverston. Cei care sosiseră în această dimineață fuseseră îndrumați spre clădirea vecină. Copiii împărțeau dormitoarele, camera copiilor găzduia câțiva bebeluși, inclusiv pe noul nepotel al lui Jacqueline, care nu avea încă un an. Dar Jack devenise deja mătușă atunci când Danny, soția fratelui ei mai mare, Jeremy, născuse cele două gemene, cu șapte ani în urmă, a treia pereche de gemeni din familie!

În timp ce pleca din biserică împreună cu părinții ei, Amy îi șopti lui Jack:

– Știu cine va fi următoarea în fața altarului.

Jack dădu să riposteze, dar Amy arătă înspre verișoara lor Jaime, sora de șaisprezece ani a lui Judy, despre care știau amândouă că flirta cu orice tânăr care nu făcea parte din familie.

Jacqueline chicoti.

– N-o să se poată hotărî cu cine să se căsătorească. Nu mai pot ține socoteala ocaziilor în care Jaime a crezut că este îndrăgostită.

Puțin în fața lor, Katey încerca să-și înveselească tatăl, pe Anthony, iar soțul ei Boyd încerca să-l consoleze subliniind:

– Măcar Judy nu s-a căsătorit cu un yankeu!

Replica asta îi atrase o privire întunecată din partea socrului său.

– Jack, așteaptă! strigă Brandon Malory, grăbindu-se s-o prindă din urmă și conducând-o spre trăsura lui. Mergi cu mine spre casă? Aș vrea să stăm de vorbă.

Jacqueline nu se împotrivi. Nu-și mai văzuse verișorul, pe Brandon, de când ea și Judy vizitaseră proprietatea ducală a acestuia chiar înainte de a pleca pentru a-și face debutul în America. În ultima lor noapte petrecută în Hampshire, Judy ieșise pentru ultima dată la o vânătoare de fantome – încheiată cu succes. Nu prinsese doar o fantomă, ce se dovedise a fi Nathan Tremayne, care-și ascundea bunurile de contrabandă printre ruinele vechiului conac lăsat moștenire de către bunica lui, ci și un soț!

Sora lui Brandon, Cheryl, îi ajunse din urmă, spunându-i cu mirare lui Jack:

– Nu-mi vine să cred că Judy s-a căsătorit cu fantoma ei!

Dădu să urce în trăsura ducală cu ei, însă Brandon îi spuse:

– Aduce ghinion ca tinerele fete să călătorească în aceeași trăsură cu frații lor după o nuntă; crește riscul de a rămâne fete bătrâne.

Înspăimântată, Cheryl fugi să-și găsească mama. Jacqueline chicoti.

– Chiar a crezut prostia asta?

Brandon zâmbi larg, ajutând-o pe Jacqueline să urce în trăsură.

– Este destul de credulă la vârsta ei.

– Este doar cu doi ani mai mică decât tine!

– Orice an contează. Mă cutremur gândindu-mă la cum va fi peste un an, când va avea vârsta lui Jaime. Odată așezați, continuă: Toată lumea îmi spune să nu pun întrebări, că o să te înfurii. Dar n-o să-ți pierzi cumpătul cu mine, nu?

Jack înțelese la ce se referea. Întreaga familie evitase să discute despre răpirea ei deoarece pe ea o înfuria fiecare ocazie când se pomenea despre calvarul prin care trecuse. Rareori se putea gândi la altceva decât la cele întâmplate – și la el. Doar balurile din sezon o mai distrăseseră. Dar acum nu se simțea furioasă. Poate că amintirile încetau în sfârșit să o chinuiască.

– Sunt bine, își asigură ea verișorul.

– Povestește-mi despre pirați!

– Nu e prea mult de povestit, nu i-am văzut decât pe căpitan și pe iubita lui, Catherine. Ai auzit despre ea, nu? Mincinoasa blestemată care și-a croit drum spre *Maiden George* complotând?

– Da, și presupusul ei frate, despre care au încercat să ne convingă că este o rudă a familiei.

– Au fost niște mincinoși pricepuți. Majoritatea i-au crezut. Doar eu și tata am avut îndoieli înainte de aflarea adevărului. Dar, deși Andrew – acesta era adevăratul nume al lui Andrássy – a ajutat la transportul bijuteriilor noastre la bordul vasului, nu a avut nici un rol în răpire, ba chiar a încercat s-o împiedice, dar a fost și el târât după ei drept mulțumire. Și m-a ajutat să evadez, așa că l-am iertat că s-a lăsat vrăjit de Catherine. Și el era iubitul ei – da, se cam împarte în stânga și-n dreapta.

Brandon roși ca reacție la franchețea ei.

– Și căpitanul?

Căpitanul. Nemernicul! Prea frumos, cu părul negru lung și ochii de un turcoaz-închis. Frumusețea aceasta o distrăsese de câteva ori în timpul tiradei, ceea ce o înfuriase și mai mult. Tonul ei era plin de dispreț când răspunse:

– Era frumos, dar era un idiot.

– Sigur că da, pentru că te-a răpit, dar...

– Nu, pentru că a încercat să facă asta pe mare!

– Cu ambele corăbii în mișcare? a întrebat Brandon surprins. Este posibil așa ceva?

– Ei bine, nu a mers, așa că nu știu. Nathan l-a descoperit pe cel pe care îl infiltraseră pe vas pentru a dispărea cu mine. Noi credeam că era un pasager clandestin. Nimeni nu și-a dat seama că aceea fusese prima lor tentativă de a mă răpi.

– Ticălosul a vorbit și v-a spus toate astea?

– Nu chiar. Apoi zâmbi larg. L-am adus la disperare refuzând să mănânc în primele patru zile cât am fost la bordul vasului lor. Fără să vrea, a spus că ar fi fost mult mai ușor dacă prietenul lui ar fi reușit să mă ia de pe vasul nostru înainte să fie descoperit și să trebuiască să renunțe la acel plan.

– Așa că au încercat din nou în Bridgeport și au reușit – cel puțin parțial, zise Brandon, cu o căutătură furioasă.

– Lucrau pentru tatăl lui Catherine, care se pare că nu este recunoscut pentru răbdarea sa. De îndată ce am devenit ostatica lor, s-a așteptat ca tatăl meu să-i cadă în brațe. Dar nemernicul a dat greș.

Ea termină de povestit cu un rânjet. Poate că Ticălosul era deja mort pentru că se întorsese la șeful lui cu mâna goală. Pentru un moment, savură acest gând.

– Ei bine, ești o femeie curajoasă, Jacqueline Malory. Mă bucur că ești bine. Și totuși, aș vrea să pun mâna pe piratii aceia!

– Nu-ți face griji, Brand. Tatăl meu se va ocupa de ei. Ar trebui să vii la Londra pentru restul sezonului. Arăți cu siguranță suficient de mare încât să fii acolo.

Așa era. Deja la fel de înalt ca tatăl său, Derek, și bine făcut, arăta cu câțiva ani peste cei șaptesprezece pe care îi avea.

– Aș vrea să pot, răspunse el. Dar titlul face prea multă vâlvă.

Ea zâmbi.

– Nu-l pomeni. Lumea bună nu te cunoaște încă din vedere. Și sunt atât de mulți Malory, încât nimeni nu ne poate ține evidența. Furișează-te înăuntru, distrează-te și apoi furișează-te din nou acasă.

– Nu pot fi ca tații noștri, așa că nici nu pomeni despre asta. Ducii nu pot fi libertini.

– Cine spune asta?

La petrecere, James și ceilalți patru conspiratori deveniră ținta glumelor ca urmare a convingerii lor că Anthony ar fi putut distruge ziua specială a fiicei sale. Fu încheiat un pact pentru a ține totul departe de urechile lui Judy, deși Tony se cam supără când auzi.

Anthony chiar îl încolți pe James, promițându-i:

– Ne vom întâlni la Knighton de îndată ce ne vom întoarce la Londra, și vei avea parte de o rundă istovitoare în ring.

Simțindu-se puțin vinovat pentru că se îndoise de consimțământul dat de către fratele lui fiicei sale, James replică pe un ton sec:

– Asta înseamnă că va trebui să te las să câștigi?

Nicholas Eden îl auzi și începu să râdă, ceea ce îi atrase privirile aspre ale ambilor frați și o făcu pe soția lui Nick, Regina, să își îndepărteze repede soțul din fața pericolului. De obicei, vechea antipatie a celor doi frați față de cel care se căsătorise cu nepoata lor preferată era exprimată doar prin comentarii disprețuitoare, dar, cum Anthony era acum furios, Regina nu dorea să-și asume nici un risc.

Lui Jack i se spusese deja de prea multe ori la petrecere că „ziua ei specială" avea să fie următoarea. Puțin probabil, dar ea zâmbise oricum, hotărâtă să nu spună nimic ce ar fi putut strica petrecerea. Dar, în momentul în care o surprinse pe Judith strecurându-se pe scări în sus pentru a se schimba în hainele de călătorie, Jacqueline o urmă, dorind să aibă parte de câteva ultime momente de intimitate cu cea mai bună prietenă a ei.

Întorcându-se pentru a vedea cine închisese ușa în urma ei, Judith întrebă:

– Ai venit să-mi spui iarăși că sunt o trădătoare?

Nu era o întrebare nefondată, deși Jacqueline încetase să o mai numească pe Judith trădătoare cu ceva timp în urmă și oricum spusese acest lucru doar de câteva ori, în glumă. Își juraseră una alteia că aveau să se distreze împreună în acest sezon, fără să ajungă să se căsătorească. Însă mulți membri ai familiei le asiguraseră că dragostea apare atunci când vrea ea, insistând că intenția lui Jack de a o amâna era nerezonabilă. Dar Jack fusese încăpățânată, în timp ce Judy, nu. În plus, era și faptul că interesul lui Jack nu fusese stârnit suficient de mult în timpul acestui sezon, nu atât de mult încât să conteze. Nici nu fusese blocată pe o corabie cu un tânăr frumos, așa cum i se întâmplase lui Judy. De fapt, Jack fusese blocată pe o altă corabie, cu un tânăr foarte frumos, dar tot ce-și dorise ea să facă cu Ticălosul fusese să-l ucidă, așa că asta nu se punea.

Acum, îi zâmbi prietenei ei dragi.

– Nu, sunt aici pentru a-ți spune cât de fericită sunt pentru tine.

– O, Jack!

Începură amândouă să plângă și să se îmbrățișeze, ceea ce o făcu pe Jack să spună pe un ton aspru:

– Gata! Nu vrei să-i faci soțului tău ochi dulci cu ochii roșii.

Judy se dădu înapoi zâmbind larg.

– Chiar fac asta?

– Desigur, insistă Jack. Toată lumea a observat – până chiar și tatăl tău.

Judy râse.

– Poate de aceea a cedat atât de grațios și a permis organizarea nunții.

– Grațios, spui? Mi s-a părut că a cam fost forțat.

– Au fost doar câteva amenințări la sfârșit și, da, pentru el a fost un comportament absolut plin de grație.

– Te cred pe cuvânt, de vreme ce eu n-am putut vedea asta.

După această zi nu avea să o mai vadă prea mult nici pe verișoara sa. Judy urma să locuiască cu soțul ei în Hampshire, în casa pe care acesta o moștenise de la bunica lui, iar Jack locuia la kilometri depărtare, în Londra. Putea să meargă în vizită, dar nu pentru un an întreg!

– Îmi va fi atât de dor de tine! izbucni Jack.

– Nu vom locui în părți diferite ale lumii, Jack.

– Știu.

Doar avea să simtă ca și cum ar fi așa!

– Ai nevoie de o distracție.

– Am una. Tata va naviga spre Caraibe pe *Maiden George* după ce ne întoarcem la Londra, și nu m-am putut gândi prea mult la altceva.

– Am auzit, dar mă refeream la o distracție de natură romantică. Nu te atrage nici unul dintre admiratorii tăi în mod deosebit?

– Nu, dar îmi plac toți. Doar că nu-l iubesc pe nici unul.

– Poate pentru că nu ai încercat.

Jacqueline râse în timp ce o ajuta pe Judith să-și dea jos rochia.

– Nu știam că trebuie să fac un efort pentru asta!

– Știi ce vreau să spun. Dacă ai trece peste treaba asta cu răpirea, și furia ar dispărea, inima ți s-ar putea deschide către noi posibilități.

Cum Judith era întoarsă cu spatele, Jack își dădu ochii peste cap. Înțelegea că Judith era fericită și că dorea ca toată lumea să fie la fel de fericită ca ea. Verișoara ei uita că Jack avea să fie cea mai fericită dacă nu-și găsea iubirea în acest an. Dar, în loc să-i amintească acest lucru, Jacqueline spuse:

– Sunt îngrijorată pentru tatăl meu. Pleacă săptămâna aceasta să se ocupe de Ticălos și de șeful lui.

De fapt, era convinsă că familia Malory avea să organizeze curând întâlnirea prin care să planifice atacul, poate chiar în acea seară la Haverston, de vreme ce atât Warren, cât și Boyd erau aici pentru nuntă. Dar, cu siguranță, ea nu avea să fie inclusă!

– Știe deci cine este responsabil?

– Nu știu! se plânse Jack supărată. Nimeni nu-mi spune nimic!

Judith se întoarse, încruntată.

– Dar erai sigură că unchiul James avea să știe cine este vinovatul de îndată ce aveai să-i dai... O, Jack, spune-mi că nu ții încă secretul! Trebuie să-i spui despre cererea originală de răscumpărare, mai sfidătoare, pe care ai găsit-o pe vasul piraților.

– De vreme ce pleacă oricum spre Caraibe, nu are rost să i-o mai ascund. I-am dat o copie în aceeași zi în care a primit scrisoarea lui Drew.

Atunci când descoperise biletul în cabina Ticălosului, crezuse că acesta nu lăsase nici o scrisoare de răscumpărare în Bridgeport și că familia ei nu avea să știe unde să o caute. Fusese furioasă din această cauză. Încercase să-l ucidă pe Ticălos în ziua aceea și în multe altele, de altfel, dar fără succes. Nemernicul era prea puternic, și atacurile ei nu-l făceau decât să râdă. Dar o asigurase că lăsase în urmă o variantă mai politicoasă a scrisorii șefului său, care să-i fie livrată tatălui ei. Ca și cum asta ar fi făcut vreo diferență în marea schemă a lucrurilor.

– I-am explicat tatălui meu că nu i-am pomenit mai devreme despre bilet deoarece eram sigură că ar fi intrat direct într-o capcană dacă ar fi plecat atunci înapoi spre Caraibe. L-a citit și a zâmbit fără să spună vreun cuvânt! M-am simțit atât de furioasă!

În timp ce se întoarse, scăpând de rochie, Judith spuse:

– Jack, a trecut suficient timp pentru a nu mai putea fi vorba despre o capcană. Așa că lasă-l pe tatăl tău să facă ce știe mai bine, în timp ce tu te bucuri de restul sezonului.

Jacqueline oftă.

– Știu. Voi încerca.

Judy își dădu ochii peste cap.

– Nu încerci, dai tot ce poți. Nu este acesta mottoul tău?

Jacqueline râse.

– Ceva de genul ăsta. Foarte bine, mă voi întoarce la distracția din Londra.

– Promiți?

– Pentru tine, da.

Nathan alese tocmai acest moment pentru a intra în cameră, făcând-o pe Jacqueline să-și dea seama de ce camerista lui Judy nu era acolo pentru a o ajuta să se schimbe în hainele de călătorie. Deoarece noul ei soț voia probabil să asiste. Aruncând doar o privire în direcția

soției sale, care era îmbrăcată numai cu cămășuța și juponul, traversă încăperea și o strânse în brațe, sărutând-o cu pasiune.

Jack era destul de sigură că el nici măcar nu-i remarcase prezența în încăpere! Zâmbi în timp ce se strecură afară, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Capitolul 3

Lui Jacqueline îi plăcea să tragă cu urechea – dar nu la Haverston. Ușile din bătrânul conac erau mult prea groase, unele chiar întărite cu metal, așa că ar fi fost greu de auzit ceva prin ele dacă nu se țipa de partea cealaltă, ceea ce nu se întâmpla. Verifică acest lucru pentru o secundă. Dar, cu atâția membri ai familiei traversând mereu holurile, nu ar fi putut oricum sta cu urechea lipită de ușa cabinetului, în văzul tuturor.

Se grăbi în schimb afară, ieșind neobservată prin ușa din spate a casei, și alergă spre ferestrele cabinetului. Se aștepta să le găsească deschise, fiindcă era o noapte caldă de vară, și așa se întâmplă. Aruncă o privire înăuntru pentru a vedea cine era acolo cu tatăl ei – erau unchii ei Warren și Boyd.

Anthony sosi tocmai când ea se piti sub marginea ferestrei. El nu pleca cu James, așa că Jack nu știa ce căuta și el acolo. Sau poate că venise doar pentru a-și oferi sprijinul moral. Indiferent de cât de supărat era Tony pe James, tot ar fi rămas neclintit alături de fratele său împotriva yankeilor, așa cum numeau ei ramura Anderson a familiei. Dar astăzi nu urma nici o confruntare cu Boyd și Warren, verbală sau de alt fel, nu acum că James le acceptase ajutorul.

Jacqueline aștepta atât de încordată să audă ceva dinăuntru, încât se sperie atunci când fratele ei Jeremy se ghemui lângă ea, șoptind:

– Ar fi trebuit să știu că te voi găsi aici.

Ea își duse degetul la buze în timp ce se încrunta spre el, mânioasă că-i găsise ascunzișul. Dar el întrebă în continuare:

– Ce am pierdut?

– Încă nimic, șuieră ea în timp ce aruncă totuși o privire în spate pentru a se asigura că Percival Alden nu venise cu fratele ei. Percy

era un vechi prieten al familiei, pe care puteai conta oricând că avea să facă o gafă. Iar în acest caz l-ar fi alertat pe tatăl ei de prezența lor sub fereastră.

– Ai primit vești de la Drew? întrebă Warren dinăuntru.

– Nu sunt încurajatoare, răspunse James. Uite, citește și tu!

Probabil că Warren luase scrisoarea de la Drew, deoarece sublinie repede:

– Scrie aici că nu este vorba despre piratul pe care l-ați suspectat tu și Drew, că acel Pierre Lacross este încă în închisoarea din Anguilla.

– Citește următoarea parte, îl îndemnă James.

Se dovedi că Boyd stătea lângă fratele său, citind scrisoarea odată cu acesta, deoarece spuse:

– Deci directorul închisorii s-a cam speriat când Drew l-a menționat pe Lacross? Este de înțeles pentru cineva care trăiește în spatele unor ziduri de piatră, alături de sute de criminali condamnați, nu credeți?

– Ba da, fu de acord James. Dar mă refer la partea în care paznicul a refuzat să-i permită fratelui vostru să-l vadă pe Lacross cu ochii lui. Drew este singurul care l-ar putea recunoaște pe Pierre Lacross dacă l-ar vedea, pentru că a fost cu mine atunci când l-am capturat.

– Paznicul ar fi putut refuza cererea lui Drew dintr-o mulțime de alte motive, evidenție Warren. Cunoscându-l pe Drew, este supărat că nu l-a putut convinge pe acesta.

Boyd adăugă:

– Și asta probabil pentru că este vorba despre o închisoare britanică, iar originile americane ale lui Drew sunt evidente din momentul în care deschide gura.

Anthony chicoti.

– Acesta ar putea fi cel mai evident motiv pentru care englezii nu prea cooperează cu voi, yankeii, nici măcar într-o zi bună.

– Nu ne certăm cu ei, Tony, își avertiză James fratele. Dacă ești supărat pe mine, nu-ți vărsa furia pe ei.

– Atunci, de ce am venit aici?

– Am crezut că vrei să fii inclus, în caz că te răzgândești și decizi să vii cu mine.

– Nici vorbă, bătrâne. Rămân aproape de casă, în caz că Judy se răzgândește cu privire la țopârlanul ăla de Tremayne și vrea

să se întoarcă acasă, să plângă pe umărul tatălui ei. Îmi poți da toate detaliile sângeroase când revii în Anglia.

– Atunci, ai putea să te întorci la petrecere, sugeră James.

– Nu am spus că nu mă interesează, bombăni Anthony.

Warren spuse:

– Ei bine, chiar dacă nu știm încă pe cine căutăm, sunt pregătit să plecăm acum. Am stat mult prea mult pe uscat. Și putem investiga mai amănunțit odată ce ajungem în Indiile de Vest.

James adăugă:

– Dacă eu și Drew nu am fi bănuit amândoi că Lacross este responsabil de răpirea lui Jack, nu l-aș fi lăsat să piardă atât de mult timp încercând s-o confirme. Drew a verificat vechea insulă fortificată a lui Pierre. Era pustie, dar a găsit semne recente de ocupație. Și-a pierdut săptămâni întregi încercând să afle cine a fost acolo și încotro a plecat, de aceea nu am primit veşti de la el mai repede.

– Dar dacă Lacross este încă la închisoare, ce a sperat Drew să afle de acolo? întrebă Boyd.

– Nu toți oamenii lui au fost capturați în noaptea în care l-am învins. Dar, în orice caz, ar fi trebuit să fiu deja de mult pe drum încolo, dacă ne gândim că, atunci când m-am retras de pe mare, am lăsat mai mult de un dușman în Caraibe. Drew nu i-ar recunoaște dacă i-ar întâlni. Trebuie să vorbesc cu ei și să văd dacă vreunul dintre ei a țesut acest complot. Drew nu știe pe cine să interogheze pentru a primi răspunsuri folositoare, în timp ce eu...

– Obții răspunsurile cu orice preț, spuse Warren, apoi adăugă rușinat: Acesta a fost un compliment, James, nu o insultă.

Anthony chicoti.

– Strici toată distracția, yankeule. Dar apoi îi spuse fratelui său: Nu este cazul să te uiți așa la mine, bătrâne! Poate că tu ai ajuns la un armistițiu cu ei pe durata misiunii, dar eu, nu.

James alese să ignore comentariul lui Anthony, spunând:

– Aș fi plecat mai repede dacă draga mea Jack nu mi-ar fi ascuns biletul ăsta. L-a găsit pe corabia care a plecat cu ea din Bridgeport. Răpitorul ei, căpitanul vasului, a insistat să ne trimită o versiune mai politicoasă a scrisorii originale de răscumpărare.

– Un răpitor politicos? întrebă Boyd, surprins.

Warren pufni.

– Ce fel de pirat scrie un bilet politicos?

Anthony fu cel care ridică biletul lui Jacqueline și-l citi cu voce tare.

– „Viața ta pentru a ei. Sună cunoscut? Știi locul. Grăbește-te, *mon ami*."

James explică:

– Jack a făcut o copie a acestui bilet mai supărător scris de către șeful răpitorului ei, înainte de a uita cuvintele exacte.

– Și totuși, a ținut acest lucru secret față de tine atâta vreme? întrebă Anthony. De ce?

– Se temea că voi intra într-o capcană dacă mă întorceam prea repede în Caraibe, că aveau să mă aștepte. Autorul, despre care ea știe că era tatăl lui Catherine Meyer, era evident convins că aveam să știu exact cine este, după aceste cuvinte de altfel criptice.

– Și știi?

– Da, dar este încă în închisoare.

Warren întrebă:

– Din nou Lacross?

– Stai puțin, interveni Boyd. Nu poți presupune că omul e francez doar din cauza acelui „*mon ami*" de la sfârșit. Limba franceză nu mi-e foarte familiară, dar nu cumva înseamnă „prietene"?

– Sarcasm în formă pură, replică James. Acest bilet mă face să cred că voia să știu exact cine este responsabil de orchestrarea morții mele, fără a lăsa în urmă vreo dovadă care să poată fi folosită în sala de judecată. Și, mai mult ca orice, sună a ceva ce ar fi scris Lacross. Nu m-ar surprinde să aflu că Lacross are o fată care fură bijuterii și este inteligentă peste măsură, acea scorpie de Catherine Meyer pe care Andrássy, falsa noastră rudă, a adus-o la bordul vasului *Maiden George*.

– Seamănă cu Lacross? întrebă Warren.

– Nu suficient de bine pentru a fi sigur că este fiica lui, admise James. Dar ea ar putea fi cea care face munca murdară a lui Lacross. Fie directorul din Anguilla l-a mințit pe Drew, fie Lacross trage sforile din interiorul închisorii. Scopul acestui întreg plan ar putea să fi fost livrarea mea în închisoare, direct în celula lui.

– Imposibil, ripostă Boyd. Credeam că voi, nobilii, nu puteți fi închiși pentru nici un motiv.

– Așa este, de obicei, spuse James. Dar căpitanul Hawke ar putea fi închis.

– Căpitanul Hawke a murit în Anglia. Aș fi putut jura ca te-ai ocupat de acest lucru.

– Așa am făcut, spuse James. Dar este posibil ca veștile despre moartea lui Hawke să nu fi ajuns în toate insulele din Caraibe, unde mandatele pentru căutarea lui ar putea fi încă active. Cum m-am întors acolo, poate că cineva care mă știa drept căpitanul Hawke m-a recunoscut. Mai mult decât atât, Lacross m-a văzut atunci când l-am ajutat pe Drew să o salveze pe Gabby, atunci când Lacross a fost capturat, așa că el știe că nu sunt mort. Ce nu înțeleg este cum Lacross sau oricine ar fi în spatele acestui complot a aflat că Hawke este James Malory. M-am străduit să țin secretă adevărata identitate a lui Hawke.

Warren gemu.

– Va trebui să atacăm o închisoare britanică?

– Nu – cel puțin sper că nu, replică James. Trebuie însă să stau de vorbă cu directorul. Oricum, pot să mă gândesc la alte două persoane care ar fi putut spune ceva similar cu cele scrise în biletul original. Rămân atât de multe întrebări, nimic nu este clar în afară de faptul că voi pleca în dimineața de după balul mascat la care am fost constrâns să particip.

Boyd chicoti, ghicind.

– Georgie în cel mai bun moment al ei, nu?

– Dimpotrivă, replică James. Urăsc din inimă balurile. George a mea însă poate fi convingătoare în moduri extrem de plăcute.

– Oh, Doamne, doar n-a vrut să spună..., se plânse Warren.

Anthony chicoti.

– Sigur că da, yankeule.

Afară, Jeremy o ajută pe Jacqueline să se ridice și o conduse înapoi în casă, plângându-se.

– Ar fi trebuit să fiu înăuntru, dar n-a vrut să mă lase să particip.

– Crezi că eu nu am încercat? Este hotărât să nu ne lase pe nici unul din noi să mergem.

Jeremy pufni.

– Înțeleg de ce te exclude pe tine, dar eu am locuit în insule și cunosc Caraibele pe dinafară. Aș fi de un real folos, și o știe foarte bine.

– Încearcă să nu mă insulți, frățioare, spuse Jacqueline pe un ton sec. Și tu, și eu am putea fi luați ostatici, ceea ce ar pune piedici în lupta tatei cu dușmanul său. Așa că trebuie să ne resemnăm chiar dacă nu ne face plăcere.

– Tu, da, însă eu încă mai am timp să-l fac să se răzgândească. Când are loc balul despre care a pomenit?

Jacqueline își dădu ochii peste cap. Jeremy nu avea să îl poată convinge pe tatăl lor mai mult decât ea. Dar, cum excluderea o ustura încă, nu avea de gând să stea acolo și să încerce să-l convingă. Trebuia să o găsească pe Gabby și să o facă să-i spună tot ce știa despre piratul acela, Pierre Lacross.

Capitolul 4

– Nu pari foarte supărată că tata va pleca dimineață fără nici una din noi, îi spuse Jacqueline mamei sale în timp ce se admira în oglinda mare din dormitorul ei.

– Mă ascund bine, nu-i așa? replică Georgina. Deși sunt convinsă că se va întoarce din Caraibe triumfător, făcându-ne să uităm de toate acestea, tot nu voi putea să nu mă îngrijorez în fiecare clipă în care este plecat.

– Și să nu-ți fie dor de el.

– Sigur că-mi va fi, chiar foarte dor. Și știu că și ție îți va lipsi. Și nu, nu vreau să aud din nou că ai prefera să pleci cu el mâine-dimineață, în loc să rămâi acasă, cu mine.

Jack zâmbi larg.

– Nu voiam să fac asta. Știu foarte bine când sunt depășită numeric, deși sunt mai îndreptățită să mă răzbun decât...

– Jack! o strigă Georgina pe un ton amenințător.

– Mi-a scăpat fără să vreau, chiar așa s-a întâmplat.

Georgina scoase un sunet dezaprobator.

– Cel puțin, restul sezonului ne va distrage puțin atenția amândurora.

Jack spera că așa avea să fie. Își dorea să fie distrasă cât mai curând, în această seară chiar, pentru a nu se mai gândi la plecarea

tatălui ei. Cel puțin nimeni nu avea să poată spune prin ce fel de emoții – supărătoare – trecea, dat fiind faptul că fața avea să-i fie acoperită de domino. Nu atât timp cât la suprafață avea să pară plină de viață. Și, cu adevărat, nu putea nega că era încântată de festivitățile serii. Și, pentru prima dată, nu avea să știe cu cine avea să danseze. Îi plăceau micile mistere nevinovate de acest fel.

Amândouă erau deja îmbrăcate pentru balul din acea seară. Georgina o surprinsese pe Jacqueline cu un nou colier de smaralde, asortat cu verdele pal al rochiei sale de bal, pe care i-l închise la gât.

– Hai acum! Tatăl tău este, fără îndoială, nerăbdător să termine odată cu asta! Ne așteaptă jos cu Brandon.

– Brandon? Spunea că nu vine!

– Ne-a zis că ai insistat, și știm cu toții că asta înseamnă că l-ai constrâns fără milă pe bietul băiat.

Jack zâmbi larg.

– Ei, doar puțin. Dar un bal mascat este o ocazie perfectă pentru el de a se strecura pentru puțină distracție, fără a fi anunțat la intrare drept ducele de Wrighton. A trebuit să încerc să-l conving, după ce mi-a spus că nu plănuiește să participe la nici un sezon. Nu știe ce are de pierdut, dar, după seara asta, va ști, așa că poate se va răzgândi.

– Nu conta pe asta. Brandon își ia rolul destul de în serios, din păcate, dar știi ce cred eu despre titluri. Nu uita că este primul duce din familie, iar părinții săi l-au crescut ca atare. Nu trebuie să te amesteci, Jack, nici măcar un pic. Nu m-ar surprinde să aflu că viitoarea lui mireasă va fi aleasă cu atenție. Va trebui să aibă referințe impecabile.

Jacqueline pufni în râs.

– Ce perspectivă sumbră! Nu uita că este și un Malory, totuși.

Georgina ridică dintr-o sprânceană.

– Și cei din familia Malory tind să facă numai ce vor?

– Exact.

– Nu-mi vine să cred că dansează!

În timp ce Jacqueline dansa cu Brandon, urmă privirea acestuia și râse când părinții ei se învârtiră pe lângă ei pe ringul de dans.

– Mie îmi vine a crede. Mama a intrat deodată cu noi, dar tata era în urmă, după alte câteva cupluri, așa că nimeni nu va ghici că este el chiar dacă ar putea ghici cine sunt eu. Peruca asta neagră și dominoul ar fi trebuit să-mi țină identitatea secretă.

– Nu au ținut-o.

– Știu, se plânse ea. Mă enervează destul de tare că Bernard Morton s-a grăbit spre mine la primul dans, alertându-i pe toți ceilalți că m-a descoperit. Nu vrea să spună cum naiba a făcut asta. Dacă mi-a mituit camerista pentru a afla culoarea rochiei mele de bal din această seară, o voi concedia de îndată ce ajung acasă.

– N-o să faci asta, nu când ar fi putut foarte bine să-ți fi mituit croitoreasa sau să fi plasat un om lângă casa ta, pentru a afla detaliile. Dar oricum nu contează, verișoară. Nu suficient pentru a concedia o loială...

– Neloială.

– Servitoare.

– Presupun că ai dreptate, deși a cam stricat balul mascat pentru mine, când scopul acestuia era să nu fiu recunoscută. Acum, este ca oricare alt bal.

El chicoti.

– Credeam că-ți plac balurile.

– Îmi plac, de aceea bombănesc doar, nu mârâi de-a dreptul.

– Ai dreptate, spuse el sec.

Jacqueline se uită în sus spre el și zâmbi larg. Era fericită că Brandon venise la bal. Cu masca aceea, nimeni nu putea ghici că avea doar șaptesprezece ani sau că era ducele de Wrighton.

– Cât despre tatăl meu, spuse ea, în timp ce cu siguranță urăște să danseze, adoră mai mult să-i facă pe plac mamei mele, iar ea iubește dansul. Dar tu? Ei bine, trebuie să-ți placă. Ai avut șase partenere la rând înainte să te pot lua eu pe ringul de dans și aproape că a trebuit să alerg pentru a ajunge înaintea altcuiva!

– Într-adevăr, îmi place, dar nu atât dansul, cât... atingerile.

Jacqueline râse înfundat.

– O atingere ușoară pe talie te tulbură, nu-i așa?

Știa că-l făcuse să roșească pe sub jumătatea de mască ce-i acoperea obrajii, dar nu și gura. Uneori vorbea fără să gândească – de fapt, aproape mereu făcea acest lucru –, dar nu intenționase să-și facă verișorul să se simtă prost, mai ales că acesta nu avusese

probabil altă șansă de a interacționa cu cineva de vârsta lui din cauza părinților săi care îl țineau atât de izolat. Un tânăr de șaptesprezece ani putea fi sensibil în privința relațiilor cu sexul opus, și ea ar fi trebuit să știe că nu era cazul să-l tachineze cu privire la curajul lui sexual sau mai degrabă cu privire la lipsa acestuia. Așa că spuse grăbită:

– Nu răspunde! Dau cu bâta în baltă destul de des, după cum știi. În loc de asta, spune-mi ce părere ai despre prima ta incursiune în lumea debutantelor. Este așa cum te așteptai să fie? Sau poate este dificil să-ți formezi o părere când toată lumea își ascunde fața?

– Personalitățile nu le sunt ascunse, nici rochiile minunate.

Jack izbucni în râs. Ce mod amuzant de a face referire la formele trupurilor feminine! Știa că nu mai era jenat deoarece o spusese pe un ton exagerat de afectat.

– Te interesează cineva în mod deosebit?

– Da. Sunt deja îndrăgostit de ea și de ea, și de ea.

Arătase înspre trei debutante diferite, dintre care una dansa, iar celelalte două chicoteau în timp ce se uitau în direcția lui. Jack își dădu ochii peste cap. Ar fi putut crede chiar că era tachinată, dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Brandon.

Așa că nu zise decât:

– Parcă ești verișoara Jaime. Crede că este îndrăgostită de câte cineva la fiecare câteva luni. Te rog, spune-mi că știi diferența dintre îndrăgostire și iubire, aceea statornică, durabilă, care te poate da peste cap.

– Dar tu știi? contracară el. Sau ești atât de hotărâtă să nu o găsești anul acesta, încât ai ignora-o și dacă te-ar lovi în cap?

– Ei bine, de vreme ce nu a fost o întrebare serioasă, pot spune că știu suficient de bine că atracția nu înseamnă iubire, pentru că am fost complet atrasă de Ticălos, urându-l groaznic în același timp.

– Atunci, fii sigură că și eu știu care este diferența, Jack, așa că-ți poți lua bâta înapoi.

Jacqueline râse.

– De obicei ești atât de serios. Când ai început să faci glume?

– După ce am descoperit cât de credulă este sora mea. Încă povestește despre căsătoria lui Judy cu o fantomă!

Capitolul 5

Când dansul luă sfârșit, Brandon o conduse pe Jacqueline înapoi la părinții ei înainte de a se grăbi să-și găsească o altă parteneră. Jacqueline nu se supără, de vreme ce intenționa oricum să li se alăture. Tatăl ei, care stătea pentru prima oară alături de mama sa și nu retras pe margine, constituia un scut excelent, și Jack avea nevoie de un scut pentru moment, așa că se strecură între ei.

De vreme ce decizia ei de a li se alătura părinților era atât de diferită de cerința ca tatăl ei să nu-i sperie curtezanii înainte ca ea să-i poată cunoaște, James întrebă imediat:

– Cine te-a supărat?

– Par să știe foarte bine cine sunt, se plânse Jack, apoi zâmbi larg. Și acum știu și cine ești tu, în ciuda măștii, pentru că m-au văzut intrând cu mama, și acum stai alături de ea, ceea ce nu ai făcut la nici una dintre celelalte petreceri la care am participat. Întreabă mereu de tine, să știi. Și eu îi mint de fiecare dată, asigurându-i că nu ești acolo. Să vedem cât de curajoși sunt acum!

– Dacă ai nevoie de o pauză, dragă, putem să ieșim pe terasă, sugeră Georgina.

– Nu, chiar vreau să văd cât sunt de curajoși.

James nu spuse nimic. Georgina scoase doar un sunet dezaprobator. Notorietatea tatălui lui Jack nu fusese niciodată pusă la îndoială. Deoarece acesta încă refuza să socializeze cu oricine din afara familiei, lumea bună nu-l cunoștea prea bine, iar zvonurile pe seama lui încă abundau. Faptul că el și fratele său Anthony mergeau ocazional la Knighton Hall pentru antrenamentele brutale din ringul de box nu ajuta la înăbușirea zvonurilor despre cât de periculos putea fi. Tinerii libertini gustau din plin astfel de meciuri, care le ofereau șansa de a paria pe ceva impredictibil, dar tinerii lorzi mai puțin curajoși nu voiau să se apropie de James Malory, chiar dacă erau îndrăgostiți de fiica acestuia.

Muzica începu din nou, dar nivelul zgomotului conversațiilor spori din alte motive. Zvonurile despre posibila prezență a lui James se împrăștiau de-a lungul și de-a latul sălii de bal, provocând agitație. Iar Jacqueline știa că era vina ei, pentru că li se alăturase atunci când

el era lângă mama ei, atrăgând toate privirile asupra lui, doar pentru că se înfuriase că fusese recunoscută de către curtezanii ei. O supărare copilărească, pe care acum o regreta.

– La naiba! șuieră James. Este gazda noastră cea care se îndreaptă amenințător spre noi?

– Da, este Lady Spencer, într-adevăr, replică Georgina. Am participat la primul ei bal din sezon curând după ce ne-am întors din Bridgeport. Ai evitat să fii anunțat, dacă-ți amintești, așa că nu ai întâlnit-o.

– Dacă-mi cere să plec, s-ar putea să-l iau la bătaie pe soțul ei, avertiză James.

– Este văduvă, îi răspunse Georgina cu un rânjet.

– Găsesc eu o rudă de sex masculin.

– Nu, n-o să faci așa ceva, și nici ea n-o să îndrăznească, replică soția lui cu fermitate. Numele tău a fost pe invitație. Chiar dacă nici una dintre aceste gazde nu se aștepta cu adevărat să vii, apariția ta este o adevărată lovitură în favoarea lor.

Lady Spencer confirmă acest lucru când i se adresă plină de efuziune:

– James Malory! Sunt atât de încântată să te cunosc! Nici nu am visat că-mi vei accepta invitația, dar, venind în această seară, mi-ai asigurat succesul!

Jacqueline știa că tatălui ei nu-i plăcea să fie încolțit astfel și că urma probabil să o lase pe Georgina să le facă față lui Lady Spencer și șuvoiului ei de efuziune. Dar el o surprinse când se plecă ceremonios în fața gazdei și-i spuse:

– Plăcerea este de partea mea, Lady Spencer, dar sunteți nedreaptă. Balurile dumneavoastră sunt legendare, nu am putut rezista tentației când soția mea mi-a propus să văd cu ochii mei.

După cele auzite de către Jack la Haverston, atunci când ea și Jeremy trăgeau cu urechea, se întreba dacă mama ei roșise în spatele dominoului. Adevărata tentație era ceea ce Georgina folosise pentru a-l ademeni pe James aici, la bal. Dar gazda lor nu știa nimic despre asta și păru foarte încântată de cuvintele lui. Cu siguranță, tatăl ei nu-și pierduse iscusința în interacțiunile cu doamnele.

James observă însă că unul dintre admiratorii lui Jack găsise suficient curaj pentru a o aborda în timp ce el stătea de vorbă cu Lady

Spencer. Jack băgă și ea de seamă și fu încântată că nu tuturor le era frică de tatăl ei.

Tânărul înalt, cu părul blond, pe care nu-l putu identifica imediat deoarece purta o mască ce-i acoperea în întregime fața, făcu o plecăciune în fața ei și-i întinse mâna.

– Îmi acordați acest dans?

Galant spus, avea o ținută impecabilă în fracul negru, care se mula extrem de bine pe fizicul său musculos. Jacqueline își puse ușor degetele peste ale lui și-l lăsă să o conducă spre ringul de dans. Simțea o plăcere deosebită, însă doar pentru că încă nu știa cine o invitase și era hotărâtă să afle.

Fu, de altfel, primul lucru pe care îl întrebă Jacqueline:

– Tu care dintre ei ești?

– Ar trebui să spun?

Avea o voce profundă, care era însă înăbușită de mască.

– Ceilalți curtezani s-au deconspirat. Când nu mai ai de ghicit cu cine dansezi, dispare plăcerea unui bal mascat.

– Atunci, nu-ți voi spune, replică el.

– Adevărat?

– Promit.

Trebuia deci să se bazeze pe raționamentul deductiv! La astfel de distracții se așteptase pentru balul din această seară.

– Știu deja care sunt Bernard, Jasper, John, Addison și Ellis, dar încă-i mai am de descoperit pe Lewis, Rupert, Peter, Giles, Hugh, Thaddeus și Chester.

El râse în spatele măștii.

– Chiar atât de mulți admiratori ai?

– Par cam mulți, nu-i așa? fu ea de acord, râzând ușor, dar apoi își dădu seama că el ar fi trebui să știe deja, dacă ar fi fost unul dintre ei.

– Te prefaci că nu știi cine sunt?

– Cine ești?

Jack fu luată prin surprindere.

– Dacă într-adevăr nu știi, de ce m-ai invitat la dans?

– Cum să nu te fi invitat, când ești cea mai frumoasă femeie de aici?

Jack râse din nou, știind că el nu putea spune asta când fața ei era acoperită în mare parte de domino, făcând-o de nerecunoscut. O tachina deci, și ea era încântată de acest lucru. Era destul de înviorător, venind de la unul dintre curtezanii ei. Dar încă nu ghicise care dintre ei era. Încercă din nou să afle, spunând:

– Sunt sigură că cel puțin câțiva dintre admiratorii mei nu au intenții foarte serioase. Știu că Giles nu are, de vreme ce se consideră un libertin. Totuși, trei dintre cei pe care încă nu i-am descoperit nu sunt atât de înalți ca tine, iar Peter nu este atât de solid. Se opri pentru o clipă, aruncându-i o privire admirativă. Rămân deci Lord Hugh, Rupert și Thaddeus.

– Ar trebui să renunț înainte să încep?

– Ce să începi?

– Să-ți cuceresc inima.

Jacqueline chicoti.

– Ți-e frică de puțină competiție?

– Puțină competiție? Doisprezece tineri?

– Sinceră să fiu, la început, nu au fost toți ai mei, admise ea cu candoare. Am moștenit câțiva dintre admiratorii verișoarei mele, atunci când nunta ei a fost anunțată, cu puțin timp în urmă. Și sigur că poți renunța, că oricum nu este nici o inimă de cucerit.

– Ai decis deja, așadar, la fel ca verișoara ta, cu cine te vei căsători?

– Doamne, nu! Am decis să nu mă căsătoresc anul acesta, poate nici următorul. Sunt hotărâtă în acest sens și le-am spus tuturor. Ei au impresia că-i păcălesc, dar eu vorbesc serios.

– De ce?

– De ce să mă las dusă de val? Râse. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Și, oricum, de ce atâta grabă? Pentru că toată lumea se așteaptă ca o tânără să se căsătorească în timpul primului ei sezon? Scoase un chicot zgomotos. Ai fost deci avertizat, la fel ca restul. Dar știai deja asta dacă ești unul dintre ei.

– Nu sunt unul dintre ei.

Pe Jacqueline o trecu un fior de surescitare când auzi acest lucru. Deci nu o tachinase? Era cineva venit recent, spre sfârșitul sezonului? Dar nu, nou-veniții întârziați stârneau de obicei moara bârfelor

timp de câteva zile, așa că ar fi auzit deja despre prezența unui nou lord în oraș.

Ar putea fi unul dintre tinerii pe care îi întâlnise la începutul sezonului, interesați doar de căsătorie, despre care toți se așteptau să fie logodiți înainte de sfârșitul sezonului. Odată ce auzeau refuzul ei de a se căsători atunci, îi urau toate cele bune și o ignorau după aceea. Dar poate că unul dintre ei se răzgândise și era acum hotărât să o facă și pe ea să se răzgândească, stârnindu-i interesul înainte de a ști cine este.

Ceilalți tineri lorzi din oraș nu ar fi venit la un astfel de eveniment de vreme ce încă nu erau interesați de căsătorie. Cei mai mulți dintre libertini erau hotărâți să petreacă cel puțin câțiva ani distrându-se ici și colo înainte de a da naștere unui moștenitor. Dar, dată fiind tema acestui bal, le-ar fi fost mult mai ușor să se strecoare fără să fi fost invitați. Acest gând o făcu să-și dea seama că oricine altcineva s-ar fi putut strecura în același fel.

– Ești prea tăcută. Te-ai plictisit deja de mine?

Faptul că-i întrerupsese gândurile o făcu să se plângă.

– Este enervant să fii asaltat de atâtea variabile.

– Asta sunt eu? O variabilă?

– Nu spuneai că vrei să fii?

– Nu m-aș referi la cucerirea inimii tale în acest fel, dar, dacă vrei să ciopârțești lista admiratorilor pentru a-mi face și mie loc...

– N-o ciopârțesc, îl întrerupse ea. Doar țin socoteala. Dar îmi place să cercetez, așa că, dacă nu ești unul dintre cei prezenți frecvent la aceste petreceri, ești un libertin, un fiu mai mic sau un muncitor?

– Aș dezvălui prea mult.

Jack zâmbi larg.

– Vrei să-ți păstrezi aura de mister, nu?

Își imagină că el zâmbea atunci când replică:

– Pare să te amuze, așa că da, cred că așa voi face.

– Ei bine, cel puțin nu ești un cerșetor, la cum ești îmbrăcat, afirmă ea sigură pe sine.

– Aș fi putut fura hainele, remarcă el.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– Un infractor?

– Ai ignorat această variabilă, nu-i așa?

– Într-adevăr, am ignorat-o, și nu se poate așa ceva.

– M-ai putea ajuta să mă reabilitez.

– Aș putea să-mi iau la revedere.

– Chiar dacă altfel sunt atât de elegant, de fermecător și fac lucrurile interesante pentru tine?

Ea dădu să se întoarcă, dezamăgită că el era singurul lucru pe care tatăl ei n-ar fi putut fi convins să-l accepte, chiar dacă ea ar fi reușit. Dar el o ținu acolo, trăgând-o puțin spre el pentru o clipă, făcând-o să-și atingă pieptul de al lui. Atingerea fu destul de surprinzătoare și de excitantă, trimițându-i furnicături prin sfârcuri. Dar cea mai mare surpriză era că îndrăznise s-o rețină.

– Glumeam, spuse el repede. Am încălcat legea o singură dată, din câte îmi amintesc, și a fost vorba despre o infracțiune minoră, din care nimeni nu a avut de suferit. Cu siguranță nu a fost ceva care să mă facă să merit a fi catalogat drept infractor.

Dacă era dispus să recunoască asta înseamnă că era, probabil, adevărat, dar ea voia să știe mai mult.

– Ce a fost, așadar?

– Nu fac mărturisiri străinilor. Tu faci?

– Doar referitoare la căsătorie. Nu vreau să le dau speranțe false.

– Dacă sunt destinat să-ți fiu doar prieten – pentru un an sau doi –, poate vei fi de acord să ne întâlnim după bal, să ne putem cunoaște mai bine?

În loc să se simtă insultată de o asemenea încălcare flagrantă a etichetei, Jacqueline pufni în râs. Era încântată că una dintre presupunerile ei părea să fie adevărată.

– Deci ești un libertin mai îndrăzneț? Oricât mi-ar plăcea și mie să fiu la fel, nu îmi voi provoca tatăl să te ucidă. Așa că nu, nu ne putem întâlni târziu în noapte.

– O plimbare pe terasă, atunci, unde nu mă urmăresc douăsprezece perechi de ochi?

Jack chicoti din nou.

– Te va urmări tatăl meu, care te va arunca peste balustradă, sau ai impresia că ochii lui nu te urmăresc ca ai unui vultur? Dar s-ar putea să mă întâlnești mâine după-masă în timp ce călăresc prin Hyde Park, dacă vrei să mi te alături – cu sau fără mască.

– Pe mâine, atunci!

Capitolul 6

În ziua următoare, Jack nu se mai îndoia că tânărul ei misterios plecase de la bal înainte ca toată lumea să-și dea jos măștile. Reușise să-l urmărească prin mulțime un timp, remarcând că nu mai invitase pe nimeni altcineva la dans după ce o însoțise pe ea înapoi la părinții ei. Fuseseră cu toții surprinși atunci când James îl întrebase care era numele lui, iar tânărul replicase:

– Fiicei dumneavoastră îi plac misterele, așa că prefer să nu spun, deocamdată.

Se înclinase în fața doamnelor și plecase, iar, cum James își dăduse deja jos masca, Jack și Georgina pufniseră în râs la vederea expresiei sale întunecate.

Jack nu-și putuse scoate din minte sugestia riscantă a bărbatului, de a se întâlni după terminarea balului. I se părea îndrăzneț riscul pe care și-l asumase acesta: ca tatăl ei să afle că plecaseră împreună. Ceea ce o făcu să se gândească din nou că tânărul misterios nu prea o cunoștea – și nici pe familia ei – și nu era conștient nici de numeroasele zvonuri despre cât de periculos putea fi tatăl ei care încă circulau.

Dar atunci unul dintre ceilalți admiratori își adunase suficient curaj pentru a o scoate din spatele scutului parental, și, odată ieșită, ceilalți formaseră o baricadă solidă la una dintre marginile ringului de dans, solicitându-și dansurile înainte ca ea să se poată întoarce lângă tatăl ei. Găsise acest lucru atât de amuzant, încât uitase pentru un timp de îndrăznețul străin. Până în momentul în care toți își dăduseră măștile jos, și ea aflase că el nu mai era acolo.

Încă se simțea intrigată și deosebit de emoționată gândindu-se la întâlnirea din Hyde Park din acea zi. Era, de asemenea, bucuroasă că partida de călărie avea să o distragă de la faptul că tatăl ei plecase spre Caraibe în această dimineață. Era un fapt împlinit, și deși nu ar mai fi avut de ce să se simtă supărată că nu o luase cu el, încă se simțea așa. Până la urmă, ea era cea care fusese victima directă a acelor pirați afurisiți, așa că ea ar fi trebuit să aibă șansa de a se răzbuna

pe Ticălos, în timp ce tatăl ei s-ar fi ocupat de nemernicul care îl manevra pe acesta. Dar dorințele ei nu fuseseră luate în considerație...

Se îmbrăcase deja pentru întâlnire într-un costum de călărie albastru-închis, singurul costum mai închis la culoare pe care i se permitea să-l poarte. Ducându-și pălăria cu pene și haina în salon, se întrebă dacă ar reuși să mănânce ceva înainte de a pleca de acasă. O amuza faptul că era emoționată la gândul întâlnirii cu necunoscutul. Probabil că-i dădea acestei partide de călărie o importanță mai mare decât merita. Poate că străinul avea o constituție demnă de admirație, dar era posibil să aibă chipul unei broaște râioase.

Gândul acesta o făcu să râdă în gura mare, moment în care Amy Anderson apăru în ușă, încă încercând să-și dea jos mănușile. Amy își adusese cu ea gemenii, pe Glorianna și Stuart, deoarece altfel nu ar fi putut scăpa de plângerile lor. Aveau aceeași vârstă ca frații gemeni ai lui Jacqueline, și cei patru copii adorau să dea împreună de necaz ori de câte ori Amy și Warren erau în Londra. Stuart și Glori se grăbeau deja să urce scările, trecând pe lângă mama lor.

– Iei masa singură? întrebă Amy, așezându-se pe scaunul de lângă Jacqueline.

Amy era verișoara lui Jacqueline și-i devenise, de asemenea, mătușă atunci când se căsătorise cu unchiul lui Jack, Warren Anderson. Naviga cu soțul ei, ba chiar își crescuseră copiii pe mare, însoțiți întâi de doicile acestora, apoi de tutori. Dar acum corabia lui Warren plecase în această dimineață împreună cu corabia lui Boyd și cu a Georginei, îndreptându-se cu James spre Caraibe, și pe nici una nu se afla vreo femeie.

– Tocmai ai ratat-o pe mama. A plecat să ia prânzul cu mătușa Roslynn.

– Mă gândeam că poate are nevoie să fie înveselită, de aceea am trecut pe aici, dar sunt sigură că Ross se va ocupa de asta.

– Și tu nu ai nevoie de înveselire, când ai fost lăsată pe uscat?

– Este prima dată când Warren navighează fără mine de când ne-am căsătorit, replică Amy. Cât am fost însărcinată, a rămas cu mine acasă tot timpul.

– Deci ești la fel de supărată ca mine că nu ai fost inclusă? întrebă Jack.

– Nu, dar, dacă ești supărată, poate că ai nevoie de înveselire mai mult decât mama ta.

– Așa-mi zice toată lumea, mormăi Jack.

– Începe atunci prin a-mi spune cine este, replică Amy rânjind. Mor de nerăbdare să aflu.

– Nu fi atât de criptică, verișoară, îi răspunse Jack dându-și ochii peste cap. Nu pot citi gândurile.

– Ți-ai întâlnit adevărata dragoste.

Ochii lui Jack se aprinseră.

– Mușcă-ți limba! Nu s-a întâmplat așa ceva. Retrage-ți cuvintele, Amy, chiar acum!

Amy se încruntă înainte de a o mustra.

– Ei, nu te supăra. Știu că nu ai vrut să-l întâlnești în timpul primului tău sezon și poate că, de fapt, nu l-ai găsit încă. Poate că v-ați întâlnit doar în trecere și nu te-a impresionat deloc. Nici măcar nu l-ai văzut? Poate că și el abia te-a văzut și încă nu a început să te curteze?

– Destul cu atâția de „poate", mulțumesc foarte mult. Dacă tocmai m-ai blestemat spunând că am găsit bărbatul visurilor mele, nu te voi ierta niciodată.

Amy scoase un sunet dezaprobator.

– N-am făcut-o. Nu s-a pus nici un rămășag, te asigur, și mi-am învățat deja lecția: nu mai forțez lucrurile pariind că se vor întâmpla. Am avut doar unul dintre presentimentele mele, dar știi că uneori se întâmplă să fie greșite. Poate că, de fapt, nici nu a fost vorba despre tine. Familia presupune că tu ești următoarea la altar, așa că am ghicit doar. Ar putea fi vorba despre Jaime.

Jacqueline nu crezu nici un cuvânt, dar, atât timp cât verișoara ei nu făcea unul dintre pariurile ei scandaloase, pe care nu le pierdea niciodată, nu avea de gând să se îngrijoreze. Mai ales că premonițiile lui Amy nu erau mereu sincronizate. Dacă Amy prezicea că Jack urma să-și găsească adevărata dragoste, acest lucru se putea întâmpla foarte bine anul viitor sau peste doi ani, ceea ce s-ar fi încadrat în planul pe care și-l făcuse Jack și i s-ar fi potrivit foarte bine.

Însă Amy putea fi, de asemenea, un izvor de informații misterioase, ceea ce o făcu pe Jack să întrebe brusc:

– Ai avut vreun presentiment legat de tata sau de soțul tău și de ce se va întâmpla odată ce ajung în Caraibe?

– Nimic la fel de puternic precum presentimentul că ceva rău se va întâmpla pe care l-am avut atunci când ați pornit cu toții spre Bridgeport, Jack. De aceea nu sunt îngrijorată din cauza acestei călătorii.

Ei bine, asta nu era suficient de liniștitor. Putea însemna că nu avea să li se întâmple ceva rău, dar putea, de asemenea, însemna că nu urmau să aibă succes în descoperirea vinovatului. Dacă i-ar fi spus imediat tatălui ei despre biletul original de răscumpărare scris de către șeful Ticălosului, în timp ce se aflau încă în Caraibe... Nu, tatăl ei ar fi intrat drept într-o capcană, și tot ar fi lăsat-o în urmă pe undeva. Dar ar fi trebuit să-i spună de îndată ce se întorseseră la Londra, și atunci ar fi fost deja plecat de o lună întreagă, nu doar de câteva ore, iar ea ar fi avut de așteptat încă vreo lună pentru a afla ce s-a întâmplat, în loc de două luni sau mai mult. Frustrată, își dădu seama că pentru ea nici una dintre aceste situații nu era avantajoasă.

Dar, gândindu-se la secretul pe care îl ținuse mai mult decât ar fi trebuit, își întrebă deodată verișoara:

– Poți ține un secret?

Amy chicoti.

– Nu sunt sigură.

Asta o făcu pe Jack să nu mai menționeze biletul și să nu o mai întrebe pe Amy dacă știa ce s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi dezvăluit mai repede existența acestuia. În loc de aceasta, spuse:

– Am întâlnit pe cineva aseară la balul mascat și nu-mi dau seama despre cine este vorba.

– Ai atât de mulți admiratori, cu siguranță este...

Jacqueline interveni:

– Nu, mi-a spus că nu este unul dintre ei.

– Și care este secretul?

– Mă interesa, admise Jack, rușinată.

– Dar este o veste minunată! Și să-ți fie rușine că ai încercat să mă convingi că presentimentul avut nu era despre tine!

Jack scoase un sunet dezaprobator.

– Dar nu este deloc minunat, când ar putea fi oricine, chiar cineva cu totul nepotrivit. În plus, am fost doar intrigată.

– Deștept individ. Poate că aceasta a fost strategia lui. A vrut să-ți atâțe curiozitatea pentru a se diferenția de restul și a reușit. Este nevoie de cineva cu totul deosebit pentru a te cuceri, draga mea, și nu este doar părerea mea. Toate mătușile noastre au spus același lucru, inclusiv mama ta. Dar nu sunt sigură că-mi place referirea ta la „nepotrivit". Chiar nu ai deloc idee cine ar putea fi?

– Nu, și nici nu a rămas până la îndepărtarea măștilor, la miezul nopții, așa că nici măcar nu știu cum arată. Este enervant să știu că aș putea trece pe lângă el pe stradă și nu l-aș recunoaște.

Era îngrijorată că nu avea să-l recunoască după-amiază, în parc. Sau că el aflase seara trecută, după dans, cine era tatăl ei – cum ar fi putut să nu afle, când prezența confirmată a lui James pusese în mișcare fabrica de zvonuri? Dar poate că tocmai de aceea plecase străinul atât de devreme. Ar putea fi un laș, până la urmă, unul care nu își dorea să-și forțeze norocul apropiindu-se din nou de James Malory sau de fiica acestuia.

Terminând de mâncat, Jacqueline se ridică de la masă pentru a-și pune haina și apoi pălăria veselă, decorată cu o singură pană de un albastru-deschis. Remarcând costumul de călărie, Amy ridică dintr-una din sprâncenele ei negre și întrebă:

– Ai nevoie de o escortă? Aș fi fericită să te însoțesc.

Jack râse.

– Nu știi despre cei patru haidamaci pe care i-a angajat tatăl meu? Nu pot ieși din casă fără ei. Iar Artie nu mi-ar pregăti calul fără a-i anunța pe ei mai întâi. Ne vedem mai târziu, mătușică strengăriță. Și te rog să nu mai ai presentimente legate de mine!

– Am stabilit deja că poate nu a fost despre tine, dar tot a fost ceva pozitiv! strigă Amy după ea în timp ce Jack ieșea grăbită din încăpere.

Escorta o aștepta într-adevăr, unul dintre cei patru ajutând-o să urce pe iapa ei roșcată. Ea se gândi că era încă destul de devreme pentru întâlnirea din parc cu străinul misterios, așa că merse încet pe drumul spre parc. N-o putea numi chiar întâlnire, cu cei patru bărbați însoțindu-i. Dar ar putea călări unul lângă celălalt, pentru a se cunoaște mai bine. Și ar putea să afle cine era el cu adevărat!

Capitolul 7

Jacqueline găsi trandafirul roșu de care era atașat un mic plic sigilat pe masa de pe hol, alături de un teanc nou de invitații la petreceri. Le luă pe toate și urcă în dormitorul ei, aruncându-le pe măsuța de toaletă înainte de a se trânti pe pat, oftând deznădăjduit. Nu era furioasă, deși era cu siguranță iritată și profund dezamăgită, iar combinația nu era deloc una plăcută. Prefera furia, cu care se putea descurca mai ușor. Putea să țipe și să se încrunte, lăsând apoi totul în urmă, în timp ce acest amestec copleșitor de sentimente urma să persiste până avea să fie înlocuit de o altă emoție.

Se ridică în cele din urmă oftând din nou și-și dădu jos pălăria și jacheta de călărie. Și se uită țintă la firul de trandafir roșu din cealaltă parte a camerei. Dacă era de la *el*, avea să-i rupă fiecare petală, dar nu credea că era de la el. Numeroșii ei admiratori obișnuiau să-i trimită flori. Umpleau fiecare cameră din casă, și înainte de a se usca și de a muri, acestea erau înlocuite de noi flori, și mai extravagante. Dar nici unul nu-i trimisese vreodată un singur trandafir.

Nu se grăbi spre măsuța de toaletă, dar respirația îi era puțin îngreunată când deschise plicul și luă în mână biletul dinăuntru.

Mii de scuze. Am fost fatalmente reținut.

Și era semnat: „Al tău, devotat".

Ba chiar subliniase „devotat". Dar ea nu era câtuși de puțin mișcată, după ce petrecuse câteva ore în parc, bătând de-a lungul și de-a latul poteca de călărie de zeci de ori. Ar fi putut trimite pe altcineva care să-i spună că nu aveau să călărească împreună astăzi.

Puțin după aceasta, sosi camerista ei, să o ajute să se pregătească pentru serata la care urma să participe – un nou lucru care să o facă să își aducă aminte cât de târziu era și câte ore pierduse în parc. Dar, odată îmbrăcată în rochia de bal de un albastru-deschis, se simți din nou nerăbdătoare și se grăbi în jos pe scări. O mică parte din nerăbdare se datora speranței că avea să-l întâlnească din

nou pe străin la bal. Cea mai mare parte se datora însă faptului că urma să fie însoțită de către fratele ei, Jeremy, împreună cu soția lui Danny, lăsând-o pe Georgina să se odihnească puțin după atâtea petreceri. Și, în afară de nunta lui Judy, îl văzuse prea rar pe fratele ei mai mare din primăvară, de când ea și Judy plecaseră pentru debutul lor american.

Jack îi zâmbi soției fratelui ei, care avea părul alb ca zăpada și era uluitor de frumoasă, ca de obicei. Danny nu-și lăsase niciodată părul să crească, deși acum nu mai era nevoie să se deghizeze în băiat. Separată de părinții săi în copilărie, Danny crescuse într-una dintre cele mai rău famate părți ale Londrei, împreună cu un grup de orfani hoți, iar părul tuns scurt îi permisese să treacă drept băiat pentru a evita necazurile de alt fel. Jeremy nu ar fi întâlnit-o niciodată dacă nu ar fi avut nevoie să angajeze un hoț care să-l ajute pe prietenul său Percival Alden cu o problemă personală. Fusese amuzant când Danny îl întâlnise la Nathan Tremayne pentru prima dată și acesta întrebase dacă nu cumva erau rude, de vreme ce și părul lui era de un blond la fel de deschis ca al ei!

– Spune-mi la cine trebuie să mă încrunt și cine primește o bătaie prietenească pe spate în seara aceasta? zise Jeremy în timp ce ea-și trecu brațul pe sub al lui, lăsându-se condusă spre trăsură.

– Nu trebuie să te încrunți la nimeni. Sunt destul de plăcuți toți. În plus, nu poți să-i sperii așa cum o face tata. Ești prea frumos, frate. Asta nu te ajută să fii intimidant. De ce nu-mi spui mai bine de ce nu ai venit dimineață, să-ți iei rămas-bun de la tata?

– Eram prea furios, murmură Jeremy, apoi adăugă bodogănind: Sper că a crezut că m-am strecurat clandestin la bordul vasului *Maiden George* și a pierdut timp căutându-mă, înainte de a porni la drum.

Jack izbucni în râs.

– Nu speri cu adevărat așa ceva.

– Nu mă îndoiesc că așa a fost, spuse Danny. Nu l-am văzut niciodată atât de furios.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană aurie.

– Ei bine, nu pot spune că sunt surprinsă, când și eu simt exact la fel.

Jeremy desfășură deodată o hartă, o puse în poala lui Jack și arătă spre o insulă.

– Într-acolo se îndreaptă flota lui tata, spuse el. Și aici a fost capturat Pierre Lacross cu atâția ani în urmă.

Jack se uită cu atenție la ce-i arăta Jeremy.

– Dar acolo nu este nimic.

– Asta, pentru că insula nu are nume și este prea mică pentru a apărea pe hartă. Există în Caraibe multe asemenea insule micuțe pe care criminalii de un fel sau altul se pot ascunde. Așa cum ți-am mai spus, cunosc bine aceste insule.

Danny se lăsă pe spate cu un oftat.

– Este obsedat de misiunea aceasta, dacă nu-ți era deja clar, Jack. Îmi este greu să-l conving să nu ia următoarea corabie care se îndreaptă într-acolo.

Jack se gândi puțin dacă să mărturisească sau nu că și ea ar pleca cu el, dar în loc de aceasta spuse:

– De ce, Jeremy? Să-l ajungi pe tata și el să te închidă într-o cabină pentru întreaga durată a călătoriei – și să fie furios că nu l-ai ascultat și nu te-ai ținut deoparte?

– Vezi? spuse Danny, arătându-și satisfacția. Am spus aproape același lucru, nu-i așa, Jer?

– Voi două știți că nu mai sunt adolescentul pe care l-a găsit în tavernă cu atâția ani în urmă, nu-i așa?

Danny începu să chicotească.

– Mi-ar fi plăcut să văd fața lui James în ziua aceea când i-ai spus că ești fiul lui, arătând exact ca unchiul Anthony la vârsta respectivă.

Jeremy semăna încă nefiresc de mult cu unchiul lor Anthony, dar Anthony și Jeremy aveau amândoi părul negru și ochii de cobalt ai strămoșilor lor țigani, în timp ce James, nu. Soția lui Tony chiar îl acuzase pe acesta că mințea cu privire la paternitatea lui Jeremy. Chiar și James găsise acest lucru amuzant – în cea mai mare parte.

– La început, nu m-a crezut, cel puțin nu înainte să-i spun cine era mama mea, zise Jeremy. Dar este irelevant, de vreme ce mă tratează în continuare ca pe un copil.

– Nu cred că a fost foarte plăcut să crești în taverne, remarcă Jacqueline. Cel puțin până te-a găsit.

– Nu a fost chiar așa rău, deși aș fi preferat să plec pe mare cu el. Și pentru un timp am reușit să fac asta, până la acea bătălie maritimă

cu Nick. Tata a cumpărat acea plantație din Jamaica pentru a avea un loc în care să mă lase după ce aproape am fost rănit în bătălie. Dar cel puțin m-a luat cu el când s-a întors în Anglia pentru a se răzbuna pe Nick, și știi prea bine ce surpriză s-a dovedit a fi acest lucru, cu Nick căsătorindu-se cu verișoara Regina. Apoi tata m-a lăsat cu unchiul Tony în timp ce s-a întors în Caraibe pentru a scăpa de plantație. Sigur, dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat așa, tu nici nu te-ai fi născut.

– Încă mi se pare uluitor că tatăl tău a fost pirat, spuse Danny.

– Pirat gentleman, spuseră Jeremy și Jack deodată, apoi izbucniră în râs pentru că o corectaseră pe Danny.

Apoi Jeremy continuă:

– Era doar un joc pentru el: ataca orice corabie care părea să-i ofere o provocare, doar pentru a-și testa abilitățile. Și am aflat direct de la secundul său, Connie, că singurul motiv pentru care a plecat pe mare a fost faptul că era atât de sătul să fie unul dintre cei mai cunoscuți libertini din Londra, unde nimic nu-i mai stârnea nici o emoție, nici măcar duelurile.

– Și a avut nevoie de un deceniu întreg pentru a începe să aibă din nou sentimente?

– Nu, a lipsit atât de mult pentru că frații lui l-au dezmoștenit. Dar timpul petrecut pe mare i-a adus în cele din urmă salvarea. S-a distrat, și poate că nu s-ar fi întors niciodată dacă nu m-ar fi găsit pe mine.

– Decizia tatălui tău de a se întoarce în Anglia este direct responsabilă pentru destul de multe căsătorii, remarcă Danny. A sa, a mea, a lui Amy. Trei dintre unchii lui Jack nu și-ar fi întâlnit soțiile dacă tatăl tău nu le-ar fi adus sora în Anglia. Gândește-te la toată fericirea pe care a creat-o pentru el și pentru noi ceilalți împăcându-se cu frații lui – pentru tine. Ar trebui să începem să-l numim Cupidon.

– Mușcă-ți limba, zise Jack.

– Pentru Dumnezeu, doar nu vrei să-mi insulți tatăl, Danny, mormăi Jeremy.

– Glumeam, replică Danny. Apoi îi făcu cu ochiul lui Jack și adăugă: Dar amintiți-vă că acum câteva minute erați gata să-l mâniați grăbindu-vă pe urmele lui. Cred că mi-am făcut clar înțeles punctul de vedere.

Jeremy nu mai spuse nimic, dar asta nu însemna că nu fierbea în suc propriu. Dar ajunseseră la casa lui Lady Marshall, care găzduia serata, unde aveau să găsească muzică și un bufet. Iar misteriosul străin nu era acolo. Sau, dacă era, nu se lăsase văzut. După ce se uită prin încăpere timp de câteva minute, Jack fu destul de sigură că-i cunoștea pe toți bărbații prezenți.

Inventă nenumărate scuze pentru faptul că el părea să fi renunțat la a o curta. Nu putuse primi o invitație deoarece nu făcea parte din nobilime. Era atât de hidos, încât îi era rușine să-și arate fața. Era un laș, care nu voia să se lege de cineva cu un tată atât de periculos. Nu dorea să se mulțumească doar cu prietenia ei, deși ea îl asigurase că era tot ce-i putea oferi anul acesta. Toți ceilalți admiratori ai ei știau deja acest lucru, și doar câțiva dintre ei renunțaseră destul de devreme. Restul erau încrezători că, în timp, aveau să-i schimbe părerea.

Încă nu auzise nici o bârfă legată de tânărul ei misterios, deși câteva debutante pomeniseră că-l remarcaseră la balul mascat și se întrebaseră cine era. Dar chiar și ele erau interesate să o întrebe mai degrabă despre tatăl ei, de vreme ce el încă reprezenta picanteria săptămânii.

Giles fu primul dintre curtezanii ei care se apropie de ea. Era unul dintre lorzii frumoși care îi făceau curte, și ea îi aprecia istețimea și umorul. Chiar spera că avea să fie liber anul viitor, când probabil avea să fie nevoită să-și aleagă un soț. Era o probabilitate destul de mare să fie, de vreme ce se proclama singur drept libertin.

– Ești gata să te căsătorești cu mine? îi șopti el, astfel încât Jeremy să nu-l audă.

– Nu-ți poți menține reputația de libertin dacă mă tot întrebi asta, îl certă ea zâmbind.

– Ți-am jurat că renunț la tot pentru tine, Jack. Se uită în jur pentru a fi sigur că James nu era în apropiere și adăugă: Nu am putut să nu remarc cât de intimidați erau rivalii mei de prezența tatălui tău. Eu nu sunt, știi doar. De fapt, chiar mă gândeam să-l invit la o rundă sau două la Knighton Hall, să ne cunoaștem mai bine. Am auzit că din când în când îi place să exerseze acolo.

Jack râse.

– Dacă vrei să-i spui așa. Dar va trebui să aștepți până se întoarce la Londra. Este plecat pentru câteva luni.

Giles păru de-a dreptul încântat și o conduse pe micul ring de dans. Jack chicoti în sinea ei. Va trebui să-l avertizeze pe Giles să privească unul din meciurile tatălui ei înainte de a risca să-l provoace – dacă chiar vorbise serios.

În următoarea zi, Jack călări din nou în parc, doar în caz că misteriosul tânăr avea să-și facă apariția, dar de această dată nu întârzie prea mult. Ridicând din umeri, decise că-și pierduse destul timp și gânduri cu un bărbat pe care nu-l cunoștea și pe care nici nu avea să-l cunoască, probabil. Era timpul să uite de curiosul străin și să se bucure în continuare de restul sezonului.

Întoarsă acasă, găsi un alt trandafir roșu pe măsuța din hol. Jacqueline râse și fugi cu el la etaj, punându-l cu grijă pe pat cât timp se schimbă repede din costumul de călărie într-o fustă confortabilă și o bluză, pentru restul după-amiezii, până avea să se pregătească pentru petrecerea din acea seară, care era încă la multe ore distanță.

Deschise biletul și citi.

Circumstanțele au conspirat pentru a-mi dejuca planurile. Trebuie să părăsesc Anglia din motive familiale și nu știu când mă pot întoarce sau dacă ar trebui să mă întorc. Doar tu mă poți aduce din nou la Londra, Jacqueline Malory. Cer doar puțină speranță că ai putea dori să mă întorc, și mi-o poți oferi venind să-ți iei rămas-bun. Corabia mea pleacă la apus, odată cu fluxul, și este ancorată pe Tamisa lângă docuri, la Wapping. Te voi aștepta în dreptul scărilor la docul Wapping până în ultima clipă.

Din nou, semnase „Al tău, devotat". Și din nou subliniase devotat. Jacqueline zâmbi. Sigur că avea să meargă și... Făcu o pauză. La docuri? La apus?

Citi din nou biletul, apoi încă o dată. De ce naiba sugerase un loc atât de dezagreabil? Iar scrisul său îi părea vag familiar în acest bilet mai lung. Îl compară cu scrisul de pe primul bilet și avu senzația distinctă că-l mai văzuse undeva, doar că nu știa exact unde – apoi își aminti.

Zâmbetul îi reveni pe chip. Cu siguranță avea să meargă să-l întâlnească la docuri, doar că încă nu era sigură cum.

Capitolul 8

– Planul nostru este pus în mișcare, așa că nu mai avem cum să dăm înapoi, remarcă Jeremy. Ești agitată?

– Nici măcar un pic, spuse Jacqueline, așezându-se lângă el în brișcă și zâmbind larg pentru a-și întări afirmația.

– Sper că ai dreptate în legătură cu asta, Jack.

– Și eu, îl asigură ea. Dar, în orice caz, suntem pregătiți.

– Dar dacă este într-adevăr vorba despre netrebnicul care te-a răpit și reușim să-l capturăm, imaginează-ți ce vor spune părinții și unchii noștri. Vor vedea că sunt la fel de capabil ca tatăl meu să mă descurc cu o misiune periculoasă. Mulțumesc pentru ocazia de a le dovedi acest lucru, ștrengăriță.

Jack râni.

– Plăcerea este de partea mea.

Aveau destul de mult de mers până la docurile de la Wapping. Dar oricare dintre docurile sau cheiurile Londrei putea fi periculos chiar și în plină zi, cu atât mai mult la apus, așa că atât ea, cât și fratele ei erau bine înarmați pentru misiunea lor. Și bine protejați. Jack aruncă o privire în spate pentru a se asigura că cele patru gărzi musculoase erau pe urmele lor, călare.

Și nu-i spusese o minciună lui Jeremy. Cum să fie nervoasă când era atât de bucuroasă? Indiferent de rezultate, avea să-și găsească răspunsurile în această seară.

Jeremy conducea brișca trasă de un singur cal, care avea o singură bancă lată, pentru o persoană, dar pe care puteau încăpea amândoi. Folosea acest vehicul atunci când avea de călătorit prin Londra singur, fără soție și copii, deoarece nu-i plăcea să călărească. O adusese în această seară pentru a sta amândoi pe banca lată, ceea ce le permitea să vadă bine drumul în timp ce se apropiau de scările de la docul Wapping.

Puțin mai târziu, Jeremy remarcă:

– Știi, dacă este într-adevăr unul dintre curtezanii tăi, ar fi avut timp să te viziteze pentru a-și lua rămas-bun într-un salon drăguț. Nu te-ai gândit la asta?

– Admiratorii mei sunt întorși de la ușă, așa că nu ar fi putut. Este posibil să fi încercat și să fi lăsat apoi biletul.

– Nici un vizitator? La naiba, Jack, am crezut că vei avea parte de un sezon normal. Asta nu sună deloc normal.

– Am parte, dar...

– Nu contează, nu este nimic normal nici în legătură cu numărul de admiratori care te curtează. O să-i silești pe Artie și pe Henry să iasă la pensie dacă au de trântit ușile atât de des.

– Prostii, cei doi marinari adoră să trântească ușile. S-au plâns atunci când le-au permis admiratorilor mei să intre!

Jeremy scoase un sunet dezaprobator.

– Aș fi crezut că tu, dintre toate femeile, nu ai avea nici o problemă în a le face vânt bărbaților cu care nu intenționezi să te căsătorești. Subtilitatea nu este una dintre calitățile tale, Jack.

– Nici nu am fost subtilă. I-am avertizat că nu voi lua în considerație propunerile de căsătorie anul acesta. Doar că sunt încăpățânați. Așa că nu este vina mea dacă-și dau seama prea târziu că, atunci când spun ceva, așa este.

– Am atins o coardă sensibilă? Sau ești agitată?

– Nici una, nici cealaltă, dar poate îmi spui de ce un bărbat are impresia că poate face o femeie să se răzgândească doar fiind perseverent.

– Glumești, nu? Un „nu" nu m-a descurajat niciodată, m-a făcut doar să fiu și mai fermecător.

– Deci bărbații sunt interesați numai de vânătoare? Sau, în acest caz, mai degrabă de competiție?

– Probabil de ambele, dar, mai mult decât toate, este vorba despre tine, strengărițo. Ești cea mai bună partidă a sezonului. Ar fi, de asemenea, lovitura secolului pentru orice tânăr să se căsătorească cu fiica lui James Malory fără a fi biciuit mai întâi.

Ea râse.

– Da, ar fi și asta.

– Dar, dacă te-ai înșelat, insistă Jeremy, și avem de-a face doar cu un petitor nesuferit de insistent? Îți place acest individ mai mult decât toți ceilalți?

Jack zâmbi larg.

– Ți-am spus deja. Mi-a stârnit interesul pentru că a făcut-o pe misteriosul, lăudându-se că vrea să mă cucerească, dar refuzând

să-şi dezvăluie numele. Mi-ar plăcea să rezolv acest mister înainte să părăsească Anglia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jack! Jeremy se uită țintă la ea pentru un moment, înainte de a clătina din cap. Te joacă pe degete. Sună a ceva ce aș fi făcut eu dacă aș fi fost suficient de hotărât, pe vremea când alergam încă după fuste. Și-a croit drum în fruntea haitei tale ridicole de admiratori, nu-i așa? Planul lui a funcționat. Am de gând să-l pocnesc eu însumi dacă te-a ademenit la docuri doar pentru a fi singur cu tine, departe de restul competiției. Probabil vrea doar să-ți fure un sărut înainte de... Au încercat să-ți fure săruturi?

Arăta dintr-odată destul de furios. Jacqueline chicoti.

– Sigur că au încercat, dar încă nu mă interesează săruturile. Chiar a fost nevoie să-l lovesc pe Lord Giles acum câteva săptămâni, pentru a-l face să priceapă acest lucru. I-am învinețit ochiul, și nu mi-a părut deloc rău, deși i-am acceptat scuzele a doua zi. Dar, când voi fi pregătită pentru săruturi, probabil că eu voi fi cea care le va fura, așa că nu trebuie să-ți faci griji din cauza aceasta.

– Asta ar trebui să mă liniștească? mormăi el, dându-și ochii peste cap, dar nu duse discuția mai departe.

Capitolul 9

Docurile construite la Wapping erau bine protejate de pereții înalți care le înconjurau. Corăbiile trebuiau să treacă prin câteva bazine pentru a ajunge de la Tamisa la depozitele cochete de pe doc, în care se depozitau numai mărfuri de lux. Dar, pentru a găsi scările prin care se ajungea la râu în timpul fluxului, gărzile lui Jack și Jeremy trebuiră să urmeze drumul șerpuit din afara docurilor împrejmuite, pentru a ajunge pe Wapping Street, ce venea de-a lungul malului. Strada era suficient de mult înălțată deasupra marcajului pentru flux pentru a permite o panoramă largă asupra vaselor din port, dintre care unele se îndreptau deja spre canal. Chiar și de la această distanță de intrarea pe doc se puteau vedea câteva vehicule îndreptându-se în ambele direcții.

– Încă speri că totul este justificat? o întrebă Jeremy pe Jack.

– O, nu, sper că nu.

Confruntarea cu Ticălosul, oportunitatea de a se putea răzbuna în sfârșit, asta avea să fie un vis devenit realitate. Nu ar fi ghicit niciodată că el stătea în spatele acestui nou complot dacă nu i-ar fi recunoscut în cele din urmă scrisul în biletul mai lung pe care îl primise în acea zi. La insistențele ei, tatăl ei îi arătase scrisoarea de răscumpărare pe care familia Anderson o recuperase de la oficiul poștal în noaptea în care ea fusese răpită din Bridgeport. Nu avea scrisoarea de răscumpărare, așa că nu putea compara scrisul cu cel din biletul primit, dar era aproape sigură că era același. Iar „aproape sigură" fusese suficient pentru a o convinge să vină pregătită la această întâlnire și să inverseze rolurile cu Ticălosul – dacă era vorba despre el.

Încă fierbea de mânie din cauză că el reușise să o păcălească cu acea perucă blondă și cu masca ce-i acoperise fața și-i înăbușise vocea. Și cu siguranță studiase obiceiurile nobilimii, deoarece manierele lui impecabile o înșelaseră.

Dacă era vorba despre el, Jack ar fi preferat să-l împuște, pur și simplu, dar Jeremy o convinsese că Ticălosul ar putea deține informații valoroase despre șeful lui și despre localizarea acestuia, informații care le-ar fi putut ajuta tatăl. Le-ar putea trimite la acesta și la Drew în cea mai mare grabă. Așa că Jeremy o convinsese că cel mai bine ar fi să fie întâi interogat – brutal, spera ea – și apoi trimis repede la închisoare, unde avea să-și aștepte judecata și condamnarea la spânzurătoare.

Dar dacă nu era vorba despre el – la naiba, spera cu adevărat ca bărbatul misterios să nu fie unul dintre admiratorii ei, în ciuda faptului că o intrigase atât de tare. În seara aceasta urma să aibă parte de răzbunare.

Trecură de niște scări la baza cărora două femei și un copil care tocmai fuseseră debarcați de pe un vas de pasageri așteptau cu bagajele, sperând să poată opri o trăsură spre Hackney. Dar, cu docurile împrejmuite, nu era locul ideal de a ajunge la țărm. Majoritatea vaselor de pasageri care-și descărcau încărcătura înainte de primi aprobarea pentru ancorarea la dană făceau acest lucru în apropierea debarcaderelor, unde se puteau găsi mai ușor vehicule de închiriat.

Dar râul era deosebit de aglomerat, și căpitanii nu puteau ancora întotdeauna în cele mai potrivite locuri.

Următoarele scări erau la o distanță considerabilă în susul străzii, dar, pe măsură ce se apropiau, văzură un bărbat stând în capul lor. Dacă pe peretele de lângă scări se afla vreo plăcuță cu numele acestora, nu o puteau încă vedea. Vehiculul din spatele lor îi urma îndeaproape; tocmai trecuse în fața gărzilor călare ale lui Jacqueline și ar fi depășit probabil brișca lui Jeremy dacă o trăsură nu ar fi blocat deja cealaltă parte a străzii, făcând depășirea mult prea periculoasă. Dar Jeremy îi făcu semn să treacă atunci când încetini, apropiindu-se de scări.

– Cel puțin Percy a reușit să ajungă, spuse el cu un rânjet, văzând trăsura oprită la o oarecare distanță de omul care aștepta, cu spatele spre ei.

– Aveai îndoieli?

– Ei bine, am făcut acest plan la repezeală. Și Percy este renumit pentru felul în care încurcă lucrurile.

– Renumit? Acest lucru obișnuia să fie o certitudine! chicoti Jack. Dar asta nu s-a mai întâmplat de ani buni, nu? Altfel, nu i-ai fi cerut ajutorul.

– Într-adevăr, în ultima vreme se poate conta pe Percy să urmeze instrucțiunile întocmai. Obișnuiește chiar să și le noteze!

Percy fusese trimis la Knighton Hall să angajeze toți luptătorii plini de mușchi pe care îi putuse găsi și să mai caute în altă parte dacă nu găsea suficienți, astfel încât să umple trăsura lui spațioasă. Individul singuratic stătea privind în direcția opusă, fără să arunce nici o privire în spate. Părea să se uite la Percy și la birjarul acestuia, care erau aplecați, prefăcându-se a inspecta una din roțile trăsurii.

– A sosit momentul adevărului, spuse Jeremy.

– Este destul de înalt pentru a fi tipul meu misterios, îi zise Jacqueline fratelui ei. Și are aceeași culoare a părului, deși nu mă gândeam că este atât de lung.

Coada blondă ajungea până la jumătatea spatelui bărbatului.

– Dar Ticălosul are părul negru, așa că, dacă el este cel care a fost la bal, purta perucă și atunci, și acum.

– *Crezi deci că* este Ticălosul?

– Nu sunt absolut sigură, dar voi ști atunci când se întoarce. Nu voi uita niciodată acea față.

Jeremy sări jos din brișcă, uitându-se spre ea pentru a-i spune:

– Așteaptă...

Ea sări lângă el înainte să-și fi terminat fraza, ceea ce-l făcu să scoată un sunet clar de neplăcere. Dar se apropiară împreună de bărbat. Iar acesta trebuie să-i fi auzit în sfârșit, deoarece se întoarse către ei. Purta afurisita de mască pe care o avusese și la bal? Un admirator nu ar fi făcut asta, nu? Dar Ticălosul, da, cu siguranță, deoarece știa că ea nu s-ar fi apropiat de el dacă ar fi văzut că era bărbatul care o răpise în Bridgeport.

I se părea incredibil că încă făcea pe misteriosul. Jeremy își întinse brațul, oprind-o să se apropie prea mult de el.

– Asta nu se va întâmpla, amice, spuse Jeremy pe un ton extrem de neprietenos. Dă-ți jos masca, altfel sora mea se întoarce în trăsură.

– Așa voi face, spuse bărbatul misterios.

Dar nu făcu nici o mișcare în acest sens – și în acel moment din trăsura din spatele lor, care nu-i mai depășise, țâșniră câțiva bărbați, în timp ce alții săreau peste zidul puțin înalt care mărginea malul râului. Percy și oamenii lui, aflați la câțiva metri depărtare, alergau în ajutor, dar încă nu erau suficient de aproape. Și, în ciuda faptului că haidamacii care săriseră peste zid îl înconjurau pe Jeremy, cineva tot se repezi să-i dea una cu o scândură în cap. Oribilul sunet făcut de lovitură o făcu pe Jacqueline să se întoarcă, rămânând fără suflu în timp ce fratele ei se clătina; avea însă un cap rezistent. Îl împușcă pe atacator, doborî un altul cu patul pistolului și apoi îl atacă cu pumnii pe cel de-al treilea. Dar unde naiba erau gărzile ei?

Erau de asemenea înconjurate. Îi văzu pe cei patru în spatele trăsurii, atacați. Nu era sigură că ar fi putut scăpa de duzinile de oameni care îi atacau, în ciuda dimensiunilor lor.

Era o adevărată armată de lepădături acolo, și o trecu un fior de teroare când văzu că o parte dintre ei arătau a pirați. Cei din apropierea ei se despărțiseră, jumătate înconjurându-l pe Jeremy și cealaltă jumătate luptându-se cu oamenii lui Percy. Dar Jeremy rezista. Era la fel de înalt ca Anthony și la fel de bine clădit. Și, deși nu era la fel de priceput ca tatăl lor la lupta cu pumnii, era totuși un luptător excepțional, brutal la nevoie, și deja mai doborâse încă patru

atacatori. Dar, când unul cădea, un altul îi lua locul. Erau mult prea mulți! Se împiedică și, în momentul în care căzu, fu copleșit de lovituri de pumni și cizme.

Jacqueline văzu negru înaintea ochilor și sări spre bărbații care îi blocau vederea înspre Jeremy, temându-se că l-ar putea ucide.

– Mă tem că nu se poate asta, auzi în timp ce era trasă la o parte. Știam că nu-mi vei rezista, Jack, îi mai șopti el, insolent.

Ea își ținu respirația, recunoscând acum fără nici un dubiu acea voce, și încercă să ajungă la pistol. Dar Percy ajunse la ea, strigând:

– Jack, haide să plecăm!

O prinse de braț, făcând-o să scoată mâna din buzunar. La naiba, era iarăși sincronizarea lui proastă; totuși, îi dădu drumul, însă aproape o târî după el când căzu, lovit de un pumn. Iar cel care îl lovise era mascatul. Ticălosul!

Teama și furia de a-l fi subestimat o copleșiră. Ei trebuiau să-l captureze pe el, nu invers! Se simțea oribil pentru că-i pusese pe Jeremy și pe Percy în pericol pentru nimic. Și, ce era cel mai rău, le oferise dușmanilor tatălui ei exact ceea ce căutau – ceva cu care să-l poată manipula.

Cuprinsă de furie, se întoarse, cu pumnul drept pregătit să lovească, însă lovitura îi fu deturnată de cel care-și dăduse acum masca jos, dezvăluindu-și fața frumoasă atât de disprețuită de ea.

– Tactici pe care mi le amintesc prea bine, spuse el, pe un ton aproape nostalgic! Apoi, întorcându-se spre oamenii săi, zise: Luați-i și pe ei, dacă sunt în viață.

Pusese deja o mână peste gura ei, astfel cu nu putea țipa la el. Brațul lui îi înconjură talia, și-i prinse celălalt braț într-o strânsoare de oțel. Fu ridicată de la pământ în timpul acesta și putu zări doar pentru o clipă cum cele opt brute care îi înconjuraseră fratele se traseră la o parte – pentru că Jeremy nu mai mișca.

Îngrozită de faptul că Jeremy putea fi mort, își înfipse dinții în palma ce-i acoperea gura, gustând sângele în timp ce palma se apăsă și mai tare peste gura ei.

Dar era deja la jumătatea scărilor, cărată de Ticălosul care se grăbea să-și pună prada la adăpost.

Felul în care o ținea îi bloca orice mișcare, ca și cum i-ar fi înfășurat o funie strâns în jurul brațelor și al pieptului. Nu putea ajunge cu nici una din mâini la buzunarul în care-și ținea pistolul. Dar

picioarele nu-i erau blocate și atârnau pe lângă gambele lui, așa că le ridică și-și luă avânt să lovească cu tocurile cizmelor în spatele genunchilor Ticălosului, pentru a-l dezechilibra, pregătindu-se în același timp pentru o cădere pe scări în caz ca îi reușea lovitura. Ar fi mers dacă el nu ar fi fost atât de înalt, dar așa nu reuși să obțină de la el decât un șuierat de durere, atunci când tocurile ei se loviră de partea de jos a coapselor lui. Brațul din jurul mijlocului ei se încordă, ceea ce-o făcu să respire cu dificultate.

Asta nu ar fi împiedicat-o să-l lovească din nou, dar nu mai rămăsese timp. Văzuse cele două bărci pescărești așteptând la baza treptelor de piatră, acolo unde apa ajungea în timpul fluxului. Cele două bărci erau suficient de mari pentru a adăposti câte zece vâslași, dar nu justificau numărul mare de atacatori de pe stradă, mai mulți decât ar fi fost nevoie pentru un echipaj. Nu erau cu toții marinari?

Doi bărbați fuseseră lăsați cu bărcile, câte unul în fiecare. Iar Jack fu zdruncinată când Ticălosul sări într-una din ele.

Fu așezată neceremonios pe banca din spate, cu fața la corăbiile ancorate drept înaintea lor, pe Tamisa. Cu o eficiență desăvârșită, unul dintre vâslași îi puse călușul, astfel încât mâna – însângerată, spera ea – care îi acoperea gura să poată fi îndepărtată. Încercă din nou să ajungă la buzunar, dar doi bărbați din spatele ei fură mai rapizi. În timp ce călușul era legat, îi traseră brațele în spate și-i legară și mâinile, la fel de repede.

Se auzi un trosnet puternic în spatele ei, iar Jack presupuse că era Jeremy, aruncat și el în barcă. Nu l-ar fi luat dacă ar fi fost mort, nu? O speranță firavă, dar totuși o speranță. Pe urmă, barca se clătină periculos, în timp ce urcau și restul bărbaților, apucând vâslele.

În timpul răpirii, nu se auzise mare lucru, în afară de câteva blesteme, gemete și cuvintele spuse de Ticălos la sfârșit. Bătăușii rămaseră tăcuți în timp ce barca mai lungă era manevrată cu grijă, îndepărtându-se de țărm. Jack era cu fața spre mal acum și văzu cum alți bărbați erau cărați sau ajutați să coboare scările spre cealaltă barcă. Nu putu vedea trăsura lui Percy, dar reuși să zărească partea de deasupra a vehiculului lui Jeremy, în spatele zidului scund din capul scărilor, și trăsura mai mare din spatele acestuia. Oare îi urmăriseră tocmai din Berkeley Square?

Urmau trăsurile să fie abandonate acolo? Cineva le-ar fi găsit, dar n-ar fi știut cui aparțineau decât dacă vreo câțiva dintre oamenii lui Jeremy ar fi scăpat – dacă mai erau în viață. Dar văzu atunci cum trăsura din spatele briștei lui Jeremy întoarse și o luă pe drumul pe care venise, urmată îndeaproape de cea a lui Percy. Voiau deci să scape de trăsuri? O, Doamne, și de cadavre? Tăcerea continuă era grăitoare. Doar un ordin fusese dat, făcând-o să înțeleagă cât de bine organizată fusese toată această răpire.

Cineva îi puse apoi un sac în cap. De ce? De această dată, știa cine o răpise, așa că de ce se oboseau să o mai împiedice să vadă? Sau poate doreau să-i ascundă fața? Ticălosul mai făcuse acest lucru o dată, ținând-o complet izolată de oamenii lui. Voia oare ca nici unul dintre pirați să nu știe cine era ea?

Sacul ce-i fusese aruncat peste cap era extrem de strâmt, apăsându-i nasul. Era o compensație prea mică faptul că bloca mirosul râului, miros cu care de altfel ea era extrem de familiarizată din multele ocazii în care-și însoțise familia la docuri, pentru a-și lua rămas-bun de la unul dintre cei cinci unchi Anderson.

Știu că ajunseră la destinație atunci când barca se izbi de una dintre corăbii. Fu ridicată și aruncată peste umărul cuiva care urca o scară. Dacă sacul n-ar fi fost atât de strâns legat, i-ar fi putut cădea în timp ce ea atârna cu capul în jos peste umărul bărbatului.

Acesta traversă puntea, o ușă se deschise și ea auzi mai multe perechi de pași intrând în încăpere în spatele lor. Tresări atunci când cineva spuse:

– Cred că mi-a rupt nenorocita de falcă.

Se auzi un chicot.

– Dacă ar fi ruptă, n-ai mai putea spune asta, nu, amice?

Nici una dintre aceste voci nu-i aparținea Ticălosului, dar singurul răspuns fu un mormăit. Apoi Jack fu lăsată jos pe ceva moale, în apropierea podelei. Oricine ar fi cărat-o la bord cel puțin o făcuse cu grijă, aplecându-se, ca aterizarea să nu o lase fără respirație. Ticălosul? Nu știa dacă el o cărase sau dacă se afla măcar în încăpere.

Dar nu fu dezlegată. Cineva îi scoase în schimb cizmele din picioare, deși reuși să lovească pe cineva în piept înainte să-i fie luate. Pumnalul ei zornăi pe podea atunci când căzu dintr-una din cizme. Unul dintre bărbați râse batjocoritor. Dar încă nu găsiseră pistolul

ascuns în buzunar, și ea se roti pentru a se sprijini pe partea aceea, într-o poziție destul de inconfortabilă, însă nu avea de gând să le ușureze sarcina de a-l găsi.

Dar bărbații nu mai căutau alte arme, ci-i legau picioarele. Apoi îi auzi îndepărtându-se, și ușa se închise. Însă unul dintre ei ar fi putut rămâne în urmă, nemișcat. Ticălosul. Și ea nu ar fi știut acest lucru decât dacă el s-ar fi mișcat sau ar fi spus ceva, pentru că nu-i îndepărtaseră sacul de pe cap!

Capitolul 10

Fu lăsată singură mult, ceea ce-i dădu mult timp ocazia de a se gândi pe îndelete. Fusese un plan atât de elaborat, cu el fermecând-o la bal, cu biletele și trandafirii. Dacă ar fi ales oricare alt loc din Londra pentru întâlnire, ea nu s-ar fi gândit niciodată că Ticălosul era cel care trăgea sforile. Încă i se părea greu de crezut că el fusese tânărul ei misterios, dar poate nu fusese el. El aranjase totul, cu siguranță, și chiar folosise aceeași deghizare în această seară, până când ea se apropiase suficient pentru a cădea în capcană. Dar fusese nevoie de finețe pentru a juca rolul unui gentleman, și era mult mai probabil ca el să fi angajat un actor care să o farmece și să o intrige la balul mascat. Omul acela fusese englez. Dicția sa fusese una cultivată. Fusese tot ce nu era Ticălosul.

Frustrată de eșecul lor absolut, încă îngrijorată de starea lui Jeremy și întinsă într-o poziție inconfortabilă peste pistol, pentru a-l ascunde sub ea, își închise ochii, așteptând sfârșitul acestui chin. Dar, nu peste mult timp, auzi ușa deschizându-se și închizându-se, apoi o sigură pereche de pași îndreptându-se spre ea și oprindu-se aproape în spatele ei.

– Fratele tău nu este mort – dacă-ți făceai griji.

Dacă? Dacă? Ticălosul, din nou. Avea o voce pe care ea n-ar fi putut-o uita niciodată, profundă, răgușită, uneori amuzată, însă atât de insuportabilă din cauza urii pe care i-o purta Jack.

Legăturile de la mâini îi zgâriară pielea când el le trase pentru a le tăia. Ea se ridică imediat și-și smuci sacul de pe cap. Pieptănătura

i se desfăcuse, astfel că jumătate din păr îi alunecă pe spate. Iar spatele fu singura lui parte pe care o putu vedea, în timp ce el se îndepărta de ea, îndreptându-se spre un birou aflat de cealaltă parte a încăperii, cu părul negru fluturând în jurul umerilor săi largi.

El se așeză în spatele biroului, oferindu-i o perspectivă clară asupra feței sale de neuitat, pe care ea o ura, cu ochii turcoaz, cu pomeții înalți, cu maxilarul lat și cu buzele pline care zâmbeau des – și care zâmbeau și acum. Își amintea cât de des zâmbea el fără nici un afurisit de motiv și cât de mult o înfuriase acest lucru – cel puțin până când refuzul ei de a mai mânca ajunsese să-l înfurie pe el.

Și-și amintea și de mirișteа neagră de pe obraji și de deasupra buzei lui superioare. Nu-i plăcea să se bărbierească și categoric nu o făcea zilnic. Dar era îmbrăcat ca un gentleman, într-o haină maro atent croită pe care acum o dădu jos, pantaloni negri, cizme lucioase și o cămașă albă cu lavalieră, pe care o dădu de asemenea jos. Îmbrăcat pentru a păcăli, astfel încât ea să creadă până la sfârșit că el era bărbatul misterios.

Infamul Ticălos, pe care nu reușise să-l captureze, așa cum sperase.

Își scoase călușul pentru a întreba:

– Cine este mincinosul pe care l-ai angajat să mă atragă aici? Vreau să știu pe cine voi gâtui – după tine.

El își aplecă puțin capul și-și întinse mâinile ca pentru a-i arăta ceva pe birou. Ea trebui să se ridice pentru a vedea, ceea ce nu era ușor de făcut, așa cum era așezată pe un pat de campanie jos, cu picioarele legate. Reuși să o facă împingându-se tare cu ambele mâini.

Pe birou era așezată masca de porțelan.

– Bună încercare, dar nu este posibil. Tu, la un bal, în ținută de gală? Chiar dacă ai putea fura ținutele pentru un astfel de eveniment dichisit, habar nu ai ce înseamnă să fii un domn rafinat și fermecător. Masca nu dovedește nimic. Ți-ar fi putut-o înapoia el.

– Mă rănești.

– Aș vrea eu!

– Păreai să fii plictisită și ușor intrigată, replică el nonșalant, apoi zâmbi în felul acela pe care Jack îl ura. Și a funcționat, aducându-te din nou direct în mâinile mele, nu-i așa?

Ea încă refuza să creadă, dar oricum nu ar fi recunoscut în fața lui chiar dacă l-ar fi crezut. Bărbatul care nu doar că o intrigase, ci o și tulburase nu putea fi bărbatul pe care îl ura mai presus de orice. Dar putea să termine cu el acum și aici, deoarece nesăbuitul nu fusese suficient de deștept pentru a o mai căuta și de alte arme, lăsând-o deci cu două.

Scoase pistolul din buzunar și-l îndreptă înspre el, dar el se lăsase jos în spatele biroului în secunda în care îl văzuse și rămăsese ascuns acolo. Iar Jack nu îndrăznea să țopăie înspre el cu picioarele încă legate. Ar fi căzut în față, și pistolul i-ar fi fost luat într-o secundă.

Dar apoi îl auzi spunând cu un calm enervant:

– Nu mă poți împușca, Jack. Îl vor ucide pe fratele tău.

Fața lui Jack se albi. Când fusese răpită data trecută, nu avusese pe nimeni de protejat, așa că încercase să-l ucidă pe Ticălos cu fiecare ocazie. Eșuând de fiecare dată. Bărbatul era prea mare, prea iute, prea calculat, ghicindu-i mișcările înainte ca ea să le poată face. Împușcătura ei ar fi fost auzită, alertând întregul echipaj.

Furioasă, mârâi:

– Hai atunci încoace, să-ți zdrobesc capul în schimb.

Nu veni, desigur, dar râse de sugestia ei.

– Împinge-ți pistolul pe podea spre mine.

– Pe naiba! Arată-te, lașule! Nu-l vor ucide pe fiul lui James Malory – nu dacă încă îți dorești ca tatăl nostru să se predea.

– Aveam nevoie doar de un ostatic. Apreciez că ne-ai oferit trei.

Suna mult prea încrezător, nu ca și cum ar fi fost încă ascuns cu grijă în spatele biroului. Poate că ar putea sări în partea aceea fără să cadă, reușind să ajungă la birou pentru a se cățăra pe el și... El se ridică, oferindu-i o țintă mare, pe care nu avea cum să o rateze. Dacă ar fi fost în bătaia pistolului, Jack ar fi apăsat trăgaciul fără să mai stea pe gânduri. Dar apoi nu ar mai fi avut nici o armă folositoare care să o ajute să facă față echipajului care ar fi năvălit în cabină după uciderea Ticălosului. Pumnalul pe care îl avea legat de coapsă nu i-ar fi fost de prea mare ajutor împotriva atâtor atacatori. Dar poate că Ticălosul putea fi folosit drept armă și scut, garantând eliberarea ei, a lui Jeremy și a lui Percy de pe vas. Echipajul nu ar face nimic dacă ar vedea că Jack avea un pistol lipit de spatele Ticălosului.

Probabil că el observase privirea ei gânditoare, deoarece spuse:

– Îți pasă atât de puțin de fratele tău?

Aducerea lui Jeremy pe corabie era un dezavantaj clar pentru ea. Ticălosul avea să o amenințe folosindu-se de Jeremy ori de câte ori avea să facă ceva care să-l deranjeze. Nu avea nevoie de sfoară pentru a-i lega mâinile. Trebuia să-i scoată pe toți de pe corabie acum, în timp ce Anglia era încă la mică distanță, ei putând ajunge la țărm înotând.

– Ba dimpotrivă, îmi iubesc frații, dar ei nu sunt aici, spuse ea. Am mințit pentru a-l proteja pe cel care a venit cu mine: dacă echipajul crede că este Jeremy Malory, el va fi în siguranță.

– Cine este, atunci?

– Nimeni important, doar un lord scăpătat care seamănă cu fratele meu mai mare. De aceea îl angajez ocazional să se dea drept Jeremy, lucru necesar în această seară, de vreme ce ai vrut să ne întâlnim într-un loc atât de puțin atractiv.

– Și celălalt domn?

Ea ridică din umeri.

– Cei doi sunt prieteni, așa că a venit și el. Crezi că cineva din familie mi-ar fi permis să mă întâlnesc cu vreo persoană în partea aceasta de oraș? Fratele meu m-ar fi încuiat în dormitor dacă aș fi îndrăznit să-i spun despre asta.

El oftă.

– Păcat!

– Păcat?

– Păcat că nu te cred. Dar comentariul tău cum că nu ți-ar fi permis familia să vii la docuri ridică totuși întrebarea de ce ai venit.

– Pentru că am suspectat că era vorba despre tine și am vrut să mă asigur că vei fi spânzurat.

El zâmbea din nou.

– Nu, nu ai vrut. Ai fost prinsă în povestea aceasta cu admiratorul secret. Îmi crește inima gândindu-mă cât de nerăbdătoare erai să mă vezi din nou și cum tu, cea mai curtată debutantă din Londra, ai venit la docuri pentru întâlnirea noastră.

– Eram nerăbdătoare să-l văd pe celălalt, marioneta angajată de tine. Pe tine vreau să te văd atârnând de o funie sau zăcând într-o baltă de sânge, ceea ce încă este o opțiune. Mișcă mâna în care ținea pistolul. Așa că împinge tu spre mine unul dintre pumnalele tale, să-mi tai funia care-mi ține picioarele legate. Nu voia ca el să știe

că și ea avea un pumnal. Apoi mă vei conduce afară de aici și jos de pe corabia ta.

– Chiar așa?

Ea rânji, arătându-și dinții.

– Acum, Ticălosule, pumnalul!

El se aplecă pentru a scoate unul din cizmă și-l puse pe birou în fața lui, la îndemână pentru el, dar departe de ea. Jack oftă.

– Îți imaginezi de câtă voință am nevoie pentru a nu apăsa pe trăgaci? Ți-am lăsat cumva impresia că nu mi-ar face plăcere să te ucid?

– Nu, mi-ai arătat acest lucru destul de clar. Dar eu ți-am lăsat cumva impresia că aș vrea să-ți fac rău?

Absurditatea întrebării o făcu să ezite, apoi să izbucnească:

– Însăși natura misiunii tale mi-a făcut cel mai mare rău imaginabil!

– Vrei să trecem din nou prin asta? Să rediscutăm aceleași argumente? Da, îți iubești tatăl suficient de mult încât să vrei să ucizi pe oricine dorește să-i facă rău. Da, nu am avut de ales în această situație. Dar asta a fost atunci, când aveam în spate o scorpie care trăgea sforile.

Vorbea despre Catherine Meyer, și simpla menționare a numelui ei o făcu pe Jack să mârâie.

– Este și ea aici?

– Nu, slavă Domnului, tatăl ei nu a lăsat-o să vină de data aceasta. Dacă ar fi lăsat-o, sunt sigur că aș fi aruncat-o peste bord pe drum încoace. Ar fi fost prea greu să rezist tentației.

Râniea în timp ce vorbea. Jack, în schimb, nu. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i facă același lucru acelei hoațe mincinoase, Catherine fusese, de asemenea, amanta lui, fapt cu care ea se lăudase în timpul celeilalte răpiri. În plus, era fata șefului lui, indiferent de numele sub care se prezenta, indiferent dacă șeful era Lacross sau vreun alt răufăcător, așa că Ticălosul nu ar fi îndrăznit să o rănească.

Jack nu credea că el ar fi aruncat-o peste bord. De fapt, nu credea nimic din cele spuse de el.

Dar rămânea fără timp! Nu trebuia să-i spună nimeni că ridicaseră ancora, putea simți singură corabia mișcându-se. Și nu avea nici o îndoială că tot ce spusese Ticălosul avea rolul de a-i distrage atenția până când avea să fie prea târziu să părăsească vasul. Dar

el întârziase, oricum! Tatăl ei plecase deja, nici nu avea să știe că Ticălosul o răpise din nou.

Fusese nebună să creadă că-l putea captura singură pe acest nemernic. Dar zâmbi în sinea ei, bucuroasă că acesta își ratase misiunea. Când aveau să ajungă în Caraibe, șeful lui avea să fie deja mort, iar tatăl ei – pe drumul de întoarcere spre Anglia. Orice scrisoare de răscumpărare ar fi lăsat de data aceasta Ticălosul avea... s-o înspăimânte pe mama ei. La naiba!

– Corabia este înarmată cu tunuri sau este una rapidă?

El ridică întrebător dintr-o sprânceană neagră.

– Dacă nu aș fi căpitanul unei nave, întrebarea ta n-ar avea nici un sens pentru mine. Dar de ce vrei să știi?

– Ai putea răspunde măcar o dată la o întrebare fără să pui alta?

– Nu voi participa la nici o bătălie pe mare, dacă asta te preocupă. Corabia aceasta a fost una comercială. Nu a fost niciodată echipată cu tunuri. Apoi chicoti. În afară de cele false pe care ni le-a montat Mort.

Umerii ei căzură. Putea depăși ușor flota tatălui ei, care era complet înarmată cu tunuri, pentru bătălia la care se așteptau. Acest lucru i-ar permite Ticălosului să ajungă primul la șeful lui. Așa că nu-i putea spune că scrisoarea lui de răscumpărare avea să-și rateze ținta de această dată, pentru că l-ar determina să vrea să întreacă numaidecât corabia tatălui ei. Avea să facă probabil oricum acest lucru, chiar dacă nu știa că era vorba despre o întrecere. Și ea avea să ajungă în mâinile șefului Ticălosului înainte ca tatăl ei să descopere cine era piratul și să scape de el. Și asta însemna că tatăl ei avea să intre din nou într-o capcană...

Împinse deoparte acest gând și spuse:

– Cred că trebuie să te împușc oricum și să-mi încerc norocul cu echipajul.

Capitolul 11

Ciocănitul brusc în ușă o sperie pe Jacqueline, dar nu-și întoarse pistolul în direcția zgomotului, ci îl ținu ațintit asupra Ticălosului și-i zise șoptit:

– Oricine ar fi, spune-i să plece.

El nu se gândi nici măcar o secundă înainte de a striga:

– Intră!

Nu mai făcuse acest lucru altă dată. Ori de câte ori echipajul avusese nevoie de el, cineva bătuse la ușă, iar el ieșise din cabină. Încuiase, de asemenea, ușa în urma sa, de fiecare dată. Ea presupusese că-și proteja echipajul, asigurându-se că ea nu ar putea recunoaște nici o față în afară de a lui. Se întrebă de ce se purta diferit în timpul acestei răpiri.

Un gând înfricoșător nu-i dădea pace. De această dată, nu avea să supraviețuiască.

Marinarul care intră era aproape la fel de înalt ca Ticălosul. Își purta părul blond strâns la spate într-o coadă și avea un chip plăcut – de fapt, era de-a dreptul frumos. Și nu arăta chiar ca un marinar, cu gulerul cămășii unduindu-se deschis aproape de gât, pantalonii strâmți și cizmele înalte și cu un lanț de aur în jurul gâtului. Era foarte asemănător cu stilul în care se îmbrăca tatăl ei la bordul corăbiilor! Singurul lucru care lipsea era cercelul de aur pe care James îl purta adesea atunci când se afla pe mare și uneori și în Londra. Și apoi își dădu seama. Bărbatul era blond, avea înălțimea potrivită și era la fel de bine făcut ca bărbatul ei misterios.

– Tu ești bărbatul mascat cu care am dansat la bal! îl acuză ea.

Blondul avu îndrăzneala de a zâmbi larg înainte de a spune:

– Nu, domniță, nu sunt eu. N-aș intra nici mort în camerele alea de tortură. Apoi îi aruncă o privire căpitanului său. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, nu are decât un singur glonț, replică Ticălosul. Nu-l va irosi. Îi aruncă marinarului o cheie, deși acesta nu o prinse, și cheia alunecă pe podea până lângă piciorul lui. Ticălosul mai adăugă: Încuie totuși ușa după ce ieși.

Ochii lui Jacqueline aruncară flăcări. Să fie încuiată în aceeași cameră cu Ticălosul? S-ar ascunde din nou, forțând-o să se apropie, iar ea știa cum avea să se desfășoare totul. Îndreptă pistolul spre blond.

– Voi irosi glonțul dacă te apropii de cheie, îți promit. Împinge-o spre mine!

Omul nu făcu acest lucru, ci se uită spre căpitan, pentru a ști cum să procedeze. Ticălosul oftă.

– Las-o baltă! E suficient de furioasă cât să facă ceva nechibzuit. Ce treabă aveai cu mine?

– Voiai să știi când se trezește fratele ei, spuse matelotul.

Ticălosul îi zâmbi lui Jacqueline în timp ce replică:

– Vrea să mă facă să cred că nu sunt rude.

– Să scap de el, atunci?

– Nu, suntem bine aprovizionați, măcar de data asta nu trebuie să ne pescuim cina, așa că două, trei guri în plus nu contează. Dar domnii ne pot fi încă de folos.

– Nu va fi o monedă de schimb, îl avertiză Jacqueline. Dă-i drumul cât încă poți!

Ticălosul ridică dintr-o sprânceană.

– Nu crezi că l-am ucide înainte de a-l arunca peste bord, când ne-ai numit de atâtea ori criminali? Nu-l putem lăsa să plece în viață. Morții nu vorbesc, știi prea bine. Care e treaba, deci? Îți pasă sau nu de individul ăsta?

Ea nu intenționa să răspundă la această întrebare. În loc de a răspunde, spuse:

– Țin minte că te-am auzit cum mă asigurai că nu ești un criminal. Desigur, nu te-am crezut atunci și nici nu te voi crede vreodată, deci asta-i discutabil. Dar soarta mercenarilor mei nu va fi decisă de nici unul dintre voi. Flutură din nou pistolul înspre marinar. Închide ușa și du-te până la Ticălos, să te poată lega. Nu te las să avertizezi echipajul că eu dețin acum avantajul.

Bărbatul blond râse la auzul ordinului ei absurd. Ticălosul îi spuse laconic:

– Cred că vorbește serios.

Cu expresia amuzată dispărându-i de pe chip, marinarul, sau cine-o fi fost, spuse:

– Pe naiba! Încearcă-ți norocul, Jack Malory. Altfel, eu mă întorc la treabă.

Era suficient de furioasă încât să-l împuște și voia să o facă! Dar nu putea irosi singura șansă de a părăsi corabia, folosind căpitanul drept scut. Așa că privi ușa închizându-se în spatele omului înainte de a se uita din nou către Ticălos.

– Nu e marinar, spuse, subliniind un fapt evident pe un ton plin de dispreț.

– Nici eu nu am fost, dar și eu și prietenul meu ne-am adaptat destul de bine.

– Prietenul tău? Îți consideri echipajul ca făcând parte din categoria prietenilor? De fapt, da, desigur, râse ea batjocoritor. Piraţii sunt toţi pentru unul și unul pentru toţi.

El chicoti.

– N-aș putea ști. Nu ți-am mai spus că nu suntem piraţi?

– Dacă mi-ai spus, nu te-am ascultat.

– Ai ascultat, doar că ai ales să nu crezi nimic din ce ți-am spus eu. Dar, de data aceasta, Catherine nu este aici, supraveghind fiecare mișcare a mea, așa că poate...

Jacqueline îi tăie vorba răstit:

– Nu cred că ea te manevra și cu siguranță nu cred că ai fi aruncat-o peste bord dacă ar fi fost aici, deși mi-ar fi plăcut să văd ce ți s-ar fi întâmplat dacă i-ai fi spus tatălui ei că ai abandonat-o în Londra.

El ridică din umeri.

– Mă îndoiesc că ar conta pentru el. Nu mi s-a părut a fi un părinte iubitor. Dar ea părea disperată să-i câștige dragostea, ar fi făcut orice pentru asta. Furtul bijuteriilor de la tine și de la rudele tale a fost pentru el, pentru a-i dovedi că poate fi folositoare și pentru ca el să nu o trimită altundeva după ce tocmai îl găsise.

– Deci partea din povestea ei despre căutarea tatălui de mult pierdut a fost adevărată.

– Este mai ușor să-i faci pe alții să-ți creadă povestea dacă unele părți sunt adevărate.

– Sunt sigură că știi acest lucru din experiență, zise ea zeflemitor.

– Nu-mi amintesc să te fi mințit, Jack. Dacă am făcut-o, a fost doar pentru a-ți proteja sănătatea, la care erai dispusă să renunți.

– Eram prea furioasă atunci pentru a mânca! spuse ea printre dinți. Aș fi vomitat totul.

– Sunt de acord că erai furioasă până peste poate. Înfometarea te-a făcut să-ți pierzi somnul. Te-a făcut slabă. Atacurile tale deveniseră patetice. Iar eu mă înfuriam de fiecare dată când îți auzeam stomacul chiorăind, de vreme ce nu intenționasem nici pentru o clipă să te rănesc fizic. Putem fi de acord măcar că înfometarea nu a fost un plan foarte bine gândit?

– Și să pierd o ocazie de a te enerva? ripostă ea. Încă îmi trebuie pumnalul tău. Aruncă-l încoace!

Ticălosul își încrucișă brațele peste piept, într-un „nu" cât se poate de clar. Ea mârâi pe un ton jos și se așeză pe patul de campanie pentru a testa frânghia subțire din jurul gleznelor ei. Fusese înfășurată de patru sau cinci ori înainte de a fi legată. Încercă să-și tragă un picior afară, dar frânghia era prea strânsă.

Aruncând o privire spre Ticălos, pentru a se asigura că încă era în picioare în spatele biroului său, se aplecă în față, căutând nodul și încercând să-l desfacă. Nu reușea, nu ținând pistolul într-o mână și lucrând doar cu cealaltă.

Se pregătea să scoată pumnalul și să taie frânghia, când văzu creștetul capului lui apărându-i în față și icni. Dumnezeule, ce rapid fusese! Fusese distrasă doar pentru o secundă!

– Stai liniștită, Jack! Vreau doar să te ajut.

Nu se uită în sus în timp ce vorbi, iar ea simți frânghia alunecându-i de pe picioare. Apoi el își ridică privirea spre ea zâmbind, deși pistolul era ațintit înspre fața lui, la doar câțiva centimetri. Ochii aceia, de un turcoaz strălucitor, cu o dungă neagră încercuind irisul, erau fermecători oricum, dar cu atât mai mult pe fața lui.

Un ticălos ca el nu ar fi trebuit să aibă asemenea ochi. Sau zâmbete amuzate, mai degrabă decât batjocoritoare ori sarcastice. De prea multe ori fusese distrasă de chipul lui și de cât de frumos era. Ca acum. În acel moment scurt de pauză, el ar fi putut să-i smulgă pistolul din mână, și ea nici nu și-ar fi dat seama!

El însă nici nu încercă acest lucru.

– Am riscat să fiu împușcat ca să-ți arăt că poți avea încredere în mine.

Ea se lăsă în spate pentru a mări distanța dintre ei și pentru a-i permite inimii sale să-și încetinească bătăile. El se ridică, dominând-o, și-i oferi mâna.

– Ei bine?

Gândurile, unde-i dispăruseră gândurile? Se uită la mâna întinsă și se lăsă și mai mult în spate, aproape atingând peretele cabinei cu capul. Ei bine, ce?

Intenționase să întrebe acest lucru cu glas tare. El clătină din cap, probabil pentru că ea ignora mâna sa întinsă.

– Aș fi putut să-ți iau pistolul în loc să te ajut sa te dezlegi. Asta nu-ți spune nimic?

– Că ai ratat șansa?

– Că această călătorie va fi diferită.

Începu să se îndepărteze de ea, înspre birou. Ea sări de pe pat și-i propti pistolul în coaste.

– Mergem în cealaltă parte, spre ușă. Hai, pornește!

– Și dacă nu?

Ea se uită spre ceafa lui, atât de departe deasupra ei. Dacă ar fi fost de aceeași înălțime, l-ar fi putut lovi cu patul pistolului în cap, dar nu erau. Dacă ar fi încercat s-o facă, probabil nu l-ar fi doborât, poate nici măcar nu l-ar fi amețit.

De ce naiba nu era mai îngrijorat de posibilitatea de a fi împușcat? Și de ce nu-i luase pistolul atunci când avusese ocazia?

Bărbatul acesta nu o lua deloc în serios!

El scoase doar un oftat în timp ce se întoarse încet, cu grijă, și merse spre ușă, oferindu-i ei timp pentru a-și menține poziția în spatele lui. Cu toate acestea, ea se lovi de fundul lui atunci când el se aplecă pentru a lua cheia de pe podea. Sâsâi printre dinți și fu surprinsă că el nu izbucnise în râs.

Însă el deschise ușa și făcu cei câțiva pași care duceau spre pupă. Era întuneric, cu excepția luminii celor două felinare aflate de fiecare parte a ușii cabinei. Ticălosul nu mai înaintă. Nu era greu de înțeles de ce. Poate că ea nu se putea uita peste umărul lui, dar putea vedea pe ambele părți că oamenii lui stăteau într-un semicerc strâns în capul scărilor, formând o barieră solidă, puși acolo, fără îndoială, de matelotul cel blond.

Ea apăsă mai tare pistolul în spatele Ticălosului.

– Spune-le să se dea în spate.

– Nu. Asta este ceea ce s-ar putea numi o remiză. Acum, este momentul să renunți cu grație, Jack.

Mintea ei lucra cu frenezie. Printre bărbații bine făcuți care formau blocada, văzu doar un individ slăbuț în dreapta ei și un băiat speriat care stătea lângă el. Ar fi dat orice să aibă la ea spada, în loc de pistolul ăsta afurisit, cu un singur glonț. Cu o lamă de metal de două ori cât lungimea brațului, și-ar fi putut croi drum printre ei.

Sări înspre băiat, dar îl lovi întâi puternic pe cel aflat lângă el înainte de a-l împinge pe acesta, făcându-și drum spre balustradă.

Aproape ajunsese, era doar la câțiva metri, gata să se arunce în apă, când un braț o prinse de talie, ridicând-o de pe punte, iar cineva îi smulse pistolul din mână. Nu ar fi trebuit să-i întoarcă niciodată spatele Ticălosului! Țipă plină de furie, dar acum nu avea în față decât o punte goală, căci ceilalți se împrăștiaseră pentru a nu fi în bătaia focului.

I se dădu drumul în cabină, apoi fu împinsă înăuntru, suficient încât el să poată închide ușa – cu el de cealaltă parte a sa – înainte ca ea să fi apucat măcar să se întoarcă. Dar nu se opri pentru a deplânge cele întâmplate. Alergă direct spre șirul lung de draperii care acopereau ferestrele prin care mai evadase o dată.

Capitolul 12

Damon Reeves apucă balustrada, încercând să-și calmeze respirația. Fusese prea aproape. Jack mai că reușise să sară în apă. Ar fi sărit după ea, desigur, dar Tamisa nu avea apele curate ale Caraibelor. Dacă ea s-ar fi scufundat în adâncurile mâloase, s-ar fi putut să nu o mai găsească. Iar dacă s-ar fi înecat, tatăl ei ar fi fost pe urmele lui înainte de lăsarea întunericului, nu abia peste o săptămână, așa cum plănuise Damon, vrând să se asigure că de data aceasta nu avea să fie urmat atât de îndeaproape.

– La ce te-ai gândit când ai lăsat-o să-și păstreze arma? întrebă supărat Mortimer Bower, alăturându-i-se lui Damon.

– Nu vreau să lupt cu ea în timpul acestei călătorii, replică Damon.

– Ai prefera să încasezi un glonț?

– Nu mai sunt în pericol, spuse Damon, arătându-i lui Mortimer că avea pistolul.

Mortimer pufni în râs.

– Nu ar fi trebuit să pariezi că avea să vină sau să-ți pierzi timpul angajând acea mică armată în caz că venea. Știu că cei patru haidamaci care o escortau ți-au stat în cale în parc, dar chiar credeai că ai nevoie de atât de mulți oameni pentru a le face față în seara aceasta?

– Nu, de fapt speram că o va însoți tatăl ei. Pentru James Malory am fi avut cu siguranță nevoie de un număr ridicat de bătăuși, după cum am învățat în prima călătorie.

– Și atunci, l-ai fi luat pe el, nu pe ea?

– Nu. Vreau cooperarea lui. Nu aș primi-o fără a avea un as în mânecă, așa că ar fi fost ideal să-i am pe amândoi la bord.

– Încă nu-mi vine să cred că a venit... o tânără domnișoară ca ea.

– Eu eram sigur. I-am stârnit suficient interesul. Și, după toate aparențele, este nechibzuit de curajoasă. Probabil îl moștenește pe tatăl ei.

– Ei bine, a venit pregătită, în caz că nu ai observat, bodogăni Mortimer. Ca și cum s-ar fi așteptat să te găsească așteptând-o aici. Așa că sunt de acord că ai făcut bine pregătindu-te exagerat. Dar, dacă unul dintre oamenii ei scapă, îți vei fi pierdut avantajul.

Damon râse.

– De când ai devenit atât de pesimist? Am ales locul cu grijă, știind că este o stradă aproape necirculată seara și este izolată, din cauza zidurilor înalte ale docurilor londoneze. Am reușit, Mortimer. Johnny ne-a semnalizat acest lucru legănând felinarul de pe țărm. Strada va fi curățată. Familia ei va pierde timpul căutând-o în Londra.

– Asta dacă nu cumva a lăsat un bilet în care să spună unde merge.

Damon se încruntă. Avea să o întrebe despre asta – sau nu. Dacă lăsase un bilet, probabil că nu avea să se abțină să nu se laude.

– Și nu te așteptai să apară o altă trăsură plină de apărători în noaptea asta, spuse Mortimer, continuând să evidențieze ce nu funcționase conform planului. Apartamentul pe care l-ai închiriat pentru a închide prizonierii timp de o săptămână va duhni până la sfârșitul acesteia, cu toți indivizii aceia în plus.

– Mai bine decât să ucidem oameni care nu merită să fie uciși, ripostă Damon. Asta voiau să facă afurisiții aceia de pirați. La dracu', voiau să atace casa lui Malory! Ar fi făcut să fim arestați cu toții dacă ar fi încercat ceva atât de prostesc în partea aceea a orașului. A fost suficient de greu să-i fac să stea pe corabie și să mă lase pe mine să mă ocup de toate detaliile sosirii lui Jack. Încă sunt puțin surprins că a funcționat.

– Eu nu. Tinerele domnișoare adoră misterele și aventurile romantice.

– A meritat să încerc, deși ea nu-i o tânără tipică. Iar dovada este că a venit să mă captureze. A făcut aluzie la asta.

– Dar cum ar fi putut să ghicească?

– Încă nu știu. Acum, nu mai fi atât de negativist. Nimic nu merge niciodată exact conform planurilor. Singurul meu regret este că a trebuit să o implicăm iarăși pe fiica lui.

– Nu ai avut de ales. Deja ne-am dat seama că Malory este imposibil de doborât. Când am încercat să facem acest lucru de două ori în timpul primei noastre călătorii la Londra, nu am reușit decât să ne vedem nevoiți să înlocuim șase membri ai echipajului, prea grav răniți, și să urmărim familia lui Malory până în America. Cel puțin Malory a crezut că suntem doar niște hoți care încercau să-l jefuiască, așa că nu a trimis pe nimeni după noi. Dar ținta ta te-a avertizat că era aproape imposibil să-l capturezi pe Malory. De ce ți-ar fi spus să răpești una dintre rudele lui feminine în schimb și ți-ar fi dat scrisoarea de răscumpărare pentru acel scenariu?

Ținta lui. Ironia era că ambii erau țintele lui, dar inițial fuseseră trei. Unul fusese însă capturat ușor, în doar câteva zile. Ceilalți doi erau atât de dificil de prins, încât Damon hotărâse să-i instige pe unul împotriva celuilalt și să se ocupe de supraviețuitor. Păruse a fi un plan bun, dar prima dată nu funcționase. Eșecul îl făcuse să ajungă într-un donjon, și fusese sigur că avea să putrezească acolo.

Hrana era atât de puțină, încât ajunsese la disperare. Nu mâncase nimic în primele patru zile și apoi doar când își amintea cineva să-l hrănească. Micul donjon fusese construit de curând și era atât de bine apărat, încât nu era nevoie de paznici. Damon fusese singur într-o celulă, dar auzise țipetele lui Andrew venind de undeva de deasupra. Se întrebase dacă și pe el îl aștepta aceeași soartă.

Catherine fusese responsabilă de întemnițarea lui în donjonul tatălui ei. Își învinuise iubitul, pe Andrew, de evadarea lui Jacqueline Malory și pe el, Damon, de faptul că nu prevenise acest lucru. Prima oară când Catherine îi adusese ceva de mâncat și niște apă, o întrebase dacă Andrew mai era în viață, însă ea nu răspunsese, așa că el presupusese că era mort.

Solitudinea îi oferise timpul pentru a reflecta asupra lucrurilor pe care le-ar fi putut face diferit. Fusese asaltat de regrete că nu reușise

să ajute persoana cea mai dragă lui. Iar corabia și echipajul său fuseseră, de asemenea, capturate. Catherine îl necăjise cu acest lucru, deși el spera să fie o minciună, și așa fusese. Dar Catherine nu recunoscuse asta până în momentul în care îl abordase cu o nouă înțelegere, după trei lungi săptămâni.

– Oamenii tăi sunt bine, îi spusese ea în acea zi. Pe tatăl meu nu îl interesează să-i pedepsească pentru eșecurile tale. Intenționa să-i țină pe corabia ta până le alegea un nou căpitan. Apoi însă, cred că a uitat. Nu prea mai iese zilele acestea și probabil nu a observat că vasul este încă ancorat în golf.

– Nu mă surprinde, la cât de bolnav pare.

– Nu este bolnav, se recuperează, spusese ea furioasă. Nu a fost bine tratat în închisoare, și nu a trecut atât de mult timp de când a ieșit.

– De ce nu au plecat încă oamenii mei?

– Și să te părăsească? Lunganul acela pe care-l numești prieten i-ar fi jupuit probabil de vii dacă ar fi îndrăznit să sugereze așa ceva. Se poartă de parcă e maică-ta, atât de mult te protejează. De ce?

– Sunt tot ce mai are pe lume. Și-a pierdut familia în timpul unui uragan în vreme ce eram amândoi la școală.

– Așa că l-ai adoptat? întrebase ea rânjind.

– Eram deja cei mai buni prieteni, replicase el și se oprise, deoarece spusese deja prea mult.

A-i oferi lui Catherine informații despre el ar fi fost la fel de prostesc ca a ceda farmecelor ei, de care era sătul până peste cap. O respinsese de la bun început. Ar fi trebuit să se oprească din a încerca cu mult timp în urmă. Dar, dintr-un motiv oarecare, ea nu părea să creadă că el n-o plăcea.

– A încercat să se strecoare pe insulă și să te salveze de vreo șase ori, continuase ea, așa că a trebuit să-l conving că ești înlănțuit de patul meu și te distrezi prea bine, ca să-l fac să nu-și mai riște viața. Dar idiotul nu m-a crezut. Așa că i-am spus că vei fi eliberat curând dacă se poartă bine, și asta a pus capăt nesăbuințelor sale. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

– A fost și asta o minciună?

– În acel moment, da.

– Și acum?

– Acum ai noroc că sunt de partea ta.

A o avea de partea lui era mai degrabă un blestem decât un noroc, și-i spusese atunci acest lucru. Ea scosese doar un sunet dezaprobator, legănând pe deget cheia spre libertatea lui.

– Trebuie să începi să fii drăguț cu mine, spusese. Nu știi cât de dificil a fost să-l conving pe tata să-ți mai dea o șansă. A trebuit să-l conving că ne vom căsători.

– Pleacă!

– Ai prefera să putrezești aici decât să te căsătorești cu mine?

– Da.

Plecase, luând cheia cu ea, dar fusese suficient de furioasă încât să se întoarcă un moment mai târziu, mârâind:

– Am mințit. Căsătoria nu este una dintre condiții. Dar am făcut o grămadă de promisiuni pentru a-ți asigura eliberarea. Așa că de data aceasta trebuie să reușești. Într-un fel sau altul, i-l vom preda pe James Malory tatălui meu, pentru a se răzbuna. Nu știi cum e atunci când este furios, iar acum este foarte furios.

– Deci ți-a omorât prietenul?

– Pe Andrew? Nu, nu tocmai. Așa a crezut, l-a biciuit atât de rău, încât era greu de imaginat că Andrew mai avea sânge în el. Apoi i-a aruncat trupul din sală. Am reușit să-l duc în secret pe corabia ta și să-l las în grija echipajului. Nu știu dacă a supraviețuit sau nu. Nu m-am obosit să întreb. Dar presupun că-l putem debarca la St. Kitts când oprim pentru a lua provizii pentru călătorie – dacă va mai fi în viață.

Vorbise fără pic de emoție, însă el nu fusese surprins. Din interacțiunile cu Catherine, învățase că nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de ea însăși – și de bătrânul pirat căruia-i spunea tată.

În acea zi, îl dusese la tatăl ei. Pe drum, el îi spusese:

– Ar trebui să alergi în cealaltă direcție, Catherine, în loc să încerci să-i faci pe plac unui asemenea om.

– Orice ar fi făcut, este totuși tatăl meu. Furia lui se va risipi odată ce obține ceea ce vrea. Pentru binele tău, sper că vei reuși să-l convingi că de această dată totul va ieși bine.

În marea sală, Pierre stătea singur la o masă, dar în jurul său erau alte câteva mese înțesate de asasinii care i s-ar fi alăturat cu plăcere bătrânului pirat. Înalt, probabil bine făcut înainte de intrarea în închisoare, se recupera cu greu în urma acelei șederi, fiind încă prea slab și tras la față, dar totuși ochii lui albaștri de gheață erau

deosebit de tăioși. Avea părul negru și barba înspicată cu fire albe, încâlcită, și probabil fusese frumos în tinerețe, dar acum asta era greu de crezut.

Se ridicase atunci când Damon și Catherine ajunseseră la el, remarcând:

– Ai eșuat răsunător la primul test simplu al loialității, căpitane. Sunt sigur că cele câteva săptămâni petrecute în donjonul meu te-au făcut dornic să-mi dovedești că ești de încredere și că nu vei mai da greș. Celulele închisorii din Anguilla nu sunt cu mult diferite de cea pe care am construit-o aici. Nu este ușor pentru un bărbat să supraviețuiască în nici una dintre ele. Ești gata să încerci din nou?

– Voi accepta misiunea, dar numai dacă pot merge singur, fără Catherine. Ea complică lucrurile.

– Cum îndrăznești...? începuse Catherine să țipe, însă Pierre ridicase o mână.

– Are drepte, *chérie*, îi spuse el fiicei sale. Ești prea atrăgătoare și tentantă. N-ai face decât să-l distragi pe căpitan, iar el trebuie să se concentreze asupra misiunii. În plus, mă gândesc la o altă misiune pentru tine, un alt furt de bijuterii.

Catherine se potolise, scăldându-se în complimentele tatălui ei. Pierre se întorsese spre Damon.

– Cât despre tine, căpitane, nu, nu vei merge singur. Vei lua cu tine în echipaj oamenii mei.

– Am un echipaj bun, care-mi ascultă ordinele. Oamenii tăi...

– Îmi urmează ordinele și vor sta cu ochii pe tine, asigurându-se că vei avea succes de această dată. Poți să păstrezi o parte dintre oamenii tăi, dar nu pleci fără câțiva dintre oamenii mei. Dacă totul merge bine când te întorci, vei primi informații despre noua noastră ascunzătoare.

– Vă mutați?

– Un vechi obicei de-al meu. Nu stau niciodată prea mult într-un loc. Odată ce pui mâna pe fată, urmează aceste instrucțiuni. Îi înmânase lui Damon o bucată de hârtie împăturită. Dacă nu este cu tine, tu vei fi cel omorât. Înțelegi? Nu mai accept încă un eșec.

– Este cât se poate de clar.

Dar apoi Pierre spusese pe un ton sumbru:

– Ar fi trebuit să reușești. Fata ar fi fost lăsată să plece dacă l-ai fi ademenit pe tatăl ei la timp pentru a mă putea răzbuna. Dar am fost făcut să aștept, așa că voi avea parte de o răzbunare mai plăcută. Îți imaginezi despre ce este vorba?

– Vor muri amândoi?

– Exact.

Acel singur cuvânt avusese un efect profund asupra lui Damon. Poate că-l ura pe James Malory, dar cu siguranță n-o ura pe fiica acestuia. Și nu avea de gând să o lase să moară din cauza capriciului unui pirat bătrân.

Capitolul 13

Jacqueline se uită prin fereastra mare spre coasta Angliei, care se vedea în spatele corabiei, în lumina lunii. Se întoarse, mormăind pentru că nu reușise s-o atingă. Eșecul era cea mai amară pastilă. Dar era hotărâtă să facă ceva care să interfereze cu planurile Ticălosului. Dacă nu putea evada, putea încetini corabia suficient pentru ca tatăl ei să ajungă primul în Caraibe și să se ocupe de cel care pusese la cale uciderea lui.

Încercase să saboteze planurile Ticălosului și în timpul voiajului precedent. Doar că acesta avea somnul prea ușor. De fiecare dată când încercase să pună mâna pe cheia de la ușa cabinei, pe care el o ținea asupra lui, acesta se trezise. Dar data trecută nu avusese un pumnal la ea. Poate că avea să reușească să deschidă ușa cu el și să sfâșie pânzele noaptea, pe neobservate. Sau să arunce unul dintre felinare înspre perete, sperând ca timona să ardă înainte ca incendiul să poată fi stins; dar ar fi trebuit să facă acest lucru cât timp Ticălosul era în cameră, de vreme ce n-o lăsa niciodată singură cu vreun felinar aprins și nici cu combustibil, pentru a-și aprinde unul singură.

Individul era prea precaut. Nu era nici un obiect ascuțit în cabină, pe care ea să-l poată folosi împotriva lui, nici un obiect greu pe care să-l arunce înspre el. Data trecută nu avusese nici patul de campanie

pe care să doarmă. Îi oferise patul lui, pe care ea-l refuzase, așa că i se dăduseră câteva pături în schimb. Patul era nou.

Și la fel erau gratiile de la ferestre. Nu mai avea de gând să o lase să scape din nou pe fereastră, așa cum se întâmplase data trecută.

Pumnalul legat de coapsa ei îi oferea însă mai multe opțiuni de această dată. Ar fi putut cârmi corabia dacă ar fi reușit să preia controlul asupra ei. Ar fi putut face acest lucru omorându-l pe Ticălos și luându-i cheia, strecurându-se apoi pentru a-i găsi și elibera pe Jeremy și pe Percy. Dacă vreun membru al echipajului ar fi englez, se gândea că l-ar putea convinge să schimbe tabăra. Dacă acest lucru nu funcționa, ei trei ar fi putut conduce corabia înapoi în Anglia, atât timp cât nu ar nimerit în mijlocul unei furtuni. Și acum ar fi fost momentul potrivit pentru toate acestea, cât Anglia era încă aproape.

Se îndreptă spre ușă și se sprijini cu spatele de perete, aproape de mânerul ușii. În momentul în care Ticălosul ar fi deschis ușa, ea s-ar fi putut strecura pe lângă el înainte ca el să se răsucească pentru a o încuia.

Câteva secunde mai târziu, broasca scoase un țăcănit, ușa se deschise doar pentru a-i permite lui să intre, iar ea țâșni prin deschizătură.

– Cel puțin ia cina înainte, Jack.

Afurisitele lui de brațe lungi o traseră înapoi în cameră. Ei bine, fusese un plan făcut în grabă, așa că nu se înfurie din cauza eșecului. El părea amuzat. Presupuse că și ea ar fi fost la fel de amuzată dacă ea ar fi împiedicat o tentativă atât de neglijentă de evadare.

– Nu mi-e foame, murmură ea și se așeză pe patul de campanie în timp ce el aprinse felinarele.

Observă că nu mai încuiase ușa după ce-o închisese, dar și acesta era unul dintre obiceiurile lui. Cât timp era cu ea în cameră, era sigur că o putea reține acolo. Încuia ușa doar înainte de a se culca sau atunci când o lăsa singură în cabină.

Când se întoarse din nou cu fața spre ea, o avertiză:

– Nu-ți voi permite să te înfometezi pe corabia asta. Fiecare farfurie pe care o refuzi reprezintă o farfurie pe care fratele tău și prietenul lui nu o vor primi.

– Ți-am mai spus că nu este fratele meu, și vreau să-i văd.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu ieși din camera asta, și ei nu ies din locul în care sunt închiși. Va trebui să ai încredere în mine că nu sunt privați de nimic – dacă nu-i privezi chiar tu, refuzând mâncarea oferită.

– Nu plănuiam să nu mănânc – cât timp nu-mi dai iarăși pește.

El râse.

– N-a fost din vina mea.

– Totul este din vina ta.

– Oricum ar fi, avem provizii de data aceasta la bord, pentru a avea mese proaspete, și avem chiar și un bucătar. În Bridgeport nu am putut încărca decât pește, pentru că rudele tale au golit toate rezervele orașului pentru petrecerile lor simandicoase. De data aceasta poți mânca așa cum ești obișnuită.

Arătă cu mâna înspre masa înconjurată de șase scaune plușate, cu un sfeșnic în mijloc. O remarcase, doar că nu o interesa nici un obiect țintuit de podea, pe care nu-l putea folosi în avantajul ei. Data trecută el îi oferise scaunul de la biroul său, care era singurul loc unde se putea așeza cineva. Data trecută ea aruncase toate farfuriile înspre capul lui. Asta până când Andrew o convinsese că ar trebui să-și păstreze forțele dacă voia să evadeze.

Gândindu-se la acea falsă rudă a familiei care o ajutase mai mult decât și-ar fi putut ea imagina, întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu prietenul actor al lui Catherine?

– L-am adus înapoi în Anglia.

Ea observă scurta încruntare înainte ca el să se întoarcă cu spatele către ea, pentru a se îndrepta către birou, unde se așeză.

– L-ați pedepsit pentru ajutorul pe care mi l-a dat, nu-i așa? ripostă ea.

– Nu eu.

Jack se albi la față.

– Tatăl lui Catherine l-a pedepsit? Un bărbat al cărui bici preferat este pisica cu nouă cozi?

– Cum naiba de știi asta?

– Pentru că bănuiam că lucrezi pentru Pierre Lacross! Iar mătușa mea Gabby știe din proprie experiență de ce este capabil acel afurisit. Lucrezi pentru Lacross?

I-ar fi plăcut să i se confirme acest lucru. Chiar și tatăl ei, care deja suspecta că era vorba despre Lacross, avea să caute confirmarea prin

vizita la închisoarea din Anguilla, înainte de a porni în urmărirea piratului.

Dar tot ce spuse Ticălosul fu:

– Andrew avea nevoie de un medic, așa că am angajat unul pentru traversare. Probabil se va recupera complet, dar cel puțin a fost în stare să coboare de pe corabia mea fără ajutor.

– Vrei să spui că de fapt l-ai salvat?

– Te surprinde acest lucru?

– Singura surpriză este încercarea ta de a mă convinge că ai vreo urmă de compasiune.

– Prea bine, sunt sigur că vei crede că nu am intenționat să-l salvez, deși am sfârșit făcând tocmai acest lucru.

Jack nu credea că el îl ajutase pe Andrew, dar era convinsă că Andrew fusese pedepsit cu brutalitate pentru evadarea ei. Se înfioră imaginându-și usturimea biciului pe spatele acestuia. Spera că într-o zi avea să-l poată răsplăti. Dar acum trebuia să se ocupe de Ticălos.

– Ai iarăși gânduri sângeroase?

Ea îi întâlni privirea amuzată și-l luă în zeflemea:

– Desigur, de fiecare dată când mă gândesc la tine.

– Ești mult prea ușor de citit, Jack.

El, în schimb, nu era. Comportamentul său curtenitor și amuzat sugera că era îndrăgostit de ea, dar era o idee absurdă. La fel se comportase și altă dată, dar atunci o asigurase de nenumărate ori că avea să fie eliberată după schimbul de prizonieri. De data aceasta, nu-i mai dăduse aceleași asigurări în ultimele câteva ore. De data aceasta, trebuia să știe că o ducea spre moarte. Și găsea asta amuzant? Era la fel de afurisit ca ticălosul care îl angajase?

Îndepărtă acest gând. Nu voia cu adevărat să gândească așa. Nu ar mai fi închis un ochi în aceeași încăpere cu el dacă l-ar fi crezut așa, și urma să fie o călătorie lungă dacă nu putea schimba raportul de forțe dintre ei. Avea nevoie de mai multe informații despre el. Data trecută, nu încercase să le obțină, se mulțumise să-l atace cu fiecare ocazie pe care o avusese. Acum, trebuia să fie mai vicleană, pentru că avea alte scopuri de această dată, trebuia să încetinească această corabie sau să o captureze. Uciderea lui în timpul acestui proces ar fi fost doar un beneficiu.

– Apropo, îți ofer din nou patul meu, și nu, nu a fost o invitație de a-l împărți cu mine. Patul de campanie este al meu.

Ea se uită spre pat. Era unul mare. Era probabil confortabil, cu o saltea groasă. Trebuia să accepte, însă i se părea nepotrivit să doarmă în patul unui bărbat pe care urma să-l ucidă.

Clătină din cap.

– Am revendicat deja patul de campanie. Stai naibii departe de el!

– Cum dorești.

– Dar voi accepta oferta ta dacă scoți patul de campanie de aici și pe tine odată cu el.

El râse. Desigur, afurisitul naibii! Trebuia să facă ceva să nu se mai amuze atât. Așa că spuse:

– Tot vreau să știu pe cine ai angajat pentru a juca șarada de la balul mascat. Un actor sau vreun gentleman sărăcit care nu și-a dat seama că risca să stârnească mânia familiei mele?

– Încă nu crezi că am fost eu?

– Uiți că avea părul blond.

– Era o perucă, dar și tu purtai una în acea noapte. Apoi zâmbi larg. Gândim la fel...

Ea pufni nepoliticos. El deschise unul dintre sertarele biroului, scoase peruca blondă și o învârti pe degete, adăugând:

– Nu mi-a trecut prin minte să angajez pe altcineva, dar nici nu aș fi avut încredere în altcineva să-ți stârnească interesul. Ceea ce-mi aduce aminte...

Se ridică și înconjură biroul. Jack țâșni spre ușă. Ca de obicei, el ajunse acolo primul și se așeză în fața ușii. Ea îl lovi cu pumnul în stomac, dar o duru atât de tare, încât se întrebă dacă nu cumva își rupsese vreun deget. El nu scoase nici un sunet, neafectat de lovitură. În schimb, îi prinse ambele mâini și i le duse cu blândețe în spate, apropiind-o de el, cu piepturile atingându-li-se.

Jack se uită în sus spre el, gata să țipe, dar el o sărută exact în acel moment. Lucrul o luă prin surprindere, oferindu-i lui timpul pentru a-și trece încă o dată buzele peste ale ei, și încă o dată, atât de delicat și de senzual, atât de...

Îl lovi deodată cu capul, sperând să-i însângereze nasul. Cel puțin încercă, dar, ca de obicei, el îi anticipase mișcările și-și ridicase capul din drumul ei, așa că fruntea i se lovi doar de pieptul lui.

– Asta a fost pentru cât de frumoasă erai la bal, așa că nu-mi purta pică pentru un sărut. Nu se va mai întâmpla – decât dacă vrei tu.

Capitolul 14

– Cum îndrăznești să mă săruți? izbucni Jack. Dacă mai faci asta o dată, voi face mai mult decât să încerc să-ți sparg nasul. Se trase de lângă el, putând să facă acest lucru, deoarece el își slăbise strânsoarea din jurul mâinilor ei.

Dar tot ce spuse el fu:

– Dacă te tot lovești de mine, va trebui să te leg din nou.

– Doar așa vei fi în siguranță, replică ea. Haide, leagă-mă! Nici nu mă aștept la altceva de la un afurisit de pirat. Îi întoarse repede spatele, nedorind ca el să o vadă frecându-și mâna. Încheieturile degetelor erau roșii, dar nici un os nu era rupt.

El râse.

– Nu pentru mine sunt îngrijorat. Renunță, Jack! Te-am văzut delicată și flirtând. Ți-am plăcut atunci.

Această remarcă ridicolă o făcu să se întoarcă spre el. Era așezat în spatele biroului său.

– Nu tu mi-ai plăcut, nesăbuitule. Misterul acelei seri mi-a plăcut. Este ceea ce așteptasem de la un bal mascat, iar curtezanii mei au distrus tot farmecul.

– Ai pomenit deja despre asta.

– Da, așa am făcut, așa că ar trebui să știi că doar ai suplinit misterul care lipsea. Am apreciat acest lucru. Dacă ai confundat asta cu „a te plăcea", te înșeli amarnic.

– Și totuși, ai mers în parc a doua zi pentru a mă întâlni, îi reaminti el. Păcat că nu ai venit singură. Apoi o întrebă pe un ton aproape indignat: La ce s-a gândit tatăl tău angajând asemenea haidamaci pentru a te escorta? O duzină de lachei nu ar fi atras atenția la fel de mult ca ei patru și te-ar fi protejat la fel de bine.

– Strategia lui a funcționat, nu-i așa? Te-a speriat, îi răspunse ea rânjind.

– Nu eram speriat, Jack. Sunt precaut totuși și-mi place fața mea așa cum este acum. Ar fi fost o luptă destul de serioasă și nu ar fi servit la nimic, doar ți-ar fi permis să pleci fără mine.

Jack pufni.

– Nu ai fi câștigat. Cei patru sunt parteneri de antrenament ai tatălui meu – atunci când fratele lui Tony nu este acolo pentru a-l însoți în ring. Dar răspunde-mi! Mi-ai ucis gărzile?

– Nu, dar i-am luat prizonieri. Toți oamenii pe care i-ai adus cu tine vor fi eliberați după ce scrisoarea mea îi va fi livrată tatălui tău. De data aceasta nu-mi asum nici un risc. Las să treacă o săptămână întreagă înainte de a-l informa că te am.

– Nu dacă ai lăsat-o iarăși la poștă.

– Nu am făcut-o, răspunse el cu îngâmfare. Am lăsat-o în grija cuiva de încredere.

O săptămână întreagă? Mama ei avea să-și piardă mințile până atunci!

– Te urăsc!

– Sunt conștient de acest lucru.

– Nu ai habar ce ai... Ar fi trebuit să te împușc atunci când am avut ocazia!

– De acord, deși s-ar fi putut să nu obții tot ceea ce doreai.

– Sângele tău împrăștiat în toată camera ar fi fost o priveliște drăguță.

– Sau nici un pic de sânge, depinde de locul în care ai fi tras, replică el în timp ce îndepărta plăcuțele de metal din interiorul cămășii.

Ea îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Îi venea să râdă de precauțiile pe care și le luase el. Nu era de mirare că o duruse mâna atât de tare!

– A fost un plan de genul „totul sau nimic" când mi-ai spus că pleci în această seară, nu e așa? întrebă ea. Ai fi plecat dacă nu aș fi apărut?

– Nu.

– Dar ți-ai jucat ultima carte pe un ton hotărât, făcându-mă să cred că nu te-ai mai întoarce în Anglia dacă nu aș fi venit să te conduc. Ce ai fi făcut în acest caz? Ai fi așteptat câteva zile și mi-ai fi spus că totuși te-ai întors?

– M-aș fi gândit eu la ceva.

– Ai fi acționat la repezeală, în locul unui plan bine pus la punct? Nu sună prea pirateresc.

– Nici tu nu ai venit pentru o întâlnire romantică. Cum de ai ghicit?

Ea strânse din buze. El se așeză și-și încrucișă brațele.

– Dacă vrei răspunsuri, trebuie să-mi dai și tu câteva, Jack.

– Ce te face să crezi că joc după reguli?

– Nu? Atunci, nu cred că mai ai alte întrebări pentru mine.

Dar avea. Înainte de a schimba rolurile, ar fi vrut să știe unde se ascundea șeful lui în prezent. Tatăl ei sugerase că, dacă se dovedea că era vorba despre Lacross, piratul își pusese probabil planul în mișcare din celula sa din Anguilla, însă ei nu-i venea să creadă că un om atât de ticălos ar fi avut încă parte de loialitatea celor câțiva bărbați care scăpaseră din raidul în care fusese capturat, cel puțin nu suficientă pentru a juca după cum le cânta cineva aflat deja în spatele gratiilor. În plus, acest pirat nu câștiga loialitatea celor din jur, o obținea prin forță.

Ceea ce o făcu să se gândească mai bine.

– Ține Lacross pe cineva din familia ta prizonier, pentru a te sili să-i faci treaba?

– Nu.

Oare se înșela cu totul? Sau el mințea.

– Dacă nu lucrezi pentru el, atunci pentru cine lucrezi?

– Întâi, răspunde, te rog, la una dintre întrebările...

– Da, da, îl întrerupse ea supărată. Nu eram absolut sigură că pe tine aveam să te găsesc la docuri, dar am crezut că era o probabilitate mare, deoarece scrisul tău semăna cu cel de pe scrisoarea mai politicoasă de răscumpărare pe care mi-ai spus că ai scris-o și ai trimis-o în Bridgeport.

– Nu ai fost acolo pentru a vedea scrisoarea aceea.

– Din cauza ta! se răsti ea, dar după un moment adăugă: Tata a păstrat-o, și l-am convins să mi-o arate în drum spre casă.

El chicoti.

– Ei, ce ochi frumoși și ageri ai!

Ea îi aruncă o privire mânioasă.

– Ar fi putut fi o probabilitate extrem de mică, și tot aș fi venit pregătită de luptă, dacă asta ar fi însemnat să te capturez pe *tine*!

– Am sperat că o să-l aduci și pe tatăl tău.

Ea își reprimă un râs batjocoritor.

– Ar trebui să te rogi să nu-l întâlnești niciodată față în față. Are planuri mărețe pentru tine, Ticălosule – cel puțin dacă e să mă întrebi pe mine. Le vei găsi atât de dureroase, încât vei implora un sfârșit rapid. Dar nu va fi rapid și nu-l vei putea evita.

El ridică din umeri.

– Pare să fie vorba despre același lucru pe care mi l-ai promis data trecută: că voi fi sfâșiat în bucăți și așa mai departe. Cu toate acestea, am sperat că te va însoți, de aceea am angajat atât de mulți oameni. Chiar și cei mai puternici pot fi răpuși de un număr suficient de adversari.

– De ce n-ai făcut acest lucru înainte, în loc să ne urmărești până în America?

– Deoarece nu s-a plimbat prin cartierele mărginașe, și nu poți duce o armată de bătăuși în centrul orașului fără a stârni proteste. Dar am încercat de câteva ori, fără succes, cu oameni din echipajul meu.

Ea clătină din cap, uitându-se la el, apoi comentă:

– Ar fi pomenit despre asta.

– Îți povestește despre fiecare ocazie în care este acostat de oameni pe care îi consideră simpli hoți?

Nu, nu făcea acest lucru. Se ocupa de ei și își vedea de treabă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Câți dintre ei au murit?

De data aceasta, el fu cel care-și reprimă râsul. Dar un ciocănit la ușă îl făcu să se îndrepte spre aceasta, pentru a o deschide, și, un moment mai târziu, puse pe birou o tavă cu mâncare. Ea se apropie de masă pentru a vedea dacă nu cumva mințise afirmând că acum aveau un bucătar. Aparent, spusese adevărul. Mâncarea din cele două farfurii arăta apetisant: mazăre proaspătă, friptură de pui cu un sos caramelizat care mirosea absolut divin, rulouri încă aburinde, chiar și desert.

Se așeză și se întinse după o farfurie, aromele aducându-i aminte că îi era foame. Dar, când și el făcu la fel, ea îi spuse pe un ton ferm:

– Nu voi lua cina cu tine, ca și cum nu aș fi prizonieră, iar tu nu ai fi un afurisit de pirat. Arătă înspre biroul lui. Mănâncă acolo dacă vrei ca și eu să mănânc.

– Așa voi face deocamdată, răspunse el și luă una din farfurii cu el la birou. Dar vom lua cina împreună, poate vom face chiar mai mult, înainte de finalul acestei călătorii, Jack. Poate chiar îl voi invita pe fratele tău – sau pe bărbatul care seamănă cu fratele tău –, aici la masă, dacă mă rogi frumos.

„Ticălos mincinos", se gândi ea. „N-ar face asta. Îi place doar să facă promisiuni."

Dar, în timp ce mușcă din puiul prăjit, Jack se gândi la ceea ce-i spusese Ticălosul despre tentativele sale de a-i răpi tatăl. Fusese o altă minciună? Sau era suficient de nebun și de disperat pentru a crede că-l putea doborî pe James Malory? Dușmanul ei era mai periculos decât crezuse.

Capitolul 15

În Berkeley Square, trăsurile erau aliniate pe două rânduri în fața casei lui James și a Georginei Malory. Vârstnicii, așa cum le spuneau James și Anthony celor doi frați mai mari ai lor, erau acolo. Anthony și Roslynn erau acolo, de vreme ce ei fuseseră primii după care trimisese George atunci când Jacqueline nu venise la cină. Danny era și ea acolo, deoarece și soțul ei lipsea, și știa că și Percy era cu el. Amy fusese adusă de asemenea, în caz că ar fi avut una dintre viziunile ei extraordinare.

Erau adunați cu toții în salon. Edward era așezat lângă Georgina, cu brațul în jurul umerilor ei. Se oprise din plâns puțin. Deja căutaseră prin toată casa scrisoarea pe care ar fi putut-o scrie Jacqueline și chestionaseră toți servitorii. De la camerista lui Jacqueline știau doar că ea se hotărâse să nu mai participe la petrecerea din această seară, ci să meargă la o partidă de călărie cu Jeremy, așteptându-se să se întoarcă acasă pentru cină sau la scurt timp după aceasta. Artie confirmase că Jack părăsise casa însoțită de Jeremy. Dar cina avusese loc cu multe ore în urmă.

– Ar fugi pe ascuns? întrebă Amy.

– Cu cine, cu toți cei doisprezece curtezani ai ei? replică Georgina.

– Era interesată de unul nou pe care l-a întâlnit recent la balul mascat la care ai însoțit-o, continuă Amy.

Georgina se încruntă, amintindu-și.

– Lui James nu i-a plăcut individul, deoarece a refuzat să se prezinte atunci când a adus-o pe Jack înapoi la noi după dans.

Amy spuse:

– Nu-i știa numele când mi-a povestit ieri despre el, dar a avut timp să-l afle.

– Sunt prima care recunoaște că Jack poate fi impulsivă, ba chiar nesăbuită, spuse Georgina. Dar nu este smintită. Nimeni nu se căsătorește cu cineva pe care abia l-a întâlnit, cu siguranță nu Jack a noastră, care ne-a amintit în mod repetat că scopul ei nu este să se căsătorească anul acesta – spre încântarea lui James.

– Dar este evident că avea nevoie de ajutorul lui Jeremy pentru ceva, sublinie Danny. Și atât Jack, cât și Jeremy sunt răniți și furioși că James nu i-a luat cu el. Au vorbit mult despre asta seara trecută, când am însoțit-o pe Jack la serată. Se uitară cu toții cu ochii mari la Danny, ceea ce o făcu să adauge: Nu, Jeremy nu ar părăsi țara fără să-mi spună.

Georgina scoase un oftat, fiind de acord cu Danny.

– Se prea poate ca Jack să fi vrut să-și urmeze tatăl, dar ar fi lăsat un bilet dacă ar fi făcut ceva atât de prostesc. Și cu siguranță nu l-ar fi luat și pe Percy cu ei.

– Simți ceva în legătură cu toate acestea, Amy? își întrebă Edward fiica.

Amy oftă.

– Nimic care să poată fi de ajutor.

– Absolut nimic? insistă Georgina.

Dar Jason adăugă:

– Jacqueline îi are cu ea pe Jeremy, pe Percy și pe cei patru indivizi care o escortează mereu. Trebuie să fie încă în oraș și întârzie dintr-un motiv oarecare. Faptul că nu a lăsat un bilet înseamnă că se aștepta să se întoarcă înainte să-i fie simțită lipsa. Se va întoarce probabil dintr-un minut în altul.

Se holbară cu toții la Jason, uimiți de prezicerea acestuia, apoi se întoarseră imediat din nou spre Amy. Aceasta își dădu ochii peste cap.

– Nu sunt un afurisit de glob de cristal. Nu simt nimic în legătură cu situația aceasta, ceea ce ar trebui să fie un semn bun; nu simt vreo durere, vreun pericol sau vreun dezastru. Nu am avut nici un sentiment special de ieri, de când i-am spus lui Jack că și-a găsit bărbatul visurilor.

– Bărbatul visurilor?

– Cel menit ei. Și s-a enervat destul de tare la această sugestie, negând cu hotărâre. Dar era, de asemenea, entuziasmată de omul cu mască de la bal. Însă, așa cum am spus, încă nu știa cine era – dacă nu cumva a mințit. Amy scutură din cap. Nu, nu ar face asta. Poate că a aflat cine este sau și-a dat seama cum îl poate găsi.

– Crezi, așadar, că s-a dus să se întâlnească cu el și l-a târât pe Jeremy cu ea pe post de însoțitor?

Amy ridică din umeri.

– Este o presupunere la fel de bună ca oricare alta.

– Asta sună a ceva ce ar face Jack, spuse Roslynn. Mai ales dacă bărbatul s-a dovedit a fi un mister încă nerezolvat. Dar sunt de acord cu Jason. Probabil doar întârzie.

– Nu putem conta pe asta, spuse Georgina. Trebuie să începem să o căutăm. Voi face o listă cu prietenele din oraș ale lui Judy și Jack. Voi, restul, gândiți-vă unde ar putea avea loc o întâlnire inocentă, în caz că a ieșit pentru a se întâlni cu bărbatul misterios de la bal.

– Un restaurant probabil, de vreme ce a plecat aproape de vremea cinei.

– Cina a trecut de mult, dar nu este o idee rea.

– Hotelul la care stă bărbatul respectiv, dacă are restaurant. Dacă este nou-venit în oraș, probabil că stă la un hotel, și se poate să fi sugerat să cineze acolo. Iar Jeremy o însoțește.

– Dar nu-i știm numele.

– Nu trebuie să-l știm, spuse Danny. Dacă s-au dus la un restaurant sau la un hotel, cele patru gărzi ale ei așteaptă probabil afară și vor fi ușor de reperat. Jeremy și-a luat brișca, la fel de ușor de reperat.

Jason începu să dea ordine.

– Avem nevoie de mai mulți oameni pentru căutare, dacă nu se întoarce curând. George, trimite pe câte cineva la fiecare reședință Malory din oraș pentru a aduna toți lacheii disponibili. Trebuie să merg undeva, dar nu va dura mult. Presupun că până mă întorc eu se va fi înapoiat.

– Ce naiba, Jason, unde...?

Anthony nu-și termină întrebarea, deoarece fratele lui cel mai mare ieșise deja pe ușă. Georgina începu din nou să plângă pe umărul lui Edward. Anthony oftă și se așeză pe canapea, lângă soția lui.

– Suntem siguri că am căutat peste tot biletul prin care Jack ar fi putut să ne explice unde a mers? o întrebă Edward pe Georgina cu blândețe.

– Camera ei, a mea, salonul. Cameristele caută încă prin restul casei, deși Jack ar fi lăsat biletul într-un loc în care l-aș fi văzut, cu siguranță.

– Cine s-a ocupat de ușă astăzi? întrebă brusc Danny.

– Eu, spuse Artie, aflat în picioare lângă ușa salonului.

– Tu ești, așadar, cel rămas acasă de data aceasta?

Cei doi bătrâni marinari care navigaseră cu James în timpul celor zece ani de absență din Anglia trăgeau de obicei la sorți să vadă care dintre ei urma să-l însoțească pe James dacă acesta pleca fără restul familiei. Dar Artie clătină din cap.

– Ne-a lăsat pe amândoi acasă de data asta, cu doamnele, bombăni Artie. Trebuie să le apărăm cu prețul vieții – și mare brânză am făcut, ce să spun.

– Prostii! îi replică Danny fostului pirat. Amy ne-a asigurat că nu este vorba despre nici un pericol încă, și deocamdată presupunem că nici nu va fi. Dar a sosit astăzi ceva neobișnuit pentru Jack?

– Un singur trandafir roșu, la fel cu cel pe care l-a primit ieri. I-a luat în camera ei.

– Am văzut cei doi trandafiri mai devreme, pe măsuța ei de toaletă, remarcă Anthony. Așezați unul lângă celălalt.

– Au fost cumva însoțiți de vreun bilet?

Anthony sări de pe canapea și se îndreptă spre ușa salonului.

– Ne-am uitat doar după bilete pe care Jack i le-ar fi putut scrie lui George. La naiba, nici nu ne-a trecut prin minte să ne uităm după altele, scrise pentru ea.

Capitolul 16

Jacqueline observase încă de data trecută cât de precaut era Ticălosul în legătură cu trupul lui. La vremea aceea se gândise că probabil avea cicatrici oribile, pe care dorea să le ascundă de ea. Din ce alt motiv ar fi evitat un pirat să se dezbrace în fața ei? Acum, făcea din

nou acest lucru, intrând în pat cu hainele pe el, după ce-și dăduse jos doar cizmele și cureaua. Data trecută nici măcar nu-și schimbase hainele în aceeași cameră cu ea. Atunci când avusese nevoie de cămăși și pantaloni curați, ieșise din cameră cu ele. Să facă ce, să se schimbe pe punte? Asta trebuie să-i fi atras niște hohote de râs din partea echipajului.

Dacă ar fi avut cicatrici, ea ar fi fost încântată. Fără îndoială că meritase fiecare rană primită. Dar acum avea sentimentul că acest comportament straniu era mai degrabă pentru binele ei decât pentru al lui. Într-adevăr, nu dorea să-i lezeze sensibilitatea? Acest lucru semăna atât de mult cu ceva ce ar fi făcut un gentleman, încât nu putea să creadă cu adevărat așa ceva. Și totuși, văzuse cum se comportase el la balul dat de Lady Spencer.

Arătase foarte bine în fracul său negru și știuse exact ce să spună și ce să facă în noaptea aceea. Vorbirea sa fusese rafinată, deloc vulgară. Reușise chiar să o tulbure, cu aerul său de mister. Se întrebă dacă nu cumva fusese crescut de părinți englezi. De aceea reușise să o înșele în noaptea respectivă? Dar pe cine voia ea să păcălească? Propriul ei tată stârnise suficient haos pe mări pentru a fi etichetat drept pirat. Era deci foarte posibil ca Ticălosul să fi fost un gentleman înainte de a deveni un răpitor mincinos.

Acest lucru nu-i schimbă impresia mai mult decât proastă pe care o avea despre el, doar o amuză gândul că el voia să o cruțe de vederea goliciunii lui. Ea ar fi trebuit să facă exact invers sau cel puțin să-și dea jos bluza, fusta și juponul. Îi plăcu ideea de a-l șoca, însă doar pentru un scurt moment. Probabil că el nu ar fi fost șocat și ar fi privit totul ca pe o invitație, iar ea cu siguranță nu dorea să-i transmită una. Își amintea cum se uitase el la ea în timpul călătoriei precedente, după ce-și dăduse jos rochia mototolită de bal și se îmbrăcase cu una dintre cămășile lui, pentru a se simți mai confortabil. Expresia senzuală din ochii lui turcoaz o scosese atât de tare din sărite, că-i trăsese un pumn în falcă. Ei bine, cel puțin încercase, dar el fusese rapid și-i prinsese mâna, râzând. Nu, nu avea să facă nimic din ce ar fi putut fi interpretat drept o invitație. Era și avea să rămână complet îmbrăcată, inclusiv cu cizmele în picioare. Ar fi putut dormi inclusiv cu jacheta sa scurtă dacă nu ar fi aranjat-o deja pe spătarul unui scaun. După ce el stinse felinarul, ea îl întrebă:

– Ai cicatrici?

– Nu multe. De ce întrebi?

Camera era luminată de lună, așa că ea privi în direcția lui, așteptând să se ridice pentru a vorbi, dar el n-o făcu.

– Fără nici un motiv, spuse ea și se întinse pe spate, ignorându-l.

– Pot ghici.

– Nu, nu poți.

– Te întrebi de ce nu dorm dezbrăcat, când acesta este obiceiul meu.

La naiba, îi citise gândurile.

– De vreme ce nu știu și nici nu mă interesează obiceiurile tale, presupunerea ta este greșită. Dar de ce nu mă muți cu ceilalți ostatici? Cala ar fi preferabilă cabinei tale.

– Și să pierd conversațiile sclipitoare pe care le avem? ripostă el.

– Acolo i-ai pus? În cală?

El nu-i răspunse, ci îi zise în schimb:

– Să înțeleg că nu roșești?

– Am o imaginație bogată. Îmi imaginez adesea cum te plimbi de colo-colo dezbrăcat. Este amuzant. După un moment de tăcere, întrebă cu voce tare: Tu roșești chiar acum?

– Nu, răspunse el pe un ton amuzat. Doar sunt surprins că ne imaginăm aceleași lucruri.

Jack inspiră adânc, și obrajii i se aprinseră. La naiba! Se întoarse spre perete făcând zgomot, însă pumnalul îi era încă prins de coapsă, așa că se răsuci înapoi.

– Vise plăcute, Jack!

Urarea fu însoțită de un râs limpede.

– Așa vor fi, pline de sânge și cu tine atârnând în streang și...

– Scutește-mă de detalii, te rog!

Încăperea se întunecă brusc atunci când luna fu acoperită de nori, dar Jack nu avea de gând să lase întunericul s-o adoarmă. Trebuia să facă ceva în această noapte, înainte ca vasul să se îndepărteze și mai mult de Anglia. Trebuia să-l găsească pe Jeremy, să pună mâna pe corabie în timp ce majoritatea echipajului dormea. Să-l ucidă pe Ticălos...

Gândul de a răni o altă persoană o tulbura, dar acest bărbat merita să fie rănit. Nu doar că o răpise de două ori, dar acum îi ținea ostatici și pe Percy, și pe Jeremy. Și se afla în slujba unui pirat abject,

hotărât să-l ucidă pe tatăl ei. Trebuia să o facă. Era singurul mod în care putea lua cheia și descuia ușa cabinei. Dacă ar fi încercat să forțeze broasca cu pumnalul, știa că el ar fi auzit și i-ar fi luat și ultima armă, lăsând-o din nou fără apărare. Ura faptul că el nu avea un somn adânc. Nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi văzut dormind cu un ochi deschis.

Lumina lunii se întoarse în cabină, însă doar preț de o secundă. Dar absența ei o făcu să se îngrijoreze de sosirea norilor prevestitori de furtună. Nu văzuse nici unul când se uitase ultima oară printre gratiile ferestrelor, dar asta se întâmplase cu câteva ore în urmă.

Ploaia și o furtună cu tunete ar fi fost un ghinion nemaipomenit. Ar fi fost imposibil ca Ticălosul să doarmă pe timp de furtună. Dar nu știa dacă adormise deja și nici nu avea cum să afle, de vreme ce bărbatul nu sforăia.

După ce trecuse suficient timp, și lumina lunii se întorsese, își luă pumnalul din ascunzătoarea lui de lângă coapsă, apoi se ridică și se îndreptă tiptil spre patul Ticălosului. Era o armă frumoasă, cu o lamă de vreo cincisprezece centimetri, foarte ascuțită și ușoară, făcută special pentru ea. Se opri la marginea patului și se aplecă peste el, întinzându-se după cheie. Era acolo unde o ținea de obicei, în buzunarul drept al pantalonilor săi, dar se întrebă cum de nu se trezise deja, dat fiind faptul că avea un somn atât de ușor. Apoi văzu că de fapt se trezise. Ochii lui erau deschiși și ațintiți într-ai ei. Singurul motiv pentru care rămăsese nemișcat era faptul că, treaz fiind, putea simți lama cuțitului pe care ea i-o apăsase pe gât. Era acum ori niciodată.

Dar, înainte să-i aplice lovitura de grație, Jack nu se putu abține să nu-i spună:

– Nu ar fi trebuit să faci asta din nou. Ar fi trebuit să stai cât mai departe de mine și de familia mea.

El nu zise nimic, nici măcar nu încercă să o facă să se răzgândească în privința uciderii sale, dar ea îi simți mâna pe ceafa ei, trăgându-i încet capul înspre al lui. Apăsă și mai tare lama pe gâtul lui, cu un gest amenințător, dar el nu se opri până când gurile lor se atinseră.

Era aproape magic felul în care fusese oprită. Iar de data aceasta nu era vorba despre un sărut scurt. Buzele lui se mișcară peste ale

ei încet, însă cu atâta pasiune, încât ea se simți atrasă tot mai mult într-o intimitate pe care nu o mai împărtășise cu nimeni. Fiorul era prezent în toată plinătatea sa, făcându-i inima să-i sară din piept și oprindu-i respirația. Asta era ceea ce-și dorise în noaptea aceea la balul mascat, când îl întâlnise prima dată, ceea ce o făcuse să meargă cu atâta entuziasm în parc pentru a-l întâlni din nou.

Când îl întâlnise prima dată? Nu, nu pe el, ci pe misteriosul bărbat fermecător... Ceea ce simțea în aceste momente îi copleșea simțurile într-atât de mult, încât nu putea rezista acestor tentații. Îi simți apoi limba atingând-o pe a sa, și în mintea ei răsări un gând – nu ar trebui să-l muște?

Gândul fu ca un duș cu apă rece. Își înălță încet capul și-l auzi spunând:

– Înțelegi acum de ce s-a întâmplat asta din nou?

– Nici vorbă!

Dar își dădu seama că pumnalul era încă în mâna ei, încă lipit de gâtul lui. Ratase șansa de a o dezarma pentru a o săruta în schimb? Prostul! Dar nu se putu hotărî să-i taie gâtul. Era un gest cam prea crud pentru ea. Mută lama în lateralul trunchiului lui și apăsă, auzindu-l gemând înainte de a se desprinde de el, fugind spre ușă.

– Jack, așteaptă, Jack...

Ea nu mai auzi restul, dacă mai spusese ceva. Răsucind cheia și deschizând ușa cabinei, ieși în goană. Puntea era întunecată, dar totuși cineva o văzu și strigă, alarmând restul echipajului. Se terminase cu găsirea fratelui ei și cu preluarea controlului asupra corabiei. Ezită doar pentru un moment, apoi își dădu jos cizmele și se avântă spre balustradă. Ar fi ajuns în Anglia sau nu, însă pirații nu s-ar mai putea folosi de ea pentru a-i controla tatăl.

Dumnezeule, apa era foarte rece, dar în câteva momente lăsă corabia în spate și continuă să înoate în direcția opusă. Putea să facă asta. Era o înotătoare bună. Și se putea odihni din când în când, plutind pe spate. Cu siguranță avea să întâlnească în curând vreo altă corabie care să o salveze.

Cel puțin nu trebuia să se îngrijoreze de soarta lui Jeremy și a lui Percy. Reușise să-l convingă pe Ticălos că aceștia nu însemnau nimic pentru ea, și el îi împărtășise acest lucru marinarului pe care îl numea Mortimer, așa că era sigură că aveau să fie eliberați de îndată ce acostau undeva. Cu siguranță Ticălosul nu murise imediat, dar

spera că atinsese ceva vital și că el avea să sângereze de moarte în următoarele câteva ore.

Echipajul avea să revină chiar și fără el în Anglia, pentru a încerca să o captureze din nou? Dacă da, cu siguranță aveau să ajungă înaintea ei acolo. Începuse să plouă. Se opri pentru a arunca o privire înapoi, dar nu putu vedea corabia din cauza ploii dese. Sigur nu se putuse îndepărta prea mult. Se uită în ambele părți, însă tot nu putu vedea corabia, așa că înotă în continuare. După un moment, se opri, dându-și seama cu groază că, atunci când se întorsese, pierduse probabil direcția spre Anglia. Dacă înota direct spre afurisita de corabie...

Capitolul 17

Jacqueline țipă, gândindu-se la toate creaturile mării, atunci când simți ceva atingând-o într-o parte. Dar nu putu confunda brațul care i se înfășură în jurul pieptului sau vocea care îi spuse:

– Ești cea mai exasperantă femeie pe care o cunosc.

Înfuriată de eșec, se întoarse spre Ticălos și-l atacă cu înverșunare, încercând să-l lovească acolo unde-l înjunghiase și să-l înece. Se scufundară amândoi de câteva ori în urma încercărilor ei disperate. Ar fi putut câștiga lupta, dar din nefericire el nu înotase singur după ea. Mortimer era cu el, și, când blondul ajunse lângă ei, se ocupă să-i ducă atât pe ea, cât și pe Ticălos spre barca ce fusese coborâtă pentru căutare.

Dacă n-ar fi plouat atât de tare, ar fi auzit vâslele apropiindu-se. Ar fi avut timp suficient să se scufunde la adâncime, astfel încât ei să o caute în van. Întunericul ar fi fost de partea ei. Nici ei nu ar fi văzut mai multe pe apă decât ea. Dar Ticălosul era perseverent. Ar fi trebuit ca puterile să-i slăbească tot mai mult de pe urma rănii, dar continuase să înoate după ea, hotărât să o salveze de propria ei nesăbuință.

Și mai supărător era că nici măcar nu reușise să se îndepărteze prea mult. În câteva minute, barca se opri lângă scara coborâtă de pe corabie. Plesni mâna întinsă după ea și urcă singură. Dar, odată

ce ateriză pe punte, nu mai putu merge nicăieri, căci se trezi înconjurată de piraţi. Aceştia nu erau cu siguranţă marinari obişnuiţi, fiind îmbrăcaţi ţipător, înarmaţi şi făcând remarci scandaloase la adresa formelor corpului ei, sublimate acum de hainele ude, care atârnau pe trupul ei. Şi râdeau, mai ales de Ticălos, care tocmai sărise peste margine.

– Dacă nu-i faci faţă vulpiţei, îi facem noi!

– Aproape că ne-ai pierdut prada, îl luă un altul în derâdere.

– Nu este prada voastră, replică Ticălosul pe un ton distant pe care ea nu-l mai auzise până atunci. Şi nu va mai face nici o baie nocturnă. Jos de pe puntea mea, acum!

Mortimer îi împinse pe mulţi dintre ei din drum pentru că nu se îndepărtaseră suficient de repede. Ticălosul îi luă braţul şi-o conduse spre dunetă, pentru a ajunge la cabina sa şi a o feri pe Jack de privirile lor pofticioase. Ea se simţea prea mizerabil pentru a fi stânjenită. Încă nu-i venea să creadă că sărise după ea în apă, rănit. Fusese o adevărată prostie din partea lui, mai ales că sărise şi prietenul lui. Iar rana sângera abundent. Cămaşa lui era deja roz din cauza sângelui.

Blondul îi urmă în cabină pentru a lua cheia de la ea. Nu i-o ceru, ci doar stătu în faţa ei cu o expresie furioasă pe faţă, ţinând mâna întinsă. I-ar fi aruncat-o în faţă dacă nu s-ar fi simţit atât de descurajată. El se îndreptă apoi spre prietenul său şi-l ajută să-şi dea jos hainele ude şi să se bage în pat.

Ea privi lipsită de interes, stând în balta care se scurgea din propriile ei haine, măsurând cu privirea pieptul larg şi coastele dezgolite, fără a putea vedea mai mult din cauza blondului înalt care stătea între ei. Uşa fusese lăsată deschisă, dar ea văzu cel puţin un bărbat aflat de pază acolo, aşa că nici nu se mai uită în această direcţie.

Intră apoi un alt bărbat, un individ costeliv de vârstă medie îmbrăcat complet în negru, cu barba lungă împletită şi cu o basma roz pe cap. Avea şi doi cercei mari de argint, care abia se vedeau din cauza părului său şaten lung şi neîngrijit. Ea se holbă la el neîncrezătoare, dar ochii i se căscară peste măsură atunci când el se îndreptă direct spre ea.

– Sper că tu eşti pacienta mea, drăguţă!

Mortimer izbucni.

– Rana-i aici, de parcă n-ai fi auzit deja, nătărău mare ce ești. Are nevoie de copci.

Doctorul, dacă asta era, se mai uită o dată sugestiv înspre Jacqueline înainte de a se îndrepta către pat, unde își deschise geanta lungă pe care o adusese cu el. Scoase un fierăstrău, apoi un ciocan, înainte de a exclama „Aha!" și de a scoate un ac cu ață.

Jack se uita încă la ceea ce părea mai degrabă o trusă de scule decât geanta unui doctor și întrebă fără să-i vină să creadă:

– Un ciocan?

– E mai ușor să tai un os dacă-l rupi întâi, îi spuse bărbatul în timp ce începu să-și folosească acul, fără nici o pregătire prealabilă.

– Ești un doctor adevărat?

El îi aruncă o privire și chicoti.

– Sigur că sunt, doar că mă pricep mai bine la ciopârțit picioare – și la intrat pe sub fuste.

Avu chiar îndrăzneala de a-i face cu ochiul! Ea își îndreptă privirea spre Mortimer.

– Acesta e cel care l-a tratat pe Andrew?

– Nu, doctorul acela ne-a părăsit odată ajunși în Anglia. A fost de acord să ni se alăture doar pe durata traversării.

– Și atunci cine e acesta?

– Deja ți-am spus cine sunt. Mă cheamă Doctor Moarte și sunt singurul medic de la bord, așa că nu mă insulta.

Ea strânse din buze, presupunând că era unul dintre pirați. Un doctor adevărat nu ar fi avut un astfel de nume.

Mortimer plecă, tot fără a închide ușa, iar ea îl auzi pe Ticălos spunând din pat:

– Chiar nu credeam că vei încerca să mă omori.

Cuvintele trecură pe lângă urechile lui Jack. Ultimul și cel mai mare eșec al ei – Ticălosul nu era mort, iar ea nu era în drum spre Anglia. Dar nu reacționă. Era prea amorțită de disperare.

Era obosită, extenuată chiar, dar nu se așeză pe patul ei de campanie; nu voia să-l ude leoarcă, gândindu-se că avea să doarmă acolo cândva în noaptea aceea. Iar doctorul era încă acolo, cosând rana. Ticălosul nu așteptă să rămână singuri înainte de a-și face comentariul. Nu renunțase să aștepte replica ei și adăugă amenințător:

– Jack?

Obosită, ea îi reaminti.

– Am pierdut socoteala ocaziilor în care ți-am spus că te voi ucide. Ești nebun dacă ai presupus că nu o voi face.

– Nu, doar că m-am gândit că între noi era ceva mai mult, nu doar sânge și răzbunare.

– Ah, da, cum te amăgeai singur? Că te plac?

Râse batjocoritor.

– Mi-ai făcut o rană neînsemnată cu pumnalul în loc să mă omori. Recunoaște, Jack! Nu te mai trage inima să mă ucizi – nu de când am dansat împreună.

Amintirea reaprinse furia în ea.

– De câte ori trebuie să-ți mai spun? Am crezut că era vorba despre altcineva, nu despre tine. Dacă aș fi știut că erai tu, aș fi strigat în gura mare că ești un criminal și că trebuie să fii prins. N-ai fi părăsit sala de bal în viață.

– Poate. Dar acum știi că eram eu. Asta schimbă totul, nu-i așa?

Era atât de îngâmfat – asta până când doctorul întrebă:

– Ești un criminal, căpitane?

Părea impresionat.

– Nu, nu sunt.

– Ba da, este! insistă Jack.

– Anticipează doar că voi fi, Doctore Moarte. Asta nu face să fie adevărat, nu-i așa?

Se putea să fi adresat aceste cuvinte doctorului, însă le spusese pentru ea. Nu că ar fi contat cât de puțin atunci când se folosea de ea pentru a-i conduce tatăl către moarte.

Dar doctorul scoase un sunet dezaprobator în timp ce-și închise geanta cea mare și se îndreptă spre ușă.

– Bandajul va trebui schimbat în zilele următoare, căpitane, spuse el la plecare. Dar asta e treaba unei femei, nu a mea.

– Se va ocupa Jack de asta.

– Nici o șansă.

– Așa vei face. Ți-ai arunca... mercenarii în gura lupilor?

Ea își ținu răsuflarea. Chiar avea de gând să joace acea carte? Și nici măcar nu se uită înspre ea atunci când făcu amenințarea. Ochii îi erau închiși. Pierderea sângelui și scufundarea în apă îl slăbiseră mai mult decât încerca să lase să se vadă. Dar încă nu leșinase.

– Știi unde-mi țin cămășile. Ia una pe tine! Încă nu am încuiat cufărul.

Ea aproape izbucni în râs. În mod evident, el își amintise că în călătoria precedentă ea îi confiscase una dintre cămăși pentru a se putea dezbrăca de rochia inconfortabilă de bal pe care o purta atunci când o răpise. Sfâșiase celelalte cămăși ale lui în acea zi și i-ar fi rupt și pantalonii dacă nu ar fi fost atât de rezistenți. Dar după aceea el își încuiase cufărul.

Acum, îi răspunse cu încăpățânare:

– Nu.

– Nu a fost o sugestie, Jack. Având în vedere cele întâmplate în această noapte, trebuie să văd ce alte arme mai ai în arsenal, spuse el punându-și o mână peste bandaj.

– Acela a fost ultimul meu pumnal.

– Mă tem că am nevoie de dovezi de data asta. Dar e alegerea ta dacă te dezbraci în fața mea sau dacă te dezbracă Mortimer. Deși, la cât de supărat este acum pe tine, cred că preferi să o faci singură.

Ea spera că el blufa, dar știa că nu era așa. Doctorul închise-se ușa în urma lui, dar prietenul Ticălosului avea să se întoarcă probabil pentru a o lega pentru restul nopții sau pentru a o duce în cală, astfel încât Ticălosul să se poată reface în liniște. Era un gând promițător...

Traversă camera spre cufărul de la picioarele patului lui și-l deschise. Cele mai multe dintre cămășile lui erau albe, dar văzu una albastră și, sub ea, una roz. Nu-l luase niciodată drept un filfizon, dar, după spusele lui Gabby, piratii erau cunoscuți pentru ținutele lor țipătoare.

Luă cămașa roz și se duse în cealaltă parte a camerei, lăsând-o pe patul ei de campanie înainte de a se întoarce cu fața spre el. Nu avea să fie dificil, cu siguranță nu avea de ce să se jeneze. Poate că ar putea să facă lucrurile inconfortabile pentru el, suficient de mult încât să-și dorească să nu-i fi propus așa ceva.

Își goli buzunarele înainte de a-și descheia fusta udă leoarcă, care căzu la pământ. Juponul subțire era ud și lipit încă de picioarele ei, așa că trebui să-l împingă jos. Se uită pe furiș spre el, să vadă dacă-i urmărea fiecare mișcare. Asta făcea, poate puțin prea cu atenție. Se ridicase chiar, sprijinindu-se în cotul drept. Bandajul îi era înfășurat

în jurul trupului, dar pieptul îi era atât de lat și de mare, că ea vedea încă prea mult din el. Și era gol pe sub pătură...

Poate că se simțea puțin rușinată, dar nu din cauza a ceea ce făcea. În picioare, îmbrăcată doar cu cămășuța ei și cu pantalonașii decorați cu panglici, își întoarse un șold spre el, apoi pe celălalt. Spre deosebire de cămașa lui, care i-ar fi ajuns până la genunchi, a ei abia îi ajungea până la șolduri. Își desfăcu apoi teaca de piele. Se potrivise atât de bine pe piciorul ei, pe deasupra pantalonașilor, și nu-i rănise pielea, dar acum era inutilă, de vreme ce-i fusese luată și ultima armă. Ar fi lovit-o furioasă dacă picioarele nu i-ar fi fost încurcate în grămada de haine ude.

Își îndreptă din nou privirea spre a lui înainte de a începe să-și descheie cămășuța. Degetele i se mișcară tot mai încet. Nu era ceva intenționat; era pur și simplu fascinată de ceea ce vedea în ochii lui. Mai văzuse o dată acea privire, ultima dată când coapsele ei fuseseră expuse. Atunci, fusese prea furioasă pentru a se întreba cum ar putea folosi acest fapt, prea furioasă pentru a se întreba dacă nu s-ar putea apropia de el fără să-și fluture pumnii. Încă nu credea că putea, deci era discutabil, dar era totuși fascinată că-l fermeca, chiar și numai puțin.

Își dădu jos cămășuța și-o ținu în mână în timp ce se învârti încet, arătându-i că nu avea nimic ascuns la spate în betelia pantalonașilor sau pe sub neglijeul subțire.

– Crezi că sunt suficient de stânjenită?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Mă așteptam să fii, dar, ca de obicei, m-ai surprins. Nu pari deloc stânjenită. Ești o lady, nu este așa?

– Sunt fiica tatălui meu, răspunse ea pe negândite. A fost un libertin din cel mai rău soi, știi doar.

– Spune-mi te rog că aspiri să fii la fel ca el.

Ea râse.

– Asta îmi doream în copilărie. Visam să fiu exact ca el în toate privințele. Dar am crescut. Sunt conștientă că nu-i pot călca pe urme.

– Sunt devastat să aud asta.

– Nu, nu ești. Dacă aș fi fost ca tatăl meu, ai fi fost mort acum.

El zâmbi.

– Așa este, și mai târziu vom discuta despre motivul pentru care m-ai cruțat...

– Dar tot te-am rănit! îl întrerupse ea.

– Este o rană neînsemnată. Dar hai încoace, Jack, dacă vrei să rămâi cu ea pe tine.

Jack știa că se referea la cămășuța ei, pe care nu avea de gând să o dea jos cât timp el o privea cu atâta senzualitate. Păși în afara grămezii de haine ude și se aplecă pentru a-și ridica hainele. Le duse la masă și le aranjă pe scaune pentru a se usca. Porni înapoi spre patul de campanie, sperând că el uitase de restul dezbrăcatului.

– Mortimer se va întoarce. Probabil vrei să terminăm înainte de a veni el. Îți mai spun o dată, hai încoace!

Ce să termine? Dar se întoarse și porni spre patul lui, holbându-se în jos la el. Acesta nu-i observă privirea, pentru că se uita țintă la sânii ei. Își ridică o mână și strecură un deget sub decolteul cămășii, trecându-l încet pe deasupra sânilor ei. Sfârcurile i se întăriră, dar ea era în continuare uluită. Chiar credea că ar ascunde un pumnal între sâni? Aproape că izbucni în râs. Dar felul în care o atingea...

Exista un mod simplu de a-l opri, și fu ea însăși surprinsă atunci când, în loc să se retragă, trase decolteul cămășii până aproape la nivelul sfârcurilor, spunându-i:

– Vezi? Nu este nimic ascuns aici.

El păru că se sufocă înainte de a replica:

– O, cu siguranță este ceva ascuns aici, dar voi accepta cu grație înfrângerea. Nu mai ai alte arme – nu unele care să cauzeze o rană fizică.

„Ce alt fel de răni...?" Își opri gândul. Chiar așa? Considera formele ei drept niște arme? Era o idee atât de interesantă, încât întârzie puțin cu ridicarea materialului la locul său. Iar când îi întâlni privirea...

Se răsuci cu repeziciune și se întoarse la patul ei pentru a lua cămașa lui. O îmbrăcă înainte de a-și dezlega cămășuța și pantalonașii și, după ce se întoarse din nou spre el, le lăsă pe ambele să cadă pe podea. Închise apoi repede toți nasturii cămășii. Îi auzi geamătul. Ha! Nu se așteptase la asta, nu? Dar nu avea să doarmă cu hainele ude, doar de dragul decenței. Își puse la uscat și lenjeria. Însă, aducându-și aminte de iminenta întoarcere a lui Mortimer, se băgă repede sub pătură.

Capitolul 18

Lui Damon îi plăcea să o privească pe Jack dormind, poate puțin prea mult. Atât de multă furie în cineva atât de mic, dar nu atunci când avea ochii închiși. Însă știa că ei nu i-ar fi plăcut să știe că el profita de somnul ei, chiar dacă într-un mod nevinovat, așa că se îndepărtă înainte ca ea să se trezească.

Soarele dimineții îl orbi pentru un moment atunci când ieși din cabină și încuie ușa în urma lui. Luă cu el cele două gărzi pe care le plasase în fața cabinei sale, ca precauție. Își dorea să aibă încredere în propriul lui echipaj, dar încă nu putea. Acești doi noi membri ai echipajului păreau să-i urmeze ordinele, dar încă nu se întâmplase nimic prin care să le testeze loialitatea. Nici nu avea să o facă, își promise. Nu înainte de a fi pregătit.

Coborî scările spre puntea inferioară. Două dintre cele trei cabine aflate acolo erau ocupate, iar noul bucătar solicitase deja o altă cabină pentru proviziile sale personale. Damon înșfăcă cheia de pe perete și deschise prima ușă din stânga lui. Mortimer fusese mult prea generos. Nu-i legase pe cei doi și le oferise libertate în interiorul cabinei sale, chiar dacă nu pe întreaga corabie. Ceea ce probabil că nu fusese o idee prea bună, având în vedere dimensiunea unuia din cei doi bărbați.

Damon se sprijini de tocul ușii, cu un pistol în mână și cele două gărzi în spatele lui, de asemenea înarmate. Ar fi trebuit să-i viziteze pe mercenarii lui Jack în ziua precedentă, înainte de a fi rănit. Cu greu ar fi putut să-i sperie astăzi, cu bandajul înfășurat în jurul trunchiului, deși nu aceasta era direcția pe care dorea să o urmeze.

Cel mai tânăr din cei doi, care era și cel mai mare, era rănit destul de serios, cu fața umflată și plină de vânătăi. Damon își imagină că restul trupului său nu era într-o stare mai bună. Păcat că durase atât de mult să fie scos din luptă. Ar fi trebuit probabil să-l trimită pe doctorul piraților pentru a-i verifica pe amândoi, dacă Mortimer n-o făcuse deja, nu că măcelarul acela ar fi fost cine știe ce doctor. De fapt, individul ar fi putut înrăutăți lucrurile. Își dori din nou ca

doctorul Caruthers, care îl tratase pe Andrew, să nu fi părăsit atât de repede corabia odată ajunși la Londra.

Bărbatul masiv care o însoțise pe Jacqueline stătea pe marginea patului îngust, aplecat pe jumătate, cu un braț așezat protector peste mijloc, și nu-și schimbase poziția când se deschisese ușa. Prietenul lui își trăsese un scaun lângă pat. Acest individ care părea mai în vârstă era destul de corpolent și părea cam bine îmbrăcat pentru un gentleman scăpătat, dar Damon presupuse că și cei săraci și-ar fi dorit să păstreze aparențele.

Ambii bărbați se uitau țintă la Damon, fără rezerve, fără să-și ascundă antipatia față de el. Damon bănuia că și el ar fi procedat la fel dacă rolurile ar fi fost inversate. Dar apoi tânărul se ridică brusc de pe pat și se năpusti spre Damon.

– Unde este Jack? Dacă i-ai făcut ceva...

Damon armă pistolul – un sunet foarte puternic care îl opri pe tânăr înainte de a-l prinde de gât.

– Ești suficient de rănit, îl avertiză el cu răceală. Chiar vrei să fie și mai rău?

– Răspunde-mi! Poate că apuci să tragi o dată, dar îți voi rupe gâtul înainte ca gărzile tale să apuce să-și descarce pistoalele.

– Ești liber să încerci, dar nu este nevoie să moară nimeni. Așază-te înapoi și-ți vei primi răspunsul. Eu îl am deja pe al meu. Jack a încercat să mă convingă că nu ești fratele ei, dar aveți același temperament. Este evident că ești un Malory.

– Nu sunt, negă tânărul pe un ton tăios, dar dădu înapoi și se așeză pe marginea patului cu grijă. Cum este Jack?

– Este bine, dar este ultimul lucru care ar trebui să te preocupe.

Asigurarea lui Damon îl liniști pe tânăr doar puțin. Privirea lui aspră și antipatia rămaseră la fel de puternice. Faptul că-și riscase viața doar pentru a afla soarta lui Jack era suficient pentru a-l convinge pe Damon că amândoi Malory îl mințiseră. Poate că tânărul de față nu era fratele ei, de vreme ce nu semănau, dar semăna foarte bine cu Anthony Malory, așa că erau cu siguranță rude. Dar, pentru moment, Damon decise să le cânte în strună, pentru a-i face pe plac ilustrului său prizonier.

– Tu ești cel care a câștigat tragerea la sorți pentru pat? îl întrebă el pe bărbatul cel tânăr.

– Facem cu rândul.

– Mărturisesc că nu plănuisem să vă capturez, așa că nu avem paturi de campanie la bord, dar s-ar putea să fie disponibile niște hamace. Voi trimite unul dacă sunt, și câteva cărți pentru a vă omorî timpul.

– N-avem nevoie de favoruri de la tine, se răsti la el tânărul.

– Este puțin cam târziu pentru asta, după ce i-am cerut deja secundului meu să renunțe la cabina sa pentru voi. Nu a fost deloc mulțumit, așa că vă putem găsi alt loc dacă preferați, deși mă îndoiesc că are să vă placă să dormiți cu animalele; în plus, va fi nevoie și de niște lanțuri, de vreme ce nu vă putem lăsa să provocați cine știe ce distrugeri în cală. Poate că ați observat că aici nu sunteți legați, nu-i așa?

– Apreciez acest lucru, spuse celălalt bărbat. Apreciez cu adevărat. Dar insist să ne duceți înapoi la Londra.

– Prietenul meu vorbește doar pentru el, interveni tânărul. Eu rămân aici atât timp cât și Jack este aici.

– Amândoi rămâneți. Vom vedea dacă legați sau nu. Nu ați remarcat că era o întrebare?

– Dacă ai impresia că cer afurisitele acelea de lanțuri, nu.

– Excelent, replică Damon. Sunt de acord că nu ar fi o modalitate prea plăcută de a vă petrece următoarea lună. Tot ce trebuie să faceți pentru a vă păstra cabina este să nu încercați să o părăsiți. Dacă vă puteți abține, nu veți fi legați. Dar acum este timpul să-mi spuneți cine sunteți.

– Cine a zis Jack că sunt?

Damon râse la auzul replicii prudente. Tânărul făcea ca lui Damon să-i fie greu să-i facă pe plac, cu astfel de răspunsuri. Dar nu avea nevoie de confirmare, din moment ce nici unul din ei nu avea să provoace probleme pe corabia lui.

– Mi-ar plăcea să aud un nume adevărat, dar merge și Jeremy dacă nu vrei să-mi spui altul. Zice că semeni cu fratele ei mai mare. Așa este?

– Presupun că da, dacă ne privești de la distanță. Numele acesta este bun dacă trebuie să mă strigi în vreun fel.

– Și tu? îl întrebă Damon pe celălalt.

– Lord Percival...

– Percy vorbește prea mult, îl întrerupse Jeremy pe un ton prevenitor.

– Sunteți deci o pereche de lorzi nevoiași?

– Poftim? întrebă Percival indignat.

– Nu suntem la fel de bogați ca membrii familiei Malory, adăugă Jeremy repede.

Înainte ca Damon să poată răspunde, un bărbat își croi drum cu coatele printre gărzi și, băgându-și capul pe ușa cabinei, se plânse cu amărăciune:

– Ăsta-i filfizonul care aproape mi-a rupt falca. De ce-i tratat așa bine, când ar trebui să zacă în lanțuri dedesubt?

Damon se îndreptă spre intrus, astfel încât acesta fu nevoit să dea înapoi ca să nu fie răsturnat.

– Ți-am cerut cumva părerea?

– Nu, dar...

– Tolerați, dar tăcuți, asta a fost înțelegerea. Stai deoparte din drumul meu, altfel voi vedea cât de inutil ești de fapt pentru finalizarea acestei misiuni.

– Asta e valabil în ambele sensuri, căpitane, replică piratul înainte de a tropoti în sus pe scări.

Damon închise ochii pentru câteva secunde. Era evident din răspunsul piratului că acesta era sigur că el și prietenii lui ucigași dețineau încă avantajul. Și Damon nu ar fi putut-o proteja pe Jack dacă ar fi cedat furiei și ar fi eșuat în a-și curăța corabia de acești șobolani. Se întoarse din nou spre ușa deschisă, urmărind cu privirea cele două gărzi. Unul din bărbați părea indignat, însă celălalt părea să se simtă stânjenit. Era încă prea devreme să-i testeze. Având în vedere cele tocmai întâmplate, probabil nu ar fi trebuit să mai lase cheia cabinei la îndemâna oricui.

– Necazuri cu piratii, căpitane? întrebă Jeremy, arătând cu capul înspre bandajul lui Damon.

Era o presupunere logică, după ce tocmai auziseră ostaticii.

– Nu, asta e lucrătura lui Jack. O adevărată scorpie.

– I-ai făcut cumva rău?

Jeremy încercă din nou să se ridice.

– Stai liniștit, omule, ți-am spus deja că este bine. Interpretezi greșit situația. Jack este o încărcătură prețioasă. Nu va fi rănită, indiferent de câte ori încearcă să mă ucidă.

– Să sperăm că va avea mai mult noroc data viitoare, zise Jeremy și râse batjocoritor.

– Sunt convins că asta speri.

– Ai zis ceva de o lună, mai spuse Jeremy. Încotro navigăm?

– Spre ape mai calde.

– O lună întreagă pe mare? întrebă Percival, părând îngrozit.

– Ai putea încerca să-ți croiești drum, dacă vrei să faci ceva exerciții pentru a-ți alunga plictiseala. Deși... Damon făcu o pauză, uitându-se la Jeremy. Poate că nu. A fost nevoie de destul de mulți oameni pentru a te doborî. Îmi amintește de tatăl lui Jack.

– Încă ești convins că suntem rude?

– Jack pretinde că semeni cu fratele ei, dar totuși nu semeni deloc cu ea sau cu tatăl ei.

– Există un motiv pentru asta...

Percy se opri din vorbit înainte ca Jeremy să-i poată lovi scaunul. Damon ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Poate că noi doi ar trebui să avem o discuție, îi sugeră el lui Percival. Ți-ar plăcea o gură de aer proaspăt?

– Lasă-l în pace! strigă Jeremy. Nu este obișnuit cu piratii.

– Dar tu ești?

– Vreau să o văd pe Jack. Vreau să mă conving că este bine.

– Altă dată, poate. Deocamdată, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

– Voi avea nevoie de mișcare. Nu mă poți ține încuiat aici pentru o lună întreagă.

– Sigur că pot. Totuși, voi lua în calcul cererea ta după ce te refaci suficient. Dar trebuie să-mi dai ceva în schimb.

– Ce?

– Promisiunea că nu vei aduce necazuri și că nu vei încerca să-ți eliberezi angajatoarea, ruda sau orice ar fi Jack. Și nu vi se va permite să ieșiți deodată. Câte unul, pe rând, sau nici unul. Apropo, eu nu sunt pirat.

Jason inspiră zgomotos.

– Dacă arăți ca unul și te porți ca unul, atunci ești unul.

– Serios? Atunci, asta te-ar face fratele lui Jack, dacă te gândești că arăți ca el și categoric te porți ca el, nu-i așa?

– Am înțeles aluzia. Deci nu toate ciorile sunt negre, cedă Jeremy, dar apoi adăugă: Dar pun pariu că tu ești Ticălosul. Ape mai calde, ca în Caraibe? Ai putea mărturisi.

– Că sunt un ticălos sau că acesta e numele pe care mi l-a dat Jack în călătoria precedentă? Am tolerat asta din partea ei. De fapt,

am tolerat multe din partea ei. Dar apoi adăugă pe un ton mai sumbru: Însă nu o voi tolera din partea ta. Poți să-mi spui Reeves sau căpitane Reeves, e alegerea ta.

– Căpitane! strigă cineva din capul scărilor. Este nevoie de tine aici, înainte să se ajungă la bătaie!

Damon închise și încuie ușa cu repeziciune. Garda sa surescitată scoase pistolul și porni prudent pe scări. Celălalt bărbat, Paul Jensen, puse mâna pe brațul lui Damon și-i spuse:

– Ai un echipaj neobișnuit, căpitane. Am observat că se poartă bine doar atunci când ești pe punte. Altfel, sunt o adunătură de scandalagii.

– Când te-am angajat, domnule Jensen, te-am avertizat că ar putea apărea probleme și te-am întrebat dacă ești pregătit să le faci față.

– Sunt pregătit, domnule. Dar sunt aceștia oamenii tăi sau nu? Îți apăr spatele, dar trebuie să știu împotriva cui ți-l apăr.

Damon zâmbi.

– Mulțumesc. Nu, jumătate dintre ei nu sunt ai mei. Probabil ți-ai dat deja seama care jumătate. Vom mai discuta despre asta, dar deocamdată trebuie să mă asigur că nici unul dintre marinarii adevărați de la bord nu este rănit.

Capitolul 19

– A avut loc o luptă? îl întrebă Jeremy pe secundul care deschise ușa după puțin timp.

– Nu este treaba ta, replică Mortimer cu obișnuita sa concizie. Lăsă un mic teanc de cărți pe mica masă din cabină și apoi aruncă într-un colț un hamac împăturit.

– Haide, domnule Bower, insistă Jeremy. O revoltă mă interesează și pe mine.

– Revoltă? Mortimer își dădu ochii peste cap. De unde naiba ți-a venit o asemenea idee?

– Am auzit strigătele, replică Jeremy. Nimic de această amploare, deci? Păcat!

Mortimer râse zgomotos.

– Ești priceput, dar, când Damon vrea să știi ceva, îți va spune el însuși.

Plecă. Jeremy oftă. Percival îl întrebă:

– Ești hotărât să-l scoți din sărite, nu-i așa?

– Se irită destul de ușor, nu?

– Da, dar el este cel care ne aduce mâncarea cât este încă fierbinte. E chiar gustoasă, în caz că nu ai observat, dragul meu. Aș putea sugera să lăsăm lucrurile așa?

– Nu mi se pare a fi genul răzbunător. Este însă categoric iritabil. Mă întreb de ce.

– Întreabă-l!

– Întrebatul nu duce nicăieri în cazul lui.

Percival începu să examineze cărțile. Jeremy citi câteva dintre titluri și se întrebă cu glas tare:

– Ce face un pirat cu literatura clasică?

– Probabil a piratat-o? sugeră Percival, zâmbind din cauza acestui gând genial.

Jeremy chicoti la auzul cuvântului folosit de Percy pentru furat.

– Posibil, deși el spune că nu este un pirat.

– Ar trebui să-l credem?

– Încă nu m-am hotărât. Dar ceva nu se potrivește aici. Ce pirat întreg la cap îi vorbește căpitanului său așa cum i-a vorbit piratul acela beligerant mai devreme? Individul acela obraznic ar fi trebuit să primească cel puțin un șut în fund, și asta părea să fie și dorința căpitanului Reeves. Mă întreb de ce nu a făcut-o.

– Unii oameni evită cu orice preț violența, remarcă Percival în timp ce-și scutura mânecile hainei de praf.

Jeremy râse, dar durerea îi smulse un geamăt înainte de a reuși să spună:

– Da, îți cunoaștem cu toții ideile, bătrâne. Dar Reeves e capabil de violență. Am văzut acest lucru în ochii lui pentru o secundă, atunci când m-am repezit la el. M-ar fi împușcat dacă nu aș fi dat înapoi. Cel puțin, m-a avertizat cinstit.

– O, dar cunosc numele acesta, chiar îl cunosc.

Jeremy ridică dintr-o sprânceană.

– Reeves?

– Da.

– Și ai așteptat până acum ca să îmi spui?

– Mi s-a părut familiar atunci când l-a rostit el, dar abia acum mi-am amintit de ce. Acum o vreme, a fost un scandal... De fapt, cu mai mult timp în urmă, cam acum douăzeci și cinci de ani, pe când eram tânăr și-mi petreceam zilele cu Nick și Derek. Fiica lui Lady Reeves, care era o adevărată frumusețe, a plecat într-o vacanță în Indiile de Vest și s-a întors pentru scurt timp cu un soț cu care fugise pe ascuns. Familia ei nu a fost de acord cu această căsătorie, deoarece tipul era doar un colonist, așa că ea s-a întors în Jamaica și nu s-a mai auzit nimic de ea de atunci. Familia ei a presupus că murise, dar se șoptea că, de fapt, o dezmoșteniseră și că acela era adevăratul motiv pentru care nu se mai întorsese.

– Ești sigur că era vorba despre Jamaica și că nu-ți amintești numele de la mine, pentru că am locuit acolo pentru un scurt timp împreună cu tata și cu secundul lui, Connie?

– Nu sunt zăpăcit, dragă băiete. Ne-ai spus această poveste mie și lui Derek cu mult timp în urmă.

– Mă tem că acest căpitan este prea tânăr pentru a fi colonistul cu care a fugit fiica lui Lady Reeves.

– Nu, nu, nu asta sugeram. Am fost doar surprins să recunosc numele. Dar ai dreptate, căpitanul Reeves nu ar putea fi înrudit cu familia Reeves din East Sussex, și, în plus, colonistul n-ar fi luat numele soției sale, nu?

Jeremy chicoti.

– Este puțin probabil, dar, pe de altă parte, nu poți elimina posibilitatea ca piraților să provină din păturile nobilimii engleze.

– Sigur că nu, tatăl tău este un exemplu...

– Percy..., interveni Jeremy pe un ton de avertisment.

Percival scoase un ușor pufnet.

– Nu știu de ce mai negi – ei bine, știu de ce: crezi că voi spune tuturor celor din Londra, dar...

– Ți s-a confirmat vreodată?

– Nu, bodogăni Percy.

– Atunci, nu mai face presupuneri pe seama unui zvon atât de vechi. De ce nu mă ajuți mai degrabă să-mi dau seama ce este în neregulă cu acest echipaj?

– În neregulă? Păi, sunt pirați, asta e suficient de în neregulă, nu-i așa?

– Nu cred că sunt toți pirați, asta este partea ciudată. Grupul acela care m-a bătut pe Wapping Street era cu siguranță format din indivizi înrăiți, dar, din cele auzite la ușă atunci când echipajul făcea schimbul de cart, se pare că o parte nu sunt deloc pirați, doar simpli marinari. Iar secundul și căpitanul sunt cu siguranță mai mult decât niște marinari obișnuiți; poate sunt chiar gentlemeni.

– O, vrei să spui gentlemeni din East Sussex?

Jeremy își dădu ochii peste cap.

– Recunosc că este posibil, de vreme ce familia Reeves a avut și alți copii, și chiar nepoți, verișori și așa mai departe. Cel puțin au avut mai mult decât un copil dezmoștenit sau mort.

– Nu știu. Nu i-am cunoscut personal.

– Percy, nu are importanță de unde vin căpitanul și secundul său. Ar putea fi bastarzi regali din punctul meu de vedere. Ce vreau să spun este că nu încape îndoială că piraților nu-și plac căpitanul și nu au încredere în el, așa că trebuie să ne dăm seama cum să ne folosim de această fisură și să ne eliberăm atât pe noi, cât și pe Jack.

Capitolul 20

Jacqueline fu trezită fără menajamente de doi dintre membrii echipajului care vorbeau unul cu celălalt destul de tare, ca și cum nu ar fi observat că ea dormea.

Ea icni când deschise ochii și-l văzu pe unul dintre ei stând lângă patul de campanie, uitându-se insistent spre ea. Era un pirat fioros, cu o cicatrice zimțată pe partea stângă a feței, care îi ajungea de la obraz la ureche. Adresându-i un rânjet deformat, se îndepărtă totuși de ea, acum că se trezise. Asta nu-i reduse neliniștea, care crescu și mai mult atunci când se ridică din pat, cu pătura trasă până la gât, constatând că Ticălosul nu era cu ea în cabină. Era singură cu cei doi pirați. Dormise oare întreaga dimineață? Nu ar fi trebuit, nu după ce adormise atât de repede noaptea trecută, după repriza extenuantă de înot. Dacă Mortimer se întorsese seara trecută în cabină, așa cum o avertizase Ticălosul, ea nu-l auzise.

O cuprinse indignarea când îl văzu pe unul din pirați examinând cu atenție hainele pe care le întinsese la uscat pe scaune noaptea trecută.

– Pleacă de lângă hainele mele. Te asigur că nu sunt pe măsura ta.

Piratul cu cicatricea râse văzând fața roșie a camaradului său. Ei nu-i păsă. Dar nu se putea da jos din pat cât timp piraților erau în cameră. Observă că ușa era larg deschisă. O greșeală stupidă din partea lor. Sau dincolo de ușă se afla cineva de gardă?

Umerii ei coborâră când văzu brațul unui bărbat trecând prin deschizătura ușii, ca și cum cel de afară s-ar fi întins, plictisit de misiunea sa. Aruncă o privire prin cabină, întrebându-se unde era Ticălosul.

Draperiile fuseseră trase pentru a lăsa să intre lumina soarelui, iar pe masă se afla o tavă cu mâncare. Dar nimic nu explica prezența celor doi pirați în cabină. Dacă trebuia să fie păzită de acum de gărzi atât în aceeași încăpere cu ea, cât și în afara ușii, ceva nu era în ordine. Cu Ticălosul? Dacă rana lui fusese mai serioasă decât lăsase să se creadă și i se întâmplase ceva, i-ar fi spus și ei, nu? Poate că nu.

– Ce faceți aici? îi întrebă ea.

– Schimbăm așternutul căpitanului, spuse piratul stânjenit, îndreptându-se tardiv spre pat pentru a face acest lucru.

– Da? întrebă celălalt, părând încurcat.

– Treci încoace și ajută-mă, îi ordonă prietenul său.

Ea îi privi un timp luptându-se cu cearșafurile, apoi ridică dintr-o sprânceană și întrebă pe un ton amuzat:

– Are deci servitori acum?

Se uitară amândoi deodată la ea pentru o secundă, înainte de a se întoarce la presupusa lor sarcină, deși Cicatrice murmură:

– Vezi să nu!

Celălalt oferi o explicație:

– Ajutăm la nevoie, iar acum este nevoie. Căpitanul nu poate face asta în situația lui – din cauza ta.

– Probabil nu va aprecia că-l tratați ca pe un copil doar din cauza unei răni minore, replică Jack ridicând din umeri. Dar spuneți-i că voi i-ați schimbat așternuturile. Nu vreau să creadă că am făcut-o eu. Știe măcar că sunteți aici?

Cel puțin unul din ei păru puțin nervos din cauza întrebării ei, dar asta nu se compară cu panica care apăru pe chipul lor în momentul în care Ticălosul intră în cabină. Căpitanul era mai mult decât furios pe când se apropie de cei doi. Unul făcu un cerc larg în jurul lui și țâșni afară din cabină. Cicatrice dădu înapoi mai încet. El părea să fie mai mult iritat decât speriat că fusese prins.

– Știi că nu aveți voie în cabina mea, spuse Ticălosul pe un ton în care se ghicea furia. Cum ați intrat?

– L-am urmat pe băiatul care a adus mâncarea.

– Dacă se mai întâmplă vreodată, veți invidia soarta iubitului lui Catherine.

– Nu este nevoie de astfel de amenințări, spuse piratul, acum puțin mai precaut. Am vrut doar să ne asigurăm că scorpia care te-a rănit nu a pățit nimic. Ne protejăm interesele doar.

– Data viitoare întrebați. Ieși!

Furia Ticălosului nu se diminuă după ce al doilea pirat ieși din cabină. Jacqueline era fascinată de ceea ce vedea. Ticălosul avea pieptul gol, gura încleștată, umerii tensionați, iar mușchii brațelor erau încordați, ca și cum el ar fi fost gata să-și reverse furia asupra piraților. Roși puțin, însă doar din cauza faptului că el ieșise din cabină așa, cu bandajul însângerat din jurul trunchiului expus, arătând tuturor din echipaj ce-i făcuse ea, dacă nu li se spusese deja oricum.

Când ochii lui se opriră asupra ei, Jack putu vedea expresia furtunoasă din privirea sa. Stând în pat, cu pătura trasă până la gât, ezita să spună ceva, deoarece nu era familiarizată cu această latură a Ticălosului. Dar, în timp ce el o privea fix, furia păru să i se domolească și în cele din urmă tensiunea îi părăsi corpul.

Se duse înapoi către ușă și o închise, spunând:

– Oamenii mei nu te vor mai deranja, dar, dacă altcineva decât Mortimer sau musul meu intră în cabină atunci când eu nu sunt aici, ai permisiunea mea să faci scandal.

– Adică?

– Să țipi ca din gură de șarpe, până revin eu.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– De câte ori pot să dau alarme false înainte să nu mai funcționeze?

– Vorbesc serios.

– Nu crezi că aș face-o doar pentru a te vedea venind în fugă? contracară ea.

– Nu, nu cred că ești proastă.

– Dar ar fi interesant!

El îi aruncă o privire întunecată, dar Jack nu era deloc intimidată după ceea ce tocmai văzuse. Părea acum din nou bărbatul pe care îl știa, ceea ce însemna că putea să-și reia împunsăturile obișnuite.

Se întrebă totuși de ce apăruse o notă de dezgust în tonul lui atunci când îi numise pe cei doi „oamenii mei", dar se mulțumi să sublinieze:

– Marinarii tăi nu par prea fericiți să-ți urmeze ordinele. De ce oare?

– Sunt noi, fu tot ce-i spuse el în timp ce se îndrepta spre birou, însă trecând pe lângă masă scoase un sunet dezaprobator. Ți s-a răcit mâncarea.

– Camerista mea nu a fost aici să mă trezească, glumi ea.

– Presupun că aș putea îndeplini acest rol deocamdată, se oferi el.

Glumea? Îi văzu rânjetul pe când se așeza în spatele biroului. Cu grijă! Acum, tot ce putea vedea pe deasupra biroului erau fața lui frumoasă și pieptul dezgolit. De ce naiba nu-și luase o cămașă? Încă nu i le sfâșiase, așa că ar fi putut să se îmbrace. S-ar fi ridicat să ia o cămașă și să i-o arunce, dar preferă să nu-și expună picioarele goale în fața lui. Dar nu se putea opri din a se holba la el. Cu asemenea mușchi, nu era de mirare că-i fusese mereu atât de ușor să-i facă față.

În cele din urmă, își luă ochii și gândurile de la pieptul lui și întrebă:

– Ar trebui să te ridici deja din pat?

– Tăietorul de oase nu mi-a spus că nu ar trebui, răspunse el ridicând din umeri.

– Ar fi trebuit să-ți spună. Sau nu este un doctor adevărat?

– Sigur că nu este un doctor adevărat. Porecla lui ar fi trebuit să-ți spună deja asta. Se pricepe la tăiat mâini și picioare, dar mă îndoiesc că știe mai mult de atât. Cât de gravă crezi că este rana?

– Nu suficient de gravă, evident, sâsâi ea.

El se uita prea intens la ea, așa că Jack își mută privirea spre masă și se întrebă dacă ar putea fugi într-acolo, pentru a se îmbrăca. Dar el strigă spre ușă:

– Domnule Barker, spune-i lui Jack – deși presupun că va trebui să-i spunem fratelui tău Jackie pentru un timp – să-i aducă o nouă tavă cu mâncare musafirei mele.

– Pot mânca foarte bine și mâncare rece, comentă Jacqueline suficient de tare pentru a fi auzită de paznic, deși se uita în continuare țintă spre dușmanul ei. Așa că nu-mi face nici o favoare.

– Îți fac tot felul de favoruri, doar că de obicei ești prea furioasă pentru a le observa.

Nu avea habar ce insinua el, dar renunță la speranța de a avea parte de intimitate și sări din patul de campanie, recuperând hainele întinse pe scaune în noaptea precedentă. Roși doar puțin când își luă lenjeria și-și dădu seama că acestea fuseseră obiectele de îmbrăcăminte inspectate de către pirat mai devreme.

– Arăți adorabil în această dimineață, purtând cămașa mea, remarcă Ticălosul în timp ce ea se întorcea la patul de campanie.

– Ai cumpărat-o pentru mine?

– Nu, mărturisesc că-mi place culoarea.

Rozul fusese o culoare foarte la modă printre bărbați, dar asta cu mult timp în urmă, pe când jachetele de satin și pantalonii până la genunchi erau alegerile preferate ale filfizonilor, cu cât mai țipătoare, cu atât mai bine. În prezent, bărbații erau mult mai cumpătați în privința hainelor. Jack era sigură că ar fi izbucnit în râs dacă l-ar fi văzut pe Ticălos purtând cămașa roz. Și, de vreme ce prefera ca el să nu creadă că o amuza în vreun fel, se decise să nu i-o înapoieze.

Întinzându-și hainele pe pat, luă fusta trandafirie de brocart, însă văzu că era încă umedă. Alesese costumul robust de călătorie pentru întâlnire dintr-un motiv precis, deoarece hainele ei de zi cu zi erau prea elegante și nu dorea ca Mascatul, sau, după cum sperase, Ticălosul, să creadă că voia să-l impresioneze. De ce nu se putuse să iasă întâlnirea după dorința ei, nu a lui?

Dar nu era surprinsă că brocartul greu nu se uscase încă, așa că-și luă doar juponul alb. Făcut dintr-un material de batist, decorat cu un număr minim de voaluri, fiecare mărginit de o bandă albă de satin și împodobit cu mici fundițe albastre, fusese singura ei concesie ascunsă făcută eleganței ținutei. Acum, nu mai era ascunsă.

Se întinse după pantalonași, dar își trase mâna înapoi. Prefera să nu-i mai ofere Ticălosului o altă reprezentație. Putea să aștepte să-și ia lenjeria când el părăsea cabina, așa că descheie nasturii din partea

de jos a cămășii lui lungi și-și legă capetele în jurul taliei. Gata, era suficient de prezentabilă și decentă pentru moment, chiar dacă avea picioarele goale.

– Foarte drăguț, aprecie el.

Dacă i-ar fi plăcut de el, i-ar fi făcut o reverență în glumă pentru acest comentariu. În schimb, îl ignoră și-și puse fusta înapoi pe marginea scaunului pentru a se usca în continuare.

Inspiră adânc.

– Astăzi vreau să-mi văd oamenii.

– Tocmai i-am văzut. Voi, cei din familia Malory, sunteți toți la fel. Fratele tău a încercat să mă omoare.

– Nu este..., începu ea, dar apoi zâmbi compătimitor. De aceea sângerezi din nou?

– Nu, eram înarmat, el nu, așa că nu s-a ajuns la încăierare.

– Tot vreau să-i văd...

– Atunci, hai aici, interveni el și se bătu cu palma peste un picior. Să vedem cât de convingătoare poți fi. Căutătura ei îl făcu să adauge: Nu? Atunci, mulțumește-te să știi că încă respiră și că, dacă te porți bine, îi vei putea vizita la un moment dat.

Să se poarte bine? Sau doar să nu mai încerce să-l ucidă? Era frustrant felul în care el lăsa firimituri pe care știa prea bine că ea nu le-ar culege, când de fapt probabil nu avea nici o intenție de a-i permite să-l vadă pe Jeremy. De ce să o fi lăsat? Era un pirat afurisit!

Încetând să o mai tachineze, el remarcă pe un ton aproape mustrător:

– Știi că nu ai fi putut ajunge la mal astă-noapte. Era abia vizibil când ai sărit. Îți dai seama ce distanță mare ar fi trebuit să înoți?

– Ar fi putut veni o altă corabie, replică ea și se așeză pe un scaun, cu fața la el.

– Da, adevărat, dar a fost un pariu riscant. Erai doar un punct în apă, Jack. Chiar dacă o corabie ar fi trecut pe lângă tine, este foarte probabil ca marinarii să nu te fi zărit nici măcar ziua, darămite noaptea. Iar zorii erau departe.

– Dacă aștepți mulțumiri pentru că m-ai adus înapoi, așteaptă mult și bine.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Erai dispusă să-ți dai viața pentru a tatălui tău?

– Sigur că eram.

– Dar ăsta a fost cu adevărat planul tău?

Jack își dorea să nu se fi așezat pe acel scaun, cu fața către el. Dar nu trebuia să răspundă. Nu trebuia nici să se uite în continuare la acei ochi minunați. Și totuși, o făcea.

Își ținu gura, așteptând ca el s-o preseze să răspundă, însă el n-o făcu. Așa că fu surprinsă să se audă spunând:

– Sunt o bună înotătoare. Eram decisă să reușesc.

– Este bine de știut că măcar nu ești resemnată în mod fatalist, așa că presupun că putem fi de acord să avem păreri diferite asupra rezultatului. Dar, spune-mi, de ce nu ai încercat să negociezi cu mine mai întâi? Data trecută așa ai făcut. Mi-ai promis bogății nemaivăzute dacă l-aș fi trădat pe pirat pentru tine, nu-i așa?

Ea pufni.

– Nu a funcționat data trecută, așa că de ce să-mi pierd timpul?

– Dar nici măcar nu ai încercat să mă seduci, o altă opțiune care nu presupunea să-ți riști viața.

Să-l seducă? De ce naiba ar spune așa ceva? Știa prea bine cât de mult îl ura. Dar, de fapt, nu fusese niciodată drăguță cu el, nici măcar o dată, încercase doar să-l ucidă sau să-l rănească ori de câte ori avusese ocazia. Nu avea habar ce rezultat ar fi avut încercarea de a fi drăguță cu el, în afară de a-i trezi suspiciunile, de vreme ce îi cunoștea prea bine felul de a fi. Și totuși, era un gând tentant – să-l atragă de partea ei, nu împărțind patul cu el, ci doar făcându-l să creadă că ar putea. Poate că l-ar convinge să o ducă acasă. Nu, cum ar fi putut face asta, când știa că nu ar rezista să nu-l lovească dacă s-ar fi aflat suficient de aproape de el?

Musul sosi cu o altă tavă cu micul dejun pentru ea. Era un băiat costeliv cam de înălțimea ei, cu păr roșcat și cu pistrui. Părea mult prea neliniștit, probabil pentru că știa, la fel ca toți ceilalți deja, că ea îi înjunghiase căpitanul. Spera că nu-l rănise pe băiat în seara precedentă, când îl împinsese din drum pentru a ajunge la balustradă. Se uită în trecere la pantalonii lui, dorindu-și să aibă și ea o pereche.

Ticălosul se ridică pentru a pleca, spunându-i băiatului:

– Fii cu ochii pe Jack.

Jacqueline așteptă până când ușa se închise în urma lui înainte de a-i spune băiatului:

– Ești Jack Barker, nu-i așa?

– Vrea să-mi spui Jackie.

– Nu, vrea ca restul să-ți spună așa pentru a evita confuzia, dar noi doi ne putem spune unul altuia în continuare Jack. Ești din Londra?

– Da, dar am venit de curând din Berkshire cu fratele meu, Tom. El a vrut să meargă pe mare, a tânjit după asta ani în șir, dar nu voia să mă lase în urmă, pentru că numai pe el îl mai am, după ce tatăl nostru a murit. Așa că a căutat o corabie care să ne ia pe amândoi. Dar nu știu prea multe despre ce înseamnă să fii mus. De fapt, nu știu nimic.

– Vrei să-ți spun un secret, Jack? Mama mea a fost mus cândva.

Ochii lui se măriră atât de mult, încât ea râse, apoi băiatul o întrebă:

– Căpitanul ei știa că era femeie?

– Știa, dar ea nu știa că el știa. A fost amuzant să-i aud povestind despre felul în care s-a desfășurat totul. Ideea este că nu ai nevoie de experiență pentru munca aceasta. Ți se va spune ce trebuie făcut, așa că urmează ordinele pe măsură ce-ți sunt date și vei fi în siguranță. Și este doar... Se opri tocmai când voi să spună Ticălosul, dar nu dorea ca băiatul că-i copieze disprețul, ceea ce i-ar fi adus necazuri, așa că se corectă, spunând: Căpitanul cel de care trebuie să te preocupi. Nu ignora treburile mărunte pe care ți le-ar putea da ceilalți dacă te văd că nu faci nimic, dar nu-i lăsa să interfereze cu o sarcină pe care ți-o încredințează căpitanul. El este prioritatea ta, și vei dori probabil să te mențiii ocupat. Știu că eu așa aș face.

El începu să aranjeze patul căpitanului pe care îl răvășiseră cei doi pirați înainte de a întreba:

– Ai vrea să fii mus, ca mama ta?

– Doamne, nu, răspunse ea chicotind. Dar nu-mi place să nu fac nimic, și știu ce trebuie făcut pe o corabie, mulțumită tatălui meu și celor patru unchi, toți căpitani ai propriilor lor corăbii. Dacă stau să mă gândesc, ai putea cere marinarilor să te învețe ce fac ei atunci când nu ești ocupat – asta dacă îți place să navighezi și nu tânjești să te întorci pe uscat după ce ai văzut cum este.

– Îmi place. Nu mă așteptam, dar îmi place.

– Asta este bine, de vreme ce corabia asta nu se întoarce. Acum, înainte de a pleca la treburile tale, poate mă ajuți cu ceva.

El se albi.

– Nu te pot lăsa să ieși. Asta mi-a șoptit la ureche secundul.

– Nu, nu, nu l-aș face pe un alt Jack să intre în necazuri, te asigur. Speram să ai o altă pereche de pantaloni pe care să mi-o împrumuți.

Capitolul 21

Jacqueline era așezată cu picioarele pe biroul Ticălosului, ținându-le încrucișate doar pentru că putea, de vreme ce el nu era acolo. Și de ce naiba nu era? În afară de scurta sa vizită de dimineață, o lăsase singură întreaga zi, când ar fi trebuit să petreacă ziua în pat, lăsând rana să se vindece... când ea era plictisită de moarte... când ar fi sărit să-l zgârie cu unghiile dacă ar fi venit înainte să se poată calma.

Nu fusese ușor să se forțeze să iasă din turbarea în care intrase după patru ore de plimbat prin cabină, gândindu-se la eșecul de a evada împreună cu Jeremy și cu Percy de pe corabia piraților, care se îndrepta spre Caraibe, și la îngrijorarea nebunească pe care trebuie c-o simțea mama ei acum. Dar nu mai era mult până să aibă parte de companie, de un fel sau altul. Stomacul ei care chiorăi o convinse de acest lucru.

Când auzi în sfârșit cheia răsucindu-se în broască, inima ei sări peste o bătaie. Ceea ce o făcu să clipească. Ce naiba? Nu era atât de tulburată de întoarcerea lui. Și poate că nici nu era el. Putea fi Jackie, cu cina ei, așa că rămase acolo unde era.

Însă era într-adevăr Ticălosul, care se opri pentru o secundă atunci când o văzu așezată pe scaunul său. Era în continuare fără cămașă, așa că ea putu vedea că rana îi sângera încă, deși bandajul nu mai era atât de plin de sânge cum fusese dimineață, ceea ce însemna că probabil fusese schimbat cel puțin o dată în acea zi. Și era puțin ars de soare.

– De ce comanzi corabia în situația ta? întrebă ea. Ai un secund care ar putea face asta în timp ce tu te odihnești și îți revii.

– Mi-ai dus dorul?

Se îndreptă încet spre birou, cu zâmbetul acela afurisit pe față. Ea nu-i eliberase scaunul, așa că el se așeză pe jumătate pe marginea biroului, cu un picior pe podea și cu celălalt atârnând în aer. Jack

vedea mult prea mult din el, mult prea aproape. Individul era prea masculin, pieptul lui prea larg, brațele prea groase din cauza mușchilor, ochii prea luminoși în contrast cu părul său negru și barba țepoasă de pe obraji. Jack avea probleme cu respirația.

Dar el o distrase spunând:

– O fi Mortimer secundul meu și s-o pricepe să facă lucrurile bine, dar nu-i place să joace rolul de căpitan și să preia cârma.

– Ai cel puțin jumătate de duzină de oameni care știu să țină cârma. Chiar și eu sunt capabilă...

– Să ne duci înapoi în Anglia?

Ea mormăi în sinea ei pentru că-i spusese prea multe.

– Nu, sigur că nu.

– Nu minți prea bine, Jack. Deci tatăl tău te-a transformat într-un cârmaci? Ce altceva te-a mai învățat?

Ea își închise gura strâns și se ridică brusc de pe scaunul lui, îndreptându-se spre patul de campanie, aruncându-i din mers:

– Te-a ars soarele. A fost prostesc din partea ta să stai în soare întreaga zi fără cămașă pe tine.

El nu răspunse nimic. Odată așezată în mijlocul patului ei îngust, cu picioarele încrucișate, ea bănui motivul. Ticălosul încă se uita la picioarele ei și se gândea la ceea ce purta ea acum.

Ticălosul își duse o mână la frunte și oftă înainte de a se așeza, iar, după un alt lung moment de uitat la picioarele ei, spuse cu prudență:

– Nu trebuie să întreb de unde ai pantalonii, dar vrei cu adevărat să-i porți?

– Sigur că vreau. Mereu mă îmbrac așa la bordul unui vas. Dacă mi-aș fi făcut bagajul pentru călătoria asta, ai fi văzut că am propriii mei pantaloni, croiți special pentru mine pentru călătoriile peste ocean. Este ridicol să port fuste care se înfoaie în bătaia vântului.

– Bate vreun vânt pe aici?

El rânji. Ea nu. Poate de aceea Ticălosul spuse repede:

– Dar cred că discutam despre motivele pentru care eu sunt pe jumătate dezbrăcat. Poate că nu știi că este aproape imposibil de scos sângele din materialele albe sau din orice alt material, de fapt. Prefer să nu-mi pătez garderoba doar pentru că nu ți-ai putut ține pumnalul departe de mine.

Încerca să o facă să se simtă prost în legătură cu atacul? Deși știa că ar fi făcut-o din nou, dacă ar fi putut?

– Dar am observat soarele, Jack, atunci când Mortimer mi-a aruncat o pelerină de ploaie. Asta se întâmpla înainte de prânz, altfel aș fi fost mult mai roșu decât sunt.

Ar fi trebuit să nu vorbească deloc cu el, și nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost copleșită de nevoia de a face conversație. Era vina lui. Totul era din vina lui. Cum naiba reușise să supraviețuiască așa timp de o săptămână, data trecută? Nu-și amintea să se fi plimbat întruna atunci; nu-și amintea nimic în afară de furie. Și unde naiba era furia acum? Dar n-o voia cu adevărat acum, nu? Poate că o împiedicase să observe plictiseala atunci, dar de această dată se hotărî să încerce varianta „drăguță" și poate, doar poate, să-l ademenească să o ducă înapoi acasă.

Așa că-l privi un moment înainte de a-l întreba:

– Cum e rana?

– Vrei să o examinezi?

Ar trebui oare? Nu, cu siguranță nu. Era prea devreme pentru a se apropia atât de mult de el. Dar sublinie:

– Va veni doctorul pentru a face acest lucru.

– Ce te face să crezi asta?

– Ar trebui să te controleze, să verifice dacă ai febră, dacă rana s-a infectat, mai ales că ai petrecut prostește întreaga zi muncind în loc să te odihnești.

– Dacă o ții tot așa, Jack, voi începe să cred că te îngrijorează soarta mea.

Ea pufni, apoi scrâșni din dinți, făcându-l să rânjească. Bărbatul era mult prea prietenos pentru un pirat care o răpise. Și mult prea ușor amuzat. Era ca și cum în încăpere ar fi plutit o glumă al cărei înțeles i-ar fi scăpat ei, și, de fiecare dată când el o privea, își aducea aminte de asta. Nu putea fi atât de nonșalant și de vesel când situația era atât de serioasă, nu? Asta l-ar fi făcut... fără suflet.

– Am avut parte suficient de incompetența Doctorului Moarte. Echipajul o fi având încredere în îngrijirile lui, dar eu nu am. În plus, probabil că este deja beat la ora asta.

Ea făcu ochii mari.

– Era amețit când te-a cusut, noaptea trecută?

– N-ai simțit mirosul?

– Și l-ai lăsat să-ți coasă rana??

– Vrei să te joci de-a doctorul, Jack?

Ea se forță să nu izbucnească în râs. Era ocazia perfectă de a încerca să fie „drăguță" cu el, la sugestia lui, astfel încât să nu devină suspicios cu privire la schimbarea atitudinii ei. Dar dacă nu se putea controla odată ajunsă suficient de aproape de el, pentru a-i examina rana? Dacă l-ar lovi în schimb...

Capitolul 22

– Nu trebuie să te chinuiești, Jack. Nu am fost pe de-a-ntregul serios.

Știa că Ticălosul glumea încă, așa că oftă și spuse:

– Nu mi-am dat seama că seriozitatea vine cu jumătăți de măsură. Dă jos bandajul și voi arunca o privire. După cum bine știi, s-ar putea ca doctorul tău bețiv să fi făcut mai mult rău decât bine.

Nu trebuia să se apropie prea mult de el pentru a se uita la rană. Și era un bun început: ajutor dat cu ranchiună, mai degrabă decât ajutor oferit de bunăvoie. Se apropie, așadar, de marginea biroului. Dar el nu-și dăduse jos bandajul. Se holba din nou la picioarele ei!

– Ar trebui să-mi dezlegi cămașa dacă vrei să porți pantalonii ăia, îi spuse.

– De ce? îl întrebă ea și se uită în jos spre pantaloni. Mi se potrivesc bine.

– Nu, nu ți se potrivesc. Sunt atât de strâmți pe coapsele și șoldurile tale, că la fel de bine ai putea fi dezbrăcată.

– Oh!

Roșeața o cuprinse instantaneu, dar dispăru la fel de repede când văzu că el nu se mai uita la ea. Își desfăcea bandajul și era atent la ceea ce făcea, așa ca ea desfăcu repede nodul cămășii și trase jumătatea de jos, acum șifonată, până la genunchi. Dar cu siguranță nu avea să uite că el fusese tulburat să o vadă în pantalonii strâmți. Seducerea lui nu avea să fie atât de dificilă, până la urmă.

Bucata pătrată de pânză ținută în loc de bandaje era lipită de rană. El o desprinse încet, fără să clipească, înainte de a reveni cu privirea asupra ei.

– Ei bine?

Ea scoase un sunet dezaprobator.

– Uită-te la tine! Nu se poate vedea nimic cu tot sângele acela închegat în jurul rănii. Trebuie spălată întâi.

– Apucă-te s-o speli!

Ea se duse la lavoar și luă unul dintre prosoapele micuțe de pe raftul de dedesubt. Îl înmuie în vasul cu apă și-l stoarse, apoi se îndreptă din nou spre el și i-l aruncă.

– Apucă-te tu! Știi că, dacă o fac eu, va durea atât de rău, încât vei plânge.

El izbucni în râs. Odată ce sângele uscat fu îndepărtat, ea putu vedea că tăietura pe care i-o făcuse avea vreo patru centimetri – lungimea plăselei pumnalului. Se înfioră puțin, chiar dacă el nu tresări.

Se încruntă și se apropie mai mult, apoi exclamă:

– Dumnezeule, „doctorul" ți-a făcut doar o cusătură care deja se desface! Nu este de mirare că încă sângerezi.

El ridică din umeri.

– A fost probabil distras atunci când m-ai numit ucigaș.

Ea pufni aducându-și aminte episodul.

– Nu ai încuiat ușa. Presupun că este cineva de gardă de partea cealaltă?

– Desigur.

– Atunci, trimite-l după un ac și ață. Ai nevoie de o cusătură adevărată dacă vrei să te vindeci cât mai curând.

– Încă ești hotărâtă să mă faci să plâng?

– Ai ghicit, răspunse ea cu o grimasă.

El făcu așa cum îi sugerase, deși îi spuse marinarului să trimită pe altcineva după cele necesare. Jackie sosi după câteva momente cu un ac, ață și o tavă cu mâncare.

– Adu-mi un felinar sau o lumânare, îi ceru Jacqueline băiatului. Trebuie să trec acul printr-o flacără.

– Ai primit și instruire medicală, așadar? întrebă Ticălosul pe un ton surprins.

– Nu, dar am văzut medici competenți făcându-și treaba și știu că un ac murdar este mai periculos decât dacă nu am avea ac deloc.

– Dar cât de pricepută ești cu acul?

– Știu să cos, dacă asta vrei să întrebi. Verișoara mea Judy a vrut să învețe să brodeze, și nu aveam de gând să stau doar să o privesc, așa că am învățat și eu.

– M-aș fi gândit că mai degrabă ai fi fost pe-afară, omorând dragoni în schimb.

– Noi două făceam totul împreună. Nu mi-a plăcut să cos, dar ei i-a făcut plăcere că am încercat, alături de ea.

– A vânat și ea dragoni cu tine?

Ea îi aruncă o privire și-i observă zâmbetul.

– Asta făceai tu în copilărie? Te prefăceai că omorai dragoni?

El râse.

– De fapt, eu și Mortimer ne prefăceam că omoram pirați. Dar am crescut în Caraibe. Nu cred că sunt dragoni pe-acolo... Acela a fost un zâmbet adevărat, Jack?

Da, fusese, pentru un moment foarte scurt, dar nu avea de gând să-și facă sânge rău pentru asta.

– Îmi imaginam un dragon zburdând printre insule. Dar eu și Judy nu trebuia să ne prefacem. Familia noastră este prea mare. Exista mereu ceva interesant care să ne ocupe timpul.

– Proceda și ea ca tine, încercând toate activitățile tale preferate?

– O, Doamne, nu! Unele dintre lucrurile pe care l-am convins pe tata să mă învețe i se păreau prea nepotrivite pentru o doamnă. Dar ne privea și mă încuraja.

– Cârmitul unei corăbii nu este periculos, comentă el.

– Fă-mi rost de o spadă și-ți voi arăta.

Ticălosul chicoti.

– Astfel de lecții, cu-adevărat?

– Mult mai distractive decât cusutul.

Era puțin deconcertant să poarte o conversație atât de normală cu el. Un început bun pentru planul ei, dar se simțea puțin ciudat să discute despre copilăriile lor într-un fel atât de strengăresc. Dar nu voia să irosească această oportunitate de a afla mai multe despre el, poate chiar ceva personal, ce avea să-i fie de folos împotriva lui.

Așa că spuse:

– Aș fi crezut că ai crescut în Anglia, nu în Caraibe. Vorbești, cu siguranță, ca un englez.

– Te-am intrigat din nou?

– Din nou? A, da, îl zeflemisi ea, gândindu-se la balul mascat. Orice mister este intrigant, și asta este tot ce ai fost – atunci când purtai masca aceea ridicolă. Te-ai născut în insule?

– Da, din părinți englezi. Ai fi surprinsă să afli cât de mulți englezi se stabilesc în Indiile de Vest, în insulele revendicate de Marea Britanie.

– În ce insulă?

– Dacă vrei să-mi distragi atenția de la durere, faci o treabă minunată, spuse el și-și trecu cu blândețe degetele peste mâna pe care ea și-o sprijinea de birou.

Jack își smuci mâna. Se străduia din răsputeri să fie drăguță cu dușmanul ei de moarte. Își dorea ca Andrew, falsa ei rudă, să fie aici pentru a-i da câteva lecții de actorie. Făcea o treabă bună fiind drăguță cu Ticălosul și nu voia să strice totul enervându-se din cauza atingerii lui.

– Pun pariu că bucătarul tău simandicos are ceva potrivit pentru arsurile solare sau știe din ce să facă o cremă pentru asta. Ar trebui să-l întrebi, pentru că arsura asta te va durea mai tare mâine decât astăzi.

– Te pricepi și la arsuri?

– Am adormit pe câmp într-o vară și m-am trezit cu mâinile și picioarele arse. Da, pot fi dureroase.

– De ce erai desculță?

– Pe atunci, îmi plăcea să alerg desculță – de fapt, îmi plăcea să mă furișez. Pantofii făceau pre mult zgomot pentru furișat. Dar trebuie să-ți tratezi arsura.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Preocuparea ta este...

Termină ea în locul lui, spunând:

– Suspectă? Îmi amintesc cum crema a usturat oribil înainte să îmi aline durerea.

El râse, dar apoi se plesni cu palma peste piept, lăsând urma albă a unei mâini pe pielea roz.

– Asta nu-i nimic, Jack. Am crescut sub un soare mult mai puternic.

Ea ridică din umeri.

– Cum vrei.

Jackie se întoarse cu o lumânare aprinsă, pe care o așeză pe birou lângă Jacqueline, amintindu-i:

– Nu lăsa mâncarea să se răcească din nou, domniță.

Ea îi aruncă băiatului pistruiat o căutătură întunecată.

– Cum ne-am înțeles?

Băiatul roși.

– Domniță Jack.

– Nu așa era, bodogăni ea în timp ce băiatul plecă repede, apoi îi spuse Ticălosului: E destul de agitat în prezența ta, nu-i așa? Ar trebui să-l faci să se simtă în largul lui.

– Nu l-am adoptat. Își va da seama la timpul potrivit că nu mușc.

Asta era discutabil, mai ales că expresia lui sugera că remarca fusese făcută mai degrabă pentru urechile ei. Dar o discuție în contradictoriu nu era pe agenda de lucru a serii, așa că-și ținu gura închisă și se întinse în schimb după ac. Își dădu însă seama că, înainte de a coase rana corect, trebuia să îndepărteze copcile doctorului.

– Va durea, îl atenționă ea, dar smulse firul înainte de a termina de vorbit.

– Ți-a făcut plăcere, nu-i așa?

Reuși să nu rânjească, dar aruncă o privire în sus spre el înainte de a se îndrepta. La naiba, nu din nou. Ochii aceia senzuali și luminoși ai lui erau ațintiți asupra ei, făcând-o să simtă fluturi în stomac, lăsând-o fără suflu și fără voce. Își închise ochii, numără până la zece și respiră din nou.

– Jack?

– Îmi imaginam iarăși ceva, minți ea și se îndepărtă de lângă el.

– Și eu la fel, răspunse el cu voce răgușită.

Capitolul 23

– Ești sigur că vrei ca ea să facă asta?

Jacqueline nu se uită înspre Mortimer, care intrase pe neauzite în cabină și stătea acum lângă ea. Obrajii ei erau încă roșii din cauza acelui moment fermecat pe care îl împărtășise cu dușmanul ei.

Fusese o greșeală să se apropie atât de mult de el din nou, și încă nu terminase!

– Este o cusătoreasă competentă, îi spuse Ticălosul pe un ton calm prietenului său.

– Este o creatoare competentă de răni, replică Mortimer sarcastic.

Beligeranța era ceva cu care Jack se putea descurca mult mai bine, iar tratarea secundului antipatic al Ticălosului într-un mod drăguț nu făcea oricum parte din planul ei.

– Dacă ai vreo treabă aici, rezolv-o și ieși! Am nevoie de concentrare pentru a coase rana. Luă acul și-l trecu de două ori prin flacăra lumânării, arătând spre Ticălos. Iar tu treci pe pat. N-o să fac un cârcel la spate din cauza ta.

El rânjea larg în timp ce se ridică și merse spre pat. Dar Mortimer își încrucișă brațele și întrebă:

– De ce ești dispusă să îngrijești rana pe care tu i-ai făcut-o?

– Nu m-am oferit eu, mi-a cerut-o el. Dar ai impresia că n-o să-l doară când îl cos?

– Vrei, așadar, să-i provoci și mai multă durere?

– Din ce alt motiv aș face asta? îi răspunse ea în zeflemea. Poți pleca acum.

– Nu plec nicăieri, replică Mortimer. Dorm aici și în noaptea asta.

Asta o făcu să se oprească puțin.

– De ce?

– Nu ai nevoie de un însoțitor?

Ea pufni. El traversă cabina spre masă, de unde luă o farfurie de pe tava mare adusă de Jackie, apoi adăugă:

– Am fost convins să renunț la cabina mea pentru prizonieri. Damon a insistat să o împărțim pe a lui.

Damon? Ticălosul își divulga numele de această dată? Sau Mortimer dezvăluise ceva ce nu ar fi trebuit? Dar nu arăta ca și cum ar fi făcut o greșeală, iar o privire aruncată Ticălosului – sau lui Damon – arătă că acestuia nu părea să-i pese. Ce naiba era diferit de această dată?

Îl întrebase care era numele lui înainte, dar refuzase să i-l spună. Fusese ținută izolată, cel puțin până când i se permisese lui Catherine să intre în cabină pentru a o convinge să mănânce, iar, când

eșuase, lăsase să-i scape faptul că era iubita lui Damon. Deși fusese convinsă că gusturile criminalilor erau discutabile, totuși individul ar fi putut găsi pe oricine altcineva în afara acelei scorpii afurisite. Dar de această dată marinarii, secunzii, chiar și mușii o putuseră vedea. Ceva era cu siguranță diferit. Damon nu spusese ce și probabil nu i-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat. Dar totuși încercă:

– Damon este numele tău adevărat?

– Prefer Ticălosul.

– Și eu, izbucni ea.

Ar fi trebuit să știe că nu avea să o lămurească, dar înțelese că probabil motivul era faptul că acum atât ea, cât și tatăl ei aveau să moară. Așa că nu mai conta pe cine putea identifica sau ce nume cunoștea.

Gândul acesta o făcu să apuce acul ca pe o armă, însă doar pentru o secundă. „Fii drăguță! Miere, nu foc și pară." Inspiră adânc și-l urmă până la pat, unde Damon se întinsese pentru a-i face pe plac. Damon. Numele avea o intonație plăcută, dar nu credea că avea să-l folosească, fiind prea obișnuită să-l strige Ticălosul. Putea să încerce, desigur, în vederea planului ei.

– Va durea, îl avertiză așezându-se pe marginea patului. Rana are nevoie de cel puțin patru cusături pentru a rămâne închisă, dar mâine te vei putea îmbrăca fără teama că-ți vei păta hainele, cu ajutorul unui bandaj suplimentar.

– Atunci, mai bine fă cinci cusături, să fim siguri.

– Serios?

– Dă-i drumul, Jack, să putem mânca. Îmi cer scuze pentru întârzierea cinei. A fost o zi lungă și obositoare.

Ea uitase cât de înfometată era în momentul în care el intrase în cameră. Acum, se simțea agitată. Nu avea de a face cu o pânză albă prinsă bine într-o ramă pentru brodat, ci cu piele adevărată. Pielea lui. Îi întâlni privirea și-i sugeră:

– Poate ar trebui să bei ceva să te amețești înainte?

El chicoti.

– Nu, voi fi bine, și la fel vei fi și tu. Imaginează-ți că încă mă urăști.

Ea trecu acul prin straturile de piele, dar trebui să facă o pauză când stomacul i se revoltă. Își dori să poată închide ochii, dar nu era posibil.

„Termină odată! Îl urăști cu toată ființa, dar imaginează-ți că este o pânză albă..." Se îndepărtă cu repeziciune de pat odată ce termină de înnodat ultima cusătură și aproape că-l doborî pe Mortimer, care se apropiase tăcut în spatele ei, să privească.

– Este o cusătură reușită, fătuco!

– Ai și tu nevoie de una? se răsti ea. Aș fi încântată să te ajut.

Mortimer se mulțumi să râdă și-și duse farfuria înapoi la masă, terminând de mâncat în timp ce o privea. Damon nu scosese nici măcar un sunet în timpul operațiunii. Dacă cumva tresărise, ea nu se uitase la fața lui pentru a observa.

– Așteaptă până dimineață înainte să pui iarăși bandajul, spuse Jack fără a se uita dacă Damon se dădea jos din pat sau nu.

Probabil nu avea să o facă. Poate că leșinase, nu avea de unde să știe. Dar ușa nu era încă încuiată. Abia atunci observă grămada de haine de pat lăsată jos imediat după ușă. Așadar, secundul avea să rămână în cameră. Dar cu Damon încă în pat și cu Mortimer așezat la masă, probabil că ar reuși să iasă din cabină și să ajungă din nou în apă, însă nu avea de gând. Era prea târziu pentru asta. Corabia era destul de departe de Anglia, și nu ar fi reușit niciodată să ajungă la mal.

Luă una din cele două farfurii rămase și se așeză vizavi de Mortimer, apoi îl ignoră. Probabil că era acolo pentru a-l proteja pe Damon cât timp era slăbit, deși căpitanul ar fi trebuit să și arate slăbit, dacă tot era.

Apoi Damon apăru lângă ea, luând cea de-a treia farfurie. Porni cu ea spre biroul său, așa cum făcuse cu o seară în urmă la insistențele ei, așa că Jack îi spuse cu ranchiună:

– Poți mânca aici – la celălalt capăt al mesei. Nu vreau să-mi răsucesc gâtul dacă stăm de vorbă.

– Stăm de vorbă? întrebă el așezându-se. Vrei cu adevărat asta?

Jack ridică din umeri.

– Până acum nu am stat de vorbă?

– Din câte țin minte, singura conversație pe care am avut-o înainte era despre numeroasele feluri în care avea să mă ucidă tatăl tău.

Nu ar fi trebuit să pomenească despre asta, sau poate voia doar să testeze apele, de vreme ce ea nu țipase la el nici măcar o dată de când se întorsese în cabină. Probabil că era prea prietenoasă. Și ea ar fi fost bănuitoare față de o schimbare atât de radicală.

Așa că-i aruncă o privire urâtă înainte de a spune:

– Aia a fost atunci, asta este acum.

– Și ce s-a schimbat?

– Lungimea călătoriei, asta s-a schimbat!

– Ah, spuse el zâmbind. Te îngrijorează plictiseala?

– Mi-a trecut prin minte, murmură ea.

Mortimer terminase de mâncat deja și se ridică, spunându-i lui Damon:

– Prefer să folosesc un hamac în noaptea asta.

– Nu va încăpea în fața ușii, replică acesta.

– Chiar este necesar? întrebă Mortimer. Pot să țin eu cheia.

– Tu dormi buștean, răspunse Damon. Ești aici ca mecanism suplimentar de siguranță.

– Vă certați ca două găște bătrâne, interveni Jacqueline țâțâind. A trecut o zi întreagă, și nu sunt proastă. Săritul în apă nu mai este o opțiune.

– Și de ce ar trebui să te credem? întrebă Mortimer în timp ce-și aranja păturile în fața ușii.

– Crezi că mă interesează dacă mă crezi sau nu? replică ea pe un ton sarcastic.

– Cine se ceartă acum? interveni Damon.

Nimeni nu mai spuse nimic după asta, așa că Jack regretă că-l invitase pe Damon să stea la masă, mai ales că-i simțea privirea asupra ei indiferent dacă se uita înspre el sau nu. Începea să se simtă obosită. Cine ar fi știut că plictiseala putea fi extenuantă?

Soarele nu apusese încă, așa că nu fusese aprins nici un felinar și probabil nici nu avea să fie, de vreme ce nu numai ea avusese o zi obositoare. Terminând de mâncat, se ridică în picioare, dar se uită la Damon când îl auzi spunând:

– S-ar putea să te simți cam plină de sare după bălăceala de noaptea trecută. Am vrut să-ți ofer o baie mai devreme, dar am fost distras. Ai vrea să faci o baie acum, Jack?

Înainte de a putea răspunde, Mortimer interveni:

– La naiba, Damon, mi-am făcut deja patul. Nu poate aștepta până mâine?

Damon își ignoră prietenul și se uită la ea, așteptând un răspuns. Era din nou ceva ce nu-i oferise data trecută, și, da, i-ar fi plăcut să facă o baie, dar nu în această seară, cu ei doi în cabină.

– Pot ține eu cheia cât timp voi doi sunteți de cealaltă parte a ușii? întrebă ea.

– Nu.

– Atunci, nu.

– Isteață fată, bodogăni Mortimer.

Ea îl ignoră pe blond și se îndreptă spre patul ei, aruncându-i în treacăt lui Damon:

– Încă te urăsc.

Își dorea însă să fi fost mai convingătoare. După ce bătu de câteva ori perna, aranjând-o, și se ghemui pe o parte cu fața la perete, îl auzi pe Mortimer aproape șoptind:

– Crede oare că nu ești sigur?

– Este mereu loc pentru îndoieli.

Mortimer pufni.

– Ai niște cusături care dovedesc contrariul.

– Dar sunt niște cusături atât de drăguțe, chicoti Damon.

– Vă pot auzi, la naiba! se răsti Jack la ei.

Capitolul 24

Jacqueline se trezi în zgomot de ciocane și sări din pat cu un mormăit, dar se opri când văzu ce făcea Damon. Monta un zăvor la ușă? Pe interiorul acesteia?

– Mereu dormi atât de mult?

Se întoarse spre ea, privind-o curios. Purta din nou o cămașă albă, descheiată până la jumătatea pieptului. Nu era pătată cu sânge. Chiar o băgase în pantalonii de culoarea pielii, aceștia fiind îndesați în cizmele lui lungi. Părul îi era încă umed. Făcuse baie sau își turnase apă de mare în cap, așa cum făceau unii marinari. Se îmbrăcase în afara cabinei din nou? I-ar fi plăcut să fi fost trează dimineață, pentru a vedea.

Se așeză din nou pe marginea patului de campanie și-i spuse:

– Încă funcționez după programul din Londra, cu petreceri până noaptea târziu și nimic care să-mi solicite atenția dimineața. Și nici nu am o cameristă care să mă trezească mai devreme.

El rânji.

– Dar tocmai am făcut eu asta.

– Da, într-adevăr, murmură ea.

El își termină treaba, apoi deschise ușa larg înainte de a se depărta și a se îndrepta spre biroul lui. Trebuie să fi fost un semnal pentru Jackie, deoarece băiatul intră de îndată și așeză tava cu mâncare pe masă. Jacqueline nu fu salutată de băiatul neliniștit, care plecă destul de repede, așa că se duse la masă și se așeză față în față cu Damon. Pe tavă se afla o singură farfurie cu ouă și cârnați, împreună cu un ceainic și un coș cu brioșe.

– Ai mâncat deja? întrebă ea în timp ce se servi.

– Spre deosebire de tine, eu sunt matinal.

O deranja faptul că el putea sta lângă patul ei, privind-o în timp ce dormea, într-o cameră scăldată în lumina soarelui. Asta făcuse? Nu, nu ar fi avut de ce.

Dar el adăugă, ca și cum ar fi completat ceva spus mai devreme:

– Păcat că nu pot avea încredere în tine, Jack. Ai putea fi liberă să te plimbi pe punte.

Sprâncenele ei se ridicară. Nu o mai tentase niciodată cu o astfel de libertate. De ce o făcea acum? Tentații afurisite. Îi plăcea să i le fluture prin fața ochilor. Dar știau amândoi că nu ar fi avut niciodată încredere să o lase pe punte singură, așa că era o cruzime din partea lui să spună așa ceva. Și totuși, el nu era crud, își dădu ea seama, puțin surprinsă de cât de sigură era în privința lui. Era în multe feluri, dar nu fusese niciodată crud cu ea. Spusese acest lucru deoarece își dorea să fi avut încredere în ea? Era un gând interesant. Strategia ei de a fi drăguță cu el părea să dea roade.

Înainte să-l poată întreba de ce se purta diferit în această călătorie, Jackie se întoarse cu un vas cu apă proaspătă pe care îl așeză pe birou, în fața lui Damon. Din vas ieșeau aburi. Damon se întinsese deja după ustensilele de ras pe care le ținea încuiate în sertar – un brici, o cană de tinichea, un pămătuf cu peri scurți și o cană cu fulgi de săpun din care se putea face spumă.

Jackie luă unul dintre prosoapele de lângă lavoar și-l înmuie în apa fierbinte, îl stoarse și-l înfășură în jurul feței lui Damon, apoi începu să facă spumă din fulgii de săpun. Se părea că mai făcuse acest lucru, dar totuși arăta atât de tulburat, că pe Jacqueline aproape că o duru inima uitându-se la el.

Îi privi în timp ce-și termina micul dejun. Când termină, spuse:

– Lui Jack îi este teribil de teamă că te va tăia.

– Cum altfel să învețe dacă nu exersează? replică Damon.

– Pot eu s-o fac, se oferi ea. Știu cum.

– Hai încoace!

Jack pufni.

– Nu te preface că ești de acord să pun mâna pe brici.

– Într-adevăr, nu, am o altă sarcină pentru tine. Dar îi poți da băiatului sugestii. Nu-i strică puțină învățătură, spuse Damon, ștergând picăturile de sânge de la tăietura pe care tocmai i-o făcuse Jackie.

Ea nu-și părăsi scaunul, ci doar îi spuse băiatului:

– Fă mișcări constante! Orice pauză poate duce la o tăietură în loc de o răzuire.

Când Jackie era aproape gata cu bărbieritul lui Damon, acesta o întrebă:

– Cum de știi, sau mai exact *de ce* știi, cum se bărbierește un bărbat?

– M-a învățat fratele meu. Mă tachina că poate voi vrea să-mi bărbieresc soțul vreodată. Eram suficient de tânără pentru a fi curioasă în legătură cu acest proces.

– Fratele tău care are o sosie la bord?

– Da, Jeremy. Frații mei gemeni nu sunt încă suficient de mari pentru a se bărbieri.

– Ai gemeni în familie?

– Gilbert și Adam. Cu patru ani mai mici decât mine.

– Mai ai și alți frați?

– Nu de care să știu.

El izbucni în râs, însă tresări când râsul îi aduse o altă tăietură. Ea îl privea deja furioasă.

– Nu este amuzant. Unchiul meu Tony avea o fiică de care nu a știut până nu s-a făcut mare. Face parte din familie acum, la fel ca alți copii nelegitimi de care știm. Avem grijă de ai noștri.

– Este lăudabil. Cele mai multe familii nu fac asta, nu au grijă de membrii nelegitimi.

– Da, îi mătură sub covor, cum se spune. Dar noi nu suntem ca majoritatea familiilor, Ticălosule.

– Se pare că nu. Și-mi poți folosi numele, acum că-l știi.

– Încă mă gândesc dacă să o fac sau nu. Bastard[1] ți s-ar potrivi foarte bine.

– Nu chiar, replică el. Părinții mei erau căsătoriți când m-am născut.

– Unul cu celălalt?

Fusese o întrebare cam crudă, care îi aduse una dintre rarele lui încruntături. Își reaminti să-și ascundă ghearele. Iar faptul că de obicei era dureros de directă nu avea să ajute cu planul ei de a fi drăguță. Așa că spuse cu nonșalanță:

– Știi că termenul bastard are mai multe înțelesuri.

– Da, poate însemna o mizerie pe care ți-o ștergi de pe cizme, replică el tăios.

– Ei bine, nu aș spune...

– Îți ceri cumva scuze?

Ridică dintr-o sprânceană neagră, așteptând răspunsul ei. Dar Jack ura să facă concesii, chiar și cu prietenii, darămite cu el!

Totuși putea să fluture pe jumătate steagul alb, chiar dacă roși puțin spunând:

– Las subiectul baltă, Damon.

El încuviință din cap cu grație – cel puțin unul din ei putea avea grație! – și se ridică, ștergându-și fața. Jackie puse totul în bolul cel mare și plecă.

– Care este sarcina despre care vorbeai?

– La sugestia ta, mi-am întrebat bucătarul de o cremă pentru arsurile solare. Aveai dreptate, doare mai tare astăzi. Lovi cu palma borcanul mic de pe birou înainte de a-și da jos cămașa. Și, de vreme ce a fost ideea ta, m-am gândit că mă poți ajuta s-o aplic.

Ea tresări în sinea ei văzând cât de roșie îi era pielea în lumina zilei. Dar să-l atingă? Gândul făcu să-i tresalte ceva în interior. Fusese ideea ei. Și se potrivea cu planul ei de a fi drăguță cu el. Dar putea funcționa la fel de bine și cu ideea seducției, cu care cocheta încă...

Se ridică și merse în spatele scaunului lui, atingându-se intenționat de el când se aplecă să ia borcanul de pe birou. Trebui să-și închidă gura pentru a opri suspinul format atunci când sânul i se lipi de umărul lui. Poate că ar trebui să sară peste partea cu seducția!

[1] În limba engleză, „bastard" are mai multe înțelesuri, printre care și ticălos, bastard.

Nu se gândise bine la toate, și ar fi fost evident o sabie cu două tăișuri, riscând să sfârșească ea prin a fi sedusă!

Începu să întindă crema pe umerii lui, întrebându-l cu blândețe:

– Ești sigur că ai încredere în mine să fac asta?

– Mâinile lui Mortimer ar face mai mult rău decât bine. Ai mâini catifelate, Jack.

Avea într-adevăr încredere în ea. Știa că ar fi putut face ca lucrurile să fie foarte dureroase, cu o asemenea arsură sub degetele ei. Dar ea n-o făcu. Întinse cu grijă crema peste spatele și brațele lui, conștientă de faptul că respirația îi devenise neregulată. Nu avea să fie în stare să termine, nu când era vorba despre un mângâiat atât de senzual, care avea efecte mai degrabă asupra ei decât asupra lui! Dar greșea. Capul lui se lăsă pe spate, între sânii ei. Putea vedea că ochii lui erau închiși și-i putea auzi respirația din ce în ce mai profundă. Fu fermecată pentru un scurt moment, și mâinile i se opriră.

– Nu te opri!

Ea își înfipse degetele din nou în borcan și își concentră atenția la altceva. Cu el atât de relaxat, era ocazia perfectă de a obține câteva răspunsuri.

– Mă tratezi diferit de această dată, remarcă ea. De ce?

El se ridică și îi puse mâinile pline de cremă pe pieptul lui și le ținu acolo, acoperindu-le cu mâinile lui și ghidându-le încet pe piele. Ea se uita fascinată la ceea ce făcea el, așa că nu-i văzu expresia când spuse:

– Nu este evident? Sunt atras de tine.

Descumpănită de această replică, ea își trase brusc mâinile.

– Te aștepți să cred asta când m-ai răpit pentru a doua oară pentru a-l ademeni pe tatăl meu spre moarte – și când voi muri și eu, cu siguranță? Și biata mea mamă...

El interveni:

– Tragi concluzii pripite și crezi ce este mai rău despre mine.

– Și de ce nu aș face-o??

El dădu să-i răspundă, dar apoi închise gura, își puse din nou cămașa și se îndreptă spre ușă, spunându-i celui care stătea de pază:

– Adu-o înăuntru!

Un marinar cără în cabină o cadă de lemn. Era abia cu puțin mai mare decât jumătatea de jos a unui butoi și, de fapt, ar fi putut să fie chiar asta, dar era totuși o cadă.

– Crezi că o baie mă va calma? întrebă ea plină de furie.

– S-ar putea, dacă mă lași pe mine să te spăl.

Îi aruncă o privire ucigătoare. El scoase un oftat prefăcut, înainte de a declara:

– Mărturisesc că asta e ceva la care nu m-am gândit din timp, așa că nu am o cadă potrivită pentru tine. Dar e bună și asta, nu?

– Credeam că am purtat deja această discuție noaptea trecută, ripostă ea.

– Era înainte de a monta zăvorul de pe ușă pentru tine. Dar, te avertizez, dacă intenționezi să îți ușa zăvorâtă, o vom demonta, și nu vei mai avea parte de nici o baie.

Ea râse pentru prima dată în fața lui.

– Oricât de tentant ar fi să te încui pe dinafară, nu mă voi înfometa de data aceasta, iar ușa nu are nici o crăpătură suficient de mare pentru a permite trecerea unei farfurii. Nu va trebui să înlături ușa.

În cabină intrară patru marinari aducând găleți pline cu apă. Marinari adevărați, nu pirați de data aceasta, cu părul tuns, fără haine țipătoare, respectuoși față de ea și fără arme. Se întrebă de ce avea Damon un asemenea echipaj pestriț, dar era prea nerăbdătoare să facă baia pentru a-l chestiona acum. Când terminară, ea se duse la cadă pentru a verifica apa și constată că fusese încălzită, apoi își băgă degetul în gură și râse din nou.

– Este sărată, spuse ea întorcându-se spre Damon. Cum o să îndepărteze sarea de pe mine?

– Găleata aceea suplimentară este plină cu apă dulce, să te poți clăti. Ai mai navigat împreună cu familia ta. Știi foarte bine că apa dulce trebuie chibzuită.

Jack știa acest lucru, doar că fusese amuzată de faptul că el îi oferise apă din ocean pentru a se spăla de reziduurile apei din ocean. Dar probabil el îi citise gândurile, deoarece adăugă:

– Merită o porție de râs, dă-i drumul!

Gândeau la fel! Devenea enervant. Însă el se întoarse să plece și ea își dădu seama că îi distrăsese complet atenția cu cada, lăsând-o fără răspunsuri.

Strigă spre spatele lui:

– Care dintre concluziile mele sunt greșite? Trebuie să-mi spui ceva! Lucrezi pentru Pierre Lacross?

El îi aruncă o privire cât timp îi spuse:

– De fapt, îl las pe el să lucreze pentru mine.

Și apoi ușa se închise în urma lui.

Capitolul 25

Conrad Sharp se ridică pentru a reumple paharele înainte de a i se adresa lui James:

– Ești îngândurat în această seară. Te gândești la George?

James chicoti către secundul său.

– Întotdeauna mă gândesc la George. Dar călătoria cu tine, mai ales în această direcție, îmi trezește amintiri vechi.

Connie râmji.

– Acelea au fost vremuri cu adevărat bune. Îți amintești de bătălia cu McGee Câine-Scurt? Era un afurisit de uriaș, și ne-a uimit pe amândoi când abia a băgat în seamă primul tău pumn. Nu cred că am mai râs așa bine ca atunci când ai zburat în cealaltă parte a camerei.

James se uită mustrător la prietenul său.

– Avea un stomac de fier. Dar nu avea o falcă de fier. Și, dacă-mi amintesc bine, și tu ai zburat, înainte să ne dăm seama de asta.

– Trebuie să recunoști că a fost amuzant cum a căzut la podea după ce l-ai plesnit ușor peste bărbie. Bineînțeles, cum el era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât tine, a trebuit să sari pentru a-l putea lovi! termină Connie râzând.

– Ce-mi amintesc eu este că tu m-ai făcut să-l provoc. N-a fost unul dintre momentele tale raționale, bătrâne.

– Dar ne-am distrat.

– Cea mai bună amintire a mea de pe vremea căpitanului Hawke a fost când am dat de Jeremy în taverna aceea, și el m-a întrebat dacă eu eram James Malory, bazându-se pe descrierea mamei sale.

– De acord, a fost o zi extraordinară. Nu voi uita niciodată expresia de pe fața ta când Jeremy te-a înfruntat. Odată ce ai trecut peste șocul surprizei, ai fost un tată mândru.

– Încă sunt mândru de băiat. De fapt, mai degrabă bărbat. Îmi pare rău că l-am dezamăgit nelăsându-l să vină cu noi în această

călătorie. Dar aș face orice pentru a-mi proteja copiii, pe Jeremy, Jack, Gilbert și Adam. Chiar aș ucide sau aș muri pentru ei.

Expresia lui James deveni întunecată.

– Anticipez cu mare plăcere momentul în care voi pune mâna pe ticălosul acela care a răpit-o pe Jack și pe Lacross sau oricare ar fi piratul nătâng care îl manevrează.

– Nu regreți că te-ai retras, nu, Hawke? întrebă Connie pentru a destinde atmosfera.

– Nu, singurul meu regret din acea perioadă a vieții mele este că nu mi-am ținut promisiunea făcută lui Sarah Ross.

– Vecina aceea drăguță pe care ai avut-o în Jamaica?

– Da.

– Dar ai ajutat-o să fugă de soțul cu care nu era fericită.

– Nu suficient de departe, dar nu asta mi-a cerut.

James făcuse arareori promisiuni în acele timpuri, și cu siguranță nu femeilor. Își amintea cu claritate ziua în care o făcuse. Sarah adusese un coș cu bunătăți pe care le copsese pentru Jeremy. Știa de la Jeremy că făcuse adesea acest lucru cât timp James fusese plecat. Dar în acea zi era acolo, și ea ceruse să-i vorbească confidențial, așa că James o însoțise în grădina din spatele casei. Cumpărase plantația care se învecina cu a ei pentru a-i oferi o casă lui Jeremy, nu pentru a deveni colonist! Dar o făcuse, oricum. Pământul era pur și simplu prea fertil pentru a fi ignorat, și, la cererea lui Connie, plantaseră culturi pe aproape întreaga suprafață, deși James insistase să lase o parte necultivată lângă casă, pentru grădină.

Când ea rămăsese tăcută, James comentase zâmbind:

– Băiatul tău a aruncat din nou cu pietre în casa mea. Sper că nu crezi că trebuie să-ți ceri scuze în numele lui.

Ea îi oferise un zâmbet crispat.

– Nu-mi imaginez de ce, dar este speriat de tine. Aruncă cu pietre doar pentru a dovedi că nu se teme.

– Încercarea de a-și depăși frica dovedește curaj.

– Presupun că așa este. Am încercat să-l fac să vină încoace cu mine, să vadă singur că ești un om cumsecade, dar a refuzat. Pentru că James râsese, ea îl întrebase: Ce te amuză?

– Nu cred că a mai folosit cineva vreodată acest cuvânt pentru a mă descrie, doamnă Ross. Dar nu despre asta voiai să stăm de vorbă, nu?

– Nu, despre altceva. Scutură cu tristețe din cap. Am hotărât că trebuie să-mi părăsesc soțul. Nu ne-am potrivit niciodată, iar problema lui cu jocurile de noroc s-a înrăutățit – și acum s-a adăugat și băutura...

– Te-a rănit cumva? îi tăiase James vorba cu un mârâit.

– Dumnezeule, înțeleg acum de ce s-ar putea speria un copil de tine. Nu, nimic de genul acesta. Doar că nu am fost niciodată fericită aici, și acum lucrurile stau și mai rău.

– Divorțează de el.

– Aș vrea să pot, însă familia mea nu ar accepta niciodată acest stigmat și nu vreau să mă întorc la ea. Dar soțul meu nu mă va lăsa să plec dacă aș vrea să-mi iau și fiul, iar fără el nu aș pleca, deci trebuie s-o fac în secret.

– Ai nevoie de bani pentru drum?

– Nu, dar sper să ne iei cu tine în Anglia data viitoare când pleci încolo.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul, că nu permitea accesul femeilor la bordul corabiei sale decât dacă împărțeau patul cu el. În schimb, o mințise, spunându-i că nu avea planuri imediate de întoarcere spre Anglia, când, de fapt, urma să plece spre casă a doua zi, pentru a-și regla conturile cu Nicholas Eden.

– Mi-a plăcut de ea, îi spuse el acum lui Connie. Era cu siguranță o femeie frumoasă. Și am fost tentat, dar a atins în mine o coardă care m-a făcut să vreau mai degrabă să o ajut decât să o seduc. Era atât de melancolică, și totuși atât de grațioasă.

– Dar ai ajutat-o.

– Nu cu adevărat, spuse el. I-am zis că le voi face rost ei și fiului ei de o corabie care să-i ducă în Anglia. A venit la mine în următoarea zi, dar băiatul fugise, și am văzut vânătăi pe brațele ei. Nu era s-o las acolo, să îndure și mai multe. Așa că am insistat să vină cu mine și să aștepte în Port Antonio, unde am lăsat-o pe uscat. I-am promis că la întoarcere aveam s-o ajut să-și recupereze băiatul. Dar Eden și apoi George mi-au distras prea mult atenția. Nu m-am mai întors niciodată în Jamaica să o ajut.

– Ai făcut ce ai putut. Era o femeie destul de înstărită. Fără îndoială că a făcut alte aranjamente, poate că s-a și întors în Anglia la părinții ei, apelând la ajutorul lor pentru a-și recupera băiatul.

– Soțul ei, Cyril, o fi fost un pierde-vară, dar, în cele câteva ocazii în care l-am văzut pe câmp cu fiul său, mi s-a părut evident că erau apropiați. Așa că băiatul ar fi trebuit să fie în siguranță până când l-a putut ea recupera. Apoi James își dădu ochii peste cap. Nu m-am mai gândit la ea de ani întregi. Dar îmi doresc să-mi fi ținut promisiunea.

Capitolul 26

Jack deschise ochii, dar nu se obosi să coboare din pat pentru că nu-și dorea să petreacă din nou o zi plictisitoare, singură în cabină. Deși Damon îi dăduse cărți cu patru zile în urmă, n-o ajutau prea mult, de vreme ce le citise deja pe cele mai multe dintre ele.

Cinci cufere pline de haine, săpunuri și alte asemenea lucruri fuseseră aduse în cabină în ziua în care făcuse prima baie. Fusese încântată și furioasă în același timp că Damon plănuise atât de detaliat răpirea ei, încât îi pregătise o garderobă. Asta în cazul în care nu cumva o furase. Varianta aceasta era mai probabilă. Și ea nu-i mulțumise nici măcar o dată. Iar el nu-i mai oferise nici o explicație în legătură cu ce intenționase să spună atunci când afirmase că Lacross lucra pentru el, deși îl întrebase de câteva ori. Mințise oare? Se lăudase?

În ultimele patru zile, nu-l văzuse prea mult pe Ticălos, pe care se obișnuise să-l numească Damon, cu excepția ocaziilor în care îi schimbase bandajele. Începuse să se bucure de momentele intime petrecute cu el, deși nu-i arătase niciodată acest lucru. Dar marea agitată din ultimele zile îl ținuse la cârmă atât de mult, încât în câteva dintre seri nici măcar nu se întorsese în cabină pentru a lua cina și, când venise totuși, era prea obosit pentru a face conversație. Îl întrebase cum de nu avea mai mulți oameni capabili să țină cârma, dar de fiecare dată adormise fără să-i dea un răspuns. Chiar și Mortimer o abandonase, mutându-se din cabină cu trei nopți în urmă, așa că nu-l putea chestiona nici pe el.

Încă nu o lăsa să-l vadă pe Jeremy, dar le permitea să-și trimită unul altuia bilete. Fusese recunoscătoare – iar pentru acest lucru

îi mulțumise. Dar nu avea încredere că Damon nu urma să citească biletele, așa că se hotărâse să le scrie cât mai criptic, folosind fraze și referințe pe care numai Jeremy le-ar fi înțeles. Știa că fratele ei se prinsese atunci când îl întrebase în primul bilet dacă arăta ca Tony după o rundă la Knighton sau ca Boyd. Din nefericire, el răspunsese *ca Boyd,* ceea ce însemna că avea cel puțin o rană care avea să se vindece încet. Apoi Jeremy sugerase ca ea să facă ceea ce ar fi făcut Reggie pentru a-l convinge pe Nick să meargă cu ea la un bal. Râsese la acea sugestie, dar nu credea că fratele ei o încuraja cu adevărat să-l seducă pe căpitan – ei bine, cel puțin nu fizic. Însă verișoara lor Reggie își folosea într-adevăr farmecele feminine atunci când dorea să-l facă pe soțul ei să se răzgândească într-o privință sau alta, așa că Jacqueline prinse ideea. Chiar și Damon îi sugerase să folosească seducția. Oare toți bărbații gândeau la fel?

Considerând faptul că Damon îi confirmase asocierea cu Lacross, deși fusese vag în legătură cu acest subiect, îi spuse acest lucru lui Jeremy scriind: „Gabby și Drew s-au întâlnit o dată cu marele nostru dușman", pentru ca acesta să știe că Damon îi confirmase faptul. Replica lui Jeremy fusese: „Mi-aș dori să am un cuțit, să pot începe să-l ascut". Cu excepția biletelor, singurele lucruri interesante erau vânturile puternice care făceau corabia să zboare peste ocean și cele câteva ocazii în care Jack auzise certuri în afara cabinei. Mortimer oprise unul dintre aceste dezacorduri, iar Damon un altul. Era puțin neliniștitor, deoarece păruse că piraților încercaseră să intre în cabină. Ea se grăbise să tragă zăvorul la ușă până când lucrurile se liniștiseră din nou afară.

Dar, în această dimineață, a șaptea ei zi pe mare, afară se porni o nouă ceartă tocmai când ea își termina micul dejun, și părea să fie una periculoasă. Cineva sau ceva fusese aruncat cu atâta putere de perete, încât până și farfuria ei goală zornăi pe masă. Damon intră în cabină câteva momente mai târziu, arătând răvășit și furios.

– Să mergem! îi ordonă el.

Ea era prea uimită pentru a se mișca imediat, așa că el veni la ea și o luă de mână, adăugând:

– Am hotărât să te țin lângă mine. Este locul în care ești cel mai în siguranță.

În siguranță față de ce? Dar fu trasă de el afară din cabină, așa că nu putu să-l întrebe încă. Văzu sânge pe punte, nu mult, însă faptul acesta o alarmă. El nu se opri până când ajunse la cârmă, întorcând-o cu putere pentru a reveni la curs.

O poziționă pe Jack în fața lui, între el și cârmă. Ea îi putea simți pieptul lipit de spate, deși contactul fizic nu părea intenționat de această dată și luă sfârșit de îndată ce el termină de rotit cârma. Dar ținea în continuare cârma, ceea ce însemna că avea ambele brațe de o parte și de alta a lui Jack.

Pe fața acesteia apăru imediat un zâmbet larg. Fusese scoasă din cabina aceea afurisită. Mai conta motivul sau faptul că trebuia să împartă libertatea cu el? Și nu trebuia să facă nici o concesie pentru ea. Cu vântul și soarele încălzindu-i fața, având cârma înaintea ei, cu picioarele goale și îmbrăcată în pantaloni, nu era de mirare că se simțea brusc așa fericită, de vreme ce trăia senzații atât de familiare.

Privi la o parte a membrilor echipajului care munceau sau pierdeau vremea pe punte. Încă nu văzuse nimic de pe această corabie, o privise doar plecând din St. Kitts. Nici măcar nu știa dacă era vorba despre același vas.

Cei mai mulți membri ai echipajului erau îmbrăcați ca niște marinari englezi obișnuiți, ba chiar erau desculți, la fel ca ea. Câțiva însă nu erau; doi erau chiar îmbrăcați excentric: unul purta o haină veche de satin verde, uzată și zdrențăroasă, iar celălalt avea o cămașă albă de mătase, murdară, și două săbii atârnate la brâu. Îi aruncau niște priviri atât de pofticioase, încât îi provocară mici fiori pe șira spinării. Cel în haina de satin avea patru pistoale îndesate în curea.

– Poți să mă întrebi de ce nu am așteptat să mă seduci, spuse Damon din spatele ei.

Ea își opri un hohot de râs.

– Nu-mi pasă de ce sunt afară, mă bucur doar că am ieșit.

– Adevărat?

Ea aruncă o privire în spate și văzu că el o privea încruntat.

– Bine, de vreme ce mori de nerăbdare să-mi spui, dă-i drumul!

– Nu țin neapărat. În schimb, putem discuta despre cum ai obținut pantalonii pe care îi porți.

Ea se întoarse cu fața spre el. Damon se uita în jos, la pantalonii cei noi, cu model floral.

– I-am terminat de făcut ieri, dintr-una dintre rochiile pe care mi le-ai adus.

– Erau niște rochii scumpe.

– Nu mai devia discuția, spuse ea. De ce sunt brusc în siguranță doar lângă tine?

– Piratii tânjesc după tine încă de când te-au văzut udă leoarcă, după ce eu și Mortimer te-am pescuit din ocean. Încearcă întruna să treacă de gărzile mele.

– Dar i-ai avertizat să stea departe, îi aminti ea.

– Sunt pirați, Jack. Scursorile Caraibelor. Nu sunt cunoscuți pentru loialitatea lor în nici o împrejurare, și cu siguranță nu față de mine. Sunt aici doar pentru a mă însoți.

– Explică-mi, îi ceru ea.

– Lasă-mă atunci să fiu direct, spuse el. Pot continua să mă lupt cu ei și să risc un eșec sau le pot da chiar acum un motiv pentru a da înapoi.

– Ce motiv?

– Trebuie să creadă că ești amanta mea.

Ochii ei aruncară flăcări. Era puțin prea direct.

– Asta nu se va întâmpla!

El mimă un oftat.

– Aș vrea să nu fii atât de hotărâtă, dar am spus că trebuie doar să creadă asta. Piratii știu că m-ai înjunghiat, iar doi dintre ei te-au văzut dormind în patul tău în loc de al meu. Poate că, dacă vei face un gest evident de afecțiune față de mine aici pe punte, piratii vor crede că ești femeia mea.

Ea îl privi cu suspiciune.

– Dacă ăsta este cumva vreun plan încurcat de-al tău, scornit pentru a mă face să-mi lipesc buzele de ale tale, nici asta nu se va întâmpla.

El rânji.

– Dacă aș fi crezut că ar funcționa, aș fi încercat asta mai de mult. Nici un sărut, așadar?

– Nici unul.

Damon scoase un oftat prefăcut mult mai sonor.

– Ce dezamăgire!

Îndreptând conversația spre un subiect mult mai puțin sensibil, ea întrebă:

– De ce nu-i înveți pe cei din echipajul tău să manevreze cârma?

Răspunsul lui fu surprinzător:

– Faptul că singurul meu cârmaci este domnul Thomson, care preia cârma noaptea în locul meu, este singurul lucru care-i împiedică pe pirați să se revolte. Pot face majoritatea treburilor de pe corabie, așa cum au făcut-o în drum spre Londra, dar au devenit suspicioși atunci când am angajat un nou echipaj aici, așa că acum nu se mai deranjează să ajute deloc. Dar nici unul dintre ei nu știe cum să calculeze cursul sau să facă munca unui timonier, așa că deocamdată cred că au nevoie de mine.

– De aceea nu mă lași să stau la cârmă? Nu vrei să știe că pot face asta?

El rânji din nou.

– De fapt, aștept cu nerăbdare ziua în care-mi poți dovedi asta, dar da, dacă știi, nu vreau ca ei să afle.

– Chiar s-ar revolta?

– Este posibil, mai devreme sau mai târziu. Sunt nerăbdători să ajungă acasă, dar sunt și mai nerăbdători să pună mâna pe tine. Ar putea să-l țină pe domnul Thomson în viață pentru a cârmi corabia și să lege timona cât timp vântul este stabil, dintr-o direcție, sau să coboare pânzele atunci când nu este calm. În orice caz, bietul Thomson nu ar dormi prea mult.

– Asta înseamnă mai devreme. Care este varianta pentru mai târziu?

– Odată ce ajungem în Caraibe și încep să recunoască insulele, își vor da seama că pot termina călătoria fără mine.

– N-ar trebui atunci să scăpăm de ei înainte de asta?

– Interesant că ai menționat acest aspect...

Nu își continuă ideea, ci doar râse. Ea scrâșni din dinți. Uneori era foarte amabil, însă alteori prea avea limba legată. Dar ura când se întâmpla să-l amuze astfel, fără să știe de ce.

– Serios, Jack, cel mai bun mod de a rămâne în siguranță este să te prefaci că împărțim patul.

Putea, într-adevăr, și mintea i se umplu de imagini legate de ceea ce sugerase el. Să-l atingă într-un mod intim, constrânsă, firește, dar tot o tulbură libertatea deplină de acțiune pe care i-o oferea el.

– Ne privesc acum piraţii de pe punte? şopti ea.

– O bună parte dintre ei.

Fără nici o ezitare, ea se apropie încă puţin de el şi ridică o mână spre umărul lui, plimbând-o încet pe gât în sus, până la păr. Era mai moale decât îşi imaginase. Îşi trecu degetele de câteva ori printre şuviţele lui, apoi îl mângâie uşor în spatele urechii.

Damon scoase un sunet care îi arătă că-i plăcea ceea ce-i făcea.

– Dacă aş fi condus o trăsură în loc de o corabie, aş fi distrus-o până acum. Eşti o femeie periculoasă, Jack.

Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

Capitolul 27

Judith alergă în casa din Berkeley Square, fără să mai aştepte ca Nathan să o ajute să coboare din trăsură. Henry era în hol şi arătă cu capul înspre salon, deoarece acolo era Georgina.

Amy şi Katey erau aşezate lângă ea pe sofa. Amy se ridică în clipa când o văzu pe Judith, spunând:

– Eu şi Katey ne-am mutat aici cu mătuşa George, să-i ţinem companie, de vreme ce soţii noştri sunt plecaţi cu unchiul James. Bine ai venit înapoi!

Judith zâmbi abia perceptibil spre verişoara şi sora sa vitregă, apoi îngenunche pe podea în faţa Georginei şi-i luă mâna în care nu ţinea paharul de coniac. Observă că toate cele trei femei aveau în mâini pahare. Acesta era felul în care supravieţuiau coşmarului?

– Te-ai întors devreme din voiajul de nuntă, comentă Georgina pe un ton lipsit de vlagă.

– Mama nu voia să-mi spună nimic despre toate astea, replică Judith, ghicind că Georgina era puţin cherchelită. Dar bănuiesc că era la fel de neliniştită ca tine, aşa că a cedat şi mi-a trimis vorbă acum câteva zile. Eu şi Nathan am venit direct aici.

Nathan apăru tocmai atunci în cadrul uşii, dar, văzând camera plină numai de femei, îi spuse lui Judith:

– Mă duc s-o aduc pe mama ta. Va fi iritată că noi suntem aici și ea, nu.

Judith îi aruncă o privire pentru a-i mulțumi, trimițându-i un sărut, apoi o întrebă grijulie pe Georgina:

– Cum faci față, mătușă?

– Nu te mai uita la paharul meu, o certă Georgina. Ține lacrimile la distanță.

Judith oftă. Sigur că Georgina era la fel de supărată ca mama ei, dacă nu mai tare. La urma urmei, fiica ei fusese răpită – din nou. Doar că n-o mai văzuse niciodată pe mătușa ei bând coniac.

– Ați primit vreo veste? întrebă Judith în continuare. Mama nu mi-a dat prea multe detalii în biletul trimis, mi-a spus doar că Jack a fost răpită din nou, iar tata a plecat să-l ajungă din urmă pe unchiul James și să-i dea veștile.

– Tony ar fi trebuit să se întoarcă deja, se plânse Georgina.

– Nu crezi că a rămas cu unchiul James după ce l-a găsit? întrebă Amy.

– Presupun că este posibil, dar tot ar fi trebuit să ne trimită vorbă prin căpitanul pe care Jason l-a angajat pentru el. În schimb, mă lasă amândoi în situația asta oribilă, fără să știu nimic din ce se întâmplă!

Judith ezită înainte de a spune:

– Nu-mi place să vorbesc despre asta, dar este posibil să nu fi găsit încă flota. Dacă unchiul James a urmat curenții oceanici pentru a ajunge în Caraibe mai repede, este vorba despre un culoar foarte larg, din nefericire. Jack m-a învățat asta.

– Jack știe prea multe despre navigat, replică Georgina dezaprobator. Dar vrei să spui că este posibil ca Tony să nici nu-l fi găsit încă?

– Nu, de fapt, da. Nu vreau să te mint. Este un culoar de navigație atât de larg, încât se poate să fi trecut pe lângă corabia unchiului James fără să o vadă, deși sunt convinsă că noul său căpitan este familiarizat cu acest culoar și a extins raza de cercetare.

– Dar și așa ar putea rata flota?

Judith aprobă înfiorându-se, dar spuse:

– Tata știe încotro se îndreaptă unchiul James, nu? Îl poate aștepta acolo dacă ajunge el primul.

– Așadar, eu nu voi ști nimic din ce se întâmplă timp de două, trei luni? plânse Georgina. Pornesc spre Caraibe!

– George, nu vrei cu adevărat să faci asta, spuse Katey. Pe când ai ajunge acolo, ei ar fi deja pe drumul de întoarcere.

– Dar ce are asta de-a face cu Jack? întrebă Judith.

– Nu ți-a spus mama ta? zise Amy. Jack a fost dusă pe mare. Poate că unchiul Tony se va intersecta cu corabia pe care este ea.

Judith se încruntă.

– Nu, nu a pomenit nimic despre partea asta. Cum ați aflat?

Amy explică:

– În noaptea în care Jack a dispărut, mama lui Percy a venit încoace tocmai când tatăl tău pleca să vadă corabia de care-i făcuse rost Jason. Bătrâna doamnă ne-a spus că fiul său, care încurcă tot, dar nu uită niciodată să o informeze unde merge, i-a spus că se îndreaptă spre docuri pentru o aventură. Dar apoi birjarul lui s-a întors acasă fără el și i-a povestit lui Lady Alden despre o încăierare teribilă pe Wapping Street, lângă apă. El fugise tocmai când aceasta începea, dar se ascunsese în spatele unui copac și urmărise totul, venind apoi direct acasă, pentru a o informa.

– Și care a fost rezultatul încăierării?

– Au câștigat bandiții. Percy, Jack și Jeremy au fost urcați pe o corabie de pe Tamisa care a pornit apoi în jos pe râu.

Judith icni.

– Doar n-a fost...?

– Ba da, el a fost, interveni Georgina furioasă. Am primit biletul lui acum trei zile. Dar deja bănuiam cine-i ținea prizonieri, așa că Tony a pornit pentru a-l informa pe James. Ticălosul chiar și-a semnat biletul așa: „Ticălosul". Presupun că bănuia că-l cunoaștem după porecla pe care i-o dăduse Jack. Vrea ca James să se întâlnească cu el în St. Kitts, și, dacă ajung la o înțelegere, o va elibera pe Jack.

Judith se sprijini pe călcâie, cu o încruntare curioasă pe față.

– Este un mesaj foarte diferit de cel lăsat cu ocazia primei răpiri. Nici o mențiune despre un schimb de această dată?

– Nu, doar o întâlnire, despre care James nu are nici măcar o vagă idee! exclamă Georgina. Este evident că piratul nu știa că James a plecat înaintea lui. În mod ironic, amândoi vor ajunge în St. Kitts, deși probabil James nu va rămâne suficient de mult pentru

a afla că acolo este și Jack – decât dacă piratul ajunge înaintea lui și-l așteaptă.

– Va fi o surpriză de proporții dacă Ticălosul îl abordează pe James așteptându-se să ducă tratative cu el.

– Să sperăm că nu, conchise Amy. Altfel, unchiul James ar putea să-l omoare înainte de a afla că individul o are pe Jack.

Judith oftă.

– Mărturisesc că sunt întru câtva ușurată să știu că Ticălosul este cel care o are – și că cererile sunt cu totul altele de această dată.

Georgina se uită la ea incredulă.

– Ți-ai pierdut mințile, Judy?

– Nu. Deși Jack l-a insultat și a declarat că-l urăște din toată inima, am impresia că-l găsea atrăgător. Era ceva ce ținea secret.

Georgina părea de-a dreptul îngrozită.

– Ce naiba vrei să spui?

– Nu cred că voia să-l urască. Poate că a spus asta, dezgustată, dar îl considera un pirat politicos. Și, din tot ce a povestit, nu cred că el intenționează să-i facă rău. Cred că este mai mult în povestea asta decât știm noi.

– Amy, spuse Georgina cu o notă de furie în voce, cred că am nevoie de încă un pahar de coniac.

Capitolul 28

– Arăți deosebit de frumoasă în lumina lumânărilor, spuse Damon, însă Jacqueline nu replică, nici măcar nu-și ridică ochii din farfurie.

– Văd patru – nu, cinci nuanțe aurii în părul tău, adăugă el, însă Jack tot nu spuse nimic. Mă tratezi cu indiferență?

Erau așezați la masă și tocmai terminaseră cina. Erau deja de două săptămâni pe mare, și ea încă nu dăduse cu ochii de Jeremy. Damon le interzisese chiar și să-și mai scrie! Strategia ei de a fi drăguță cu el nu-i adusese ceea ce-și dorise cel mai mult – șansa de a-și vedea fratele –, deși îi ceruse acest lucru de câteva ori. Așa că se oprise atunci când el nu mai avusese nevoie de ajutor cu îngrijirea rănii,

care se vindecase suficient de mult pentru a nu mai necesita bandaje elaborate. Și nici nu-i mai spusese nimic despre Lacross sau despre misiunea pe care o îndeplinea. Însă o lua în continuare cu el la cârmă în fiecare zi, ceea ce o bucura, deși admitea acest lucru doar în sinea ei.

– A fost destul de impresionant ce ai făcut astăzi, salvându-l pe Jackie după ce piraţii l-au păcălit să urce până sus pe verga gabierului pentru a fixa pânza și-a sfârșit atârnat de mâini. L-ai ajutat să nu intre în panică, Jack, și să coboare în siguranță pe punte.

– Ţi-am spus că știu cum să mă cațăr pe catarg, îl repezi ea.

– Doar să n-o mai faci niciodată.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Vreau să-mi văd prietenii!

– Mai bine povestește-mi despre familia ta.

– Nu.

– A fost un nu hotărât sau ai nevoie de puțină convingere? o întrebă Damon.

– Nu întreba despre ei, răspunse ea înțepată. Dacă rănești pe unul dintre noi, ne rănești pe toți. Fiecare dintre ei îți este acum dușman, și nu-ți voi povesti despre inamicii tăi.

– Atunci, îți spun eu ceea ce știu. Mama ta este americancă. Prima dată ne-am întâlnit la casa familiei ei din Connecticut. Ai trei frați, dar nici o soră. Tatăl tău este cu adevărat formidabil, și nici un om nu-l poate învinge în luptă, ba nici măcar cinci deodată nu-l pot doborî.

Jack nu-și putu reține un zâmbet afectat.

– S-a antrenat cu cei mai buni. Fratele lui, Anthony, este singurul care poate rezista cât de cât în ring cu el.

– Este bine de știut.

– De ce? Te aștepți să te întâlnești cu unchiul Tony? Apoi chicoti. De fapt, nu mă îndoiesc că te vei întâlni. Sunt foarte apropiați, să știi. Unchiul Tony călătorește adesea cu tata, mai ales când un Malory are nevoie de ajutor. Și, după ce primesc biletul tău, este posibil ca întreaga familie să pornească la drum de această dată, și acum sunt prea mulți Malory ca să-i poți număra. Consideră-te avertizat!

– Depinde de ce le-am scris de această dată.

– Ce ai scris?

– Dacă am avea o relație mai prietenească, poate că ți-aș spune. Privirea pe care i-o aruncă lui Jack nu lăsa nici o îndoială că vorbea despre împărțitul patului, așa că obrajii ei se colorară într-un roșu intens, ceea ce-l făcu să adauge: Încă nu ești pregătită să mă convingi prin seducție să mă alătur ție?

– Ți-ai tăia propriul gât?

El râse și se ridică, îndreptându-se spre birou.

– Mă voi gândi la cererea ta.

Temperamentul ei erupse când auzi acest răspuns, făcând-o să sară în picioare.

– Vreau să-mi văd prietenii! Ai spus că pot!

El se opri și se sprijini de partea laterală a biroului. Păru puțin surprins de felul în care țipase ea, dar lui Jack nu-i păsă. Nu reușise să ajungă nicăieri tratându-l cu indiferență.

– M-am răzgândit în această privință, spuse el. Nu ar trebui să-i vezi cât încă sunt răniți.

Încă? Încă? Se năpusti spre el cu furie și-i evită mâinile întinse spre ea. Reuși să-l lovească puternic, pentru că el nici măcar nu se ridicase pentru a-i face față. Dar încrederea aceasta în el însuși îl costă. Jack reuși să-i smulgă un șuierat și să-l facă să-și piardă răsuflarea pentru o secundă, înainte ca el să reușească să o întoarcă cu spatele la el și să-și pună brațele în jurul ei, împiedicând-o să-l mai lovească. Și încă se sprijinea de afurisitul de birou!

Îi amintea atât de mult de ultima lor călătorie împreună. De fiecare dată când îl ataca, sfârșea astfel, în brațele lui, neajutorată în fața forței sale. Dar era prea furioasă pentru a renunța. Fratele ei fusese rănit atât de rău, încât era departe de a se fi vindecat. Damon trebuia să plătească pentru asta!

Și atunci îl auzi șoptindu-i încet la ureche:

– Nu te opri, Jack! Îmi place să te țin în brațe.

Ea se opri.

– Serios? întrebă el. Ce dezamăgitor!

Dar nu-i dădu drumul din brațe! Ea lovi puternic cu capul în spate, sperând să-l nimerească în bărbie. Îi găsi apoi picioarele și-l lovi cu călcâiele, împingându-se pentru a se îndepărta de el, dar nici măcar asta nu funcționă! Însă îl făcu pe Damon să se întoarcă și s-o așeze pe birou. Ea apucă să lovească o dată în gol înainte ca el să vină

mai aproape, între picioarele ei, și să-și înfășoare din nou brațele în jurul lui Jack, prinzându-i-le pe ale ei dedesubt.

– Mult mai bine, spuse el privind în jos la ea. Pot face asta toată noaptea, să știi. Ești sigură că asta vrei?

Jack răspunse lovind cu fruntea în partea superioară a pieptului lui.

– Splendid, spuse el. Să facem lucrurile și mai interesante în timp ce ne luptăm?

De fapt, el nu lupta, ci doar o ținea în brațe. Și probabil avea să o sărute. Avertizată, ea fu capabilă să-i evite gura, dar acest lucru nu-l împiedică să-și frece obrazul de al ei, să-i sărute gâtul și să-i dezmierde urechea cu limba. Ea se înfioră și încercă să alunece jos de pe birou, dar nu făcu decât să se lipească și mai tare de el. Dumnezeule, îl dorea enorm, își simțea trupul trezit la viață din cauza dorinței. Era de necrezut, dar se întâmpla. Și el știa cumva. Dar asta nu schimba nimic. Mai degrabă ar fi murit decât să cedeze acestor sentimente.

O ținea atât de aproape de el, încât singurul mod de a-i evita buzele era să-și lipească obrazul de pieptul său. Era o îmbrățișare irezistibilă, mult prea intimă din punctul ei de vedere. Avea sentimentul că el urma să câștige dacă-și ridica ochii spre el. Asta era problema cu fața lui: era atât de frumoasă, încât o fermeca și o făcea să uite, chiar dacă pentru scurt timp, că erau rivali. Când se întâmpla așa, era foarte ușor pentru el să o sărute și mult, mult prea ușor pentru ea să-i răspundă la sărut.

Încă își întorcea capul dintr-o parte în alta pentru a evita să fie sărutată. Era un război lent și blând, care nu-i aducea nici o altă satisfacție în afara faptului că ea-l câștiga. Încercă să-și elibereze brațele de sub ale lui, până când își dădu seama că îi putea atinge spatele cu mâinile. Își înfipse unghiile atât de tare în spatele lui, încât aproape că-i găuri cămașa. El tot nu-i dădu drumul, dar o ridică și o aruncă pe pat. Înainte ca ea să poată fugi, fu deasupra ei.

Se întâmpla, bineînțeles că se întâmpla. Puse cu ușurință stăpânire pe gura ei, cu trupul lui țintuind-o dedesubt. Ea încă se străduia să scape, dar era o încercare fără vlagă, care încetă de îndată ce-i simți una din mâini mișcându-se pe trupul ei, mângâind-o ușor pe gât, pe umăr și pe braț în jos. O mângâiere atât de simplă, și totuși ea reacționă de parcă ar fi fost una toridă. O căldură care nu avea nimic de-a face cu roșeața îi cuprinse întregul corp. Se desfăta! Dar,

înainte să cedeze complet, trebuia să inverseze rolurile și să preia conducerea, pentru a-l convinge s-o lase să-l vadă pe Jeremy. Ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă. Atât Damon, cât și Jeremy îi sugeraseră acest lucru!

Își înfășură brațele în jurul gâtului lui și început să-l sărute cu pasiune. Simți cum sporea și intensitatea pasiunii lui, o simțea în săruturile lui tot mai profunde, în vârful limbii sale care o tachina, tulburând-o peste poate. Persuasiunea nu fusese niciodată mai plăcută, așa că nu fu surprinsă atunci când un geamăt de plăcere îi scăpă printre buze. El se retrase, cu ochii turcoaz scânteind de dorință, și privi în jos spre ea.

– Damon? spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El își lipi fruntea de a ei și oftă.

– Ar fi mult prea simplu să profit de tine, așa că nu o voi face. Când o să mă vrei, când o să mă dorești cu adevărat, voi fi al tău. Dar știm amândoi că asta nu s-a întâmplat încă. Așa că deocamdată spune-mi ce te-a făcut să vrei să mă rănești din nou. Ești îngrijorată că fratele tău se reface încă de pe urma rănilor?

Acest subiect era unul care avea garantat efectul unui duș rece pentru amândoi. Cu siguranță funcționă în acest fel pentru ea. Dar el presupunea doar că Jeremy era fratele ei, și ea nu voia încă să recunoască în fața lui că el luase ostatici doi dintre copiii tatălui ei, cu care să se tocmească. Așa că nu-i răspunse imediat, ci își derulă rapid prin minte câteva posibile scenarii. Cel mai bun prieten al lui Jeremy? Sau...?

În cele din urmă, spuse:

– A fost, de fapt încă este, unul dintre petitorii mei.

– Un curtezan scăpătat?

– Nu este întru totul lipsit de mijloace. Doar Percy este așa.

– Nu este prea bătrân pentru tine?

– Doamne, nu, nu ai văzut cât de frumos este?

– De fapt, nu. Lumina nu era prea bună în seara aceea la docuri, iar ultima dată când l-am văzut, era prea plin de vânătăi. Dar la ce te așteptai? Este un individ foarte bine făcut. A fost nevoie de ceva eforturi să fie doborât. Nu începe iarăși, spuse el când o simți încordându-se. Mărturisesc că nu l-am văzut de săptămâna trecută, așa că vânătăile au dispărut probabil, dar nu cred că rănile de la coaste i s-au vindecat întru totul.

– Arată-mi!

– Nu.

– Atunci, nu te cred.

– Dar eu trebuie să te cred? Să cred că ai aduce un curtezan la o întâlnire cu un alt curtezan?

– Pentru a-l face gelos pe omul mascat, de ce nu?

– Eşti prea directă pentru un asemenea complot, Jack.

– În chestiuni ce ţin de inimă, pot fi brutal de directă, admit asta. Dar voiam, de asemenea, să văd care din cei doi ar fi mai gelos pe celălalt.

– Un proces de eliminare?

– Exact.

– Dar mi-ai spus că nu-i tăiai de pe listă. Sau minţeai când spuneai că nu intenţionezi să te căsătoreşti anul acesta?

Trebuia să-şi amintească tot ce spusese ea?

– Era timpul să-mi dau seama care dintre curtezani ar aştepta până anul viitor şi pe care trebuia să-i avertizez să nu o facă.

– Înţelesesem că le-ai spus tuturor să nu mai alerge după tine, comentă el.

– Şi să pierd toată distracţia? Apoi îşi dădu seama că el folosea această conversaţie doar pentru a afla despre ea lucruri pe care nu le-ar fi recunoscut altfel. Dă-te jos de pe mine, îi ceru.

El îşi lipi din nou obrazul de al ei şi-i spuse blând:

– Încă suntem în toiul unei lupte.

Ea pufni.

– Nu, nu suntem. M-am oprit din ţipat de multă vreme.

– Dar tot m-ai rănit.

– Cum? întrebă ea.

– Cu unghiile.

Jack tresări în sinea ei, deoarece uitase acel episod. Meritase însă ce-i făcuse, pentru că transformase conflictul de pe birou într-o îmbrăţişare în care mâinile ei îl putuseră ajunge. Dar acum nu-l rănea şi stătea complet nemişcată, pentru ca el s-o elibereze.

Cu toate acestea, nu putu să nu-i amintească pe un ton cât reuşi de delicat:

– Te urăsc.

– Îţi promit că nu va fi pentru totdeauna, o asigură el. Se schimbă, aşadar, situaţia?

– O promisiune pe care nu o poţi ţine? Nu se schimbă nimic.

– Dar deja nu mă mai urăști atât de mult. În Caraibe, da, furia ta trecuse dincolo de margini după ce ai găsit scrisoarea aceea afurisită de răscumpărare. M-ai fi ucis atunci într-o secundă. Dar ce simți acum este doar un ecou a ceea ce simțeai atunci. De ce nu vrei să recunoști?

– Ar trebui să nu mai crezi că mă cunoști, când, de fapt, nu mă cunoști deloc. Acum, lasă-mă să mă ridic!

El oftă din nou, de data aceasta adânc. Când inspiră, pieptul lui apăsă pieptul ei mai tare, făcându-i sfârcurile să se ridice, ceea ce trimise un val de căldură către obrajii ei. Dar el se rostogoli pe marginea patului și se ridică. Ea se săltă mai încet, sprijinindu-se pe coate, apoi rămase țintuită acolo, privind cum el își dădu jos cămașa, inspectând urmele lăsate de unghiile ei. Dumnezeule, trebuia să se oprească din a-l mai vedea așa, pe jumătate dezbrăcat. Chiar și conștientă de acest lucru, tot nu se putu decide să-și mute privirea. Dar faptul că-l găsea atât de masculin și atât de incredibil de atrăgător îi readuse furia. Nu era corect!

Și de ce naiba nu era el furios? Cu siguranță nu era pic de supărare în tonul lui când îi spuse:

– Ar trebui să-ți tai unghiile.

– Aș vrea sa te văd încercând, ripostă ea.

El îi aruncă o privire, zâmbind.

– Asta ar putea fi distractiv. Dar stai liniștită! Te-ai purtat bine în general. Renunță la încăpățânare măcar o dată și ia tu patul. După cum vezi, este mult mai confortabil. Ridică o mână, oprind-o din a-și da din nou drumul la gură. Singură! Eu voi folosi patul de campanie.

Ei bine, seducția o ajutase să obțină patul, cel puțin. Râse în sinea ei înainte de a se întoarce, așezându-se confortabil. Dar în ziua următoare avea să-și vadă fratele, într-un fel sau altul.

Capitolul 29

– Poți folosi timpul petrecut pe corabia asta pentru a te iniția, dar, dacă vrei cu adevărat o carieră pe mare, ar trebui să te îmbarci pe o corabie cu care să vezi mai multe părți ale lumii.

Jacqueline îl convinsese pe Jackie să stea cu ea pe dunetă în timp ce mânca prânzul pe care i-l adusese băiatul. Îl trata din nou pe Damon cu indiferență. Îi ceruse de dimineață să o lase să-și vadă prietenii. De această dată nu obținuse nici măcar un răspuns de orice fel.

Observă că o privea totuși mai mult decât în alte ocazii. Și, deși îi puse o serie de întrebări banale, renunțase destul de repede să mai aștepte răspunsuri de la ea.

– Corăbiile familiei tale navighează în multe părți? întrebă Jackie.

Ea îi zâmbi băiatului, dar, de vreme ce nu erau singuri și nu voia ca Damon să-i audă răspunsul, șopti:

– Compania lor se numește Skylark Shipping și, da, au vase comerciale care navighează în toate colțurile lumii, chiar și în misteriosul Orient. Apoi își ridică vocea la un nivel normal, adăugând: Corabia asta, pe de altă parte, este sortită pieririi. Nu ai nici un viitor aici, în afară de educația nautică.

– Cum adică e sortită pieirii?

– Chiar dacă nu va fi distrusă la sfârșitul călătoriei, căpitanul tot nu are un viitor prea strălucit, prezise ea. Aș fi surprinsă dacă supraviețuiește mai mult de un an.

Jackie nu păru înspăimântat de predicțiile ei legate de corabie. Părea doar foarte curios. Dar se încruntă când auzi cele spuse despre căpitan.

– Asta nu-i prea drăguț, domniță.

Certată de un copil. Aproape că izbucni în râs.

– Știi de ce sunt aici, Jack?

– Încă ai voce, deci? spuse Damon din spatele ei.

Ea îl ignoră pe pirat; nu-i aruncă nici măcar o privire. Dar Jackie se ridică iute, înșfăcă farfuria lui Jacqueline și porni aproape în fugă pe scări în jos. Cel puțin terminase de mâncat, dar era surprinzător cât de teamă îi era băiatului de bărbat, și totuși îi rămânea atât de loial.

– Nu ar trebui să-i împui capul cu prostiile tale, continuă Damon. Nu are cum să renunțe la serviciu și să ne părăsească plin de indignare în numele tău.

Damon nu se mută din loc. Legase oare cârma? Tot nu se uită în spate pentru a vedea. Aștepta să vadă dacă mai avea ceva de spus,

dar, după ce trecură câteva minute de tăcere încordată, începu să se simtă puțin neliniștită. Însă refuză să îl întrebe ce dorea.

– Nu mă deranjează tăcerea ta, Jack. Este o îmbunătățire față de ceea ce-ți iese de obicei din gură.

Jack putea însă recunoaște irascibilitatea. Chiar îl deranja! Iar comentariul nu mai era oricum adevărat. Din ziua în care ieșise afară pe punte, fusese cordială în cea mai mare parte a timpului, cu excepția nopții anterioare, dar cu siguranță mult mai prietenoasă decât fusese înainte.

Dar atunci el adăugă:

– Așa că nu confunda oferta mea.

Ce ofertă? Ah, tentația, pentru a o face să vorbească. Nu avea să se lasă păcălită. Se ridică și se îndreptă spre parapetul din partea din spate a corabiei, tot fără a se uita la el.

– Vino cu mine, spuse Damon din spatele ei. Poți vorbi cu prietenii tăi – prin ușa încuiată. Nu cere mai mult de atât.

Ea se întoarse, făcând ochii mari.

– De ce acum?

– Pentru că vântul bate constant, așa că am la dispoziție câteva minute să-ți fac pe plac.

Ei nu-i păsa de fapt de ce, ci doar era surprinsă și ușurată că putea să afle care era cu adevărat starea fratelui ei, din gura acestuia. Faptul că Damon spunea că Jeremy era în regulă nu însemna că asta era și adevărat.

Îl urmă pe puntea principală, apoi coborâră pe scări spre următoarea punte. Cambuza trebuia să fie aici jos, la fel și cabinele echipajului, ceea ce însemna că aici petreceau piratii atunci când nu erau sus pe punte. Nu se uitase să vadă cât de mulți erau sus, dar acum aruncă o privire spre scări, sperând că nici unul nu-i urmase. Era o corabie cu trei catarge, destul de mare, așa că fu surprinsă că nu erau mai multe cabine pentru ofițerii vasului, deși se părea că Damon avea doar un ofițer, pe secundul său. Dar aici jos erau doar trei uși lângă scări și încă un rând de scări care coborau la cel mai de jos nivel.

Când văzu că el nu o lasă singură, se întoarse și-i spuse:

– Puțină intimitate, te rog!

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Am spus cumva că asta face parte din înțelegere?

Sprâncenele ei se apropiară.

– Nu ai spus că nu face. Și, dacă a fost vorba despre o înțelegere, trebuia să-mi fi spus asta, să pot negocia.

– Te enervezi, Jack?

Așa era. La naiba!

– Mă poți lăsa singură cinci afurisite de minute?

El clătină din cap.

– Acesta este cel mai periculos loc de pe navă în care te-ai putea afla, așa că ai la dispoziție două minute să te convingi că totul este bine. Nu le irosi.

– Jack?

De dincolo de ușă se auzi vocea lui Percy. Vocea ei ridicată îl făcuse probabil să se apropie. Ea se temuse că trebuia să strige pentru a fi auzită prin ușă, și așa s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi fost legați în interiorul cabinei.

– Sunteți tratați bine, Percy?

– Mâncarea este destul de gustoasă și am primit un hamac în care să dorm. Este o invenție drăcească. Nu-l recomand, Jack, nu-l recomand deloc.

Ea auzi hohote de râs aproape de ușă, apoi vocea lui Jeremy spunând:

– A durat un timp până când Percy și-a dat seama cum să stea în el suficient de mult pentru a dormi, dar acum se descurcă. Tu ești bine, Jack?

Era atât de ușurată să audă vocea fratelui ei, încât trebui să-și șteargă câteva lacrimi.

– Da, sunt bine – dar nu sunt singură. Căpitanul este și el aici, avertiză ea. Tu?

– Deloc rău, spuse Jeremy.

– Era plin de vânătăi..., începu Percy să spună.

– Taci din gură, Percy, interveni Jeremy, apoi îi spuse ei: Vânătăile au dispărut, te asigur că am arătat mai rău după câte-o bătaie în tavernă, și știi prin câte astfel de încăierări am trecut.

– Dar ceva rupt? Întrebarea nu primi răspuns, ceea ce o făcu să-și țină răsuflarea, pentru ca în final să i se adreseze celui care nu ar fi putut ține un secret pentru nimic în lume: Percy?

– L-am trimis de lângă ușă, spuse Jeremy, care adăugă apoi cu exasperare: La naiba, Jack, nu-ți mai face griji pentru ceva atât

de lipsit de importanță. Am crezut că era mai rău, dar nu am avut probleme cu respirația și acum nu mă mai deranjează atât de tare, așa că probabil a fost vorba doar despre o coastă zdrelită care s-a vindecat. Apoi adăugă supărat: Iar căpitanul a mințit. Ne-a spus că vom ieși pe punte, dar nu am ieșit nici măcar o dată.

Ea tresări.

– Probabil pentru că am fost eu lăsată afară. Se uită la Damon pe când adăugă: Nu vrea să stăm de vorbă singuri.

– Timpul a expirat, spuse Damon, prinzând-o de braț. Voi trei veți avea curând ocazia de a vă vedea.

Ea auzi mârâielile de pe puntea superioară în același timp cu el, așa că înțelese de ce avusese parte de o vizită atât de scurtă. Auzi pe cineva strigând:

– Dă-te din calea mea, nemernicule, altfel te împing pe scări...

Amenințarea luă sfârșit când Damon ajunse în capul scărilor și i se alătură lui Mortimer, ținând amândoi pistoalele în mână. Secundul păzise scările, ținând patru dintre pirații din echipaj la distanță, nelăsându-i să-i urmărească pe puntea inferioară. Aparent, cei patru scandalagii încercaseră să o surprindă singură cu Damon. Un strigăt din partea lor i-ar fi putut aduce pe toți ceilalți pirați... Se albi la față când își dădu seama ce s-ar fi putut întâmpla. Și totuși, Damon riscase doar pentru a o asigura că Jeremy era bine? De ce naiba nu-l lăsase pur și simplu pe Jeremy afară, să o vadă, în loc să o ducă pe ea jos? Dar apoi își dădu seama de ce. Deoarece un Jeremy care-și revenise era mai periculos decât patru haidamaci sălbatici.

Damon o ascunsese în spatele lui de îndată ce ajunseseră în capul scărilor, așa că nu apucase să se uite bine la cei patru pirați insistenți. Dar, din cele văzute mai devreme, știa că erau înarmați. Cel îmbrăcat cu haina verde avea patru pistoale înfipte la brâu. Jackie îi zisese că piratul își spunea Bart Satin – nu era de mirare că nu renunța la haina aceea oribilă. Îl văzuse adesea pe punte, la fel de înzorzonat precum camarazii săi, dar mult mai răuvoitor în felul în care o privea, ca și cum pofta lui nu era una obișnuită, ci mai degrabă fatală.

– Deja vă e dor de butoiul de rom? întrebă Damon sarcastic și-și flutură brațul spre scările din spatele lui. Nu mă lăsați să vă rețin pe puntea mea.

Vreo doi dintre ei dădură înapoi, râzând prefăcut, dar unul dintre pirați îi urmă sfatul și trecu de ei pentru a coborî scările. Jacqueline se strecură de cealaltă parte a lui Damon, așezându-se între el și Mortimer, pentru ca piratul să nu o poată prinde și trage în jos pe scări după el.

În mod ironic, cu două săptămâni în urmă, ar fi aclamat eforturile piraților de a scăpa de Damon. Dar asta fusese înainte să înțeleagă că ei o priveau ca pe o recompensă personală. Înainte de a ști că Damon o proteja. Înainte – bine, putea să recunoască –, înainte de a se opri din a-i dori moartea.

La naiba, avea nevoie de propriile ei arme. Începea să devină obositor să trăiască în fiecare zi cu amenințarea revoltei deasupra capului. Îi acceptase povestea în grabă, bucuroasă să iasă din nou în lumina soarelui. Dar începuse să spere că fusese totul o minciună, un plan pentru a o face să se poarte bine. Damon era un pirat, bătăușii erau pirați, așa că era logic să presupună că făceau parte din echipajul lui, dar el spusese că nu era așa. Atunci, de ce erau cu el? Și, mai ales, de ce nu îi explica el motivul prezenței lor?

Se ridică pe vârfuri pentru a vedea peste umerii lui Damon și ai lui Mortimer de ce nu se mișcau încă. Ah, Patru Pistoale era încă acolo. Dorință Criminală. Bart Satin. Oricare dintre aceste nume i se potrivea, dar Damon avea un altul când îi spuse:

– Iarăși ești tu instigatorul, nu?

– N-ai nici un drept s-o ții pentru tine, căpitane.

Pronunțase „căpitane" ca pe o înjurătură. Și nu se dădea la o parte din drum. Nu știa că era singur acum?

– Dacă vreunul dintre degetele tale face o mișcare înspre pistoale, trag, îl avertiză Damon. Te rog, testează-mă! Unul mai puțin dintre voi ar fi o ușurare, dar să scap de tine ar fi o adevărată binecuvântare. Crezi că-i va păsa cuiva, Mortimer?

– Bătăușii au doar impresia că ei conduc haita, replică Mortimer. Nimeni nu-i va duce lipsa ăstuia.

Bart se întorsese ușor spre secund cât timp acesta vorbise, dar fu suficient pentru ca Damon să-l lovească cu pistolul în cap înainte ca piratul să-și dea seama de ceea ce se întâmpla. Se prăbuși la picioarele lor.

– Ar fi dat înapoi, spuse Mortimer pe un ton rece. Este un bătăuș, da, dar este și un laș fără haita din spatele său.

– Nu-mi purta pică, răspunse Damon în timp ce-l împingea cu piciorul pe bărbat în jos pe scări. Trebuia să fac de mult asta, încă dinainte de a ajunge la Londra. Știam amândoi că nu are să ne aducă decât necazuri – și nu dădea înapoi suficient de repede. Se uită apoi înspre cei doi pirați care se îndepărtau încet de ei și le spuse: Nu este mort, din păcate, dar data viitoare va fi. Vă rog să-i transmiteți acest lucru mai târziu.

Ei nu răspunseră nimic, iar chipurile lor nu le dezvăluiau gândurile. Lipsa oricărei expresii de pe chipul lor putea foarte bine să ascundă furie. Însă apoi Mortimer mormăi:

– Presupun că acum este nevoie de planul B?

– Deocamdată, replică Damon.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană, așteptând o explicație, însă Mortimer spuse:

– La naiba!

Apoi o apucă de braț, dar ea se lăsă pe călcâie. Se pregătea să strige la Damon, care se îndepărta, dar Mortimer îi puse mâna peste gură, pentru a o împiedica!

Capitolul 30

– Să știi că suntem chemați, spuse Conrad, întrerupând prânzul lui James.

Acesta pufni.

– Ignoră-i și ia loc! Ți se răcește mâncarea.

– Cred că ai vrea...

– Și nu cârmi înspre ei, îl întrerupse James. Încă sunt răgușit după conversația țipată pe care am avut-o cu acei barbari ieri. Nu mai vreau una atât de curând.

– Dar nu cumnații tăi sunt cei care ne cheamă.

James ridică dintr-o sprânceană.

– Atunci, cine?

– Vino să arunci o privire, îi spuse Conrad și ieși din cabină.

James își împinse farfuria deoparte, apucă ocheanul și ieși pe punte. Se uită întâi spre tribord, direcția din care îl urma restul

flotei sale. *Amphitrite,* corabia Georginei, era singura care se afla la distanță de apel. Se asigurase că vasul se ținea în linie cu al lui. Acest lucru îi ținea pe Warren și pe Boyd la o distanță rezonabilă, care nu permitea conversațiile strigate pe deasupra apei, dar reușiseră totuși cu o zi în urmă.

I se alătură lui Conrad lângă parapetul din partea portului și zări corabia care apăruse în raza vizuală în spatele lor.

– De unde știi că ne cheamă?

– Au scăpărat oglinzile înspre noi până ne-au atras atenția.

James își ațintи ocheanul asupra corabiei, care se afla încă la o distanță considerabilă, dar văzu că nu avea nici un nume, doar un steag englezesc fluturând pe catargul principal. Nu avea tunuri, deci era probabil un vas comercial.

– Nu ai nimic amuzant de spus? întrebă Conrad de lângă el.

James coborî ocheanul spre puntea celeilalte corăbii și, după un moment, izbucni în râs.

– Putem coborî ancora pentru a-i lăsa să ne ajungă. Mi-ai fi putut spune, Connie, în loc să mă lași să cred că americanii vor iarăși să mă deranjeze.

– Aș fi putut, zise Connie și plecă agale, fluierând o melodie veselă.

James aștepta nerăbdător lângă scara care fusese coborâtă. După mai bine de douăzeci de minute, corabia cea nouă era lângă a lui, o barcă fu lăsată pe apă, și el își ajută fratele să urce la bord.

– Te-ai răzgândit până la urmă, Tony?

Zâmbea. Tony însă nu zâmbea.

– Nu. Jack a dispărut, Jeremy a dispărut, chiar și nerodul de Percy a dispărut.

O expresie întunecată înlocui zâmbetul lui James.

– Credeai că sunt cu mine? Nu sunt. Jack stătea pe chei cu Georgina când am plecat. Apoi mormăi: Hai cu mine!

Se întoarse în cabina sa și se îndreptă direct spre sticla de coniac, turnând două pahare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în timp ce-i întindea unul lui Anthony.

– Ai plecat, spuse Anthony pe un ton acuzator. Totul se duce dracului când pleci.

– Pe naiba!

– Ba da, și numai la o zi după ce ai plecat.

– Tony, dacă nu-mi spui imediat...

– Au fost duși pe mare, James, au fost răpiți toți trei. Credem că este vorba despre aceiași bărbați care au luat-o pe Jack data trecută.

– Ce spunea biletul de răscumpărare?

– Am plecat înainte să primim unul. Am simțit că prioritar era să te anunțăm de cele întâmplate.

– Căpitanul tău se întoarce la Londra?

– Da, și...

Anthony nu termină de vorbit, deoarece James ieșea deja din cabină, zbierând:

– Connie!

Secundul veni în doar câteva secunde, dându-și cu părerea:

– Vrei să-l arunc peste bord?

– De parcă ai putea. Spune-i căpitanului lui să se întoarcă imediat la Londra și să-i zică lui George că îi voi aduce pe Jack, pe Jeremy și pe Percy înapoi. Sunt pe aici, pe undeva...

– Cum naiba au ajuns...

– Îți voi explica mai târziu. Dar vreau ca toată lumea să se uite după alte corăbii și să afle dacă vreuna a trecut de noi săptămâna aceasta. S-ar putea să trebuiască să distrug una.

James trânti ușa înainte ca secundul său să fi apucat să-i pună mai multe întrebări și, țintuindu-și fratele cu o privire întunecată, spuse:

– Acum, că am auzit sfârșitul, ia-o cu începutul! Trebuie să știu cum de s-a putut întâmpla din nou așa ceva.

– Intenționam să mă întorc la Londra cu corabia mea, spuse Anthony morocănos, auzind ordinele date de către fratele său.

– Acum, nu te mai întorci, și ăsta nu este un moment bun în care să te certi cu mine, Tony. Am nevoie să omor pe careva, în caz că nu ai observat.

– Nu prea pot confunda privirea aceasta! Ei bine, era seară, a doua zi după plecarea ta. George n-a știut că Jack nu era în casă decât atunci când nu a apărut la cină. Camerista lui Jack a spus că ieșise cu Jeremy și că intenționa să se întoarcă până la cină, dar nu s-a întâmplat așa.

– Nu pare să fie vorba despre fiica mea; nu ar fi plecat fără să-i spună lui George unde și de ce, spuse James. Cel puțin ar fi lăsat un bilet pentru George, să nu se îngrijoreze.

– Chiar dacă ar fi crezut că se întoarce înainte ca George să-și dea seama de absența ei? întrebă Anthony.

– A căutat cineva vreun bilet de la Jack?

– Am căutat de la început prin toată casa. Am căutat chiar și biletele de la curtezanul ei misterios care-i trimisese câte un singur trandafir roșu în săptămâna aceea, în caz că plecase pentru a se întâlni cu el. Am găsit trandafirii în camera ei, dar nici urmă de vreo scrisoare.

– La balul la care m-au târât amândouă a fost un individ mascat care m-a enervat, deoarece a refuzat să se prezinte înainte să o ia pe Jack la dans. Dacă... O să-l omor pe nenorocit! Ai căutat biletele și în caseta ei de bijuterii?

– Bineînțeles.

– Și în sertarul secret de la baza ei?

– Ce sertar secret?

James oftă.

– Nu contează. Jack nu ar fi lăsat oricum un bilet pentru George acolo, de vreme ce George nici nu știe de existența acelui compartiment.

– Dar tu știi?

– Eu i-am dăruit cutia. Începuse să colecționeze mici pietre la vârsta de șase ani, pietre obișnuite, dar care străluceau, așa că a crezut că erau speciale și le ascundea peste tot prin casă. Servitorii începuseră să le găsească și să le arunce, ceea ce i-a provocat lui Jack niște crize de isterie – la naiba, nu contează.

Anthony își dădu ochii peste cap.

– I-ai oferit fiicei tale o ascunzătoare secretă pentru pietre?

– Era o chestiune de diplomație. Servitorilor nu le plăcea când țipa la ei. Păcat că nu am apucat să-i pomenesc despre cutie lui George; sertarul are în spate o încuietoare ascunsă. Ar putea fi ceva în sertar care să explice ce avea Jack de gând.

– Nu doar Jack, îi aminti Anthony. I-a avut complici pe Jeremy și pe Percy pentru orice...

James îi tăie vorba:

– Ce au spus Henry sau Artie? De obicei, nu o lasă să iasă pe ușă fără să afle unde merge.

– Mai puțin atunci când pleacă cu vreun membru al familiei, după cum se pare. Artie, majordomul tău fost pirat, a fost responsabil cu deschisul ușii în acea zi și a presupus că totul era în regulă de vreme ce Jack pleca cu Jeremy. Danny a venit chiar după ce am ajuns eu și ne-a spus că Jeremy plecase de acasă cu Percy, așa că am trimis pe cineva acasă la acesta. Era deja târziu, și George plânsese tot timpul, așa că Jason a plecat pentru a trage câteva sfori ca să-mi facă rost de cea mai rapidă corabie. A fost bine că era încă în Londra și a putut ajuta cu asta. Ne-am gândit că ai vrea să afli cât mai curând posibil.

– Când ai plecat, Tony?

– Jason se pricepe foarte bine la tras sforile. Aveam de gând să plec în aceeași noapte, cel puțin acesta era planul. Dar apoi a sosit Lady Alden să ne informeze că Percy îi spusese că mergea la docuri pentru nițică distracție. Lacheul pe care l-am trimis acasă la ea a îngrijorat-o când i-a spus că Jack ar putea fi cu Percy. Venise de fapt să se plângă că cei din familia Malory îi duceau din nou fiul pe căi greșite. George aproape că a vrut să renunțe la relațiile sociale cu ea.

– Deci a fost ideea lor să meargă la docuri? La naiba, căutau o corabie cu care să mă urmeze, după ce le-am spus că nu pot să o facă și le-am explicat de ce...

– Nu, îl întrerupse Anthony. Aș vrea să fi fost doar asta, dar nu este tot. Știm în mare ce s-a întâmplat, deoarece birjarul lui Percy a venit la noi puțin mai târziu, după ce a aflat că stăpâna lui era acolo. Jeremy, Percy și Jack nu s-au dus la docuri, ci doar în apropierea lor. Au mers până la Wapping Street, strada aproape pustie care se întinde de-a lungul râului. Erau acolo pentru a întinde o cursă pentru cineva, dar asta este tot ce Percy i-a spus birjarului său. Totuși, acel „cineva" le întinsese lor o cursă de fapt. Birjarul a fugit de îndată ce a început lupta, și până când a găsit un copac după care să se ascundă, aceasta era deja gata, din cauza numărului mult prea mare al celorlalți, iar Percy, Jack și Jeremy erau deja puși în două bărci pescărești care i-au dus la una dintre corăbiile ancorate pe râu. Duzini întregi din banditii care au apărut din senin pentru a închide

capcana au rămas în urmă pentru a încărca trăsurile cu oamenii lui Percy și ai lui Jeremy, plecând apoi cu ei. Iar corabia a ridicat ancora și a plecat. Birjarul a rămas acolo suficient de mult pentru a vedea acest lucru, înainte de a se întoarce acasă pentru a-i povesti stăpânei lui cele întâmplate.

– Așadar, nu ai biletul de răscumpărare?

– Nu, am așteptat două zile, dar nu a sosit nimic la adresa voastră. Jason a decis că trebuie să fii avertizat despre toate acestea înainte să ajungi în Caraibe, așa că am plecat după tine. A promis că va face rost de o altă corabie pe care o va trimite la St. Kitts cu scrisoarea de îndată ce o primesc. Așa că o putem aștepta acolo – sau îți putem găsi întâi copiii. Credeam că-ți voi repera flota mult mai devreme, dar a trebuit să navigăm în zigzag, pentru a ne asigura că nu am trecut de voi fără să vă vedem.

– Ceea ce ridică întrebarea dacă ai trecut de alte corăbii care se îndreaptă încoace.

– Nu, și crede-mă că ne-am uitat cu atenție, răspunse Anthony. Speram să dau eu de ei întâi, să fac pe eroul și să ajung acasă înainte ca măcar să afli de lipsa lui Jack, și așa mai departe, deși nu știu cum aș fi putut să-i capturez cu un vas comercial neînarmat.

– Se numește abordaj și funcționează foarte bine.

– Probabil că și căpitanul meu ar fi sugerat același lucru dacă i-am fi găsit primii. Mărturisesc că abia aștept să pun mâna pe Ticălos, dacă despre el este vorba și de această dată. Știu că așa am presupus cu toții, dar ce crezi tu?

– Așa pare, dar asta nu înseamnă că avem o certitudine. La naiba, aș vrea să fi așteptat scrisoarea, ca să nu trebuiască să fac presupuneri. James oftă. Dar Jason a avut dreptate să te trimită înainte. Este mult mai bine să știu ce s-a întâmplat, așa că nu te îndoi că sunt bucuros că ești aici.

– N-aș vrea să fiu niciunde altundeva într-un asemenea moment, frate, spuse Anthony pe un ton extrem de serios. Vreau să-i prind pe ticăloșii aceia la fel de mult ca tine. Așa vom face, nu te îndoi nici măcar o clipă.

– Știu, dar între timp voi trece prin iad.

Anthony dădu aprobator din cap.

– Atunci, voi face tot posibilul pentru a-ți distrage atenția. De fapt, credeam că voi fi aici oricum. Când m-ai îmbătat în noaptea în care ai plecat, eram convins că vrei să mă iei la bord cu forța. Și Ros a crezut la fel; avea pregătit un bagaj pentru mine.

– Mi-a sugerat asta, admise James. Era îngrijorată că te vei simți jalnic cu mine plecat și cu Judy în luna de miere.

– De ce nu ai făcut-o, atunci?

– Deoarece călătoria avea... are să dureze mai mult de două luni, în timp ce Judith se va fi întors de mult din călătoria ei. Te-ai fi urcat pe pereți dacă nu ai fi putut fi acolo să te asiguri că este încă fericită când se întoarce.

– Aha, dar acum este în regulă să mă urc pe pereți? De fapt...

Anthony se repezi afară din cabină, dar se opri brusc văzând că vasul cu care venise nu mai era ancorat lângă *Maiden George*. Virase spre est pentru a face un ocol pentru întoarcerea la Londra și era deja departe.

– Acceptă-ți soarta, băiete, spuse James de lângă el. Tocmai ai susținut că vrei să te răzbuni pe Ticălos. Nu vei putea face asta decât dacă rămâi cu mine. Iar fiica ta este îndrăgostită. Știi foarte bine că se va întoarce acasă la fel de fericită cum era când a plecat în luna de miere.

Anthony îl înghionti pe James.

– Glumeam, bătrâne. Ți-am spus că-ți voi oferi distracție. A funcționat?

James pufni.

– Da.

– Dar, odată ce-i recuperăm pe tineri, poți să-mi reamintești că fiica mea s-a întors acasă la fel de fericită ca în ziua nunții.

James nu consimți la acest lucru, ci menționă:

– Încă am în cală ringul acela de box pe care mi l-a construit Nathan.

– Ce idee minunată..., începu Anthony, dar, după ce-i aruncă o privire lui James, adăugă: De fapt, dacă nu te superi, voi aștepta până când nu mai arăți ca și cum ai vrea să omori pe cineva.

James oftă.

– În regulă, dar numai pentru că Ros se așteaptă să te aduc acasă.

Capitolul 31

– Nu trebuie să mă manevrezi în halul ăsta, mârâi Jacqueline de îndată ce Mortimer îi dădu drumul. Ar fi fost de-ajuns o simplă explicație.

– A fost destul de riscant pentru el să facă asta, să te aducă aici jos, cu piratii pe puntea inferioară. Și uite unde ne-a dus asta, eu pedepsit și tu... cum oi fi.

– Cum ești pedepsit?

– Cu tine pe cap pentru restul zilei, uite așa!

Ea pufni. Mortimer n-o plăcea deloc, într-adevăr. De parcă ei îi păsa. Dar era acum înapoi în cabina lui Damon, din nou în spatele unei uși încuiate, iar acest lucru era intolerabil, având în vedere că pericolul trecuse deja. Sau nu?

– Care naiba este planul despre care ați vorbit?

El nu-i răspunse. Se duse la biroul lui Damon și descuie sertarul, scoțând patru pistoale. Se așeză la birou și verifică dacă erau încărcate.

Jack așteptă până când el termină, dar, cum Mortimer tot nu-i răspunse, ceru:

– Du-mă la Damon, să-l întreb pe el.

– Îl scoți destul din minți.

– Vreau să știu!

– Dumnezeule, femeie, taci din gură! Ești cea mai încăpățânată, cea mai plină de toane scorpie pe care am...

– Ești prea drăguț, interveni ea pe un ton dulce, îndreptându-se spre un scaun de lângă masă și așezându-se cu fața la el.

El îi aruncă o privire fioroasă.

– Îți voi spune o singură dată. Poartă-te bine, fii foarte tăcută și poate că mâine vei putea ieși din nou pe punte – dacă supraviețuim zilei de azi.

– Ce vrei să spui cu asta?

El o ignoră din nou, ceea ce o făcu să strige:

– Vreau să știu de ce suntem pedepsiți!

– Coboară-ți vocea, la naiba! Și nu mai pune întrebări. Nici măcar nu ești pedepsită. Ai de lucru aici înăuntru deocamdată. Știu, pentru

că am ajutat la căutarea unora dintre cărțile alea afurisite pe care a vrut să ți le dea.

– Cum ți s-ar părea să fii închis într-o gaură neagră?

– Poftim? Cabina asta nu-i deloc întunecată.

– Mă referem la groapa în care o să zaci tu după ce te omor, spuse ea pe un ton răutăcios.

– Păstrează-ți amenințările pentru cineva căruia îi pasă. Dacă mă provoci să te reduc la tăcere, nimănui nu o să-i placă – mie cel mai puțin –, așa că, pentru ultima dată, taci din gură.

– Pentru ultima dată, spune-mi de ce trebuie să fac asta sau adu-l pe Damon aici, să îmi spună el!

Mortimer se ridică pentru a face ce-i ceruse Jack. În sfârșit! Dar nu traversă încăperea pentru a-l aduce pe Damon. O luă în schimb prin surprindere și o smulse de pe scaun, ceea ce declanșă semnalele de alarmă în mintea ei, așa că reacția ei fu una normală – pentru ea. Pumnul ei îl lovi lângă ochi, și Jack se eschivă din calea eventualelor represalii. Dar brațele lui erau la fel de lungi ca ale lui Damon. O prinse de păr și o trase lângă patul ei de campanie, trântind-o pe acesta cu fața în jos.

– Nu puteai să faci lucrurile să meargă ușor, nu? mormăi Mortimer în timp ce-i înfipse un genunchi în mijlocul spatelui. Cum naiba te suportă? Pentru mine e un mister. Eu n-aș face-o. Te-aș lega de afurisitul ăsta de perete.

– Crezi că asta mă surprinde? scuipă ea printre dinți, apoi întrebă mai tare, când el îi aduse mâinile împreună și începu să înfășoare o sfoară în jurul lor: Ce faci??

– Urmez ordinele, replică el rânjind.

– Mincinosule! Damon nu ți-ar spune să îmi faci așa ceva!

L-ar fi insultat în continuare, dar el îi îndesă o cârpă făcută ghemotoc în gură. Ea începu să o împingă cu limba, dar el îi legă o altă bucată de material peste gură, înnodând-o la spate și trăgând-o suficient de tare de păr în timpul acestui proces cât să-i aducă lacrimi în ochi.

Când termină, se aplecă lângă ea și-i spuse furios:

– Nu, nu ar face-o, dar mi-a ordonat să te țin liniștită. Te-am avertizat să taci, de două ori chiar, dar nu ai vrut să asculți, nu? Consideră-te norocoasă că nu ți-am învinețit și eu ochiul.

Își îndesă cele patru pistoale la brâu și plecă, încuind ușa în urma sa. Ea aștepta până auzi ușa închizându-se înainte de a se întoarce. Se ajută de picioare pentru a se putea ridica de pe pat. Cel puțin Mortimer nu-i legase și gleznele. Afurisitul ar fi putut să-i răspundă la întrebări în loc să facă așa ceva!

Se uită apoi lung spre ușă, dorindu-și să poată pune zăvorul și să-i încuie pe toți afară, dar zăvorul era prea sus pentru a-l putea ajunge cu mâinile legate. Sfârși așezată inconfortabil pe scaunul lui Damon, pentru ca acesta să fie întâmpinat de privirea ei furibundă atunci când avea să deschidă ușa.

Dar trecu mult timp până să se întâmple asta. Când Damon deschise în sfârșit ușa, nu făcu decât să scoată un sunet dezaprobator la vederea privirii pe care i-o arunca ea. Jackie îl urmă înăuntru cu tava cu cina, dar plecă grăbit.

Damon încuie din nou ușa înainte de a spune:

– Mortimer poate fi idiot uneori, dar am auzit destul despre răzbunarea ta, așa că presupun că un ochi învinețit este suficient pentru astăzi, nu?

Înaintă înspre ea în timp ce vorbea. Având în vedere faptul că scalpul o ustura încă, ea nu era de acord, dar încă nu se putea exprima din cauza călușului și nici nu putea clătina din cap fără să o doară și mai tare. Ajungând în spatele ei și văzând cât de încurcat îi era părul, Damon lăsă să-i scape o înjurătură.

– Îmi cer scuze pentru prietenul meu. A avut opțiuni limitate pentru a te ține tăcută. Aceasta a fost varianta inofensivă – sau cel puțin așa se presupunea. Sincer să fiu, nu cred că Mortimer și-a dat seama că ți-a prins părul în nod. Voi avea nevoie de câteva minute pentru a-l desface.

Dură mai mult de atât, deoarece era atent să nu o tragă și mai mult de păr în vreme ce desfăcea nodul. În secunda în care fâșia înnodată slăbi, degetele lui începură să-i maseze scalpul. Era divin, atât de bine, încât Jack întârzie destul de mult să scuipe restul ghemotocului de cârpă din gură sau să-și dea seama că încă avea mâinile legate. Însă el o dezlegă după câteva momente.

– Așadar, l-ai adăugat pe Mortimer pe lista cu cei de „ucis fără somație"? o întrebă el.

Ea se putu lăsa pe spate în scaunul lui acum și făcu asta în timp ce-și freca încheieturile amorțite.

– O răzbunare de genul „ochi pentru ochi" ar însemna să-i smulg tot părul din cap, fir cu fir.

El chicoti.

– Nu este chiar echitabil, dar este deci suficient ochiul vânăt?

– Presupun că da.

El se așeză parțial sprijinit de birou, cu fața la ea, înainte de a o întreba:

– Ar fi o pedeapsă suficientă și pentru mine?

– Cu siguranță nu, pufni ea. Lista ta de păcate este mult prea lungă. Și te va duce la spânzurătoare – sau mai rău.

– Există ceva mai rău? Damon ridică dintr-o sprânceană neagră. Și eu care credeam că am trecut de asta.

– Ce te-a făcut să crezi așa ceva? întrebă ea cu o drăgălășenie prefăcută.

– Nu mă poți săruta așa și să mă vrei mort, Jack.

Nu avea nici o scuză pentru asta. Simți cum roșește, dar spuse pe un ton tăios:

– Nimic din toate astea nu a fost inofensiv. Abordarea inofensivă ar fi fost să-mi explice nevoia de a rămâne tăcută. Care naiba a fost planul B?

– O precauție. Astăzi am făcut o mișcare pe care nu sunt încă pregătit să o susțin. A existat posibilitatea ca asta să-i provoace pe pirați să atace acum, înainte ca eu să fi fost pregătit. Am vrut să fii în siguranță în caz că ar fi dat năvală pentru luptă. Gălăgia făcută de tine i-ar fi putut incita și mai tare, pentru că pe tine te vor. Țipetele tale le-ar fi oferit scuza necesară pentru a da buzna înăuntru pentru a te „salva". Știi, ai fi putut sta liniștită.

– De ce nu mi-a putut spune Mortimer toate astea?

– Nu știe cât de departe am ajuns. Probabil s-a gândit că nu vreau să știi.

Ea rămase fără cuvinte, însă doar pentru un moment.

– Orice progres ai crede că am făcut, astăzi s-a dat înapoi mult. Ai fi putut să-mi spui ce se întâmplă. I-ai fi putut zice lui și mi-ar fi putut spune! În schimb, am petrecut ziua cu călușul pus și cu mâinile legate!

– Îmi pare rău..., începu el.

– Nu mă ajută!

– Este o mulțumire ciudată pentru faptul că ți-am dat voie să-ți vizitezi prietenii, ceea ce a provocat în mod direct criza ta de furie de acum. Cel puțin te-ai convins că nu e nici unul pe moarte?

– Ar spune că sunt bine chiar dacă ar sângera de moarte, răspunse ea.

– Îl cunoști atât de bine?

Ea se încruntă, agasată de faptul că el vorbea despre unul singur, deși ea-i menționase pe amândoi.

– Nu, dar știu că sunt galanți, și astfel de bărbați pot minți pentru a nu face o femeie să se îngrijoreze. Așa că nu sunt decât parțial liniștită. Tot aș vrea să îi văd pe amândoi.

– Nu vreau să te văd plângând din cauza unui... peștitor.

Era evident că în acel moment știa deja că-l avea pe fratele ei Jeremy. Pauza fusese prea semnificativă. La naiba! Dar ea refuză să confirme. Nu avea să-i permită să se bucure. Se ridică de pe scaunul lui, dacă asta aștepta, și se duse spre masă, ignorându-l.

Dar nu putea face asta cât timp era încă supărată pentru ceea ce se întâmplase cu piratii după ce vorbise cu Jeremy și cu Percy.

– Nu pot crede că sunt cu toții împotriva ta, când lucrați pentru același om și împărtășiți același scop. Bart Satin pare să fie singurul care îți face probleme.

– Părerea ta cum că aș fi loial piraților este una greșită.

– Atunci, du-mă înapoi la Londra, înainte să mori din cauza asta!

– Ți-ar păsa?

Urmă o pauză lungă – trebuia să se gândească bine! – înainte ca ea să spună:

– Sigur că nu. Dar, dacă nu ești de partea lui Lacross, de ce suntem aici?

– Dintr-un motiv diferit de data aceasta, așa că las-o baltă! Îți vei primi răspunsurile curând.

Plecă din cabină, transmițându-i foarte clar că nu avea să poată smulge informațiile de la el înainte să fie pregătit. Dar ce aștepta?

Capitolul 32

Așezată din nou confortabil între cârmă și pieptul larg al lui Damon, Jacqueline era mai calmă în privința lucrurilor petrecute cu o zi în urmă. Dimineață făcuse o baie cu apă proaspătă, în loc de obișnuita apă din mare – probabil ăsta era felul lui de a-i cere scuze. Pentru a-i arăta totuși că era supărată, își lăsase părul neprins, ca vântul să i-l fluture lui în față. Nu se alesese însă decât cu faptul că trupul lui era presat și mai tare de spatele și de fesele ei, cu bărbia odihnindu-i-se în creștetul capului ei.

Jack râse.

– Bine, am înțeles aluzia.

Își adună părul peste un umăr și încercă să-l împletească, lucru dificil de făcut în bătaia vântului.

– Un gentleman englez mi-ar fi cerut pur și simplu să nu mă mai comport ca o fată prost-crescută.

– Nu cred că un gentleman ar fi atât de direct cu tine.

Jack zâmbi larg.

– Probabil că nu. Cu siguranță nu dacă m-ar curta.

– Crezi că sunt englez?

Ea clipi și se întoarse cu fața la el, acum că revenise în vechea lui poziție. Presupusese că era englez, dar nu-și amintea să-l fi întrebat în mod direct. Făcu acest lucru acum:

– Nu ești?

– Sunt născut din părinți englezi, crescut în insule, dar trimis în Anglia pentru a-mi finaliza studiile. Presupun că sunt.

Ea chicoti.

– Începea să sune ca și cum nu ai fi sigur. Ți-a plăcut să trăiești în insule? Apropo, pe care insulă ai crescut? Înotai în apele calde în zilele călduroase? Călăreai pe plajă? Te prefăceai că-ți omori... semenii?

El râse la ultima ei întrebare, o referire la confesiunea lui cum că, în copilărie, el și Mortimer se prefăceau că ucideau pirați în loc de dragoni. Dar răspunse doar la una dintre întrebări:

– Nu mi-a plăcut foarte mult să călăresc. Mama mi-a cumpărat un ponei când eram mic, dar apoi ea a plecat, și eu am crescut prea mare.

– Este un mod ciudat de a spune că a murit. Câți ani aveai?

– Șapte. Dar nu știu dacă trăiește sau este moartă. A fugit cu vecinul nostru, și nu am mai văzut-o niciodată.

Întorcându-se spre el, Jack văzu furia de pe fața lui. Îl văzuse atât de rar furios. Frustrat, da, chiar extrem de frustrat, dar niciodată cuprins de o furie tăcută ca acum.

– N-am mai urât pe nimeni atât de mult, niciodată.

Ea își dori ca el să nu fi adăugat ultima parte. Nu cunoscuse pe nimeni care să-și urască propria mamă. Trebuia să fie o emoție îngrozitor de greu de îndurat, o contradicție prin însăși natura sa, și ea își dădu seama că-i părea rău pentru el! Aproape că-i atinse obrazul pentru a-l alina înainte să devină conștientă de acea pornire și să se stăpânească.

Întrerupse imediat ridicolul moment de compasiune și schimbă subiectul:

– Iar tatăl tău? Este încă în insule?

– Da.

Răspunsese pe un ton trist, ceea ce era mai bine decât furia de mai înainte, dar totuși ciudat. În afară de buna lui dispoziție enervantă și de acel scurt moment de furie față de mama sa care îl părăsise, de obicei nu-și exprima vreo emoție în fața ei.

– Îmi povestești despre el?

– Am fost apropiați, și m-a susținut foarte mult după ce mama ne-a părăsit. Obișnuia să bea, poate puțin cam mult, dar s-a lăsat complet de băutură după plecarea ei. Inventa tot felul de distracții pentru a mă împiedica să mă gândesc la asta, dar cred că aveau și rolul de a-l distrage pe el. Am iubit-o amândoi. Mă întreb uneori dacă fără el nu aș fi crescut plin de amărăciune și furie.

– Pare un om minunat.

– Așa este.

Asta nu explica însă tristețea pe care o arătase atunci când își menționase prima dată tatăl. Poate că-i era dor de el, se gândi ea, dar atunci de ce nu spusese asta?

– Mai ai familie și în Anglia?

– Da.

Această replică îi provocă un oftat! Ce naiba?

– Te-au dezmoștenit, pe ambele maluri ale oceanului, nu-i așa? ghici ea. Nu este de mirare, având în vedere ocupația pe care ai ales-o.

El își dădu ochii peste cap.

– Greșești în ambele privințe. Iar răpirea femeilor frumoase nu este o ocupație, Jack.

Ea pufni.

– Ah, da, asta trebuie să fie ceea ce numești tu un delict neînsemnat. Asta mi-ai spus la bal, nu-i așa? Că ai încălcat legea o singură dată și că a fost vorba despre un delict lipsit de importanță, deoarece nimeni nu a fost rănit.

– Ești aici doar ca mijloc pentru atingerea unui scop, unul important.

Cum nu mai avea pic de simț al umorului, ea ripostă furioasă:

– Așa numești tu uciderea tatălui meu?

– Nu eu sunt cel care îl vrea mort, replică el, cu vocea din ce în ce mai rece. Cât de multe știi, de fapt, despre trecutul tatălui tău?

Ea înțepeni, întrebându-se la ce anume se referea el. Nu ar fi avut cum să știe despre trecutul lui pe mare, pe când fusese un pirat gentleman. Nimeni din afara familiei nu știa despre asta. Vrând să-i deturneze atenția, îi aminti:

– Ți-am spus deja că a fost unul dintre cei mai cunoscuți libertini ai Londrei, ceea ce a dus la nenumărate dueluri.

– Dar ce este cu absența lui timp de zece ani? A fost din cauză că familia l-a dezmoștenit?

– Ai ascultat bârfele care circulă prin Londra, nu?

– Au fost destul de multe în noaptea aceea la bal, toate despre el.

– Nu poți crede tot ce-ți trece pe la urechi.

– Dar tocmai ai confirmat că o parte dintre cele auzite sunt adevărate. Și răspunde-mi ceva: crezi că i-aș face rău tatălui tău când te doresc atât de mult?

Obrajii ei se colorară și respirația i se opri.

Privirea din frumoșii lui ochi, dintr-odată incredibil de senzuală, îi confirmă cele spuse. Nu-i putea face din nou asta! Nu putea să o facă să-și dorească să nu fi fost dușmani! Cum îndrăznea să-i stârnească pasiunea în asemenea hal, spunând ceva atât de... de provocator?

Capitolul 33

Damon privi cu atenție reacțiile ei. Nu ar fi trebuit să fie atât de explicit, și totuși o prinsese cu garda jos. Jack era ca o carte deschisă când venea vorba despre emoțiile pe care le simțea. Își putea schimba tonul, putea să se prefacă a simți ceva neadevărat, dar, când venea vorba despre furia pe care o simțea pentru el, n-o ascundea niciodată. Dar împărtășiseră acel moment de pasiune înainte ca ea să-și fi ascuns sentimentele în spatele furiei. Însă era prea devreme. Dacă i-ar fi cedat acum, înainte ca lucrurile să ajungă la final, ar fi avut și mai multe motive să-l urască. Însă nu găsise încă metoda prin care să treacă peste faptul că intenționa să-i vâre tatăl într-o celulă de închisoare.

Nu avea să-l ierte pentru acest lucru, nu mai mult decât dacă el ar fi făcut ceea ce credea ea că dorea să facă. Nu conta că tatăl ei era vinovat de piraterie și că scăpase de justiție până acum. Urma să vadă asta ca pe un act de trădare, ceea ce avea, de fapt, să fie. Dar nu anticipase că avea să o dorească atât de mult sau să-și dorească să se fi întâlnit în alte circumstanțe. Și, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât conflictul său interior creștea. Dar nu voia să profite de sentimentele ei pasionale față de el înainte ca ea să știe întregul adevăr. Asta l-ar fi făcut la fel de rău pe cât credea ea că era.

Fu ușurat când ea se îndepărtă de el și se sprijini de parapetul din spatele lui. Era suficient de departe pentru a face orice conversație dificilă, și totuși nu putea coborî de pe dunetă fără a trece pe lângă el. Cel puțin nu încercase să folosească împotriva lui faptul că el o dorea. O Jack Malory seducătoare ar fi însemnat sfârșitul lui.

Nu mai putea aștepta să-i convingă pe Jack și pe fratele ei să treacă de partea lui. Se apropiau prea mult de Caraibe, unde avea să ducă tratativele cu tatăl ei. Trebuia să aibă grijă de oamenii lui Lacross înainte de asta, înainte ca vreunul dintre ei să ajungă în apropierea lui James Malory. Fratele lui Jack putea fi de ajutor, dar nu avea să treacă de partea lui dacă Damon nu le destăinuia câteva

elemente-cheie ale adevăratei sale misiuni. Dar nu totul. Se întrebă dacă cei doi fraţi ştiau că tatăl lor fusese un pirat notoriu.

Fusese un şoc pentru el să-l vadă pe căpitanul Hawke în Londra cu patru ani în urmă, când el şi Mortimer sărbătoreau sfârşitul anului universitar. Abia schimbat, era încă la fel de mare şi de ameninţător, dar de această dată era îmbrăcat ca un gentleman. Bărbatul care îi luase mama de lângă el şi de lângă tatăl lui. Şi el văzuse acest lucru întâmplându-se.

Avea şapte ani atunci. Ziua fusese una toridă şi sufocantă, în ciuda alizeului, iar mama lui se comporta extrem de ciudat. Se îmbrăcase pentru a merge în oraş, avea chiar şi o geantă mare cu ea, dar tot ceea ce-i spusese fusese: „Mergem la o plimbare".

Îi plăcea nespus să se plimbe cu ea şi să petreacă timp împreună. Mirosea întotdeauna minunat şi arăta atât de drăguţă în rochiile acelea sofisticate. Îl învăţase să citească, să călărească, să înoate. Tatăl său intenţionase să facă din el un colonist, dar ea nu-l lăsase niciodată pe Damon să uite că întâi de toate era un gentleman, iar aceştia nu îngrijeau ei înşişi pământul, ci aveau muncitori pentru asta. El ştia că tatăl lui îşi petrecea aproape tot timpul pe câmp alături de lucrători, deoarece iubea să stea afară şi să facă plantele să crească. Iar mama lui nu îl certa niciodată pentru că i se alătura tatălui lui, pentru că înţelegea că plantatul era distractiv pentru un băiat de vârsta lui. Dar cel mai mult îi plăcea să se plimbe cu ea pe aleea lor lungă, uneori prin oraş sau de-a lungul plajei, dar până atunci nu se mai plimbaseră pe câmpurile de trestie-de-zahăr dintre plantaţia lor şi cea a vecinului, cel puţin nu când trestia era atât de înaltă – sau când vecinul era acasă.

Părinţii lui Damon îi spuseseră că vecinul, căpitanul Hawke, era un colonist, dar Damon credea că acesta arăta ca un adevărat pirat.

La fel credea şi Mortimer. Bărbatul era mare şi plin de muşchi şi niciodată nu avea o căutătură prietenoasă. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să arate la fel de ameninţător ca vecinul lor. Dar Mortimer nu voia să meargă cu el să arunce cu pietre în casa vecinului pentru a demonstra că nu le era frică. Damon făcea asta singur. Îşi dorea doar ca bărbatul să plece înapoi pe mare, să facă altundeva pe piratul şi să nu se mai întoarcă. Dorinţa aceasta i se îndeplinise, dar consecinţele fuseseră dezastruoase.

Dar în acea zi nu știuse unde se grăbea mama lui până nu îl văzuse pe vecinul cel uriaș așteptându-i în pridvor. Crezuse că mama lui îl ducea acolo ca piratul să-l poată pedepsi pentru pietrele care îi spărseseră ferestrele. Imaginația lui de șapte ani o luase razna, vizualizând teribilele torturi la care avea să-l supună căpitanul Hawke. Se împotrivise.

– Nu!

– Damon, te rog, trebuie să ne grăbim.

– Nu mă poți da pe mâna lui!

– Poftim? Nu, ai înțeles....

El însă se desprinsese deja din mâna ei și fugea înapoi spre casă. Ea strigase după el, dar copilul nu se oprise, deși auzise lacrimile din vocea ei atunci când îi strigase numele, ceea ce adusese lacrimi și în ochii lui, dar nu se putuse întoarce pentru a se confrunta cu bărbatul acela.

Plângând, ea urlase promisiunea de a se întoarce după el. Cel puțin așa crezuse el, așa sperase, însă nu se putuse întoarce pentru a afla cu siguranță. Din cauza lui.

Mama lui plecase cu bărbatul acela. Și nu se mai întorsese niciodată. Tatăl lui fusese la fel de devastat de plecarea ei ca Damon, dar fusese și furios, și jurase să-l ucidă pe căpitanul Hawke la întoarcerea acestuia. An după an, Damon așteptase ca ea să vină după el, dar nu o făcuse niciodată. Nu se întorseseră nici Hawke sau fiul lui, pe care Damon îl văzuse doar o dată pe proprietatea învecinată. Nici nu aveau să se întoarcă, deoarece anul următor plantația căpitanului fusese vândută de către un agent. Abia după câțiva ani, începuse să suspecteze că Hawke îi sedusese mama, convingând-o să-și părăsească familia. Din ce alt motiv i-ar fi abandonat? Și atunci, începuse să-l urască pe căpitanul Hawke.

Dar nu ar fi trebuit niciodată să-l abordeze pe bărbat în noaptea în care îl văzuse la Londra, cu patru ani în urmă, deoarece nu era treaz și capabil să-și controleze ura față de el. Tot ce făcuse fusese să strige: „Unde este mama?"

De fapt, făcuse mai mult: îl apucase pe Hawke de reverele hainei, ceea ce-i adusese un pumn care îl răsturnase în fund și-l făcuse să ajungă la spital. Când se trezise, lângă el stătea un doctor care îl dojenise și-i spusese că-și spărsese capul în urma unei căzături.

Îl căutase pe Hawke din nou cu fiecare ocazie în care putuse pleca de la Oxford, dar nimeni nu cunoștea acest nume, așa că nu-l mai văzuse niciodată. Până în ziua în care el și Mortimer navigau înapoi spre insule. El aștepta o birjă în fața hotelului, când îl văzuse pe Hawke într-o trăsură, împreună cu un alt bărbat. Trebuise să alerge pe străzi pentru a se putea ține după ei. Se opriseră la o sală de sport și intraseră. El îi urmase. Discuțiile și pariurile aprinse care însoțiseră apariția lor îi arătaseră că erau frați, lorzi, iar bărbatul pe care îl cunoscuse doar drept căpitanul Hawke era, de fapt, James Malory, viconte de Ryding.

Privise lupta timp de câteva minute. Fusese brutală. Îi chestionase pe tinerii gentlemeni din jurul său și aflase că Malory locuia cu soția și cu copiii în Berkeley Square. Se căsătorise cu mama lui? Damon plecase imediat să caute casa și ceruse să o vadă pe soția lui James, dar un majordom foarte nepoliticos îi trântise ușa în față după ce-i spusese: „Lady Georgina nu primește pe nimeni".

Dar pe mama lui nu o chema Georgina. Devastat încă o dată de faptul că nu putuse afla ce se întâmplase cu mama lui și rămas fără timp, cu corabia pregătită deja de întoarcere, înțelesese că întrebările lui trebuiau să aștepte până când avea să se întoarcă la Londra. Dar ceea ce găsise la întoarcerea acasă, în Jamaica, schimbase totul.

– Credeam că vă înțelegeți bine, dar se pare că te tratează din nou cu răceală.

Mortimer i se alătură la cârmă, dar arătă din cap spre spatele lui Jacqueline.

– Eu am un ochi vânăt, ea, nu, așa că nu-mi cer scuze de la ea.

– Nu, a depășit deja momentul acesta. De fapt, s-ar putea să nu-l fi depășit dacă te vede, spuse încet Damon. Dar trebuie să grăbim lucrurile înainte ca vântul să se încălzească.

– Și înainte ca tatăl ei să ne ajungă din urmă.

– Va fi cu o săptămână sau două în spatele nostru, nu ne va ajunge. Va trebui să-l așteptăm în St. Kitts.

– Voi sări peste prima întâlnire, dacă nu te superi, acum că știm cu adevărat că a fost pirat pe vremea aceea și nu era doar o presupunere din partea noastră.

Damon rânji.

– Lacross ne-a spus că Hawke a fost mai rău decât el, ceea ce este greu de imaginat, având în vedere ce i-a făcut acesta lui Andrew.

Mortimer spuse disprețuitor:

– Nu aș crede nici un cuvânt ieșit din gura acelui pirat bătrân. Vrea doar să-l ucidă pe cel responsabil de înfrângerea și aruncarea lui în închisoare. Iar tu, urându-l pe Hawke așa cum o faci, ești mai mult decât dispus să-l ajuți pe Lacross să-și vadă dorința îndeplinită.

– Asta era atunci...

Mortimer îl întrerupse:

– Vrei să spui că asta era înainte să o cunoști pe drăguța lui fiică.

Damon îi aruncă prietenului său o privire nimicitoare.

– Nu amesteca lucrurile.

– Sunt deja amestecate.

– Nu, nu sunt. Fac asta doar dintr-un singur motiv. Tatăl meu. Dar nu mă aștept să trebuiască să mă lupt cu Malory pentru a-l duce în biroul directorului Bennett. Știu alte metode prin care să fac asta. Ai aflat pe câți dintre oamenii noi putem conta?

– Doar pe trei. Cred că ceilalți se tem de pirați și nu vor face decât să se ascundă atunci când va începe lupta. Nu cred însă că se vor alătura nici unei părți.

– Asta înseamnă că suntem cinci, plus fratele lui Jack și prietenul lui, să sperăm. Tot nu avem șanse prea mari fără un plan bine pus la punct.

– Așadar, îl avem pe fratele ei? Sunt surprins că a recunoscut acest lucru.

– Nu a făcut-o. A devenit însă evident pe măsură ce mințea în această privință.

– Mințea în ce privință? întrebă Jacqueline apropiindu-se.

Se uita țintă la Mortimer, care pufni în direcția ei și plecă. Damon decise să-i atragă atenția asupra altui subiect și spuse:

– Poate îmbraci o rochie diseară pentru cină? Asta dacă ai vreuna pe care nu ai sfâșiat-o pentru a face pantaloni din ea.

– Cred că am avut deja discuția despre preferințele mele. Și am rupt doar una. Jackie a luat cu el ață pentru a-și ajusta pantalonii în caz că îi rămân mici înainte de a ajunge din nou pe uscat, dar am folosit deja cea mai mare parte din ea.

El ridică din umeri înainte de a explica:

– Am crezut doar că vei vrea să arăți mai mult ca o lady pentru oaspeții din seara aceasta.

Capitolul 34

Jacqueline nu întrebă nimic și nici nu era nevoie. Nu mai era nimeni la bord în afară de Jeremy și Percy pe care Damon să îi numească „oaspeții noștri". El legă cârma și o conduse în cabină pentru ca ea să facă baie și să se pregătească – cu câteva ore înainte de cină. Credea oare că era ca alte debutante care își petreceau întreaga zi dichisindu-se pentru un eveniment? Cunoștea măcar alte debutante? Izbucni totuși în râs, incapabilă să se abțină, căci era prea nerăbdătoare.

Damon sosi primul la ora cinei, cu o sticlă plină de coniac în mână, dar se opri pentru a măsura din priviri rochia roz-închis pe care o alesese ea pentru acea ocazie. Poate că îi comandase rochiile în mărimea potrivită, dar nu-i specificase croitorului culorile rochiilor unei debutante.

– Desăvârșit de feminină, din nou, remarcă el înainte de a rânji. Dar mărturisesc că începeam să mă obișnuiesc cu pantalonii tăi frumos mulați.

– Rochia a fost ideea ta, îi aminti ea.

– Nu pentru mine, ci pentru prietenii tăi. Puse sticla pe birou, apoi se îndreptă spre cufărul său și scoase o haină neagră. Cu cămașa albă și pantalonii negri, și părul ca tăciunele fluturându-i la nivelul umerilor, arăta de-a dreptul elegant. Se întoarse la birou și se sprijini ușor de acesta, în timp ce o cerceta cu privirea, apoi spuse: Mulțumesc că nu ai ales rochia de seară. Nu cred că aș fi supraviețuit dacă o îmbrăcai.

Ea roși ușor, știind la ce se referea. Singura rochie de seară din cufăr ar fi dezvăluit prea mult din pieptul ei, și nu era încă pregătită să facă asta pentru el. Percy fu următorul care intră prin ușa deschisă. Ea se bucură să vadă că arăta splendid, deși evident șifonat, în absența unui valet care să aibă grijă de hainele sale, aceleași haine

pe care le purtase și în Londra. Cel puțin cutele hainelor arătau că li se permisese să și le spele din când în când.

Cu o ușoară plecăciune înspre Damon, Percy glumi:

– Condoleanțe, căpitane Reeves.

– Pentru? întrebă Damon.

Percy o îmbrățișă repede pe Jack înainte de a afirma:

– Pentru ziua în care tatăl ei va pune mâna pe tine. Brutal în lupta cu pumnii, de neegalat cu pistolul. Îndrăznesc să spun că...

– Am înțeles ideea, îl întrerupse Damon rece.

Jacqueline se încruntă auzind numele pe care îl folosise Percy și spuse:

– I-ai spus lui numele tău, dar nu și mie? Sau nu este numele tău adevărat?

– Este acum, replică el.

Ea își dădu ochii peste cap la auzul acestei replici criptice. „Un pirat tipic, care-și schimbă numele", se gândi ea. Dar apoi sosi Jeremy și, deși părea să fie într-o formă bună, ea tot începu să plângă în timp ce fugi spre el și-l îmbrățișă cu grijă, în caz că încă îl dureau coastele. Jeremy își lăsase jacheta șifonată în cabină. Părul îi era lăsat liber și era atât de lung acum, încât arăta el însuși mai degrabă ca un pirat decât ca un gentleman londonez.

Jeremy îi șopti:

– Prezența noastră aici este rezultatul unei abordări în stilul lui Reggie? Sau din cauză că a trecut pe la noi noaptea trecută și a văzut că vânătăile mi s-au estompat?

– S-a folosit de rănile tale ca scuză pentru a mă împiedica să te văd.

– Ah, de aceea mi-a spus că acum nu vei plânge văzându-mă. Ei bine, *se presupunea* că nu vei plânge, chicoti el, ștergându-i o lacrimă de pe obraz.

– Sunt atât de ușurată să văd că te-ai refăcut, Jer.

Dar îl auzi pe Damon spunând în spatele lor:

– Așadar, este clar, chiar ești fratele ei. Mă bucur că putem lăsa la o parte minciunile.

Ea se întoarse brusc spre el.

– Îmi făceai doar pe plac nespunându-mi în față că sunt o mincinoasă?

– De câteva ori, am vrut să îți aplaud invențiile. Dar fii liniștită! Nu s-a schimbat nimic în afara faptului că această seară este seara adevărurilor. Ne așezăm? întrebă el, fluturând o mână înspre masă și îndreptându-se către aceasta.

Jack se întoarse înapoi spre Jeremy și-i aruncă o privire sugestivă, spunându-i încet:

– Speram că puteam prelua conducerea corabiei și să ne întoarcem acasă, dar asta înainte să conștientizez câți oameni sunt la bord.

– Aș prefera să ne continuăm drumul și să-l salvăm pe tata, dar despre ce adevăruri vorbește?

– Nu știu, însă a sugerat că nu suntem aici din motivul la care ne gândim noi.

Jeremy o mângâie zâmbind.

– Haide să-l ascultăm și să găsim o soluție din mers!

Ea dădu aprobator din cap și-și ocupă locul obișnuit la masă. Jeremy și Percy se așezară pe locurile din imediata ei apropiere, ceea ce-l lăsă pe Damon izolat în celălalt capăt. Dar el nu se așeză încă. Se duse la ușă pentru a semnala că erau pregătiți pentru cină.

Jackie era ajutat de doi marinari în această seară pentru a aduce totul înăuntru. O sticlă de vin, pahare, patru farfurii pline cu mâncare și o tavă cu deserturi. Patru? Jack își dădu seama că Mortimer nu avea să vină să ajute la menținerea păcii. Fără îndoială că afară erau gărzi pregătite să facă tocmai acest lucru. Damon închise apoi ușa și luă loc la masă. Evident, era foarte încrezător că avea să le facă față dacă se ajungea la o luptă, ceea ce era posibil având în vedere cât de puternic și de rapid era. Pe de altă parte, era probabil înarmat. Un singur pistol le-ar fi oprit orice tentativă de atac.

– Ai vreo legătură cu familia Reeves din East Sussex? îl întrebă Percy pe Damon în timp ce Jackie le umplea paharele.

– Este doar un nume fals, Percy, interveni Jacqueline.

– Nu, este numele meu adevărat, spuse Damon. Stră-străbunicul meu a stipulat în testament că trebuie să iau numele familiei pentru a moșteni moșia sa. Da, Lord Percival, *acei* Reeves.

– Cunosc proprietatea, chiar așa, menționă Percy. Excelent amplasament și destul de mare, din câte îmi amintesc, deși asta a fost cu ani în urmă. Am fost acolo la vremea copilăriei, cu mama. A fost pus la bătaie și un titlu?

– Nu, el a fost cel de-al doilea fiu. Titlurile au ajuns în familia din partea bunicii mele. Este singura rudă pe care am reușit să o localizez cât timp am fost în Anglia. Din păcate, este destul de afectată de pierderea memoriei, nu-și recunoaște nici măcar propriii servitori; nu și-a amintit nici de fiica ei, mama mea. Jură că nu are nici un nepot, așa că, după prima mea vizită la ea, mi s-a refuzat de fiecare dată accesul în casa care acum este a mea. Destul de frustrant, aș spune.

Zâmbetul lui strâmb îl făcu pe Percy să spună:

– Am avut și eu așa o străbătușă. Obișnuia să-și concedieze servitorii doar pentru că nu-i recunoștea.

– Așa face și a mea.

– Atunci, cum ai aflat despre moștenire?

– Era o servitoare bătrână care lucrase acolo suficient de mult încât să o cunoască pe mama și care a refuzat să plece atunci când a tot fost concediată. Mă disprețuia fără nici un motiv și nu voia să răspundă la nici una dintre întrebările mele despre familie, dar, după câte se pare, a trimis vorbă la avocatul familiei pentru a se plânge de vizitele mele, iar acesta mi-a dat de urmă.

– Ceea ce duce la următoarea întrebare, spuse Jeremy pe un ton rece. Dacă ceea ce ne-ai povestit este adevărat, ce faci aici, pe o corabie de pirați, lucrând pentru un pirat și răpind o tânără domnișoară și doi nobili?

– Momentan, sunt dedicat unei alte direcții.

Jacqueline așteptă ca el să spună mai multe și fu uimită atunci când el nu o făcu.

– Aș fi putut jura că ai spus că aceasta este o noapte a adevărurilor.

– Este încă devreme, replică el.

Probabil că arăta la fel de nervoasă precum se simțea auzind felul în care evita el răspunsurile, deoarece Jeremy arătă cu capul înspre birou și înspre sticla de coniac de pe acesta, spunându-i lui Damon:

– Ce spui de un concurs de băut după cină, amice? Primul care leșină pierde.

– Dar nu poți fi bătut la jocul ăsta, bătrâne, îi aminti Percy lui Jeremy. Toată lumea știe.

– El nu știa, mormăi Jeremy spre prietenul său.

Percy arătă atât de rușinat, încât Jack se abținu să-l lovească cu piciorul. Percy scăpa întotdeauna informații fără să se gândească deloc la consecințe și întotdeauna făcuse acest lucru. Era o parte a farmecului său, și de obicei era amuzant – cel puțin pentru cine nu ținea secrete lucrurile pe care el le dezvăluia fără voie.

Damon râse de felul în care se desfășuraseră lucrurile.

– Sunt curios, ce premiu urmăreai, Malory?

– Libertate totală la bordul vasului tău.

– Și premiul pe care erai dispus să mi-l oferi mie?

Jeremy țâșni în picioare.

– Să nu te bat măr.

Damon nu se ridică și el, dar ridică dintr-o sprânceană și întrebă:

– Concursul este încă valabil?

– Nu, nu este, replică Jacqueline brusc și-i făcu semn lui Jeremy să se așeze din nou. Cel puțin nu în această seară. Putem afla mai întâi de ce v-a invitat Damon aici?

– Da, puteți, spuse acesta. Ne apropiem de Caraibe. Nu mai pot aștepta prea mult până să formez o alianță cu voi trei.

Capitolul 35

Jeremy izbucni în râs.

– Îmi pare rău, așteptai un alt răspuns în afară de râs?

Jacqueline era pe cale să râdă și ea, dar, în schimb, se încruntă, ghicind că Damon sugerase o alianță din cauză că era cu adevărat îngrijorat din cauza piraților din echipaj.

– Nu vreau să le fac rău lui Jack sau tatălui vostru, îl asigură Damon pe Jeremy.

– Mincinosule, vrei să-l vezi mort! ripostă Jeremy.

– N-am vrut niciodată să moară. Am alte obiective în ceea ce-l privește. Prezența lui Jack a fost și este doar un mijloc pentru atingerea unui scop, un mod de a-l face pe tatăl vostru să mă ajute să-l bag pe Lacross înapoi în închisoare.

Mânia lui Jacqueline se aprinse.

– Când m-ai luat din Bridgeport, aveai toate intențiile de a mă da pe mâna lui Pierre Lacross! Dacă încerci să negi acest lucru, am terminat de discutat.

– Nu aveam nici o intenție să i te predau. Asta făcea parte din planul lui Catherine și al tatălui ei, și eu primisem asigurări că nu avea să ți se facă rău, dar avusesem dubii încă de la început. Intenționasem doar să-l atrag pe tatăl tău la ascunzătoarea lui Lacross...

– Care este localizată unde? interveni Jeremy.

Damon îi ignoră întrebarea și continuă:

– În acel moment, nu mă interesa cine câștiga bătălia, așteptam doar să aibă loc una, nu o simplă capitulare, care ar fi dus la un măcel. Mortimer trebuia să te debarce în St. Kitts, în timp ce eu aș fi dus-o pe Catherine la mal, să nu observe. Dar ai evadat înainte să te putem ajuta noi.

– Dacă este adevărat, nu ai fi scufundat toate acele corăbii în Bridgeport! spuse Jack.

– Dacă nu aș fi făcut-o, cum crezi că s-ar fi desfășurat lucrurile? Nu intenționam să sfârșesc mort sau în închisoare după o luptă navală cu rudele tale. În plus, intenția mea era doar să atrag atenția tatălui tău.

– Acum, știu că minți, spuse Jack. Ai avut la dispoziție aproape o săptămână să-mi spui asta și nu ai făcut-o.

– Erai prea furioasă, și toată furia ta era direcționată înspre mine. Atunci, nu te cunoșteam suficient de bine încât să știu că nu ai fi strigat că sunt un trădător doar pentru a te răzbuna pe mine, indiferent de consecințe.

Jeremy o întrebă:

– Ai fi făcut așa ceva?

– Posibil, murmură ea, apoi adăugă: Nu gândeam foarte limpede în timpul acelei răpiri.

Jeremy îi sublinie lui Damon:

– De ce ar fi fost important atunci dacă Catherine ar fi știut că nu erai de partea lor – decât dacă nu erai încă?

– Deoarece, până când Lacross este fie capturat, fie ucis, am nevoie să creadă că îl ajut. Când am luat-o pe Jack din Bridgeport, mă așteptam ca familia voastră să mă urmărească până la Lacross și să-l termine. În schimb, Catherine m-a învinovățit pe mine de evadarea

lui Jack, am fost aruncat în donjonul lor, iar tatăl vostru nu a apărut, după cum sperasem.

Jacqueline oftă înainte de a spune:

– Şi totuşi, iată-ne din nou aici, ostaticii tăi, iar tu te întrebi de ce este imposibil să te credem?

– De acord, spuse Jeremy furios. Ne prezinţi o imagine nepătată a ta, amice, şi totuşi iată că din nou ne conduci tatăl spre moarte.

– Nu i-am dorit niciodată moartea, spuse Damon la fel de furios de această dată. Dar am alte obiective în ceea ce-l priveşte.

– Care sunt acestea?

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană când Damon refuză să răspundă. Pentru că acum era supărat? La ce naiba se aştepta?

– Chiar credeai că va fi o conversaţie uşoară şi că nu vom avea deloc îndoieli cu privire la ceea ce ne spui? îl întrebă ea pe Damon. Luând toate lucrurile în consideraţie, nici nu ai ajuns încă la esenţa problemei şi nu ne-ai spus nimic despre planurile tale în legătură cu tata. Este puţin fără sens să te enervezi pentru că avem încă reţineri justificate, nu crezi? De ce nu mâncăm înainte să ni se răcească mâncarea, şi-ţi poţi termina explicaţiile la desert?

Percy se uită la farfuria lui goală care tocmai începea să alunece de pe masă şi întrebă:

– Ar fi trebuit să aştept?

Vântul se înteţise, făcând corabia să intre în tangaj. Jacqueline zâmbi larg la remarca lui Percy, deşi îşi ţinu farfuria pe loc cu mâinile. Înfăţişarea lui Damon era mai puţin întunecată. Jeremy îl privi mânios şi se întinse după sticla de vin pentru a-şi umple din nou paharul, fără a renunţa la suspiciunile lui, după câte se părea. Nici Jack nu voia să cedeze, după ce fusese luată de două ori prizonieră de acest bărbat.

În timp ce mâncau, ea abordă un subiect mai puţin provocator, întrebându-l pe Damon:

– De ce nu ţi-ai invitat şi primul ofiţer să ni se alăture?

– L-am invitat, dar a refuzat. Presupun că este jenat din cauza ochiului pe care i l-ai învineţit tu.

Jeremy râse.

– Bravo, Jack!

– A meritat-o, fu singurul ei răspuns.

Desertul era ignorat. Sticla de vin de pe masă era goală. Jeremy luă coniacul de pe biroul lui Damon fără să ceară permisiunea acestuia și fără a mai oferi altcuiva. Era încărcat de emoții neplăcute și probabil furios că încă nu-l putea zdrobi pe Damon. Nici Jacqueline nu avea sentimente mai bune. Se simțea furioasă că nu-l putea crede pe Damon și frustrată din cauză că voia să o facă, ceea ce avea legătură doar cu propria ei persoană și cu sentimentele ei senzuale pentru acel bărbat, nu cu situația în sine. Dar ușa aceea avea să rămână închisă pentru ea, deoarece adevărul era că Damon era un pirat, sau cel puțin un răpitor și complicele unui pirat, și încă nici măcar nu le explicase de ce!

Dar atunci Damon întrebă:

– De ce aș minți acum?

– Când vei ajunge la poantă, vom ști, probabil, replică Jeremy.

– Presupun că poanta ar fi aceasta: nu am controlul deplin asupra corabiei. Ei bine, îl am, atât timp cât nu deviez de la planul piraților. Deocamdată, nu am făcut-o, deoarece până să părăsesc Londra avuseserăm același scop – să o aducem pe Jack la bord.

– De ce să o capturezi doar pentru a o lăsa din nou să evadeze? întrebă Jeremy în bătaie de joc. Sau de data aceasta o dai cu adevărat pe mâna lui Lacross?

– Nici una, nici alta. Am luat-o pentru că încă am nevoie de ajutorul tatălui vostru. Ea este mijlocul prin care sper să îl obțin.

Scandalizată, Jack preciză:

– Ai fi putut bate la afurisita de ușă când erai în Londra, cerându-i ajutorul!

– Nu, nu aș fi putut. Nu ar fi avut nici o motivație să traverseze oceanul din nou, pentru a ajuta un străin. Erai în siguranță, te bucurai de sezon, nu erai în primejdia de a fi rănită de Lacross. După toate aparențele, Jack, și mai ales de vreme ce trecuseră deja două luni de la răpirea ta din Bridgeport, tu și familia ta depășiserăți momentul, și iată că de aceea aveam nevoie de un stimulent pentru a-l face pe tatăl tău să se implice. Dar biletul pe care i l-am transmis la o săptămână după plecare l-a asigurat că vei fi eliberată dacă se întâlnește cu mine în St. Kitts pentru a discuta. Ar trebui să fie cam cu o săptămână în urma noastră...

Râsul lui Jeremy îi curmă spusele.

– Mai gândește-te, amice! A plecat din Londra cu două zile înaintea ta. Nu va primi nici o scrisoare, nici nu va ști că suntem în mâinile tale.

Damon păru alarmat.

– Asta este regretabil. Scrisoarea nu era amenințătoare, dar, dacă nu o primește...

Jeremy încă râdea.

– Te va ucide de îndată ce va da ochii cu tine?

Damon îi aruncă o privire întunecată.

– Asta este problema mea, dar uite una pe care o avem în comun: pirații o vor pe Jack. De îndată ce au văzut ce frumusețe este, au tot încercat să pună mâna pe ea. Știu că Lacross nu le-ar purta pică pentru că s-au distrat puțin în timpul călătoriei spre casă. Am reușit să îi țin în frâu deocamdată, dar nu va dura mult până să se decidă că nu mai au nevoie de mine pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit.

– Pot garanta pentru asta, interveni Jacqueline.

Jeremy era deja în picioare, furios din nou.

– Dacă tot ce ne-ai spus este adevărat, trebuie să scapi de ei înainte de a-l aborda pe tata pentru negocieri, așa că de ce naiba sunt încă la bord? Ai nevoie de ei pentru a naviga?

– Am avut nevoie pe drumul înspre Anglia, dar acum nu. Am angajat un echipaj nou în Londra.

– Așadar, ai oameni înarmați de partea ta?

– Doar câțiva. Pirații i-au intimidat pe cei mai mulți dintre marinarii cei noi.

– Fir-ar să fie, omule, ai fi putut scăpa de nemernicii aceștia în noaptea în care ne-ai luat pe noi. Ai avut cu tine o mică armată, care ar fi putut ajuta la prinderea lor. De ce nu ai făcut-o?

– Așa am plănuit să fac. Însă darul de rămas-bun pe care mi l-a făcut Catherine a fost să îi avertizeze pe oamenii tatălui ei să nu aibă încredere în mine. Și, cu toate că pirații nu sunt absolvenți de Oxford, nu sunt proști, mai ales când vine vorba despre propria lor supraviețuire. Cinci dintre ei au rămas pe corabie în acea noapte și au reținut destui membri ai noului echipaj alături de ei pentru a putea ridica ancora dacă ar fi văzut mica mea armată îndreptându-se spre ei.

– Despre câți pirați este vorba?

– Cincisprezece.

– Dar te așteptai să o capturezi doar pe Jack, deci ce alt plan aveai pentru a scăpa de ei?

– Vin rareori pe puntea superioară deodată, așa că, la apropierea de Caraibe, odată ce prima insulă ar fi apărut în zare, voiam să-i arunc pe rând peste bord. Nu mai pot aștepta însă. Și, fără nici o îndoială, pot scăpa de ei într-un mod brutal, dacă trebuie. Dar aș prefera să-i închid și să-i predau autorităților când ajungem în St. Kitts, în loc să-i ucid.

– Lăudabil, dar nu când viața surorii mele depinde de reușita acțiunii tale. De asta ai menționat alianța? Vrei ajutorul meu pentru a scăpa de ei?

– Dacă nu te deranjează, spuse Damon pe un ton sec.

Jeremy râse, dar Jacqueline îi spuse lui Damon:

– Mi-ai fi putut spune asta de la început, să te asiguri de cooperarea mea. De ce ai ținut totul secret?

– Speram că vei renunța să mai lupți cu mine – din alte motive, îi răspunse el.

Obrajii ei se colorară, dar Jeremy deveni foarte serios, avertizându-l pe Damon:

– Nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva. Poate că ai avut alte motive pentru a te implica în asta, dar tot ai făcut-o, iar ea a suferit. Și îți voi spune motivul pentru care nu va fi niciodată a ta. Tatăl meu. Așa că, dacă vrei cooperarea mea, Jack se mută în noaptea asta din cabina ta într-a mea.

– Nu pot, Jeremy. Cel puțin nu încă, spuse Jacqueline.

Ceilalți se uitară uimiți la ea, făcând-o să roșească și mai tare, însă ea continuă:

– Dacă piratii cred că nu mai am protecția lui, vor veni din nou după mine, și toți stau pe puntea voastră, știi bine. Damon i-a ținut la distanță săptămâna trecută luându-mă cu el pe punte și... ei bine, i-am făcut să creadă că împărțim patul. Dar nu este așa! adăugă ea repede când îl văzu pe fratele ei încruntându-se din nou. Dar a funcționat până ieri, când m-a lăsat să vorbesc cu voi și când a avut loc o altercație cu câțiva dintre ei, care sperau să ne poată prinde în capcană pe puntea inferioară. Dar, până când tu și Damon vă hotărâți asupra celei mai bune abordări pentru a scăpa de ei, nimic nu poate părea ieșit din comun, așa că voi rămâne aici. Se întoarse apoi

spre Damon, cu flacăra înțelegerii strălucindu-i în ochi. Suntem, așadar, aliați?

Capitolul 36

– Te poți opri din încruntat, Jeremy, spuse Jacqueline, scoțând totodată un sunet dezaprobator. Voi fi în siguranță aici. A fost un gentleman perfect până acum, și acum știu de ce. Așa că suntem aliații lui sau nu?

– Schimbă taberele, așa că presupun că suntem.

– Nu aș zice că schimb taberele, spuse Damon scurt. Nu am fost niciodată omul lui Lacross.

– Nu despicăm acum firul în patru, amice. Vei avea ajutorul nostru, dar, fără a ne împărtăși motivele implicării tale, nu te poți aștepta să cred tot ce mi-ai spus, când partea jucată de tine poate fi cam așa: ai colaborat cu piratul pentru motivele tale – până când frumoasa mea soră a devenit o parte a planului. Acum, ești împotriva acestuia și împotriva lui Lacross. Erai dispus să ne sacrifici tatăl, dar nu mai ești, ci vrei în schimb ajutorul lui. Dacă vrei să ridici vreo obiecție la adresa perspectivei mele, explică-mi motivele tale – sau nu. Sincer, nu-mi pasă, de vreme ce ai obținut cooperarea mea în momentul în care ai afirmat că sora mea se află într-un pericol iminent.

– Și după ce va fi în siguranță?

Jeremy se ridică și se apropie de Damon, oferindu-i mâna.

– Păstrăm alianța atât timp cât tatăl meu nu cere altceva. Dar, te avertizez, adăugă el chicotind. Dacă ajungi vreodată să vorbești cu el, îți va cere povestea detaliată, nu se va mulțumi cu explicațiile vagi pe care ni le-ai dat nouă.

Damon aprobă din cap și scutură mâna întinsă, apoi își termină vinul. Jacqueline încă se obișnuia cu ideea că deveniseră aliați și cu ceea ce însemna acest lucru pentru ea – cu siguranță nu ceea ce crezuse fratele ei! Acum, că Damon era de partea lor, nu mai era inamicul ei. Nu mai era ceva interzis. Pulsul i se înteți la acest gând. Era tot

ce putea face pentru a-și ține privirea departe de el, însă nu-și putu ascunde zâmbetul de pe buze.

– Este târziu, spuse ea și se ridică pentru a-i oferi fratelui ei încă o îmbrățișare, însă trebui să se prindă de colțul mesei pentru a se echilibra când corabia intră din nou în tangaj. În depărtare, se auzi un tunet, sugerând iminența ploii. Poate că ar fi bine să vă întoarceți în cabină înainte să înceapă să plouă. Putem discuta despre ambuscadă sau despre curățarea punții mâine-dimineață.

Jeremy îi semnală lui Percy că plecau, dar își puse brațul în jurul umerilor ei și se îndreptară împreună spre ușă, în timp ce-i șoptea:

– Ești de acord cu alianța?

Jack chicoti.

– Abia acum mă întrebi? Da, absolut, îl asigură ea.

Se sprijini cu spatele de ușă de îndată ce aceasta se închise și nu se dădu din drum atunci când Damon veni să o încuie.

– A mers bine, luând toate lucrurile în considerație, spuse el.

Îi evita privirea. Avea oare aceeași problemă ca ea? Ea se uita lung spre el, amintindu-și gustul lui, până când el adăugă:

– Mă întorc imediat. Trebuie să stau de vorbă cu domnul Thomson despre furtuna care se apropie și să mă conving că poate rămâne la cârmă în această noapte.

O dădu cu blândețe la o parte și ieși, lăsând-o plină de frustrare. Fusese pe cale să-și înfășoare brațele în jurul gâtului lui și să-l sărute în momentul în care încuiase ușa! Furtună afurisită! Și nu avea de unde să știe cât timp urma să lipsească.

Cu un mormăit, se îndreptă spre cufăr pentru a se dezbrăca pentru culcare și luă una din cămășile lui pentru a se schimba, dar se opri când o puse pe ea, apoi o dădu jos și își scoase și lenjeria. Își puse înapoi cămașa și stinse felinarele ca precauție împotriva tangajului, apoi intră în pat. Avea să aștepte întoarcerea lui. Orice s-ar întâmpla, trebuia să fie al ei în această noapte. Îl dorea de prea multă vreme. Nici măcar când fusese dușmanul ei nu reușise să se împotrivească acestor sentimente. Dar acum, că erau aliați, nici nu avea de ce.

Cu gândul acesta în minte, se întinse în pat, hotărâtă să rămână trează. Și totuși, zgomotul făcut la întoarcere o trezi. Fusese plecat suficient de mult încât ea să adoarmă? Adusese un felinar cu el. Damon nu observă că ochii ei se deschiseră, căci nici nu se uită înspre

pat. Se duse direct la lavoar, unde erau depozitate prosoapele, și începu să-și dea jos hainele ude. Se udase până la piele pe punte. Cu toate acestea, ea fu surprinsă de ceea ce făcea, pentru că nu-l mai văzuse niciodată dezbrăcându-se în cabină.

Se strecură jos din pat și se apropie încet în spatele lui. Cămașa lui era pe jos. El își freca părul cu prosopul când ea îi smulse prosopul din mână și spuse:

– Fac eu asta.

El se întoarse imediat cu fața la ea, încercând să ia prosopul înapoi. Reuși să pună mâna pe el, însă se blocă văzând-o îmbrăcată doar cu cămașa lui și cu nimic altceva, iar ochii i se îndreptară spre picioarele ei goale.

Ea trase tare de prosop.

– Insist.

Începu repede să-i șteargă pieptul cu prosopul, înainte ca el să încerce din nou să o oprească. Cum el nu o făcu, ea își încetini mișcările pentru a se bucura de ceea ce făcea, de mișcarea materialului peste brațele lui musculoase, peste gât și peste umeri. Nu se roti în jurul lui pentru a ajunge la spate, ci doar se apropie de el și trecu prosopul prin spatele lui, ținându-l de capete și mișcându-l încet pe spatele lui Damon.

– Cizmele, îi spuse apoi, cu răsuflarea tăiată.

El se sprijini cu un braț de perete și se aplecă pentru a se descălța. Ea îi puse din nou prosopul pe cap, mângâindu-l prin materialul acestuia. Faptul că avea mână liberă să-l atingă îi stârnea simțurile, făcând-o să dorească mai mult. Dacă nu avea să-l sărute curând...

El se îndreptă și spuse:

– Pot să termin eu.

– Și eu. Dă-ți jos pantalonii uzi! Cum el nu o făcu, adăugă: Credeai că ești singurul care poate da ordine? Dă-i jos!

El tot nu se conformă, dar se uita țintă la ea, cu fascinație, nu, cu ceva mai mult de atât. Era atât de multă dorință în ochii lui, încât Jack nu și-o mai putu controla pe a ei. Îi cuprinse gâtul cu brațele și-l sărută plină de pasiune. Dar îl luase prin surprindere, poate puțin prea mult. El începu să-și ridice brațele pentru a le înlătura pe ale ei, ceea ce o surprinse. Se prinse și mai strâns de el.

– Nu este nevoie să mă seduci..., încercă el să spună.

– Sunt Jack Malory, prea directă pentru subtilități, îi răspunse ea și-l sărută din nou, cu și mai multă pasiune.

Toată frustrarea stârnită de faptul că-l dorea fu transferată în sărutul acela, acum că nu mai trebuia să-și nege dorința. Rezistența lui îi crescu și mai mult frustrarea. Nu era acum momentul să facă pe piratul cavaler! Însă atunci el gemu și o ridică în brațe, lipind-o cu spatele de perete. Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, încântată că tocmai câștigase această mică bătălie.

Într-o ultimă încercare de a fi galant, el o întrebă pe un ton de avertizare:

– Ești sigură? Pentru că, peste două secunde...

– Taci, piratule! Iau ce mi se cuvine.

El izbucni în râs.

– Mă dau bătut...

În câteva secunde, se rostogoleau pe patul lui, fiecare încercând să scape de ultimele haine. Nasturii cămășii ei zburară în toate părțile atunci când el trase de ea, încercând s-o deschidă. Damon se opri, uimit, în timp ce ochii îi alunecară asupra trupului dezgolit, întorcându-se apoi asupra sânilor ei. Cuprinzându-i în palme, îi spuse:

– Fără cămășuță, fără pantalonași. Ești îndrăzneață, Jack! Și atât de frumoasă!

În timp ce mâna lui îi aluneca pe trup, ea se străduia să-i desfacă pantalonii, sfârșind prin a rupe cheotorile. Cel puțin acum putea să sărute fiecare părticică a trupului lui la care ajungea. Nu-și putea opri mâinile din a-l cerceta.

Însă el scoase un oftat adânc, uitându-se în jos spre ea.

– Am rupt suficiente haine. Vom face încet ce a mai rămas de făcut.

– Doar nu vrei să te oprești...

– Nici o șansă! Crede-mă, sunt mult mai nerăbdător decât tine, Jack, dar lasă-mă să fac lucrurile mai ușoare pentru tine.

Cu blândețe, o împinse înapoi pe spate, în pat, și începu să o mângâie, ceea ce nu ușură nimic, ci o făcu să-l dorească atunci, pe loc! Dar avea să-i acorde câteva minute în care să-i arate despre ce vorbea, pentru că se simțea jenată să întrebe, când probabil ar fi trebuit să știe.

Gura lui era atât de fierbinte pe sânii ei, încât era aproape gata să țipe. Gemu, în schimb. Gemu din plin. Și totuși, el se purta ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, ceea ce o înnebunea. Însă atunci Damon își înălță capul și-i adresă un zâmbet senzual. „În sfârșit!", se gândi ea. Începu să-și înfășoare din nou picioarele în jurul lui, însă el alunecă în jos de-a lungul trupului ei până când capul îi ajunse între coapse, și... of, Doamne!

În momentul în care gura lui o atinse acolo, simți cum își pierde controlul, pulsul îi explodă și o luă la goană înăuntrul ei, făcând-o să-și ridice coapsele și să tremure, topită și atât de uluită. Asta voise, așadar, să spună? Dumnezeule!

– Acum ești udă pentru mine.

Era? Dar acum era sătulă. Oare chiar nu terminaseră? Însă, în momentul în care el se urcă deasupra ei, sprijinindu-și brațele de o parte și de alta a capului ei, și-și împinse coapsele în ale ei, Jack îi oferi un zâmbet amețitor. Îl dorea din nou. Nu, categoric nu terminaseră încă.

Capitolul 37

– Am dormit vreun pic? se întrebă Jacqueline cu glas tare a doua zi dimineață.

Trezirea alături de Damon, cu trupul lipit de al lui, îi aduse instantaneu pe față un zâmbet visător care încă nu dispăruse. El nu trăsese draperiile și nu stinsese felinarul din cabină noaptea trecută. Felinarul arsese până la capăt, și acum soarele își strecura razele înăuntru. Dar părea să fie deja destul de sus. Ea bănui că domnul Thomson căsca de zor la cârmă, așteptând ca Damon să vină și să-l înlocuiască.

Damon își pusese un braț petrecut peste spatele ei, ținând-o aproape de el. Cu cealaltă mână o mângâia ușor pe brațul care i se sprijinea fără vlagă pe pieptul lui, mișcându-se de la umăr până la degete și înapoi. Jack știa fără să se uite că el zâmbea când îi spuse:

– Da – cel puțin așa cred.

Ar fi râs de nesiguranța lui dacă n-ar fi fost la fel de nesigură și ea. Dar trebuie să fi dormit puțin, de vreme ce nu se simțea obosită. Ar fi trebuit să fie. Fusese o noapte în care învățase tot felul de lucruri plăcute. De fapt, se simțea plină de energie și binedispusă, cu el mângâind-o așa. Decise că avea nevoie de încă un sărut de la el și-și trecu un picior peste șoldul lui, zâmbind larg înainte de a-l săruta. El nu ezită nici un moment înainte de a o săruta, la rândul lui, și, înainte să-și dea seama, era din nou deasupra ei, sărutând-o adânc, mâinile lui atingând-o și excitând-o în moduri minunat de păcătoase. Abia când stăteau întinși unul lângă celălalt, cu respirația tăiată și satisfăcuți, ea nesimțind nici o urmă de regret – categoric fiica tatălui ei –, se gândi la Jeremy și la cât de furios avea să fie.

Se ridică brusc.

– Fratele meu va fi eliberat înainte să ajungi tu pe punte? Piratii ar putea crede că a evadat.

– Nu, Mortimer nu știe încă despre alianță. Cu un oftat, provocat probabil de amintirea fratelui ei, Damon se ridică și se așeză pe marginea patului. Dar fratele tău s-ar putea întreba de ce nu i s-a dat drumul încă.

Se aplecă să ia ceva de pe podea, apoi îi întinse lui Jack un nasture, zâmbindu-i rușinat.

– Îmi pare rău pentru cămașa ta, îi spuse. Dar te-am mai văzut sfâșiind haine înainte, așa că nu cred că te deranjează.

Ea râse.

– Era a ta.

– Nu, de îndată ce ajunge ceva pe tine, îți aparține.

– Asta te include și pe tine? Am observat că mi te potrivești destul de bine.

– Chiar trebuie să întrebi?

Ea îi zâmbi.

– Dar nu te aștepta să-ți ofer vreo scuză în schimb. Aproape trei săptămâni pierdute, când am fi putut să ne simțim minunat mai devreme dacă tu... Ochii i se măriră când își dădu seama. Nu aveai de gând, nu-i așa? Niciodată?

– Să-ți rezist a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar, de fapt, voiam binecuvântarea tatălui tău...

– O, Dumnezeule, îi tăie ea vorba. Acum, chiar că vorbim despre niciodată! Își dădu ochii peste cap în direcția lui. Până la urmă este un lucru bun că ți-am forțat mâna. Ne vom distra, așadar, pe parcursul călătoriei și apoi ne vom despărți drumurile, iar tu nu te vei mai gândi niciodată să faci pe nobilul cu tata. Nu este deloc un părinte obișnuit, și nu îți mai doresc moartea acum.

El se aplecă și o sărută cu putere înainte de a se ridica pentru a merge spre cufărul de la picioarele patului, spunând:

– Este adorabil cum crezi tu că îmi poți controla acțiunile, Jack, dar, de fapt, nu poți.

Ea s-ar fi încruntat la el, dar tocmai fusese distrasă de priveliștea fundului său gol, cu o formă atât de bărbătească, bine rotunjit, ferm. Iar apoi el adăugă:

– Pune zăvorul la ușă după ce plec, Jack, îmbracă-te cu hainele tale obișnuite și apoi vino pe dunetă pentru micul dejun.

Ea pufni în timp ce se ridica din pat. Nu terminaseră încă de discutat, dar nu trebuiau să poarte astăzi acea conversație. Se clăti în ligheanul cu apă și apoi își luă o pereche de pantaloni curați, aruncându-i pe cei purtați cu o zi în urmă pe pat, pentru a fi spălați împreună cu lenjeria de pat de către Jackie. Se uită lung la așternuturi timp de câteva secunde, hotărându-se să-l tragă pe Jackie de urechi dacă pomenea de petele de sânge.

Ieșind din cameră după un timp, ajunse pe punte tocmai la timp pentru a-i vedea pe Jeremy și pe Percy urcând scările de pe puntea inferioară. Două gărzi îi precedau, iar Mortimer și un alt paznic veneau în spatele lor. Odată ajunși pe dunetă, paznicii se așezară în capul celor două rânduri de scări care duceau aici. Desigur, era nevoie să pară că lui Jeremy și lui Percy li se dăduse voie să iasă din cabină sub pază. Ea aruncă o privire de-a lungul punții principale și nu văzu încă nici un pirat, așa că le zâmbi larg atunci când ajunseră lângă ea.

– Bună dimineața!

– Așa sperăm, replică Percy.

– Alătură-te căpitanului, Percy, îi spuse Jeremy, punând un braț în jurul lui Jacqueline pentru a o reține. Trebuie să vorbesc puțin cu sora mea cea „fericită". Asta ar fi trebuit să-i ofere un indiciu, dar el adăugă de îndată ce Percy se îndepărtă de ei: Cunosc privirea asta.

– Ce privire?

– Aceea a unei femei satisfăcute sexual. Acum, va trebui să-l omor.

Expresia lui sugera că vorbea serios, dar ea totuși pufni în direcția lui.

– Nu, nu vei face asta, pentru că eu sunt cea care a început totul și nu-mi pare deloc rău că am făcut-o. Nici nu va fi pentru ultima oară.

– Pe naiba nu va fi. Alianța nu te includea pe tine ca pradă.

Ea chicoti.

– Trebuie să reformulezi asta, de vreme ce el e prada, nu eu.

El își miji ochii de cobalt, avertizând-o.

– Nu-l poți ține pe post de jucărie, Jack. De data aceasta, e vorba despre o potaie pe care tata nu o va primi în casă.

– Dumnezeule, asta te îngrijorează pe tine? Nu vreau să-l țin, vreau doar să mă simt bine cu el un timp. Flirtul nu are nimic permanent. Așa că nu mai fi ipocrit! Sau trebuie să-ți amintesc că sunt fiica tatălui nostru și că el a fost cel mai notoriu libertin? Și tu ai fost un fustangiu convins. Dacă ai impresia că doar bărbații pot...

– Știi al naibii de bine că este diferit pentru o femeie, o întrerupse el pe un ton destul de supărat. Eu aș fi numit burlac, tu...

– N-o spune! îl avertiză ea.

– Și totuși, e un motiv pentru care nu există echivalentul feminin al masculinului „libertin". Mi-am încheiat pledoaria.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Din fericire pentru mine, este decizia mea, nu a ta. Așa că nu-mi mai purta pică pentru puțină distracție, Jeremy, și las-o baltă!

Răspunsul lui fu să se ducă spre cârmă și să-i tragă un pumn lui Damon.

– Ar fi trebuit să reziști, amice.

Damon icni și se aplecă.

– Am încercat și am eșuat – așa că, de data asta, te iert.

– Știu că ea a fost inițiatoarea, dar, dacă se mai întâmplă, vor fi mai multe astfel de lovituri.

Jacqueline alergă la ei.

– Ai câștigat, Jeremy. De dragul păcii, voi sta departe de patul lui.

Nu roșiră nici ea, nici fratele ei. În schimb, roși Percy, ceea ce aproape că o făcu să râdă. Dar Jeremy îi arunca o privire ce-i trăda neîncrederea, așa că se simți forțată să adauge cu un mormăit:

– Mi-ai stricat definitiv tot cheful, mulțumesc foarte mult. Și nu cred că te voi ierta pentru amestec. Putem acum să ne ocupăm de plan, înainte ca oamenii lui Lacross să vină pe punte și să tragă cu urechea sau, și mai rău, să-și pună propriul plan în mișcare?

Capitolul 38

– Așadar, punem mâna pe ei de îndată ce urcă pe punte? întrebă Jeremy.

– Asta ar fi ideal, însă, de când au început să facă încercări de a ajunge la Jack și a trebuit să mă lupt cu ei, au devenit precauți în preajma mea și a lui Mortimer. Nu au avut niciodată încredere în mine, dar acum sunt în alertă, privind și așteptând să încerc ceva. S-ar putea baricada în cabina echipajului dacă vreunul dintre camarazii lor nu s-ar întoarce, și categoric nu ne dorim așa ceva. Acolo vor fi la adăpost, vor avea arme, toate rezervele noastre de mâncare, și-mi pot lua cârmaciul ostatic. Cât timp îl au pe el, pot conduce corabia fără mine.

– Trebuie, așadar, să-i ademenim pe toți aici sus. Îi văd pe trei dintre ei acum.

– Faceți o plimbare cu paznicii voștri, sugeră Damon. Vor sta aproape de voi pentru a păstra aparențele. Pirații trebuie să creadă că sunteți aici doar pentru a vă face exercițiile. Ar trebui să se țină la distanță de voi, după ce ați doborât atât de mulți dintre ei în Londra. Pe de altă parte, sunt o adunătură de haidamaci agresivi, și ar putea căuta răzbunare, așa că aveți grijă!

– Sau pot dărâma vreo câțiva doar așa, din principiu. Și eu le sunt dator cu ceva răzbunare.

Damon rânji.

– Ești liber să dobori câți vrei – de fapt, nu. Asta ar putea avea efecte negative asupra noastră. Dacă pare că vrei să lupți, s-ar putea

să te împuște înainte să ajungi la ei. Pe de altă parte, Lord Percival nu i-ar preocupa atât de mult.

Percy își îndreptă repede umerii și încercă să se încrunte.

– Tocmai am fost insultat?

– Crezi că ai putea doborî vreunul dacă l-ai lua prin surprindere? își întrebă Jeremy prietenul.

Percy strânse pumnul și se uită în jos la acesta înainte de a scutura din cap.

– Știi că așa ceva nu este de mine, băiete dragă.

– Pot eu, se oferi Jack voluntară. Nu te obosi să obiectezi, știi prea bine că pot.

– Ai putea, admise Damon, dar te-ai apropia prea mult de ei. Tot ce lipsește, Jack, este ca unul dintre ei să pună mâna pe tine. Am pierde cu toții. Rămâi aici unde ești.

– Mă întorc într-un minut, spuse Jeremy și se îndreptă spre puntea superioară cu Percival și cu gărzile.

– Are de gând să înceapă ceva? întrebă Damon.

Jacqueline zâmbi larg.

– Posibil, dar este mai probabil să vrea să-i facă puțin nervoși. Facem asta astăzi?

El clătină din cap.

– Nu, astăzi plănuim și, înainte de a face ceva, trebuie să-l încui pe domnul Thomson în cabina mea, pentru a fi în siguranță. Nu vom face mari progrese dacă este rănit sau capturat. Damon dădu la o parte o șuviță din părul lui Jack, care îi căzuse peste față. Așadar... ne întoarcem la paturile separate?

Ea se uită în jur pentru a fi sigură că fratele ei era încă pe puntea principală, apoi își puse mâna pe fundul lui Damon și-l strânse.

– Ce crezi?

– L-ai mințit, deci?

– Sigur că da. Este un ipocrit. Nu a refuzat nici o femeie care s-a uitat înspre el înainte să se căsătorească, și asta înseamnă cam toate femeile care i-au ieșit în cale. Este absurd să-mi nege mie dreptul la aceeași plăcere.

– Era protector. Nici nu mă așteptam la altceva.

– Faci iarăși pe nobilul cu mine?

El îi mângâie cu blândețe obrazul.

– Atât timp cât mă vrei, sunt al tău.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Asta a fost de-a dreptul drăguț...

– Ce a fost drăguț? întrebă Jeremy, apropiindu-se din spatele ei.

Ea se răsuci pentru a se plânge.

– Credeam că-ți faci exercițiile.

– Împărțeam priviri neprietenoase ca pregătire, replică el.

– Pentru? întrebă ea.

– Pentru planul nostru infailibil. Jeremy îi aruncă lui Damon o privire. Spune-le să-și trimită sus doi oameni pentru a se lupta cu mine. La naiba, spune-le să trimită trei. Spune că echipajul are nevoie de o distracție.

– Nu este o idee proastă, dar provocarea a doi dintre ei ar trebui să fie de-ajuns.

– Nu, trei. Trebuie să creadă că pot câștiga, altfel ceilalți nu vor veni să asiste.

– Presupui că vor veni, dar dacă nu este așa? spuse Jacqueline, apoi îi aminti lui Damon. Credeam că vrei întâi să-l știi în siguranță pe cârmaci, nu?

– Nu va fi necesar dacă acest meci improvizat pe care pot paria îi atrage pe toți aici sus. Dar, dacă nu, nu vom merge mai departe de bătaie și putem încerca din nou mâine. S-ar putea să nu fie prea fericiți dacă fratele tău câștigă, dar nu ar trebui să intervină. Și cel puțin ne vom asigura că doi sau trei dintre ei vor fi răniți sau chiar scoși din luptă pentru următoarea rundă.

– Sunt totuși cincisprezece, îi spuse ea lui Jeremy. Cum scăpăm de ceilalți?

– Voi fi neîndemânatic, așa că unele dintre loviturile mele vor scoate din joc câțiva dintre privitori, și voi menține lucrurile interesante, așa încât toți să fie cu ochii pe mine și să nu se uite la ce faceți voi, ceilalți.

– Cu piratii adunați în jurul fratelui tău, adăugă Damon, îi putem doborî pe cei din margine înainte ca restul să observe. Este un plan bun.

Așa era, și totuși ea nu se putu împiedica să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar eșua. Ei ar fi probabil omorâți, iar ea... Se cutremură. Observându-i expresia, Jeremy îi cuprinse bărbia cu mâna.

– Vezi vreo fisură în acest plan?

– Nu, dar voi avea nevoie de o armă.

– Va trebuie să te încui în cabină, spuse Damon cu hotărâre.

– Nici o șansă! Și, înainte să protestezi, nu uita că ei se vor aștepta ca eu să fiu lângă tine, așa cum am fost toată săptămâna. Dacă lipsesc, vor deveni suspicioși și nimic nu va merge așa cum doriți.

– Are dreptate, spuse Jeremy și apoi i se adresă ei: Încearcă să stai la o parte din drum, Jack. Dacă și numai unul dintre ei pune mâna pe tine, totul este pierdut.

– Exact ceea ce voiam eu să spun, menționă Damon. Poți rămâne pe punte până la începutul luptei, dar apoi trebuie să te ascunzi în spatele unei uși încuiate. Dacă nu ești de acord cu asta, Jack, nu le voi transmite piraților provocarea lui Jeremy.

Ea îl privi cu dușmănie înainte de a bodogăni:

– Bine, voi folosi zăvorul de la ușă. Dar vă va lipsi ajutorul meu.

Capitolul 39

După ce-l chemară pe Mortimer și-i explicară întregul plan, secundul coborî pe puntea inferioară pentru a lansa provocarea și a-i trezi pe piratii care dormeau, promițându-le o luptă de la care nu puteau lipsi și pe care puteau paria. Jeremy coborî pe puntea principală, își dădu jos haina șifonată și începu să se întindă și să lovească aerul – pregătiri tipice pentru o bătaie cu pumnii. Jacqueline rămase cu Damon, încercând să-și dea seama cum ar putea ajuta fără a le sta în cale. Se îndoia că ar fi putut elimina pe cineva cu o singură lovitură; l-ar fi scos din joc, desigur, dar nu îndrăznea să lase vreun pirat în stare să se ridice înainte ca restul să fi fost capturați. Își dorea să fi avut vreo armă, dar nu i se oferise nici una.

Tocmai atunci Damon îi strecură micul pistol pe care i-l luase la începutul călătoriei, spunând:

– Pentru orice eventualitate.

Faptul că acum avea încredere în ea suficient pentru a-i da pistolul îi încălzi inima, și nu se putu abține să nu-i mulțumească cu un sărut înfocat, chiar dacă scurt. Știa că primise pistolul doar pentru protecția ei, nu pentru a-l folosi pentru eliminarea vreunui pirat, dar

totuși se simțea mai încrezătoare acum că îl avea și că-l strecurase în buzunarul pantalonilor pe care îi împrumutase de la Jackie.

Pregătirile lui Jeremy atraseră atenția celor trei pirați de pe punte. Jacqueline se duse în capul scărilor când îl auzi pe unul dintre ei strigând către fratele său:

– Ce ai de gând' să faci, filfizonule?

Jeremy îi făcu semn piratului să se apropie, expresia lui fiind una provocatoare.

– Am lansat o provocare pentru ceva distracție, iar căpitanul crede că ar fi amuzant, așa că a fost de acord.

– Te bați cu el?

– Cândva, dar astăzi vreau ca oricare doi dintre voi, cei care m-ați bătut în Londra, să încerce din nou. Nu erai și tu unul dintre ei? Auzind pufnetul piratului, Jeremy adăugă: Nu? Ei bine, camarazii tăi au fost și ei invitați, și vi se vor alătura în scurt timp. Decideți între voi care este suficient de curajos să încerce.

– Ești un afurisit de uriaș. Doi la unu' nu sună corect pentru băieții noștri.

– Ei, hai, curaj!

– Poate trei.

– Trei să fie.

Probabil Jeremy fusese prea repede de acord, deoarece unul dintre pirați râse batjocoritor.

– Mă gândesc că patru e un număr rotund, frumos.

Jack putu vedea că Jeremy nu se așteptase la asta, așa că replica lui fu deliberat insultătoare:

– E un număr pentru lași, dar, dacă asta crezi despre prietenii tăi, fie.

Replica îi atrase câteva priviri piezișe, dar, cum tot mai mulți pirați începură să apară pe punte, cei trei se duseră să se sfătuiască cu ei. Jacqueline începu să-i numere, dar nu era necesar. Mortimer urcă pe scările de pe puntea inferioară și, așezându-se undeva de unde Damon îl putea vedea, făcu un semn cu capul, semnalând că toți piraților erau prezenți. Ea îl văzu pe Doctorul Moarte, îmbrăcat în continuare cu hainele sale negre, sinistre. Nu-l mai văzuse de când îl tratase pe Damon. Fața lui palidă ca moartea stătea mărturie pentru disprețul său față de soare. Lângă el stătea Bart Satin, care avea încă cele patru pistoale ale sale la cingătoare. Jack spera că el avea să fie unul dintre

oponenții lui Jeremy. Cicatrice și celălalt pirat care se strecurase cu el în cabina lui Damon pentru a se uita la ea râdeau la gândul că Jeremy ar putea doborî patru dintre fârtații lor.

Restul oamenilor lui Lacross, îmbrăcați cu toții foarte țipător și bine înarmați, se amestecară într-un singur grup. Ea se încordă văzând că cei mai mulți dintre pirați se îndreptau spre Jeremy. Marinarii obișnuiți se dădură la o parte din drum, mulți dintre ei cățărându-se pe catarg pentru a avea o perspectivă mai bună, deși alții se alăturară piraților pentru a vedea și mai bine lupta care era pe cale să înceapă. Își dori ca aceștia să-i ajute mai degrabă fratele, dar faptul că nu luau partea nimănui era totuși mai bine decât să se alăture părții greșite.

Apoi însă își pierdu răsuflarea auzindu-și fratele.

– Cinci? Serios? Nu există printre voi inși curajoși?

– Nu există inși proști.

Ea se grăbi înapoi la Damon.

– Trebuie să oprești asta. Au ajuns acum la cinci contra unu.

El o privi grav și încuviință aprobator din cap, apoi o trase după el și-i înmână cârma.

– Doar până aduc din nou lucrurile sub control, îi spuse înainte ca ea să apuce să întrebe ceva, apoi porni în jos pe scări.

Era pentru prima dată când îi încredința cârma, dar alesese un moment prost în care să o facă, deoarece de acolo Jack nu vedea bine puntea principală. Dar nu porni bine spre scări, că domnul Thomson urcă pe celelalte trepte care duceau la dunetă. Arătând obosit, dar destul de treaz acum, cârmaciul se grăbea spre ea, și, atunci când ajunse la ea, Jack alergă după Damon.

Tocmai se ciocnise de spatele lui când îl auzi pe Jeremy adresându-li-se potențialilor săi oponenți:

– Patru, și alegeți voi. Cinci, și aleg eu. Voi decideți, dar țineți minte: printre voi este cel puțin unul pe care-l pot doborî cu degetul mic.

Afirmația sa le provocă râsete piraților, iar cel mai scund dintre ei roși violent. Dar soluția lui Jeremy rezolvase problema numărului, deoarece pirații aleseră prima variantă, iar Damon se întoarse pentru a-i șopti:

– Toți ochii sunt pe fratele tău. Du-te acum și încuie-te în cabină!

Înainte de începutul luptei? Ar fi râs de această sugestie dacă el nu ar fi avut o expresie atât de serioasă, așa că se mulțumi să-i amintească:

– Nu așa a fost înțelegerea.

El înjură printre dinți, spunând ceva despre încăpățânare, dar adăugă doar:

– Vei sta în spatele meu și, în momentul în care crăp capul cuiva, fugi în cabină.

Mortimer își făcu loc până în centrul cercului format din pirați în jurul lui Jeremy.

– Concurenții trebuie să-mi predea armele, ordonă el. Asta va fi o luptă corectă – oarecum. Dar, după ce cinci pistoale și două pumnale ajunseră la picioarele lui, adăugă: La naiba, am nevoie de un sac! Asta stârni și mai multe râsete.

Reuși totuși să-și îndese la brâu șapte pistoale și luă opt pumnale de la cei patru pirați care păsiseră în față pentru a participa la luptă. În cele din urmă, își ridică mâna și spuse:

– Pe locuri...

Unul dintre ei lovi cu pumnul înspre Jeremy înainte ca secundul să termine de vorbit. Mortimer se dădu din drum și i se alătură lui Percy în spatele cercului de privitori, strecurându-i unul dintre pistoale.

– Patru e un număr groaznic, îi șopti Jacqueline lui Damon.

– Probabil că fratele tău nu crede asta, dar tu îl cunoști mai bine. Poate să o facă?

– Cu siguranță – dar s-ar putea să nu reușească să dea loviturile acelea din greșeală pe care contam.

Mai urmară trei lovituri îndreptate spre Jeremy, toate eșuate. Jeremy se juca cu ei, din câte se părea. Jack își dori să fi avut o perspectivă mai bună asupra luptei, dar cel puțin putea să-și vadă fratele, mai înalt decât toți ceilalți, și să observe că se distra!

Tocmai atunci Jeremy dădu prima sa lovitură, îndreptată către piratul care încerca să se strecoare în spatele său. În schimb, îl nimeri pe unul dintre cei care priveau, ceea ce îl făcu pe Jeremy să comenteze:

– Uite ce ai făcut. Asta se întâmplă dacă nu stai în fața mea.

Jacqueline începu să se îngrijoreze. Poate că Jeremy avea toată atenția privitorilor, dar ar fi trebuit să-l doboare deja pe unul dintre

cei patru, astfel încât să trebuiască să facă față doar celor trei rămași, ceva mai ușor de făcut, mai ales că ar fi putut să se năpustească toți patru asupra lui. Spera că Jeremy nu se aștepta ca piraților să lupte cinstit. Dar, când un alt privitor căzu la pământ, Jack înțelese că poate faptul că cei patru erau încă în picioare îi împiedica pe ceilalți să intervină, în caz că plănuiau să facă așa ceva.

Doi jos și încă treisprezece de doborât. Oare ce aștepta Damon? Nimic, văzu ea. Damon îl lovi pe bărbatul din fața lui cu patul pistolului, sprijinindu-l pentru a nu face zgomot în cădere. Acesta era semnalul de plecare pentru ea, și făcu acest lucru, alergând înapoi pe dunetă și direct spre șirul scurt de trepte care ducea la cabina lui. În loc să intre, se întoarse spre balustrada centrală din fața cabinei.

Era locul perfect de unde să privească lupta, deoarece îi oferea o perspectivă liberă asupra punții principale și era la doar câțiva pași de cabina lui Damon. La nevoie, putea ajunge în spatele ușii încuiate, dar nu credea că avea să fie nevoie, de vreme ce vedea bine și ambele șiruri de trepte care duceau pe dunetă. Dacă piraților se îndepărtau de luptă și se îndreptau spre ea, avea să-i vadă. Își puse mâna în buzunar pentru a ajunge rapid la pistol în cazul în care ar fi avut nevoie de acesta.

Damon și Mortimer îi scoteau repede și discret din joc pe piratii de pe margine. Percy însă nu. El își înfipsese pistolul în spatele unuia dintre pirați, avertizându-l să rămână tăcut. Unul era mai bun decât nimic pentru bătrânul Percy. Cei trei marinari înarmați care îl păziseră înainte pe Jeremy eliminaseră și ei trei pirați. Când unul dintre aceștia observă ce se întâmpla, strigă pentru a-i avertiza pe restul, ceea ce dezlănțui haosul.

Jeremy fu copleșit pentru un moment când toți cei patru atacatori se repeziră deodată spre el, dar reuși să-l doboare pe unul și să-i împingă pe ceilalți trei în spate, făcându-i să se împiedice de camaradul lor. Apoi se îndreptă cu repeziciune spre piratii care încă aveau arme. Dar există un moment în încăierare când ajunse față în față cu Damon, și l-ar fi putut elimina și pe el. Ea își văzu fratele oprindu-se și gândindu-se pentru o secundă la asta! Era pe cale să strige ceva urât în direcția lui, când văzu un pirat proptindu-i pistolul în spate. Damon văzu și el și se năpusti asupra piratului. Jack rânji, dar tot avea să-i spună câteva fratelui ei, la finalul luptei, despre onorarea înțelegerilor.

În acel moment, cineva petrecu un braț pe după gâtul ei, aproape sufocând-o, iar vârful unui pumnal îi gâdilă pielea mai jos de ureche. Un strat de mătase neagră murdară acoperea cotul de sub bărbia ei. Cunoștea doar un pirat care purta culori întunecate. Un fior de gheață îi coborî pe șira spinării, dar apoi se înfurie pe propria persoană. Fuseseră atât de aproape de a câștiga, și acum pierdeau din vina ei! Trebuia să repare acest lucru.

– Cum ai ajuns aici? îl întrebă ea pe Doctor Moarte. Aș fi văzut...

O respirație puturoasă îi lovi obrazul atunci când el spuse:

– Eram deja aici sus, drăguță. M-am strecurat de îndată ce ai fugit la căpitan să-l faci să-și lase postul și m-am ascuns de cealaltă parte a cabinei lui. Bătăile sunt plictisitoare. Dacă ai văzut una, le-ai văzut pe toate. Dar tu nu ești plictisitoare, fetișcană, și avem aici la câțiva pași un pat în care să țopăim puțin.

– Aruncă o privire dedesubt. Prietenii tăi sunt terminați.

– Bănuiesc că atunci trebuie să fie ajutați și să li se înapoieze pistoalele, nu? Și ce crezi tu că-l va forța pe căpitan să facă asta?

Începu să râdă. Cum ar fi putut să nu râdă, când îi ținea cuțitul la gât – exact ceea ce știa că nu ar fi trebuit să se întâmple pentru ca tabăra lui Damon să poată câștiga. Dar, în timpul dialogului, își scosese încet pistolul din buzunar, pentru ca el să nu observe, perfect conștientă că a împușca pe cineva în spatele ei, fără să vadă, nu avea garanția succesului. Trebui să-și rotească mult capul pentru a vedea măcar o parte din el, deoarece nu îndrăznea să rateze când avea la dispoziție un singur glonț. Se sprijini deci de cotul lui, chiar dacă asta îi tăie răsuflarea timp de o secundă, și-l împușcă acolo unde l-ar fi durut suficient pentru a-i da drumul. El nu o eliberă însă. În schimb, cârâi ca o găină bătrână.

– O, fetiță caraghioasă! Motivul pentru care-mi mai și spun „Taie Oase" este acela că mi-am tăiat propriul picior în tinerețe. Ai împușcat o cizmă goală.

Descărcarea pistolului atrase atenția asupra lor, ceea ce le oferi lui Jeremy, Damon și celorlalți oportunitatea de a-i elimina pe restul piraților care rămăseseră în picioare. Dar asta nu era de ajutor, căci situația în care se afla ea le-ar fi putut oferi din nou piraților avantajul, iar ea nu dorea să lase să se întâmple acest lucru.

Așa că spuse:

– Cred totuși că ți-am dat foc cizmei.

– Bună încercare, fetițo!

– Nu simți mirosul?

Asta îl făcu să-și ridice piciorul ca să-și vadă cizma, ceea ce-i slăbi strânsoarea puțin, moment în care Damon se năpusti asupra lui. Ea mormăi atunci când fu lovită dintr-o parte, dar piratul căzu deodată cu Damon și fu doborât de o lovitură furioasă cu pumnul. Jack aproape că râse când văzu că cizma lui fumega într-adevăr.

Damon o ajuta deja să se ridice.

– Te-a rănit?

– Este doar o zgârietură.

Sigur că trebui să vadă cu ochii lui, însă după aceea o cuprinse într-o îmbrățișare sălbatică.

– Data viitoare vei face ce îți spun?

– Poate, răspunse ea zâmbind. Dar, dacă nu va fi o dată viitoare, nu este nevoie să aflăm dacă voi asculta sau nu.

– Nu este un răspuns bun, Jack.

Ea râse.

– Pentru mine, da.

Capitolul 40

După cină, Jack și Damon porniră la plimbare în jurul punții pentru a privi apusul. Priveliștea era una magnifică, cu portocaliul strălucitor și auriul reflectate atât de minunat de apa calmă a mării. Era o plăcere să fie pe corabie, acum că piraților fuseseră închiși în cală. Sărbătoriseră după ce câștigaseră lupta. Damon chiar pusese să fie adus sus romul piraților. Dar vântul încetase să mai bată în noaptea aceea și nimeni în afară de Jack nu fusese mulțumit de asta. Acum, după șase zile, ea se bucura încă de vremea calmă, deoarece îi oferea mai mult timp petrecut cu Damon. Dacă și fratele ei ar înceta să mai fie atât de enervant și s-ar culca în altă parte...

Jack comentă.

– Știu că toți marinarii urăsc marea calmă și credeam că de aceea ești atât de iritat... Este vorba despre fratele meu, de fapt?

Damon se uită strâmb la ea.

– Puțin din ambele.

O direcționă spre scările către dunetă, de vreme ce nici unul nu se grăbea să se întoarcă în cabină, unde Jeremy și Percy jucau șah. La sfârșitul partidei, Percy urma să plece, însă Jeremy, nu. Își adusese un hamac în cabină după ce toți piratii fuseseră legați în cală și-l avertizase pe Damon că era singurul lucru care îl oprea din a-l bate măr pentru că stricase reputația surorii lui. Jack nu avusese posibilitatea să-și exprime părerea – de fapt, și-o exprimase mai târziu, când rămăsese singură cu Jeremy, dar nimic din ceea ce spusese nu-i schimbase acestuia decizia cu privire la pregătirile pentru dormit.

Ea se așeză cu o treaptă mai jos decât Damon, ghemuindu-se între coapsele sale și sprijinindu-se de el în timp ce privea în sus spre pânze, care erau încă întinse și nemișcate. Mâinile lui îi înconjurară cu blândețe gâtul, masându-i cu degetele mari pielea de sub urechi. Avea să se umple din nou de frustrare!

– Eram atât de aproape de insule, oftă Damon. Și acum, asta.

Ea își întinse picioarele în față și-și încrucișă gleznele, încercând să ignore mângâierile lui, ceea ce era aproape imposibil, așa că încercă să distragă atenția amândurora spunând:

– Și ce? Nu avem nici un motiv de îngrijorare cât timp mai avem fructe. Dar rezervele nu sunt pe terminate, așa că nu riscăm să facem scorbut, iar oamenii tăi pescuiesc, deși îmi doresc să nu mai facă asta, adăugă ea bodogănind.

– Dacă marea aceasta calmă se întinde pe mile întregi în toate direcțiile, tatăl tău îl va elimina pe Lacross fără mine și...

– Stai puțin, poftim?

Se întoarse cu fața la el, dar își aminti că în prima noapte fără vânt el îi întrebase încotro se îndrepta James. Jeremy, încă destul de neprietenos, îi răspunsese sarcastic:

– Exact într-acolo unde credeai că nu va merge.

Însă ea nu-și dăduse seama că Damon rămăsese cu impresia că James era în fața lor doar pentru că părăsise Londra cu două zile înaintea lui. Nu râse de îngrijorarea lui, dar îi mărturisi:

– Nici nu-ți imaginezi cât de greu a fost să nu mă bucur că ți-ai ratat cea de-a doua misiune încă înainte de-a o începe, pentru că tata plecase înaintea ta. Dar asta era înainte să știm că vrei ajutorul lui.

Tot nu înțeleg de ce nu ți-ai prezentat povestea tatălui meu când erai în Londra, înainte de prima ta misiune.

– M-am gândit la această variantă, dar am vrut să fac lucrurile în termenii mei, de aceea am încercat să-l capturez pe el în locul tău, nu pentru a-l preda lui Lacross, ci pentru a-l face să mă asculte și să fie de acord să-l înfrunte pe Lacross cu ajutorul meu.

Ea oftă.

– Nu acesta este modul potrivit de a-l convinge pe tatăl meu.

– Poate fi convins?

Jack pufni.

– Mă refer la o discuție civilizată, față în față.

– Din motive care este mai bine să rămână îngropate, nu-mi place tatăl tău. Mi-a fost teamă că asta ar putea interfera cu disponibilitatea lui de a mă asculta, lucru care ar fi dus la o mulțime de încurcături ulterioare.

– Nu crezi că este timpul să-mi dai o explicație? Pentru că el nu răspunse, scoase un sunet dezaprobator. Ce nu știi este că a plecat cu corabia bine înarmată de această dată, așa că probabil ai trecut în fața lui în mai puțin de o săptămână după ce am părăsit Londra.

– Adevărat? Păru ușurat, dar apoi adăugă: Tot nu va ști unde să ne găsească.

Ea zâmbi larg.

– Dar știm noi unde să-l găsim. Îl putem aștepta în St. Kitts, unde se va întâlni cu unchiul meu Drew, sau în Anguilla.

– Anguilla? De ce naiba s-ar duce acolo?

Vocea lui sună neobișnuit de tăios. Se părea că încă nu-l liniștise suficient.

– Pentru că doar am presupus că Pierre s-ar afla în spatele acestor lucruri. El părea să fie cel mai probabil vinovat, dar tata a vrut să fie absolut sigur că încă era în închisoare. Cu toate acestea, unchiul meu, Drew Anderson, a avut suficient timp pentru a afla toate aceste detalii, așa că tata vrea să se întâlnească întâi cu el. Așa că nu trebuie să te îngrijorezi că vei pierde marea bătălie, dacă asta te preocupa. Vom ajunge primii acolo, și-i putem povesti lui Drew ce s-a întâmplat. Și poate că ar trebui să-l lași pe el sau pe fratele meu să-l avertizeze pe tata, ca să nu încerce să te ucidă de îndată ce dă cu ochii de tine.

– Nu pe fratele tău. Încă mă dușmănește pentru că ți-am distrus reputația.

Ea își dădu ochii peste cap și se așeză din nou confortabil, sprijinindu-se de pieptul lui și folosind picioarele lui întinse pe post de sprijin pentru brațe.

– Eu singură m-am lăsat compromisă. Tu ai fost un spectator nevinovat.

El replică:

– Bărbații din familia ta nu vor vedea astfel lucrurile – decât dacă ne căsătorim. Deoarece eu sunt cel puternic dintre noi doi, știi foarte bine că aș fi putut să te opresc în loc să te las să-ți faci de cap cu mine.

Ea chicoti auzind exprimarea lui, încântată că puteau glumi despre asta.

– Este absurd să te simți vinovat – dacă te simți vinovat –, pentru că reputația mea nu este deloc stricată. Așa că nu-ți face griji, nu va trebui să faci sacrificiul suprem. Nu am intenționat niciodată să mă căsătoresc virgină. Sau crezi că aș fi consimțit vreodată să-mi leg întreaga viață de a altcuiva înainte de a afla dacă eu și alesul meu suntem compatibili în toate privințele?

– Asta sună ca fiind ceva ce ar spune o doamnă cu reputația pătată după consumarea faptului.

Jack izbucni în râs.

– Ce mod politicos de a-mi spune că sunt mincinoasă. Dar nu sunt o doamnă oarecare, Damon, și sunt sigură că ești de acord cu asta.

– Într-adevăr, ești o furtună frumoasă, scandalos de directă și de încăpățânată, periculos de îndrăzneață, stăruitor de...

– În regulă! îl opri ea. Sunt o pacoste, așadar. Dar știu că dragostea îi poate face pe oameni să acționeze prostește și să ignore rațiunea, așa că nu intenționez să las să mi se întâmple așa ceva, pentru că dragostea nu va conta deloc dacă bărbatul nu este un bun amant, dacă nu este distractiv atât în pat, cât și în afara lui și dacă ajunge să fie un puritan care vrea să facă dragoste îmbrăcat. Dormitorul este o parte importantă a unei căsnicii, și refuz să mă mulțumesc doar cu jumătate din bunătăți.

– Dar totuși, anularea căsătoriei ar putea rezolva problema dormitorului, dacă s-ar ajunge acolo.

– Nu în familia mea! Noi ne asigurăm întâi, apoi trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

– Nu ne căsătorim, așadar?

Ea se ridică și se întoarse spre el, cu sprâncenele împreunate.

– Tachinările de felul acesta nu mai sunt amuzante. Oprește-te! Am nevoie și de partea de iubire din ecuația căsătoriei, ceea ce noi nu avem, așa că nu încerca să transformi vina asta ridicolă într-un sentiment care de fapt nu există.

– Mă dorești.

Ea clipi auzindu-i replica.

– Ce are asta de-a face cu restul? Sunt atrasă de tine mai mult decât ar trebui, motiv pentru care ne-am și simțit atât de bine în pat. A fost distractiv, și ne-am fi putut distra în continuare dacă fratele meu nu s-ar fi transformat într-un afurisit de câine de pază. Sunt prima care recunoaște cât de frustrant este acest lucru, pentru că, da, vreau să te mai am înainte să ne expire timpul. Dar nimic din toate astea nu neagă cele întâmplate înaintea acestei alianțe, Damon. Mi-ai rănit familia și ți-am dorit moartea din pricina asta, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu poate dispărea pur și...

El o sărută pentru a-i închide gura. Ea se ridică pentru a-l săruta înapoi și mai apăsat, aproape doborându-l pe punte. Șase zile de abstinență, când îl dorea atât de mult...

Damon o ridică în brațe. Ei îi plăcea să fie în brațele lui, strânsă la piept, cu brațele în jurul gâtului lui. Nu se putu abține să nu-l sărute din nou, deși se aflau în raza vizuală a oricui ar fi ieșit din cabina lui. Își dori ca el să o ducă într-un loc ascuns unde să poată face mult mai multe, dar știau amândoi că Jeremy i-ar fi găsit prea repede, deoarece nu-i lăsa niciodată mult timp singuri. Damon se mută însă rapid din lumina felinarului în partea umbrită de lângă cabina sa, spre partea din spate a corabiei. Deocamdată, nimeni nu avea să-i vadă acolo, dar trebuiau să facă liniște, cu Jeremy aflat de cealaltă parte a peretelui.

Când Damon o lăsă în picioare, ei nu-i mai păsă dacă îi vedea cineva sau nu, pentru că el începu din nou să o sărute, șoptindu-i curând:

– Știu că te simți în largul tău pe o corabie. Te-am văzut apucând cârma și cățărându-te pe catarg. Așa că trebuie să îți placă asta. O întoarse cu spatele înainte de a adăuga: Ține-te bine, Jack!

Ea își sprijini mâinile de peretele cabinei fără să întrebe de ce, dar icni când îl simți ridicându-i cămașa și dându-i jos pantalonii și lenjeria de corp. Respirația i se opri însă cu adevărat atunci când îl simți sărutând tot ceea ce dezgolise, inclusiv fesele. Aruncă o privire peste umăr și-l văzu îngenunchind, plimbându-și gura peste pielea ei delicată. Nu se opri din a o săruta și a o mângâia cu o mână în timp ce-și mișcă cealaltă mână între picioarele ei, strecurând un deget în interiorul ei. Începu să-l miște întâi încet și apoi tot mai repede, scoțând-o din minți. Ea icni în timp ce trupul îi tremura, senzațiile delicioase copleșind-o cu totul. Asta era ceea ce dorise, ceea ce-i lipsise atâta vreme! Își puse o palmă peste gură pentru a-și opri strigătul de plăcere.

Damon îi mângâie fesele și se ridică pentru a-i șopti la ureche:

– Aveam dreptate.

Dumnezeule, da, avea! Jack se întoarse, se întinse după el și apucă să se sărute adânc înainte de a auzi ușa cabinei deschizându-se și pe Jeremy strigându-i numele. Damon o ajută repede să-și aranjeze hainele și o duse înapoi acolo unde Jeremy îi putea vedea în lumina felinarului de la ușa cabinei.

– Ni s-a părut că am auzit plescăitul unei balene și am încercat să o vedem, îi spuse ea fratelui ei.

El se apropie de capul scărilor din afara cabinei și-i aruncă o privire neîncrezătoare, apoi, înainte de a se întoarce în cabină, mormăi:

– Fără atingeri, și stați departe de umbre.

Jacqueline bodogăni în șoaptă. Fratele ei devenise un adevărat cititor de minți, nefiresc de precis în sincronizare. De fiecare dată când ea și Damon găseau un loc izolat, Jeremy apărea acolo sau striga după ea, căutând-o până o găsea. În noaptea în care ea și Damon se strecuraseră afară din cabină, crezând că Jeremy adormise, el chiar să cățărase până pe gabie. Fusese destul de neplăcut să-și aranjeze hainele atât de rapid, înainte ca fratele ei să apuce să arunce o privire după colț. Dar de cele mai multe ori nu-i lăsa deloc singuri. Ca însoțitor, era cel mai rău posibil. Dar astăzi reușiseră să aibă parte de câteva momente de intimitate. Pur și simplu nu era suficient!

Damon chicotea tăcut alături de ea.

– Încep să regret că i-am oferit libertatea.

– A fost o decizie înțeleaptă și a funcționat de minune, îi aminti ea. Deși acum este insuportabil.

– Da, cu ajutorul lui am ieșit victorioși cu doar câteva vânătăi, fără vărsare de sânge. Ducându-i mâna la buze și sărutându-i-o ușor, îi oferi varianta lui de scuze pentru menționarea căsătoriei mai devreme: Încă încerc să te cunosc, Jack. Așadar, apreciezi anumite tachinări, dar nu altele. Putem să ne bucurăm din nou de seara aceasta, acum că au răsărit stelele?

Domolită acum, ea zâmbi și se întinse pentru a-i atinge fața.

– Mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Îmi doresc să ne fi putut distra mai bine împreună.

Cerul era frumos, întunecat și spuzit de stele – și fără nici o umbră de nor. Un singur nor ar fi putut vesti întoarcerea vântului, însă calmul nu se lăsa îndepărtat.

– Aș putea accepta bătaia promisă de fratele tău, spuse el.

– Nu îndrăzni. Asta nu-l va face să elibereze cabina.

El îi luă mâna.

– Încă o plimbare în jurul punții, înainte de...?

Nu-și termină propoziția. Oribilul sunet al tunurilor îi atrase imediat la parapetul din partea din spate, spre cârmă. Dar nu se trăsese asupra lor. Fusese doar un foc de avertizare, pentru a le atrage atenția. Jack văzu o duzină de bărci de pescuit îndreptându-se către ei. Le-ar fi văzut deja dacă s-ar fi uitat cu adevărat după o balenă în spatele corabiei!

– Se pare că tata ne face o vizită, zise Jeremy, apărând din spatele lor.

– Ai uitat să precizezi că are cu el o întreagă flotă afurisită, spuse Damon acuzator.

– Corăbiile familiei Anderson și câteva alte vase cumpărate de tata. Nu intenționează să-l lase pe Lacross să fugă de justiție de data aceasta. Dar de ce contează flota lui, când intenționezi doar să duci tratative cu el?

– Are dreptate, Damon, spuse Jack. Faptul că tata a venit cu mai multe ajutoare decât sperai ar trebui să te bucure.

– Vine încoace cu o armată, ceea ce înseamnă un singur lucru. Intenționează să-mi ia corabia. După asta nu va avea nici o motivație să mai negocieze.

Avea dreptate – ar fi fost motivat doar dacă Damon i-ar fi amenințat din nou. Dar nu ar fi făcut așa ceva. Era sigură că avea să se încreadă în ea și în fratele ei să-l oprească pe tatăl lor din a-l ucide.

Jack își mușcă buza. Nu era cel mai bun plan de acțiune, luând în considerație că Jeremy încă avea ceva de împărțit cu Damon.

Capitolul 41

James stătea pe puntea principală a corabiei lui Damon, nu departe de scara pe care urcase la bord. Oamenii lui scotoceau restul navei și-i spuseseră deja că în cală erau ținuți prizonieri niște bărbați care păreau a fi pirați. Jacqueline se agățase de el de îndată ce James păsise pe punte, foarte fericită să-l vadă.

Îl îmbrățișă încă o dată înainte să-i spună:

– Ne-am strecurat la bord.

– N-am făcut nimic de genul acesta, o corectă Jeremy.

James se aplecă și-o sărută pe Jacqueline pe creștet, apoi strânse umărul lui Jeremy.

– Îmi veți povesti mai târziu totul, spuse el. Cu care din cei doi trebuie să stau acum de vorbă?

Se uita fix la Damon și la Mortimer, cei doi bărbați mai înalți și mai bine îmbrăcați dintre toți ceilalți marinari care formau un rând de-a lungul punții. Deși tatăl ei avea o înfățișare amenințătoare, așa cum era îmbrăcat, în hainele sale preferate pentru navigat – o cămașă albă răsfrântă, deschisă la gât, și cizme înalte de piele trase peste pantalonii negri –, nu părea furios. Poate că era puțin iritat că venise pregătit pentru o luptă, dar nu avusese parte de una, de vreme de Damon îl instruise pe Mortimer să arboreze un steag alb, iar James și oamenii lui urcaseră la bord fără nici o piedică.

– Cu mine, răspunse Damon și făcu un pas înainte.

James se apropie încetișor de el, fără ca nimic să trădeze faptul că pumnul lui avea să lovească atât de brutal în stomacul lui Damon, însă așa se întâmplă. Odată ce Damon se aplecă, James îi dădu și un upercut în bărbie.

Totul se întâmplase prea repede. Jacqueline țipă:

– Tată, oprește-te!

Iar Mortimer mârâi:

– La naiba!

Încercă să intervină, dar cinci dintre oamenii lui James îl apucară dintr-odată, oprindu-l, iar James nu-i aruncă nici măcar o privire.

Dar Jacqueline trecu de tatăl ei și se lăsă în genunchi lângă capul lui Damon, adresându-i-se apoi acuzator lui James:

– Dacă i-ai rupt falca, nu va putea sta de vorbă cu tine!

– Tocmai am stat de vorbă, replică James. Când se va trezi, vom mai avea o discuție.

Ea mormăi plină de frustrare la auzul acestui răspuns, dar mâna ei mângâia cu blândețe obrazul lui Damon, pentru a-l trezi. James se încruntă privind-o și întrebă:

– Este acesta piratul pe care l-ai numit Ticălosul sau nu?

– Este, răspunse Jeremy în locul ei, apoi recunoscu: Dar am făcut o alianță cu el.

– Mi-am dat seama, de vreme ce v-am văzut pe tine și pe fratele tău liberi pe punte, replică James. Acesta este singurul motiv pentru care încă respiră.

– Nu spun că nu a meritat-o, dar credeam că-l vei asculta mai întâi.

– De ce? A existat un martor ocular la răpirea ta, Jack, spuse James. Tony m-a ajuns din urmă și mi-a povestit. Apoi îl observă pe Percy apropiindu-se și adăugă: Mă bucur să văd că ai îndurat bine această aventură, Alden.

– Într-adevăr, Lord M., deși îmi apreciez mult mai mult valetul acum. Va trebui să-i ofer o mărire de salariu când ajung acasă.

– Când ajungi acolo, mulțumește-le mamei și birjarului tău din partea mea. Ei mi-au anunțat familia despre ce s-a întâmplat în apropierea docurilor Londrei.

Jeremy își trase tatăl deoparte pentru a-i povesti propria versiune a evenimentelor, terminând cu:

– Da, am fost idioți să credem că l-am putea captura. Dar a fost dispus să renunțe la avantajul deținut doar pentru a o proteja pe Jack de pirați. Și, dacă ai la tine scrisoarea lui de răscumpărare, atunci știi...

– Nu o am.

– Ah, asta explică lucrurile, spuse Jeremy arătând cu capul înspre căpitanul încă inconștient. De data aceasta, a scris el biletul cerând o întâlnire în St. Kitts. A luat-o pe Jack pentru a te motiva, deoarece nu credea că ai traversa oceanul din nou fără vreun imbold. În mod

ironic, are nevoie de ajutorul tău pentru a-l băga pe Lacross din nou în închisoare.

– Nu acesta este modul de a-mi cere ajutorul.

– De acord.

– Și oricum urma să mă ocup de Pierre.

– Adevărul este că el nu știa acest lucru, evident. S-a pricopsit cu oamenii piratului pe parcursul acestei călătorii, așa că a trebuit să pretindă că urma aceleași ordine ca ei, când de fapt nu era așa – ei bine, cel puțin așa spune. Nu prea știu ce să cred, de vreme ce nu ne-a oferit nici un motiv pentru implicarea lui în toate acestea – deși presupun că nu va fi la fel de reticent și cu tine. Dar apoi afurisiții de pirați au vrut-o pe Jack pentru ei și au încercat de câteva ori să pună mâna pe ea. Căpitanul i-a ținut la distanță, dar se apropia o revoltă, așa că ne-a cerut ajutorul pentru a se ocupa de ei.

– Este vorba, așadar, despre un armistițiu temporar?

– Unul care să dureze până hotărăști tu altceva.

James dădu aprobator din cap.

– Du-o pe sora pe *Maiden George*. Ați terminat amândoi cu corabia asta. Și încercați să-l ignorați pe Tony. A fost o adevărată pacoste de când mi s-a alăturat.

Jeremy zâmbi larg.

– Mă întrebam de ce nu a vâslit încoace cu tine.

– Acum, știi de ce nu l-am lăsat să vină. Știu că este îngrijorat pentru Judy, dar face față acestui lucru provocându-mă pe mine. Dumnezeule, nu voi trece niciodată prin așa ceva cu Jack.

– Nu văd cum ai putea evita...

– Refuzând să dau binecuvântarea mea oricăruia dintre petitorii ei, uite așa!

Jeremy râse.

– Jack va avea probabil ceva de spus în legătură cu asta, dar cel puțin nu va trebui să afli până anul viitor ce bătăi de cap îți poate da. Se îndreptă apoi spre sora lui. Să mergem, Jack!

Ea se ridică, dar îi aminti:

– Am aici cufere care trebuie...

James interveni:

– Ți-ai făcut bagajul pentru propria răpire?

Ea se răsuci spre tatăl ei.

– Nu, desigur. Damon mi-a pregătit haine și alte mici lucruri necesare. S-a pregătit dinainte. Noi nu ne-am pregătit suficient. Dar acum suntem aliați și...

– Nu mai suntem.

Ea icni.

– Jeremy și-a dat cuvântul!

– Că va dura până la sosirea mea.

– Nu, că va dura până când Damon are ocazia de a vorbi cu tine, înainte de a te hotărî. Și nu este vorba despre afurisita de discuție pe care ai avut-o deja, cu pumnii.

James îi ridică bărbia.

– Este felul tău de a-ți exprima gratitudinea pentru că te-a apărat de pirați – sau este ceva mai mult?

Ea îi aruncă fratelui ei o privire aspră înainte de a spune:

– L-am urât. Am încercat chiar să-l ucid. Dar asta a fost înainte să aflăm că nu dorea de fapt să ne facă rău. Încerca doar să te atragă pe tine să-l ajuți să scape de Lacross. Nu a crezut că ar fi fost suficient să-ți ceară ajutorul. Nu ești deloc curios de ce?

– Te-a răpit de două ori, păpușă. Nu, nimic din ce ar putea spune nu l-ar absolvi de asta.

În ciuda alintului, tonul tatălui ei părea de neînduplecat. Chiar și Jacqueline știa să nu se certe cu el atunci când era așa. Și totuși, adăugă:

– Te-ai mai întâlnit cu el.

James aruncă o privire spre bărbatul inconștient.

– Dacă ne-am întâlnit, nu a fost ceva suficient de important pentru a fi ținut minte.

– Pentru el a fost important. „Din motive care este mai bine să rămână îngropate, nu-mi place tatăl tău." Această declarație a sa implică faptul că v-ați mai întâlnit, dar nu a vrut să-mi spună cum te-a cunoscut, când sau unde. Și totuși, orice s-ar fi întâmplat între voi a afectat decizia sa în acest lung lanț al evenimentelor. Și, în calitate de pion folosit pentru a te ademeni pe tine, eu încă vreau să știu despre ce este vorba, fie că tu vrei, fie că nu. Se porni spre parapet, trecu peste el și strigă înainte de începe să coboare scara: Nu-i lovi fața!

James scoase un sunet dezaprobator înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Mortimer.

– Căpitanul tău nu mi se pare cunoscut. Tu, pe de altă parte...

Capitolul 42

Damon se trezi în spatele unui perete din bare de fier. Se ridică de pe podeaua unde fusese aruncat. Era o celulă mică cu două bănci, o oală de noapte și nimic altceva. Nici măcar nu avea suficient loc pentru a se putea întinde. Categoric nu mai era pe nava lui, dar aceasta se mișca. Vântul care împinsese flota lui Malory până în marea calmă înainte să-și fi schimbat direcția revenise probabil și le umflase pânzele. Sau trecuseră deja câteva zile de când se trăsese cu tunul asupra corabiei sale? Nu putea spune cât timp fusese inconștient, deși falca îl durea ca naiba.

Încercând ușa celulei pentru a verifica dacă era încuiată, văzu doi paznici blocând intrarea micului coridor din fața celulei.

– Ce se petrece? Cer să fiu eliberat! strigă el. Este imperativ să-l aduceți aici pe Lord Malory!

Nici unul din paznici nu-i răspunse și nu-l aduse pe Malory la el, deși îi bătu la cap un timp. De fapt, era surprins că James nu era acolo, cerându-i explicații, dar, cum întreaga corabie era atât de tăcută, presupuse că era noapte.

Trecură ore bune, și singurele sunete auzite erau scârțâitul corabiei și tusea vreunui paznic. Nu era obosit, dar își îndoi genunchii pentru a se întinde pe spate pe una dintre bănci și probabil adormi. Fu trezit de sunetul metalului lovindu-se de una dintre barele de fier, și țâșni imediat în picioare când văzu cine făcea zgomot cu pumnalul.

– Unde este secundul meu? întrebă el.

– Asta este prima ta întrebare? Chiar așa? îl întrebă James, dar apoi răspunse: Domnul Bower este încă pe corabia ta. E un individ foarte necooperant, n-a răspuns la nici o întrebare. I-am aflat numele de la unul dintre marinari. Cel puțin ei au cooperat, deși nu au avut nimic relevant de spus.

– L-ai rănit?

– Nu, nu am văzut de ce – nu când te am pe tine. L-am lăsat însă la comanda vasului tău, cu ordinul de a ne urma. Destul de alunecos, individul. Mi-a mai scăpat o dată, când s-a ascuns pe corabia mea

în ultima călătorie la Bridgeport. Dacă profită de șansa de a pleca cu corabia, nu-l voi opri.

– Nu va pleca. Acum spune-mi de ce ai postat paznicii aici când ușa este încuiată? Doar nu crezi că sunt suficient de puternic pentru a îndoi gratiile?

Sprânceana lui James se ridică înainte ca acesta să spună:

– Nu, dar nu aud decât o altă întrebare care nu face deloc referire la situația ta. Doar nu ți-e frică să mă întrebi ce am de gând să fac cu tine, nu?

– De ce să întreb ceva ce știu deja? Am fost asigurat de către copiii tăi și de prietenul lor că aceasta va fi o întâlnire căreia nu o să îi supraviețuiesc.

– Și totuși, ai forțat întâlnirea.

– Sincer să fiu, mă așteptam să am la îndemână ceva care să mă asigure că vei asculta, dar, în schimb, am ajuns în relații bune cu copiii tăi.

– Ceea ce te-a lăsat fără asul din mânecă. Păcat – pentru tine. Dar un răspuns cinstit merită altul. Paznicii nu erau pentru tine, erau pentru a o ține pe fiica mea departe de tine, desigur. La fel ca tine, pare să creadă că armistițiul v-a făcut prieteni, și din cauza aceasta nu îți vrea încă răul. Dar, de vreme ce nu te va mai vedea, nu va ști dacă ai fost sau nu rănit. Ieși de acolo!

Unul dintre paznici se apropie de ușă.

– Asta-mi amintește prea mult de momentul în care mi-am pus nepotul prin alianță în spatele aceleiași gratii.

– Obișnuiești să-ți închizi propria familie?

– Nu făcea încă parte din familie. Fusese acuzat de furtul unor bijuterii, eronat, după cum s-a dovedit ulterior. Tu ești acuzat de furtul copiilor mei, fapt ce a fost dovedit dincolo de orice îndoială.

– Am avut un motiv.

– Da, și s-ar putea chiar să-l poți menționa. Li se adresă apoi gărzilor: Aduceți-l în ring!

Deoarece îi văzuse pe cei doi frați Malory luptându-se într-un ring în Londra, Damon crezu că știa la ce se referise James, dar acum erau pe o corabie. Și totuși, după o scurtă plimbare, ajunseră într-adevăr la un ring, pe corabie, un ring spațios construit în mijlocul calei.

– Este locul în care îmi refac echilibrul mintal, spuse James arătând cu mâna spre ring, zâmbitor, și unde-l târăsc pe fratele meu zilnic.

– Îți urăști fratele atât de mult?

Ridicând frânghiile pentru a intra în ring, James spuse concis:

– Nu fi absurd! Și nici nu ezita, adăugă, făcându-i semn să înainteze. Cred că vei prefera varianta aceasta altor opțiuni pe care le iau în considerație.

Damon păși în ring, dar îl preveni pe James:

– Nu voi lupta cu tine.

– Sigur că vei lupta. Ai o problemă cu mine. Este singura ocazie de a ți-o rezolva pe care ți-o dau.

Damon evită prima lovitură doar cu câțiva centimetri și comentă:

– Știu că te aștepți să câștigi această luptă, dar dacă nu se va întâmpla așa?

– Nu fi atât de suspicios, tinere! Aș fi plăcut surprins în acest caz.

– Dar tot mă vei omorî?

James ridică din umeri.

– Încă nu am făcut nici un plan definitiv. Ai putea să-ți încerci norocul, căpitane. De ce te-ai alăturat oamenilor lui Lacross?

Damon se aplecă pentru a evita următoarea lovitură, se roti și ajunse aproape de spatele lui James. Îl lovi cu pumnul în lateral, dar individul era clădit ca un zid de cărămidă, iar brațul lui zbură în spate, trântindu-l pe Damon într-un colț. La naiba, nu avea cum să câștige dacă nu-l putea răni.

Damon sări din nou în picioare, hotărât acum doar să se ferească de Malory, și spuse:

– Nu a fost o alegere. Tata a intrat în datorii pentru a mă trimite la școală în Anglia. Dintr-un motiv sau altul, nu și-a plătit împrumuturile. Când m-am întors acasă, nu am mai găsit nimic: casa fusese vândută, vasul lui comercial fusese de asemenea vândut. Dar nu fusese suficient, așa că intrase și la închisoare. Când am dat de urma lui, am încercat să plătesc restul datoriilor pentru a-l elibera, dar directorul, Peter Bennett, a refuzat să ia banii mei, a vrut altceva în schimb.

– Lasă-mă să ghicesc, tatăl tău este în aceeași închisoare în care a fost Lacross?

– Da, în Anguilla.

– Birocrații nu-și întorc de obicei nasul de la plocoanele care le cad în brațe.

– Cei ambițioși o fac. Bennett a pus ochii pe scaunul de guvernator din St. Kitts, care are jurisdicție asupra insulelor învecinate – Anguilla și Nevis. Pentru a-și pune numele pe lista candidaților, trebuie să-și curețe cazierul și să reușească să facă ceea ce guvernatorii precedenți nu au reușit.

– Ce anume?

– Să captureze câțiva dintre cei mai proeminenți indivizi pentru care au fost emise mandate de arestare și care nu au fost niciodată prinși sau declarați morți. Trebuia, de asemenea, să îndepărteze petele de pe numele său – evadarea lui Pierre Lacross. Îl vrea pe Lacross din nou în închisoare – sau măcar dovada morții sale. Este foarte hotărât în această privință. Nici măcar nu m-a lăsat să-l văd pe tata cât am fost acolo și nici nu mă va lăsa până nu primește ceea ce vrea.

– Te-a trimis spre propria moarte, afirmă James.

– Nu, mi-a dat corabia lui pentru îndeplinirea misiunii. Nu ar fi făcut acest lucru dacă nu s-ar fi așteptat să mă întorc cu ea și cu Lacross. Am timp până la sfârșitul anului să-mi îndeplinesc misiunea.

– Cum l-ai găsit pe Lacross?

Damon abia evită următoarea lovitură. Malory încerca să-l încolțească, probabil sătul de tacticile sale. Dacă voia să danseze în jurul bărbatului, trebuia să fie în centrul ringului!

– Înainte să plec din Anguilla, unul dintre bărbații pentru care se emiseseră mandatele de arestare mi-a căzut în mâini când încercam să-mi angajez un echipaj. Ori crezuse că trecuse suficient timp și nu mai era căutat, ori era prea smintit și nu-și dăduse seama că nu ar fi trebuit să-și folosească numele adevărat. Refuzat de două ori în aceeași săptămână, s-a plâns că nici măcar Lacross nu îl voia, așa că i-am cumpărat de băut, și mi-a spus exact unde îl pot găsi. Dar, aflând că și Lacross angaja oameni, m-am putut apropia de el oferindu-mi serviciile. Nu m-am așteptat să am efectiv de lucrat pentru el, dar avea prea mulți oameni și nu i-am putut ataca fortăreața cu echipajul meu neinstruit. Aveam nevoie de timp pentru a-mi da seama cum să-l scot de pe insulă fără luptă sau să-l ucid și apoi să evadez.

– Cele mai bune planuri...

– Da, în acest caz, au luat-o razna din cauza lui Catherine Meyer.

– Hoața de bijuterii, spuse James. Este cu adevărat unul dintre copiii nelegitimi ai lui Lacross?

– Pretinde că este fiica lui și că tocmai l-a găsit. A stat mult de vorbă cu tatăl ei în acea zi, dar a continuat să se uite la mine. Apoi m-a abordat cu „testul" lui de loialitate, despre care s-a lăudat că ar fi fost ideea ei. Spunea că, mai mult decât orice, Pierre Lacross voia să-l ucidă pe bărbatul responsabil de încarcerarea lui. Dar avea și ea propriile ei planuri. Voia să-și dovedească valoarea în fața bătrânului, și, pentru că eu sosisem pe insulă cu o corabie și un echipaj, a crezut că poate deveni iubita mea, că-și poate ajuta tatăl să se răzbune, îmbogățindu-l în același timp, toate în decursul unei singure călătorii. Dar, în cele din urmă, a reușit doar să-l îmbogățească...

– Cu bijuteriile familiei mele! replică James pe un ton întunecat.

– Da. Din păcate, ea a insistat să plecăm imediat, așa că nu am avut timp să pregătesc sau să pun în aplicare un plan pentru capturarea tatălui ei în acea noapte.

– Așadar, pentru a captura o persoană trebuie să răpești nenumărate altele? Nu crezi că planul tău a luat-o puțin razna?

– Nu a fost planul meu. Crezi că eu am dorit întârzierea, când tatăl meu putrezește în închisoare? Lacross nici măcar nu s-a gândit că te-am putea captura, de aceea a sugerat să răpim în schimb una dintre femeile din familia ta. Nu mi-a plăcut, și nu i-aș fi dat-o niciodată pe Jack, însă mă așteptasem ca tu să-l ataci odată ce ai recuperat-o – dar nu ai făcut asta, ci doar te-ai întors acasă. Eu am fost cel învinuit de evadarea lui Jack, deși reușise să fugă singură, înainte să o ajut eu.

– Și totuși, ai mai încercat o dată.

– Nu aș mai fi ieșit niciodată din donjon dacă nu aș fi pretins că sunt de acord cu o altă tentativă. Dar de data aceasta m-am pricopsit cu un echipaj format din oamenii lui Lacross.

– Nu a fost un an bun pentru tine, nu-i așa? Unde e Pierre?

– Nu știu.

– Răspuns greșit.

Damon nu mai putea să respire. Malory se jucase cu el până atunci, își dădu el seama, lăsându-l să creadă că puteau dansa așa

întreaga noapte. Îndoindu-se, icni înainte ca următoarea lovitură să-l trântească din nou la pământ.

– Așteaptă!

– Prefer să nu, i se răspunse pe un ton sec.

– Este un bărbat... care...

– La naiba, bodogăni Malory. Așază-te și recapătă-ți suflul.

Damon căzu întâi în genunchi, apoi se întinse pe o parte pe podeaua acoperită cu pânză impermeabilă. Malory se plimba de colo-colo prin fața lui, în mod evident iritat, deși nu era clar motivul. Când reuși să se așeze, hotărî că podeaua era cel mai bun loc.

– Când am dat prima dată de pirat, își construia o bază. Când m-am întors, era aproape gata, și avea mult mai mulți oameni. Când am fost eliberat din donjon, după trei săptămâni, am văzut că buruienile crescuseră, iar oamenii lui împachetau și distrugeau construcțiile, deoarece Lacross se muta din nou. În St. Kitts este un cârciumar care îi aprovizionează cu rom. Trebuie să aflu noul lor amplasament de la el când mă întorc.

Damon se încordă când James se opri din mers în fața lui.

– Fiica mea pare să creadă că ar trebui să îmi pari cunoscut. De unde?

– Luând în considerație că m-ai trântit la pământ acum patru ani, când ne-am întâlnit ultima dată, sunt surprins că nu-ți amintești.

– Nu refuz niciodată o luptă, spuse James sec. Adu-mi aminte de cea pe care se presupune că am avut-o.

– Chiar nu îți amintești?

– Ar trebui?

– Presupun că nu. Era noaptea târziu, străzile erau întunecate și am vorbit – eu am vorbit, puțin. Te-am întrebat unde era mama. Mi-ai răspuns cu pumnul.

– Sună familiar. Erai destul de pornit, nu? Poți să fii mai limpede, să ne lămurim de ce crezi că aș ști unde este această femeie?

Incapabil să-și mai rețină furia acumulată în toți acei ani, Damon țâșni în picioare și scuipă.

– Ai sedus-o și ai făcut-o să-și părăsească familia!

– Permite-mi să fiu de altă părere, replică James afabil. Am sedus sute de femei în anii mei de depravare, inclusiv unele nefericite în căsnicie, dar niciodată nu am ademenit o femeie să-și părăsească soțul. Cred că mă confunzi cu altcineva.

– Poate că memoria ta este imperfectă, dar a mea, nu! Știu exact cine ești, căpitane Hawke.

Expresia lui Malory se schimbă brusc. Damon se pregăti din nou. Nu era de mirare că bărbații se temeau de acest om care putea deveni atât de amenințător într-o secundă.

Tonul neutru dispăruse atunci când James spuse:

– În afara familiei mele, abia o mână de oameni cunosc acest nume. Cum de îl știi tu?

– Ai fost vecinul nostru în Jamaica.

Din nou, înfățișarea lui Malory se schimbă.

– Doar familia Ross locuia suficient de aproape pentru a fi numiți vecini, pe plantația care se învecina cu a mea. Tu ești, așadar, spărgătorul de ferestre, acum mare... și în continuare cutezător?

– Și tu ești bărbatul care mi-a furat mama!

– Renunță, băiete! Nu am făcut așa ceva. Voia să-l părăsească pe Cyril de bunăvoie. Mama ta mi-a povestit despre problemele lui cu băutura și cu jocurile de noroc – și că nu fusese niciodată fericită acolo. Însă era disperată să plece cât mai repede. Nu mi-a spus care era urgența, și nu o cunoșteam suficient de bine pentru a insista. În orice caz însă, știa că am o corabie ancorată în apropiere și m-a rugat să o duc în Anglia.

– Acolo ai dus-o?

– Nu, am avut alte treburi de rezolvat...

Damon interveni:

– Și totuși, ai luat-o!

– Da, dar nu am dus-o departe, doar de cealaltă parte a insulei, în Port Antonio, de unde putea găsi un vas de pasageri care să o ducă împreună cu tine înapoi în Anglia. Era suficient de departe de casa voastră, și tatăl tău nu v-ar fi găsit. I-am promis că la întoarcere o voi ajuta să te recupereze, dar, din nefericire, nu am mai ajuns niciodată acolo.

Pentru Damon era greu să renunțe la furia adunată în toți acei ani în care se gândise la ce făcuse Hawke. Nici nu putea, de fapt. Trebuia să creadă pur și simplu un fost pirat?

Apoi James adăugă:

– Nu pari convins, căpitane. Nu mă interesează prea mult, dar nimeni nu mă face mincinos fără să regrete amarnic. Așa că, înainte să ajungem acolo, poate că-ți pot oferi mai multe explicații.

Nu mi-e rușine să recunosc că sunt oaia neagră a familiei din motive întemeiate. Am fost sălbatic și nesăbuit în tinerețe și nu făceam nazuri la femeile cu care mă culcam; am avut inclusiv femei nefericite în căsnicie. Cu toate acestea, am tras linia când a venit vorba despre iscarea unui scandal în propria mea curte. Iar mama ta a atins în mine o coardă sensibilă, dar nu lascivă – probabil chiar compasiune, deși pe vremea aceea eram sigur că nu mai puteam simți așa ceva. Era grațioasă, frumoasă, dar melancolică. Și era bună cu fiul meu, îi aducea mâncare gătită și bunătăți când rămânea acolo singur, doar cu servitorii. M-ai întrebat deja de două ori unde este și ți-am spus unde am văzut-o ultima dată, dar nu am nici o idee unde a ajuns în cele din urmă. În ziua aceea în care ai fugit în loc să vii cu ea, plângea. Dacă a părăsit insula, trebuie să fi fost pentru a căuta ajutor pentru a te lua de acolo, ceea ce presupun că nu s-a întâmplat, nu-i așa?

– Nu, eu și tata nu am mai văzut-o niciodată.

– Ai căutat-o în Anglia? Acolo voia Sarah să ajungă.

– Sigur că da, dar nu am avut noroc.

– Atunci, ar trebui să verifici înregistrările portuare din Port Antonio, unde am lăsat-o. Asta dacă le-au păstrat atâta vreme – asta s-a întâmplat acum nouăsprezece ani, nu? La aprobarea lui Damon, James adăugă: Poate că nu a mai ajuns în Anglia. După câte știu, ar putea fi încă în Port Antonio sau poate a mers în America.

– Asta sugerează că voi rămâne viu pentru a căuta înregistrările.

– Regret că nu am putut să-mi țin promisiunea făcută mamei tale. O favoare făcută ție ar înlătura acest regret.

Capitolul 43

– Dacă nu te oprești din râs, Tony...

Anthony îi tăie vorba:

– Da, da, mă arunci peste bord.

Încercă să fluiere în schimb, dar sunetul nu-i ieși de pe buzele încrețite.

Jacqueline asculta cu aviditate conversația dintre tatăl și unchiul ei, după ce terminase micul dejun, și lovea din picior cu nerăbdare pe sub masă. Era sfâșiată între dorința de a verifica starea lui Damon după a doua „discuție" cu tatăl ei și dorința de a nu pierde nici un cuvânt spus despre el de către tatăl ei. Sosise în cabina tatălui ei imediat în urma lui Tony, așa că nu credea că pierduse nimic important, deși Jeremy era deja acolo.

Cel puțin acum știa de ce se încurcase Damon cu Lacross și că nu era un infractor. Dar de ce naiba nu-i spusese asta ei și lui Jeremy? Poate pentru că nu voia ca ei să știe că le ura tatăl, crezându-l vinovat de absența mamei lui? Dacă le-ar fi povestit toate acestea, Jeremy nu ar fi consimțit să devină aliați. Ar fi ajutat la eliminarea piraților, de dragul ei, dar nu ar fi fost de acord cu un armistițiu ulterior.

Anthony încă zâmbea când adăugă:

– Dar trebuie să recunoști, bătrâne, că ajutarea unei domnițe aflate în primejdie nu ți se potrivea deloc. N-ai fi făcut-o nicicum.

– Plângea.

– Da, așa ai spus. Nici mie nu-mi plac lacrimile, dar nu credeam că-mi împărtășești aversiunea.

– Voia să-și părăsească soțul. După toate aparențele, Cyril Ross a fost un tată bun, dar era risipitor și mult prea atașat de pariuri. Sarah avusese banii ei și plătise facturile, ceea ce-i oferise lui oportunitatea de a juca și mai mult. Chiar dacă era nefericită cu el, era o situație care ar fi dus la ruină. Se temea pentru viitorul fiului ei, voia ca el să meargă la universitate. A avut dreptate să-l părăsească atunci cât încă avea bani, înainte ca el să fie aruncat în închisoare, iar ea și băiatul să ajungă pe străzi, fără nici o leţcaie.

– Este greu să mi-l închipui pe răpitor ca pe un băiețel, comentă Anthony.

– Ei bine, avea o aversiune față de mine încă de mic, spuse James cu dezgust. Obișnuia să arunce cu pietre în casa mea, ca și cum asta m-ar fi alungat de acolo.

Anthony începu să râdă din nou. Jacqueline nu se putu abține să nu rânjească, imaginându-și un copil care arunca cu pietre înspre casa unui pirat. Cât de curajos fusese!

Jeremy spuse:

– Mi-l amintesc când era mic, dar o țin și mai bine minte pe mama lui. Eram mort după ea. Era o frumusețe, dar o femeie foarte tristă.

– Pe vremea aceea erai mort după oricine purta fustă, spuse James râjind.

– Adevărat, recunoscu Jeremy, apoi îi spuse lui Anthony: Dar Damon avea doar vreo șase sau șapte ani atunci. Eu și tata eram rareori acolo. Tata cumpărase plantația pentru ca eu să am o oarecare stabilitate după ce mă găsise, dar eram oricum plecați mai mult pe mare. Iar familia Ross locuia deja acolo atunci când ne-am mutat noi. L-am întâlnit pe Damon pe plajă într-o zi și am încercat să vorbesc cu el, dar s-a îndepărtat de mine și m-a întrebat: „Și tu ești pirat?", apoi a fugit înainte să-i pot răspunde. Credea că tata era pirat, și nu-i plăcea să știe unul atât de aproape de familia lui.

James pufni.

– Sarah Ross a încercat să-l ia cu ea pe băiat în ziua aceea în care trebuiau să plece cu mine, dar băiatul a fugit, și ea a început să plângă, refuzând să plece fără el. Însă se temea că avea să fugă direct la tatăl lui, care supraveghea niște lucrări pe proprietatea lor. După câte se părea, era suficient de disperată să scape de Cyril cât timp acesta era undeva pe plantația lor.

Jacqueline simți o urmă de tristețe pentru copilul lăsat în urmă. Își aminti de furia lui Damon când îi povestise despre mama lui. Presupusese că o ura pentru că-l părăsise, dar de fapt îl ura pe James pentru că-i luase mama.

– De ce nu ai ascuns-o în casa ta, interzicându-i lui să intre? întrebă Anthony.

– N-ai reținut partea în care am povestit că urma să plec în acea zi? Jeremy era deja la bord. Eu i-am rezolvat dilema insistând să vină cu noi la Port Antonio, de cealaltă parte a insulei, și promițându-i că la întoarcere aveam să o ajut să-și recupereze băiețelul. Dar a fost anul în care m-am întors în Anglia pentru a pune lucrurile la punct cu Nicholas Eden, răpindu-i soția.

Anthony râjni.

– Aș fi dat orice să-ți văd fața în momentul în care ai aflat că soția pe care o răpiseși era draga noastră nepoată Regina.

– N-a fost unul dintre momentele mele cele mai bune, spuse James posac.

– Dar în cele din urmă ai revenit în sânul familiei, după ce i-ai lăsat pe frații tăi să-ți tragă o bătaie drept răsplată.

– Din câte țin minte, ai luat parte la acea bătaie și nu ai tras nici un pumn.

– Sigur că nu am tras, cel puțin până când am înțeles că nici măcar nu te apărai. Bună treabă, bătrâne, să le faci pe plac celor mai vârstnici în acest fel.

– Erau prea furioși pentru a observa.

– Ei, totul este în trecut, cum se spune. Dar Jeremy a fost argumentul hotărâtor. Când cei bătrâni au aflat că ai un fiu aproape mare... Dacă l-ar fi putut primi în familie fără tine, nu ai fi fost iertat atât de ușor.

– Nu trebuie să-mi amintești asta, replică James. Dar, vorbind despre acel an plin de evenimente, am intenționat să-mi țin promisiunea făcută lui Sarah Ross atunci când m-am întors în Jamaica pentru vânzarea plantației.

– Da?

– Dar nu am mai ajuns, de fapt, acolo, răspunse James. După cum știi, pe drumul de întoarcere spre Caraibe am avut un foarte drăguț mus la bord.

Jacqueline zâmbi la menționarea felului neobișnuit în care se întâlniseră părinții ei. Încă se tachinau pe acest subiect. Anthony își dădu ochii peste cap.

– Presupun că este și acesta un fel de a o descrie pe George.

– Însă ea a observat una dintre corăbiile fratelui ei când am ajuns la docuri și s-a furișat de pe corabia mea. Așa că am găsit un agent care să-mi vândă plantația ca să pot alerga, în schimb, după viitoarea mea soție.

– Știai deja că vrei să te căsătorești cu ea?

– Nu chiar. Eram prea furios pentru dezertarea ei ca să mă întreb de ce mă deranjase atât de tare. Apoi m-am întors cu George în Anglia, după ce frații ei m-au târât la altar.

– Așadar, ai lăsat neterminate eforturile eroice de a o ajuta pe doamna Ross?

James îi aruncă fratelui său o privire întunecată.

– Este unul dintre puținele mele regrete. Dar am presupus în toți acești ani că a renunțat să mă mai aștepte și a plătit pe altcineva care să-i aducă băiatul ca să poată apoi pleca în Anglia sau că s-a întors pentru a cere ajutorul familiei ei. Se pare că nu s-a întâmplat nici unul din aceste lucruri.

– Dacă a plecat pentru a proteja viitorul băiatului, pare ciudat că nu s-a mai întors niciodată după el, remarcă Anthony.

– De acord, și, din nefericire, probabil a murit înainte de a putea merge după el. Știu că-și iubea băiatul. Nu mă pot gândi la nici un alt motiv pentru care să nu se mai fi întors. Așa că, de dragul mamei lui, îl voi ajuta să-și elibereze tatăl.

Încântată să audă asta, Jacqueline se ridică și se îndreptă spre ușă, până când tatăl ei o întrebă:

– Unde crezi că mergi, Jack?

Ea se întoarse.

– Vreau să văd cât a avut Damon de îndurat în timpul discuției voastre.

– Doar câteva vânătăi.

– Tot vreau să văd...

– Jeremy, du-te cu sora ta!

Ea se crispă.

– Nu mă lași să vorbesc singură cu el?

– Asta, păpușă, nu se va întâmpla niciodată.

Jacqueline ieși furioasă pe ușă. Din nefericire, Jeremy o urmă îndeaproape. Dar, după cele spuse de tatăl ei, ea își acuză fratele:

– I-ai spus despre mine și Damon, nu-i așa?

– Nu i-am spus.

– Atunci Percy?

Jeremy îi aminti.

– Percy a petrecut mult timp pe punte după capturarea piraților. Se poate să vă fi văzut cu brațele unul în jurul celuilalt la cârmă. Dar nu este bun la ghicit. Dacă a lăsat să-i scape ceva în fața lui tata, sunt sigur că a fost ceva despre cum tu și Damon v-ați împrietenit. Desigur, intuiția lui tata nu dă greș.

Ea mormăi.

– Damon este încă închis?

– De ce nu ar fi? Faptul că tata îl ajută nu înseamnă că trebuie să se și simtă foarte confortabil.

– Am crezut doar... La naiba, Jeremy, suntem aliații lui! A avut motive serioase pentru ceea ce a făcut. Nu ar trebui să mai rămână închis în celula aia micuță.

El ridică din umeri.

– Îi voi vorbi tatălui nostru mai târziu. Nu-i pomeni tu despre asta, altfel Damon nu va fi eliberat înainte să ajungem în St. Kitts.

Pe puntea inferioară, ea se opri în fața cabinei ei, fără să-i spună lui Jeremy de ce. Apucă un borcan cu alifie pentru a îngriji noile vânătăi ale lui Damon, pe care fără îndoială că tatăl ei i le făcuse. Jeremy își dădu ochii peste cap văzând-o.

Când ajunseră la celulă, Damon veni imediat lângă gratii. Cel puțin Jeremy își întoarse spatele către ei, dar tot nu plecă de lângă Jack. Ea abia observă, ochii ei căutând cu îngrijorare rănile lui Damon, dar el se mișca normal, repede, iar Jack văzu doar o vânătaie ușoară pe bărbia lui. Cu toate acestea, desfăcu borcanul și se întinse printre gratii pentru a întinde alifia pe rana lui.

– Se pare că nu te poți opri din a-mi purta de grijă, Jack, spuse el cu un zâmbet.

– Se pare că tu nu te poți opri din a te băga în calea câte unui Malory, replică ea.

El îi mângâie obrazul printre gratii și-i spuse cu blândețe:

– Îmi pare rău că te-am răpit – de două ori. Intenționez să mă revanșez într-o zi.

– Mai bine să nici nu încerci, amice, îl amenință Jeremy fără să se întoarcă.

– Mi-a părut rău să aud despre tatăl tău – și despre ce credeai despre al meu, îi spuse Jacqueline.

Damon oftă.

– Nu știu de ce a plecat mama și poate nu voi ști niciodată. Dar aș fi putut preveni cele întâmplate tatălui meu dacă mi-ar fi spus că avea necazuri. Scrisorile lui nu mi-au oferit nici un astfel de indiciu, ba chiar soseau din Jamaica, ca și cum încă ar fi locuit acolo. Pot doar să presupun că-și rugase unul dintre vechii prieteni să trimită scrisorile lui și să le intercepteze pe ale mele, astfel ca eu să nu aflu ce i se întâmplase. Chiar îi spusesem despre moștenirea pe care am primit-o în Anglia, dar tot nu mi-a cerut ajutorul.

– Mândria? sugeră ea.

– Destulă cât să-l lase să putrezească în închisoare până la întoarcerea mea acasă, replică Damon cu dezgust. Nu înțeleg genul acesta de mândrie.

Ea nu-și putea imagina șocul avut de el la întoarcerea acasă.

– De ce te-a trimis în Anglia dacă nu-și permitea, de fapt?

– Dar își permitea. Recoltele erau bogate, vremea prietenoasă, iar el chiar își cumpărase încă o corabie, pentru a-și dubla profiturile. Îmi plăcea corabia aceea, adăugă el. Pe ea am învățat să navighez. Dar mama își dorise pentru mine să studiez în Anglia. Ne spunea adesea în copilărie mie și tatei că un Reeves trebuie să aibă o educație vastă. În ciuda faptului că ne-a părăsit, el a iubit-o în continuare și a vrut să onoreze această dorință. Ceea ce nu știam eu era că-i plăcea să joace.

– Ah, o astfel de pasiune duce mai degrabă la ruină decât la îmbogățire.

Jeremy se întoarse și spuse:

– A expirat timpul, Jack. Te-ai asigurat că nu este pe patul de suferință.

Ea oftă când Jeremy o îndepărtă de celulă și aruncă o privire în spate, să-l mai vadă o dată pe Damon. Spera să nu fie ultima oară când îl vedea, și se simți încurajată când îl auzi strigând:

– Acesta nu este sfârșitul, Jack.

Doar că nu prea înțelegea ce voia să spună cu asta.

Capitolul 44

James se ținu de cuvânt. În cele câteva zile pe care Damon le mai petrecu la bordul vasului *Maiden George* cu ei, Jacqueline nu fu lăsată nici un moment singură cu el. Damon fusese eliberat din celulă și i se oferise o cabină, dar ea ar fi putut foarte bine să fie încuiată într-o celulă, de vreme ce un paznic stătea la ușa ei în fiecare noapte. Iar, în timpul zilei, una dintre rudele ei sau un alt paznic erau mereu lângă ea. Dacă încerca să-i șoptească ceva lui Damon, era târâtă de acolo.

Era intolerabil! Și care era oricum scopul? Dar se temea că știa. Arătase puțin prea multă îngrijorare pentru Damon la bordul corabiei sale, iar tatăl ei hotărâse că „prietenia" lor era gata. Era dispus să-l ajute pe Damon din cauza poveștii din trecut dintre ei, dar asta nu însemna că-l iertase pentru rolul jucat în toate astea. Ar fi trebuit

să fie fericită pentru rezultat și să lase totul baltă de vreme ce Damon supraviețuise întâlnirii cu tatăl ei, însă nu terminase cu el, nu se bucurase de el nici pe departe cât ar fi vrut, din cauza amestecului fratelui ei.

Când se apropiară de St. Kitts, James direcționă flota spre coastă, ca să arunce ancora lângă casa lui Nathan Brooks, socrul lui Drew, care se afla pe plajă, dar departe de portul principal. Era o precauție pentru cazul în care vreunul dintre oamenii lui Lacross ar fi fost în oraș, așteptându-i. Brooks nu era acasă, dar servitorii lui îi primiră pe ginerele său și pe prietenii lui.

Doar familia și Damon vâsliră până la mal, la casa de pe plajă. Jacqueline nu fusese invitată să se alăture consiliului de război din acea seară, dar bineînțeles că Jeremy fusese! Ei bine, cel puțin de această dată nu urma să tragă cu urechea alături de ea în afara unei ferestre, deși aici ea avea să se afle pe o terasă deschisă, cu ușile până la pământ larg deschise, cu o briză călduță bătând dinspre plajă – ceea ce se dovedi a fi un neajuns, până la urmă. Warren, Drew, Boyd și Anthony discutau diferite strategii, dar ea nu reușea să prindă fiecare cuvânt din locul unde stătea, sprijinită de perete lângă ușile deschise, deoarece briza puternică le spulbera înapoi în camera spațioasă.

Damon spuse ceva atât de încet, încât nu reuși să audă decât cuvântul „tavernă", însă îl auzi cu claritate pe tatăl ei mormăind drept răspuns:

– De ce nu ne-ai spus asta mai repede? Jack!

Ea nu încerca să ascundă faptul că asculta lângă ușă. Păși imediat printre ușile deschise și văzu cât de furios era tatăl ei.

Damon îi spunea acestuia:

– Nu se poate altfel. Instrucțiunile lui au fost explicite. Trebuie să-i spun crâșmarului parola și să o am pe Jack cu mine atunci, pentru a dovedi că am capturat-o. Omul nu îmi va spune noul loc al lui Pierre fără asta.

– Refuz să-mi pun fiica în pericol, spuse James cu încăpățânare.

– L-am putea amenința pe crâșmar până ne dezvăluie locul exact, sugeră Warren.

– Dacă nu cumva nu-l cunoaște, sublinie Drew. Pierre e un bătrân ticălos viclean. Unul dintre oamenii lui l-ar putea aștepta acolo pe Damon, crâșmarul servind doar ca intermediar pentru a primi

parola înainte de a-i face semn piratului. Dacă sunt prea mulți oameni acolo, nu ne vom putea da seama cine este cel de-al doilea.

– Atunci, puteam angaja o localnică să joace rolul lui Jack, spuse Jeremy.

Drew pufni.

– Succes în a găsi o blondă de vârsta ei pe insula asta.

– Nu putem risca, zise Damon. Crâșmarul ar putea-o interoga pe Jack pentru a fi sigur că este ea cu adevărat.

Jacqueline înțelese ce voise Damon să spună atunci când îi strigase „Acesta nu este sfârșitul". Și nici măcar nu i se cerea părerea.

– Este o chestiune simplă, spuse ea. Trebuie doar să stau acolo, arătând furioasă și constrânsă, dovedind că Damon și-a îndeplinit misiunea. Odată ce află unde este Lacross, plecăm. Ce ar putea merge prost?

– Taverna ar putea fi plină de afurisiții de pirați, asta ar putea merge prost, spuse James.

Drew chicoti.

– Câțiva, poate. Lacross nu și-ar lăsa prea mulți oameni așteptând luni în șir întoarcerea lui Damon, asta dacă i-ar lăsa oricum. Dar putem intra înaintea lui Damon și Jack, pretinzând că suntem clienți. Așa o putem proteja pe Jack. Nu și tu însă, James. Tu ai fi recunoscut.

– Va trebui să mergem doar cu corabia lui Reeves, zise Boyd, ca și cum planul ar fi fost deja aprobat. Toate vasele noastre sosind deodată ar ridica semnale de alarmă – în caz că mai sunt și alți pirați aici. Și ar trebui probabil să mergem dimineața. Diseară s-ar putea ca taverna să fie prea aglomerată.

– Nathan are un mic grajd aici, adăugă Drew. O parte dintre noi putem călări până la tavernă, să fim acolo înainte de sosirea lui Damon și a lui Jack.

– Iar eu voi merge cu Damon și Jack, pe post de escortă, spuse Jeremy. Pot să joc rolul unui pirat, dacă este nevoie. Proprietarul tavernei nu va ști diferența.

– Voi veni și eu, spuse Anthony, apoi rânji. Tatăl și fiul. Piraților. James își dădu ochii peste cap, deoarece cei doi semănau atât de bine, dar apoi Tony adăugă: Nu m-ai lăsat să iau parte la ultima luptă, care nici nu a mai avut loc. De data asta nu mă poți opri, bătrâne.

– Rămâne stabilit, deci? întrebă Damon.

James dădu aprobator din cap.

– Vin cu voi cu corabia, dar voi rămâne ascuns. Însă voi fi în apropiere, dacă va fi nevoie de mine. Iar tu îmi vei proteja fiica cu prețul vieții. Sper că ne-am înțeles.

– Perfect, răspunse Damon.

Nimeni din încăpere nu se îndoia că tocmai fuseseră martorii unei extrem de politicoase amenințări cu moartea.

Capitolul 45

O lună frumoasă strălucea peste apă, iar briza călduță mângâia obrajii lui Jacqueline, care stătea în balconul fostei camere a lui Gabby, în care fusese cazată pentru scurta ședere pe insulă. Curtea avea o peluză verde și câțiva palmieri, dar peluza nu se întindea foarte mult înainte să se transforme în plajă. Casa era micuță, construită în stilul local, cu camere mari și aerisite, deși majoritatea mobilei era din Anglia. Warren și Boyd vâsliseră înapoi la corăbii pentru a dormi în cabinele lor. James și Anthony împărțeau camera lui Nathan. Se întrebă dacă Jeremy și Damon împărțeau și ei o cameră sau dacă Damon avea una doar pentru el.

Se gândea să întrebe un servitor, când îl văzu pe Damon sub balconul ei, traversând peluza. Nu se uita înspre fereastra ei și părea să fie într-o stare meditativă. Ea încercă să-i atragă atenția făcând zgomote. Când Damon privi în sus, ea îi făcu semn să aștepte. Își trase pe ea pantalonii, își luă cizmele fără ciorapi, își legă cămașa de noapte în jurul taliei și se cățără peste balustrada balconului, ajungând să se țină de partea de jos a acestuia înainte să fi apucat să se uite dacă avea de ce să își sprijine picioarele. Însă simți brațele lui în jurul picioarelor ei, așa că își dădu drumul, alunecând încet de-a lungul trupului lui spre pământ.

Începu să râdă, dar gura lui o reduse la tăcere, iar sărutul acela incredibil și plin de dorință îi trezi nenumărate senzații încântătoare prin corp. I se păru că trecuseră ani de când îl atinsese și îl gustase, deși de fapt trecuseră doar câteva zile, dar nu fusese suficient atunci și categoric nu era suficient acum, când voia mult mai mult.

Așa că nu obiectă atunci când el îi luă mâna într-a lui și începură să fugă îndepărtându-se de casă, de-a lungul fâșiei de iarbă care mărginea plaja.

El nu încetini decât atunci când corăbiile ancorate în dreptul casei se pierdură în depărtare. Era improbabil să fi fost careva pus să stea de pază pândindu-le sosirea atât de departe pe coastă. Era încă plăcut să se simtă puțin izolați. Plaja era pustie, luminată doar de luna strălucitoare, iar aerul era mângâietor pe obrajii lor. Se plimbară pe nisip un timp, ținându-se de mână. Jack se simțea foarte fericită și arunca mereu priviri furișe către fața frumoasă a lui Damon.

– Nu credeam că voi apuca să te văd singură înainte de bătălie, spuse el. Pornim direct într-acolo mâine, de îndată ce obținem informațiile.

– Mă îndoiesc că va dura mult. Flota tatei are destule corăbii înarmate cu care probabil puteți scufunda insula pe care se află Lacross.

El chicoti.

– Nu chiar scufunda, dar pe aproape. Însă tatăl tău a hotărât să nu bombardăm baza, pentru că vrea să se răfuiască personal cu piratul. Tunurile vor fi folosite doar pentru a face o deschizătură dacă vom da de ziduri înalte.

– Asta îi va avertiza. Vor avea timp să se împrăștie.

– Dar nu să scape. Este o bază nouă, poate încă în construcție – dacă Lacross nu a găsit un alt fort vechi pe care să-l întărească. Dar vom vedea asta când vom ajunge acolo.

– Tata te lasă să mergi cu ei?

– De ce nu m-ar lăsa?

– Sunt îngrijorată de ce te-ar lăsa, când ar putea crede că ai să mori în încăierare. Nu face asta.

El râse și o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, învârtind-o în brațe.

– Poți fi foarte prostuță, Jack, în legătură cu unele ordine pe care le dai.

Jack se uită spre cerul luminat de lună și zâmbi visătoare, însă îl auzi spunând:

– Sunt multe povești despre sirenele din Caraibe, femei frumoase care farmecă bărbații, aruncă o vrajă asupra lor și-i fac să le urmeze

poruncile. Sunt periculoase, dar nici un bărbat nu le poate rezista. Ești una dintre ele, Jack?

O așează jos și își trecu degetele prin părul ei lung și blond înainte de a o săruta. Ea zâmbi sub buzele lui și spuse pe un ton jucăuș:

– Poate.

Damon se așeză pe nisip și o trase în poala sa. Luminile licăreau în depărtare, în port. Ea se cuibări la pieptul lui. Săruturile lui erau blânde, și gura i se plimba de la gura ei înspre obraji și apoi în jos pe gât. Plin de tandrețe, îi stârnea simțurile ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume, făcând-o să-și dorească să poată împărți astfel de momente în fiecare zi. Fără să dea cu ochii de fratele ei sau de marinari de fiecare dată când întorcea capul, l-ar fi putut atinge așa cum voia, în orice fel voia. Dar, în această frumoasă noapte, în acest loc minunat, era straniu de mulțumită să fie în brațele lui, ținută strâns.

O mângâiere pe gât o făcu să se înfioare, ceea ce-l determină pe Damon să întrebe:

– Ai emoții legate de rolul tău de mâine?

– Deloc. Probabil va fi plictisitor, apoi voi fi lăsată aici în timp ce voi bărbații veți avea parte de toată distracția.

– Pare să fie o plângere? Nu poți să-ți dorești cu adevărat să participi la luptă.

– De ce nu pot... să-mi doresc, adică? Credeam că ai spus că mă cunoști destul de bine.

El își dădu ochii peste cap la vederea zâmbetului lui Jack și-și plimbă degetele ușor de-a lungul gâtului ei. Dacă ea nu s-ar fi bucurat de apropierea pe care o împărtășeau, nu ar fi stat de vorbă acum, dar, de vreme ce el nu se oprise din a o săruta în tot acest timp, ea nu încercase să-l reducă la tăcere. Jack icni atunci când mâna lui îi trecu prea aproape de sâni, iar când el repetă gestul mai lent, mângâind-o negreșit, ea se gândi că ar fi regretat decizia de a face dragoste pe plajă, a doua zi, când s-ar fi trezit cu nisip în pat... Râse de acest gând. Nu, nu ar fi regretat.

– Ce este atât de amuzant?

Ea își schimbă poziția pentru a fi cu fața la el, punându-și picioarele de o parte și de cealaltă a șoldurilor lui.

– Îți voi spune – după ce te întorci mâine în siguranță.

Se aplecă înspre el și-l sărută. Însă atunci auziră o voce.

– Chiar așa, Jack, te strecori pe fereastră la vârsta ta?

Ea sări imediat în picioare.

– La naiba, Jeremy...

– N-ai de ce te plânge, fată dragă, nu după ce am stat ceva mai încolo, în loc să fiu în pat, doar pentru a vă lăsa să vorbiți. Altceva nu se mai întâmplă... niciodată.... Așa că haide să mergem!

Jeremy îi întinse mâna, dar ea îl ignoră și trecu în viteză pe lângă el, așa că nu mai auzi ce-i spusese lui Damon.

– Iar tu, căpitane, nu vei mai fi avertizat – ține-te departe de sora mea!

Jack reuși să nu trântească ușa când ajunse acasă. Dar frustrarea ei nu ținu mult. Interludiul acela, când îl avusese din nou pe Damon numai pentru ea, fusese prea frumos.

Dimineață, luă repede micul dejun înainte să pornească toți cu barca spre corabia lui Damon. Jack venise la țărm în rochia ei roz de călătorie, din brocart, și pe aceasta o îmbrăcase acum, deși renunțase la jacheta asortată deoarece aici era prea cald pentru așa ceva la sfârșitul lui august. Warren, Drew și Boyd plecaseră mai devreme spre oraș, călare, urmând să-i aștepte în tavernă. James era încă iritat din cauza necesității de a rămâne în umbră până când obțineau coordonatele noii ascunzători a lui Pierre.

Nu dură mult să ajungă în port, unde acostară la ultima dană disponibilă, pentru a nu trebui să vâslească până la țărm. Jeremy și Anthony dăduseră iama prin garderoba lui Nathan și se integrau perfect în peisaj. Jeremy avea o basma legată pe cap, iar Tony purta un tricorn vechi, cu o pană roz. Nici unul nu purta jachetă și ambii aveau pistoale la brâu. O însoțiră pe Jacqueline la țărm, câte unul de fiecare parte a ei, în urma lui Damon și a lui Mortimer, care deschideau drumul spre locul de întâlnire.

Taverna era așezată în apropierea docurilor și era aglomerată chiar și la acea oră timpurie, ceea ce nu era surprinzător, cu atâtea corăbii ancorate la docuri. Clienții păreau să fie un amestec echilibrat de marinari tradiționali și bărbați mai ciudați, nu neapărat pirați, dar nici foarte prietenoși.

– Recunoști pe cineva – în afară de ai noștri? îl întrebă Jeremy pe Damon cu voce joasă pe când intrau.

– Nu.

Frații Anderson erau așezați la o masă în apropierea intrării, de unde puteau ține sub supraveghere întreaga încăpere și pe oricine ar fi intrat pe ușă. Însă toții ochii se îndreptară asupra lui Jacqueline. Râsul fu curmat, iar tăcerea coborî peste toată lumea în câteva secunde. Exact la acest lucru se așteptase Jack. Doamnele nu frecventau de obicei astfel de locuri. Dacă încăperea nu ar fi fost atât de aglomerată, s-ar fi putut preface că se opunea sau cel puțin și-ar fi tras brațele din prinsoarea unchiului și a fratelui ei. Dar ultimul lucru pe care îl doreau cu toții era să sară careva în apărarea ei.

Se îndreptară spre barul cel lung, de după care un bărbat îi privea îndeaproape. Damon se aplecă înspre el și-i șopti parola, apoi spuse:

– După cum vezi, am cu mine premiul pentru Pierre.

Bărbatul aprobă din cap, însă îi replică:

– Așteaptă.

Intră într-o încăpere din spate, prin partea laterală a barului, lăsând ușa deschisă.

– Ușurel, șopti Damon în spatele lui.

– Pare să fie o capcană, îi șopti Jeremy înapoi, dar, după ce aruncă o privire în spate și nu văzu pe nimeni ridicându-se de la mese, completă: Sau poate că nu.

Crâșmarul se întorsese, înmânându-i peste bar lui Damon un bilet pe care acesta îl puse în buzunar, după ce aruncă rapid o privire peste el. Dădu să-i mulțumească omului, însă din aceeași încăpere din spate ieși Catherine Meyer, care înconjură barul și ajunse în fața lui.

Zâmbea larg, pe punctul de a izbucni în râs.

– În sfârșit, succes! cârâi ea, apoi îi aruncă lui Jacqueline o privire satisfăcută. Tatăl meu va fi foarte bucuros să te întâlnească în cele din urmă, Jack. Și cine sunt acești indivizi? Îi aruncă lui Jeremy o privire lungă, apreciativă.

– Oamenii tatălui tău sunt niște marinari jalnici, spuse Damon. Am mai angajat câțiva în Londra.

Ochii lui Catherine se întoarseră la el.

– Unde sunt oamenii lui? Nu i-am observat pe puntea corabiei tale în timp ce te apropiai.

– Ne-ai spionat?

– Bineînțeles. Oamenii lui?

Nu părea să fie suspicioasă – încă.

– Azi-noapte au sărbătorit apropierea de finalul călătoriei, spuse Damon. Probabil încă dorm. Nu am avut nici un motiv pentru a-i trezi ca să vină cu mine la țărm, de vreme ce nu rămânem aici. Dar tu de ce ești aici?

– Și eu mi-am îndeplinit misiunea cu succes, spuse ea cu un hohot de râs. Nevestele bancherilor din New York sunt atât de bogate! Și, de vreme ce se apropia momentul sosirii tale, am hotărât să te aștept aici. Am sosit acum câteva zile. Bine că nu m-ai făcut să aștept prea mult.

– De ce?

– Pentru că prefer s-o duc eu tatălui meu, dacă nu te deranjează.

Damon se încordă.

– Dar mă deranjează.

– Păcat!

Catherine rânji și le dădu oamenilor ei un semnal. Aproape jumătate dintre bărbații dinăuntru se ridicară!

Jacqueline fu imediat ascunsă în spatele celor doi care o escortau, ceea ce o aduse tocmai lângă Catherine, care-și deschise repede poșeta, fără îndoială căutându-și pistolul. Jacqueline însă îi dădu un pumn, fapt ce-i oferi o satisfacție deosebită! Catherine ajunse la podea, urlând și încercând să oprească sângele care îi curgea din nas.

Jacqueline se aplecă și smulse poșeta din mâna lui Catherine, punând mâna pe pistolul acesteia. În poșetă mai erau o mulțime de bijuterii, îndeosebi inele și brățări, încă o avere pentru blestematul ei tată.

– Rămâi jos, dacă nu vrei să primești și o cizmă în față, îi spuse Jack fiicei piratului, ațintind spre ea micul pistol găsit în poșetă.

În restul camerei se ducea o luptă crâncenă. Însă frații Anderson răriseră destul de mult rândurile atacatorilor, luându-i prin surprindere din spate pe oamenii lui Catherine. Anthony și Jeremy se descurcau și ei cu cei care îi atacaseră. Damon își păstra poziția de apărător, stând chiar în fața lui Jack, bătându-i pe toți cei care se apropiau suficient de mult. Din nefericire, câțiva dintre marinarii obișnuiți nu se putură abține să nu se implice în bătaie, fără să le pese cine cu cine lupta. Unii fură de ajutor, alții nu. Cu toate acestea, lupta luă sfârșit destul de repede, având în vedere că aproape

tot echipajul lui Catherine era în tavernă. Iar Jacqueline avea asupra ei suficiente dovezi care să garanteze că hoața urma să-și primească pedeapsa. Dacă și capturarea tatălui ei avea să fie o treabă la fel de ușoară....

Capitolul 46

Stând pe puntea vasului *Maiden George*, Damon spuse:

– Și-a făcut rost de o mică armată, dar rămâne de văzut dacă este una eficientă. Dacă Lacross a vrut să aibă cât mai mulți oameni cu el, anticipând că va avea de a face cu aliații tăi după ce te omoară, atunci este posibil să nu fi fost foarte selectiv în privința oamenilor angajați de căpitanii lui, iar aceștia s-ar putea să nu fie cu toții dispuși să lupte pentru el.

Lui Damon i se ceruseră toate informațiile despre pirați înainte de a debarca. Singura indicație că ajunseseră la tabăra lui Lacross erau corăbiile ancorate în lipsa oricărui port. Însă insula era o adevărată junglă și la prima vedere nu se zărea nici urmă de tabără.

Două dintre vasele din flota lui Malory, cu Warren Anderson la conducere, întoarseră pentru a acosta mai în spate, astfel încât baza să fie înconjurată, împiedicând evadarea lui Lacross, dacă chiar era acolo. James așteptă ca Warren să ajungă în poziția stabilită.

– Câte corăbii sunt ancorate de obicei la aceste baze? întrebă James.

– Am văzut doar una sau două, deși căpitanii lui Lacross ar fi putut pleca cu alte câteva pentru a racola și alți pirați.

James își lăsă ocheanul în jos.

– Acum, sunt trei. Le vom arde. Nu se vede nici un fort părăsit, dar jungla este prea deasă. Orice ar fi construit acolo... nu se vede. Tot ce am observat printre copaci a fost o bucată dintr-un zid de lemn. Își dirijă unul dintre oameni peste bord, apoi îi explică lui Damon: Merge să se asigure dacă au ziduri care trebuie dărâmate. A fost supărător să avem de-a face cu așa ceva data trecută când ne-am luptat cu Pierre.

– Dar dacă nu este aici?

– Voi fi extrem de dezamăgit. O are cu el și pe Roșcată?

– Pe cine?

– Nu contează. Dacă ai fi văzut-o, ai fi știut că vorbesc despre fosta iubită a lui Pierre. Și ea este pirat, dar poate s-a retras după ce Pierre a ajuns în închisoare. Gabby mi-a spus că obsesia lui Pierre pentru Roșcată o scotea din minți pe aceasta, așa că probabil nu s-a lăsat ademenită din nou. La vederea sprâncenei ridicate de către Damon, James adăugă: Nu are nici o legătură cu lupta aceasta, căpitane. Cel puțin, Catherine Meyer a fost capturată și nici o altă corabie nu a plecat din St. Kitts cât am fost acolo, să-l prevină pe Lacross că sosim.

Avuseseră suficient timp în St. Kitts să-i debarce pe pirații de pe corabia lui Damon înainte să se întoarcă la flota lui James.

– L-am avertizat pe guvernator să-și pregătească închisoarea pentru mult mai mulți prizonieri, continuă James. Nu a fost bucuros să audă asta după ce i-am predat pe cei cincisprezece din cala ta și pe cei din tavernă. Dar a ordonat construirea unei închisori în care să-i țină pe toți până la judecată. Cumnații mei se vor asigura că-i sunt trimiși și ceilalți, în timp ce eu și cu tine îl vom escorta pe Pierre la „reședința" lui din Anguilla.

– Va fi în stare să meargă?

James ridică dintr-o sprânceană.

– Îți pasă?

– Nu, replică Damon, aducându-și aminte ce pățise Andrew – și ce ar fi pățit Jack. Individul merită pedepsit.

– Atunci, presupun că va trebui cărat.

Dinspre copaci se auzi un bubuit, și o lumină puternică scăpără, indicând faptul că se trăsese cu un tun. James râse când ghiuleaua căzu departe de oricare dintre corăbii și se rostogoli inofensivă pe plajă până în apă.

– Patetic, spuse James. Dar ăsta e semnalul că știu că suntem aici. Începem?

Bărcile pescărești fuseseră deja lăsate la apă și erau aproape pline cu oamenii lor. Fratele lui Malory se afla într-una dintre ele. Jeremy nu se vedea nicăieri. El fusese lăsat în urmă la casa lui Nathan Brooks, pentru a-și păzi sora, și se plânsese destul de tare din acest motiv în timp ce el și Jack erau duși la țărm. Frații Anderson fuseseră duși pe corăbiile lor, iar Damon fusese invitat – deși nu fusese

chiar o cerere – înapoi pe *Maiden George*, să meargă cu James. Damon ar fi putut râde de nemulțumirile lui Jeremy, gândindu-se la cât de iritante fuseseră eforturile acestuia de a păstra castitatea surorii lui – după consumarea faptului. Dar înțelegea de ce James evitase să-și expună primul născut riscurilor, mai ales când erau suficient de mulți încât să nu conteze prezența unui om în plus. Privind-o pe Jack îndepărtându-se de el, își promise că nu avea să fie ultima lor întâlnire.

Bărcile abia atinseră nisipul plajei, când mai mulți bărbați ieșiră dintre copaci. Strigau cu toții, vânturând pistoale, săbii – unul avea chiar o lance străveche. Duzini întregi de bărbați se năpusteau în direcția lor.

– Trageți fiecare câte un foc, să oprim atacul, comandă James.

Damon era încă în apă atunci când trase, dar și alte focuri de armă sosiră din cele douăsprezece bărci, nu toate deodată, însă suficient de apropiate încât prima și a doua linie să cadă, iar bărbații care veneau din spate să se împiedice de trupurile căzute la pământ. Fusese un atac lipsit de orice noimă, iar Damon se temea că Lacross îl ordonase doar pentru a putea el scăpa. Nu era o insulă foarte mică. Căutarea lui ar fi putut dura zile întregi, poate chiar săptămâni, dacă ar fi reușit să se ascundă în junglă. Așa că luă o sabie de la unul dintre bărbații căzuți și-și croi drum printre piratii încă în picioare, încercând să ajungă la adăposturile din spatele copacilor.

– Așteaptă, căpitane! Nu vei avea această plăcere.

Damon se întoarse și văzu că James era aproape, în spatele lui, fără nici o altă armă în afara pumnilor săi, pe care îi folosea cu mărinimie. Dar nu mai rămăsese aproape nici un pirat, așa că îl atenționă:

– S-ar putea să nu fie aceștia toți oamenii lui Pierre.

– Chiar sper să nu fie.

Intrară amândoi în luminișul din spatele copacilor, atenți, cu armele scoase. Însă acolo erau o clădire lungă, cu ușa deschisă, și alte câteva mai mici, către care se îndreptau deja oamenii lui James.

– Nu a construit foarte mult de când s-a mutat aici, remarcă Damon aruncând o privire de jur împrejurul luminișului.

– Piratii nu sunt tâmplari foarte buni, replică James și îl trimise pe fratele său împreună cu câțiva oameni să verifice în dosul clădirii celei lungi.

Damon își vârî capul prin ușă, aruncând o privire înăuntru înainte de a intra. Încă nu fusese construit etajul, iar parterul consta dintr-un spațiu deschis care nu fusese împărțit în camere, așa că nu mai erau alte uși în spatele cărora ar fi putut aștepta cineva pentru a-i prinde într-o ambuscadă. Merseră spre bucătăria din spatele clădirii, care nu fusese nici ea separată încă. Lacross stătea singur la capătul unei mese lungi, plină cu farfurii doar pe jumătate goale. Părea straniu de indiferent față de sosirea lor. Damon se întrebă dacă piratul chiar își trimisese toți oamenii jos pe plajă, într-un efort singular, fără să se pregătească pentru alte posibilități. Pierre li se adresă pe un ton calm:

– Văd că nu ești în lanțuri, Hawke. Apoi se uită acuzator spre Damon. De ce?

– Ar fi trebuit să-ți cauți răzbunarea fără să implici femei, replică Damon. Asta a fost o greșeală de neiertat din partea ta. Am capturat-o deja pe fiica ta. Catherine a reușit să fure mai multe nimicuri pentru tine, care vor fi folosite ca dovezi împotriva ei.

Pierre ridică din umeri.

– Păcat de bijuterii! Mă bazam pe banii pe care i-ar fi adus vânzarea lor. Construcția unei tabere corespunzătoare este destul de costisitoare.

Damon era dezgustat de lipsa de interes pe care o afișa individul față de propria lui fată, care se străduise atât de mult să-i facă pe plac, încât își croise negreșit drumul spre închisoare.

Anthony intră prin partea din dos a clădirii și se opri lângă pirat, înfigându-i acestuia pistolul în spate.

– Lasă armele jos!

– Nu sunt înarmat, pretinse Pierre, deși nu ridică mâinile pentru a dovedi acest lucru. Nu avea nici un rost.

– Ai o secundă să lași...

De sub masă, se auziră două bufnituri distincte de metal care lovise podeaua. Anthony îl ridică pe Pierre în picioare și-l împinse de lângă masă. Damon îi luă repede încă două pistoale de la brâu. Nu era de mirare că stătea acolo atât de calm.

James clătină din cap, apropiindu-se.

– Vrei să mori doar pentru a mă lua cu tine, Pierre? Ăsta era planul tău final de evadare?

– Nu mă întorc la închisoare.

Doi dintre frații Anderson intraseră și ei, iar Drew fu cel care sugeră:

– Omoară-l și termină cu el!

– Ce naiba, Drew? spuse Boyd. Credeam că ești de acord cu socrul tău că o moarte rapidă nu este o plată suficientă pentru toate crimele lui Lacross.

– Cine a vorbit despre o moarte rapidă? replică Drew.

Boyd pufni.

– Omul preferă moartea întoarcerii la închisoare. N-am venit aici pentru a-i da ce-și dorește.

– Bine spus, yankeule! exclamă James înainte de a da primul pumn. Dar are nevoie de câteva oase rupte, pentru a mă ține minte.

În final, Lacross își pierdu cunoștința după ce James îi rupsese falca, câteva coaste, un braț și clavicula. Damon tresări de câteva ori, nu pentru pirat, ci la gândul că el scăpase de o bătaie similară și încă nu știa prea bine de ce. Alianța temporară a copiilor Malory cu el probabil cântărise mai mult decât crezuse el.

Când ieșiră, cel de-al treilea frate Anderson se apropie de James.

– Mai sunt aproape treizeci dintre oamenii lui Malory care au încercat să se ascundă în junglă – servitori, târfe și bărbați care nu au fost dispuși să moară pentru Lacross. S-au predat fără luptă.

Damon se uită în spatele lui Warren, dar nu văzu pe nimeni altcineva.

– Unde sunt?

Warren se întoarse.

– Așteaptă puțin. Am avut de trecut printr-o mulțime de tufișuri.

Oamenii capturați începură să apară din spatele copacilor, cu marinarii împingându-i din spate, iar Damon făcu brusc ochii mari.

– Tată?

Capitolul 47

Era aproape întuneric atunci când cele trei corăbii ancorară la docul din insula Anguilla. Una dintre ele trebuia să-i transporte pe Damon și pe oamenii săi în Jamaica după ce terminau aici, de vreme

ce nu avea să mai poată folosi corabia directorului închisorii. Damon fu surprins că Malory aranjase acest lucru după comentariul de mai devreme.

– Totul pentru nimic, nu?

Damon încercase să-l convingă pe Malory să plece, asigurându-l că-l putea duce el pe Lacross la închisoare, dar James îl ignorase. Însă trebuia să încerce din nou. Dacă James sfârșea arestat pentru vechile acuzații aduse căpitanului Hawke, Jack nu avea să-l ierte niciodată.

– Încă tot nu sunt trăsuri pe afurisita asta de insulă, se plânse James atunci când sosi căruța care avea să-i ducă la închisoare.

În timp ce Pierre, care-și revenea și-și pierdea din nou cunoștința, fu întins în spatele căruței, Damon încercă din nou să-l convingă pe Malory să nu meargă la închisoare.

– Nu trebuie să te deranjezi. Sunt perfect capabil să-l predau eu...

– Destul, căpitane, îi tăie James vorba. Intenționez să rezolv personal acest lucru.

– Există un motiv pentru care nu ar trebui să o faci, spuse în cele din urmă Damon. Ți-am spus că am mandate de arestare și pentru alți pirați pe care trebuia să-i predau. Hawke ar fi unul dintre ei.

– Apreciez avertismentul, dar mi-am dat deja seama de asta, spuse James în timp ce-și ocupa locul pe banca birjarului. Intenționez să șterg mandatul respectiv din registre. Hai, acum sus și spune-mi ce a avut tatăl tău de spus în apărarea sa.

Damon se simțea prea ușurat pentru a nu se conforma.

– În închisoare, a aflat că el și Lacross aveau un lucru în comun: dorința de răzbunare împotriva ta, așa că Pierre s-a oferit să-l ia cu el atunci când a găsit o modalitate de evadare. I-am spus deja că se înșelase în privința ta – amândoi, de fapt –, că nu ai sedus-o pe mama, făcând-o să ne părăsească. Dar acum nu are nici o idee despre motivul plecării ei, așa că acesta este un mister care nu va fi probabil niciodată rezolvat.

James îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar, de vreme ce Damon nu fusese satisfăcut de scurta discuție avută cu Cyril, nu avea de gând să dezbată problema cu Malory. Adăugă:

– Tata nu este pirat. Nu este nici măcar un luptător. Dar este în stare să conducă o corabie, iar Pierre i-a încredințat-o pe cea furată

atunci când au evadat, pentru a angaja alți bărbați pentru echipajul lui Lacross, de aceea nu l-am văzut cu piratii până acum. A recunoscut că li se terminaseră banii, așa că vasul i-a fost încredințat lui Catherine, pentru a face rost de mai mulți. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, poate că n-aș fi știut că nu mai este în închisoare.

– Bennett va avea de dat socoteală pentru toate astăzi și va trebui să recunoască faptul că te-a mințit atunci când i-l vom preda pe Lacross. Asta îți va oferi o pârghie de negociere, și-i vei putea cere să îndepărteze numele lui Cyril din registrul închisorii.

După puțin timp, intrând în biroul lui Peter Bennett fără a aștepta să fie anunțați – James făcuse asta deschizând pur și simplu ușa –, îl luară pe director prin surprindere, dar, după câte se părea, el nu aprecia surprizele. Se ridică iute, cu o expresie furioasă pe față.

Damon preveni revărsarea furiei lui spunând:

– Permiteți-mi, domnule director Bennett, să vi-l prezint pe James Malory, viconte de Ryding.

Expresia lui Bennett se schimbă imediat.

– Un lord? În Anguilla? Îmi faceți o mare onoare, milord! Ce vă aduce...

– Dumneata ești responsabil de declanșarea unui șir de evenimente neplăcute, domnule Bennett. Sunt aici pentru a le pune capăt.

– Nu înțel...

James îl întrerupse din nou:

– Vei șterge numele lui Cyril din registrul condamnaților.

– În legătură cu asta..., începu directorul, simțindu-se inconfortabil.

Dorind să părăsească închisoarea mohorâtă cât mai curând posibil, Damon spuse:

– Da, știu deja că nu-l mai aveți aici. Îi veți șterge însă cazierul oricum, de vreme ce v-am îndeplinit cerințele pentru eliberarea lui. Pierre Lacross este afară și va trebui cărat înăuntru, iar corabia a fost returnată în stare bună.

– Iar infamul căpitan Hawke?

– Hawke a murit cu aproape douăzeci de ani în urmă în Anglia, unde a fost înregistrată moartea sa, spuse James.

– Dar ar fi trebuit să auzim asta. Sunteți sigur?

– Dovada este faptul că eu l-am ucis. Sau vreți să spuneți că nu mă credeți?

– Cu siguranță nu, milord. Voi avea grijă personal ca vestea să se răspândească în Caraibe.

Sigur că așa avea să facă, de vreme ce dorea să primească distincțiile pentru acest lucru, se gândi Damon dezgustat. Dar bărbatul își deschise registrul de pe birou și începu să noteze ceva în el. Damon trase cu ochiul pentru a vedea ce era scris și fu satisfăcut.

Damon se întoarse pentru a pleca, dar James nu terminase încă. El aruncă o privire aspră la director și-i spuse pe unul dintre cele mai neplăcute tonuri:

– Dumneata, domnule, ai prea multe pe cap pentru a te ocupa cum se cuvine de această închisoare. Îl vei transfera pe Pierre Lacross într-o închisoare mai sigură, de unde să nu mai poată evada vreodată, sau vei demisiona, astfel încât în locul dumitale să vină cineva care chiar își dorește acest post. Dacă Lacross mai iese vreodată din această închisoare, mai puțin spre mormânt, după capul dumitale voi veni. Sper că ne-am înțeles. Când Bennett încuviință din cap, James adăugă: Atunci, vă doresc o zi bună.

– Nu merită postul de guvernator, bodogăni Damon pe drumul de întoarcere spre port.

– Este simplu să ne asigurăm că numele lui nu va apărea pe lista de candidați, replică James, deși apoi adăugă: Nu este o favoare pe care ți-o fac ție, căpitane, ci este ceva ce intenționam oricum să fac. Obligația mea față de tine a luat sfârșit.

Damon se încordă. Asta putea însemna orice, inclusiv faptul că Malory ar fi putut să-i dea acum bătaia pe care credea că i-o datora Damon. Înainte să se întâmple așa ceva, sau cel puțin înainte de a se despărți, mai avea ceva de rezolvat cu Malory. Îi venea însă foarte greu să formeze cuvintele care erau atât de importante pentru el. Și ajunseseră în port! Căruța se opri între cele două corăbii ale lui Malory. Acesta se pregătea să coboare.

– Lord Malory, așteaptă, spuse Damon. Voi regreta până la sfârșitul vieții dacă... adică am nevoie de permisiunea... vreau să mă căsătoresc cu fiica ta!

– Ești complet nebun? fu tot ce spuse James înainte de a pleca și de a urca la bordul lui *Maiden George*.

Damon oftă și se îndreptă spre cealaltă corabie. Da, era nebun să creadă că Malory i-ar fi putut răspunde în alt fel. Jack i-ar fi spus probabil același lucru. Poate că-l dorea și era suficient de îndrăzneață

să nu nege acest lucru, dar crezuse că glumea atunci când îi vorbise despre căsătorie, ba chiar se și înfuriase pe el.

Mortimer îl aștepta pe cealaltă corabie, iar căpitanul dădu de îndată ordinul de plecare. Dacă Damon ar fi fost căpitan încă, ar fi încercat să se ia la întrecere cu vasul lui Malory spre St. Kitts, înainte ca Jack să nu-i mai fie accesibilă. Dar nu mai era, și, deși ar fi riscat să atragă furia lui James pentru ea, ar fi fost inutil, pentru că ea nu dorea să se căsătorească cu el.

– Nu ai spus încă dacă intenționezi să rămâi în Jamaica, zise Mortimer.

– Nu m-am hotărât, deși nu cred, acum că am afurisita aceea de moșie în Anglia, de care trebuie să am grijă. Aș prefera ca tata să se întoarcă acolo cu mine. Și încă sper că bunica va avea o zi bună și va fi suficient de lucidă să răspundă la întrebările mele despre mama. Pentru ca asta să se întâmple, trebuie să locuiesc acolo, nu doar să merg în vizită.

– Chiar crezi că-ți poți găsi mama, după toți acești ani? Știi acum că a vrut să te ia cu ea, și totuși nu s-a mai întors niciodată. Nu-mi place să spun asta...

– Nu o spune, interveni Damon. Trebuie să știu, oricum ar fi. Este un chin să mă tot întreb ce i s-a întâmplat. Dar ești bine-venit să mi te alături, știi asta. Vei avea întotdeauna o casă alături de mine, dacă vrei.

Mortimer chicoti.

– N-am pus niciodată la îndoială asta. Dar știi că familia mea avea bani. Ar trebui probabil să mă hotărăsc dacă vreau să fac ceva cu educația primită sau poate să-mi găsesc o soție drăguță.

– Succes cu asta! Cele drăguțe par să aibă mult prea multe afurisite de rude.

Mortimer pufni.

– Doar drăguța ta are. Încă nu știu cum faci față unei asemenea furtuni.

Damon își lovi ușor pieptul.

– Să sperăm că vei afla singur într-o zi. Tata este în cabina lui?

– Da, și este nerăbdător să stea de vorbă cu tine. Cred că este îngrijorat de ce se va întâmpla – cu el. Încă nu l-ai liniștit?

– Deocamdată nu. Încă nu s-a atenuat surpriza de a-l găsi cu oamenii lui Lacross. Am suferit fiindcă am întârziat în a-l elibera, când

de fapt el își găsise singur drumul spre libertate. Voi sta acum de vorbă cu el.

Își găsi tatăl plimbându-se agitat prin cabina pe care aveau să o împartă. Cyril părea să fie într-o formă foarte bună, deși părul său șaten începuse să albească la tâmple. Dacă suferise lipsuri în închisoare, se recuperase în ultimele câteva luni.

Dar tatăl său arăta îngrijorat acum, ceea ce-l făcu pe Damon să întrebe:

– Credeai că vei fi dus înapoi la închisoare?

– Ai navigat încoace, unde este închisoarea.

– Pentru a-ți reabilita numele. Ești complet liber acum, tată, așa că stai liniștit. Acum, plecăm spre Jamaica. Plantația ta a fost vândută, dar îți voi găsi alta înainte să mă întorc în Anglia.

– Nu rămâi? Ai aflat, așadar, adevărul? întrebă Cyril criptic.

– Ce adevăr? replică Damon încruntat.

Cyril își frânse mâinile. Damon nu credea că avea să-i răspundă, pentru că rămăsese tăcut mult timp, însă în cele din urmă Cyril spuse:

– Că... că jucam prea mult. Și că beam prea mult după ce ai plecat. Combinația dintre cele două mi-a adus pierzania. Acum, înțeleg asta, și nu voi mai cădea niciodată în această dublă capcană.

Damon era în continuare încruntat. Își amintea vag că tatăl său obișnuia să bea înainte ca el să plece la școală și chiar înainte de plecarea mamei sale, însă majoritatea bărbaților obișnuiau să bea într-o oarecare măsură și acest obicei nu păruse să afecteze abilitatea lui Cyril de a conduce plantația. Dar mai existaseră certuri ocazionale între părinții săi pe tema banilor, așa că poate Malory avusese dreptate cu privire la faptul că Cyril juca jocuri de noroc pe atunci. Și dacă intra din nou în acest cerc vicios?

– Poate că ar trebui să te întorci în Anglia cu mine, sugeră el. Moșia Reeves este acum a mea. Ești bine-venit să locuiești acolo cu mine pentru restul vieții. Nu va mai trebui să muncești niciodată.

Cyril zâmbi pieziș.

– Mâinile lenește ispitesc diavolul, băiete, iar eu sunt un fermier în adâncul inimii. Fie că este pământul meu sau al altuia, truda zilnică îmi aduce o mare satisfacție. În insule sunt respectat ca plantator, în Anglia... Nu, nu mă mai întorc acolo.

– Gândește-te puțin înainte de a te hotărî.

– Să nu-ți închipui nici pentru o secundă că nu-ți sunt recunoscător, Damon. Uită-te la tine, fiule, ce bărbat minunat ai devenit. Educat, vorbești ca un gentleman acum. Nu știi ce înseamnă pentru mine faptul că ți-ai riscat viața și reputația pentru a mă scoate din închisoare. Sunt foarte mândru de tine.

Văzând lacrimile apărute în ochii lui Cyril, Damon îl îmbrățișă strâns.

– Ai fost un tată minunat.

– Dar, după toți acești ani, continuă Cyril, prefer insulele, și am prieteni în Jamaica; am chiar și o amantă cu care m-aș putea căsători acum că nu mă mai las copleșit de furie și de milă pentru propria-mi persoană.

– Dar mama nu e moartă, insistă Damon.

– Este moartă pentru mine, spuse Cyril puțin prea tăios, dar apoi continuă: Te-am iubit din ziua în care te-ai născut și am iubit-o și pe ea pentru că mi te-a dăruit. Te voi iubi mereu, Damon, să nu te îndoiești de asta. Dar înțeleg că acum ai alte obligații și că trebuie să trăim despărțiți de un ocean. Nu voi face aceleași greșeli, pierzând această a doua șansă pe care mi-ai dat-o. Ți-o jur!

Tatăl și fiul se îmbrățișară, având amândoi lacrimi în ochi.

Capitolul 48

Jacqueline își înălță puțin capul de pe pernă și deschise un ochi pentru a vedea cine se năpustise în dormitorul ei fără să bată la ușă, însă ar fi trebuit să știe deja. Doar verișoara ei Judith și-ar face așa o intrare.

– De data asta chiar ești bolnavă? întrebă Judith.

– Nu.

– Poate o gleznă scrântită?

Jacqueline își puse capul din nou pe pernă și-și lăsă o mână lipsită de vlagă peste ochi.

– Este plictiseală, dacă vrei să știi. Ultima călătorie spre Caraibe a fost prea plină de evenimente, ceea ce se pare că are efecte neplăcute. Acum, nimic nu mă mai interesează.

– Asta este tot? Suferi pur și simplu de plictiseală?

– Ce altceva să fie?

Judith se așeză pe pat și-o trase pe Jacqueline sus până ajunseră amândouă așezate pe mijlocul patului, apoi spuse:

– O, nu știu – poate că ai mințit atunci când ai pretins că nu te-ai îndrăgostit de pirat?

– Nu am făcut așa ceva. Dar admit că trec prin momente de... nici nu știu cum să-i spun. Nefericire, presupun.

Încă nu putea să vorbească despre asta, despre faptul că era îngrijorată că Damon nu o iubea, că o folosise doar pentru a se asigura de ajutorul tatălui ei. Îl obținuse, așa că era posibil să nu-l mai vadă niciodată!

– Iar lacrimile? insistă Judith.

– Nu fi prostuță, știi că eu nu plâng.

– Și totuși, plictiseala nu cauzează nefericire...

– Mie așa mi se întâmplă! îi tăie Jack vorba.

Judith își continuă gândul:

– ... În timp ce dragostea poate cauza, fără îndoială, nefericire, dintr-o serie de motive. Unul dintre acestea ar fi separarea de obiectul dorinței. Altul ar fi situația în care două persoane au sentimente nerezolvate. Când crezi că el nu simte la fel ca tine... asta este de o sută de ori mai rău decât celelalte două motive. Când crezi că te-a trădat, asta este de o mie...

– Judy! interveni Jack. Vorbeam despre mine, nu despre tine, și de ce nu ai uitat partea aceasta neplăcută a poveștii tale cu Nathan? Sunteți căsătoriți acum și fericiți peste măsură.

– De aceea mă pot gândi acum la acea perioadă de îndoieli și pot râde.

– Eu nu am îndoieli, nici nu sunt nefericită în acest fel. Sunt doar plictisită!

– Ei bine, stai în pat toată ziua fără nici un motiv, bineînțeles că ești plictisită. Dar mama ta are o rezolvare pentru asta. Va organiza un bal.

– Pe naiba! Mama nu organizează nici un fel de petreceri, decât dacă sunt pentru familie. Nu ar organiza niciodată un bal.

– Ba da, ar face-o, spuse Judith zâmbind. Este chiar acum în biroul tatălui tău, făcând lista de invitați.

– De ce ar face asta?

– După cum am spus, ca să te dea jos din pat.

Jacqueline pufni.

– Sezonul s-a încheiat.

– Da, dar asta înseamnă doar că debutantele au plecat acasă – sau sunt ocupate cu petrecerile de logodnă. Londra nu se oprește doar pentru că sezonul s-a încheiat. Lumea bună va avea în continuare parte de distracții.

– Dar nu mama, insistă Jack. În plus, tata nu ar fi de acord.

– Chiar crezi că s-ar certa cu George pe această temă? Ea e încântată să te aibă din nou acasă, sănătoasă și în siguranță, și vrea doar să te vadă fericită.

– Ei bine, poate că nu. A plâns aproape o săptămână după ce ne-am întors, iar el o consolează ca și cum toate s-ar fi întâmplat din vina lui.

– Lacrimi de bucurie, dar nu din acestea a vărsat cât timp ai lipsit.

– Știe. Dar mama ar fi trebuit să fie liniștită de scrisoarea lui Damon – am citit-o și, după cum ne-a spus mie și lui Jeremy, nu era deloc amenințătoare.

– De când pot niște biete cuvinte să liniștească o mamă? A fost îngrijorată de moarte pentru tine, în timp ce tu te luptai cu pirații și te distrai pe cinste. Mama s-a oferit să le cumpere o corabie pentru a pleca în căutarea ta, dar rațiunea a triumfat în cele din urmă, de vreme ce ar fi sfârșit căutând proverbialul ac în carul cu fân.

– Nu a fost totul o distracție, îi aminti Jack verișoarei sale.

– Ultima săptămână a cam fost, după cum povestești tu – cel puțin până când ați mers fiecare pe drumul său. Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, mi-ai spus că, din momentul în care nu a mai fost dușmanul tău, l-ai aruncat în pat. Recunoaște-o – sau recunoaște că ești îndrăgostită.

– Prostii! Dar, în legătură cu balul... Dacă mama organizează un bal mascat, s-ar putea să particip. Damon a avut timp să se întoarcă în Anglia, dacă dorește să revină aici. S-ar putea strecura înăuntru cu o mască, așa cum a făcut înainte.

– Vrei, așadar, să-l revezi?

– Desigur. Nu am terminat nici pe departe cu el. A fost magnific – atunci când mânia nu-mi încețoșa privirea. Mi-e dor de el. Îmi doresc să-l fi întâlnit și tu, l-ai iubi.

Judith ridică dintr-o sprânceană.

– Eu l-aș iubi, dar tu, nu?

– Era doar o figură de stil.

Judith strânse mâna lui Jacqueline.

– De ce-ți negi sentimentele?

– Pentru că este prea devreme, murmură Jack, încă nevrând să admită ce simțea cu adevărat, nici măcar față de ea însăși, deși recunoscu totuși: Dar s-ar putea ca anul viitor să-l iubesc.

– Nu m-aș fi așteptat să aud astfel de prostii de la tine acum, Jack Malory, o certă Judith. Ai spus că ți-e dor de el, ai zis că nu ai terminat cu el – și să nu crezi că nu știu la ce te referi. Dar nu poți continua să faci asta fără să rămâi însărcinată, iar atunci tatăl tău l-ar omorî cu adevărat.

– Nu înțelegi...

– Înțeleg perfect, de vreme ce am făcut împreună pactul de a nu ne căsători înainte de anul viitor. Dar toată lumea, inclusiv eu, te-a avertizat că este un plan nerealist. Și răspunde-mi, crezi că vei întâlni pe altcineva care să te facă să simți aceleași lucruri, așa cum te face el? De ce naiba ai vrea să aștepți în continuare, când ți-ai găsit deja bărbatul perfect?

– Tata nu mă va lăsa să-l am, șopti Jacqueline.

– Ah, oftă Judith. Asta așa este.

Capitolul 49

Damon sosi în East Sussex într-o casă goală, fără majordom care să-l întâmpine, fără nimeni altcineva în vreo cameră. Ce naiba se întâmplase aici? Însă atunci o tânără cameristă veni alergând din partea din spate a casei, ignorându-l, și ieși pe ușa din față, pe care el o lăsase deschisă.

Fără să-i vină să creadă, el o urmă afară și strigă spre ea:

– Așteaptă! Unde este toată lumea?

Fata se opri suficient pentru a se întoarce spre el, spunând:

– La cimitirul familiei, domnule. Stăpâna noastră este îngropată astăzi. Dacă ați venit la înmormântare pentru a vă prezenta omagiile, încă puteți ajunge la timp. Eu am dormit prea mult!

Începu să alerge și dispăru după colțul conacului. Damon nu se mișcă. Se simțea ca lovit în moalele capului. Nu mai avea să-și găsească niciodată bunica într-un moment de luciditate, pentru a-i putea răspunde la întrebări. Speranța aceea dispăruse pe vecie. Își dori să fi ajuns mai repede. Dar stătuse în Jamaica o săptămână, ajutându-și tatăl să se instaleze pe noua plantație, apoi petrecuse o altă săptămână în Londra încercând să o vadă pe Jack. Însă, de fiecare dată când bătuse la ușa casei ei din Berkeley Square, unul din cei doi majordomi – chiar aveau doi – îi trântea ușa în nas. Doar prima dată i se spusese, după ce-și dăduse numele:

– Ordinele căpitanului: nu sunteți bine-venit.

Nu voiau nici măcar să ia florile pe care i le adusese el, așa că aranjă să fie livrate de altcineva, dar ei nu le acceptaseră nici pe acelea!

Ținuse totuși sub observație casa ei, sperând să o vadă ieșind, dar ea nu ieșise niciodată. Trebuia să încerce ceva mai drastic la întoarcerea în Londra, chiar dacă asta însemna să-i înfrunte tatăl. Nu avea să fie nimic agreabil de această dată în interacțiunea lor – de fapt, nici nu fusese vreodată –, dar mărinimia lui Malory era gata de-acum și îi spusese foarte clar lui Damon că nu o putea avea pe fiica lui.

Însă Damon era pregătit să înfrunte orice pentru ea – dacă ea l-ar accepta. Avea nevoie doar de șansa de a vorbi cu ea în absența tatălui ei, pentru a-i spune că nu o tachinase atunci când îi ceruse să se căsătorească cu el. Ar fi trebuit să recunoască acest lucru atunci, pe corabie, dar ea păruse atât de enervată de idee. Ar fi încă? Nu exista nici o speranță de a o face soția lui?

Știa unde era cimitirul, de ambele laturi ale micii capele din spatele gardului viu înalt din lateralul casei. Clopotnița capelei se vedea pe deasupra gardului viu; așa aflase că era acolo. Cercetase cimitirul doar o singură dată, temându-se ca nu cumva să găsească mormântul mamei sale acolo, însă nu-l găsise.

Se grăbi spre capelă, dar, când trecu prin intrarea ornamentală tăiată în gard, fu surprins de numărul mare de vehicule aflate de cealaltă parte. Erau mulți oameni acolo, stând în fața capelei mici și ieșind din aceasta – servitori, chiriași, localnici, chiar și avocatul,

domnul Harrison, cel care îi dăduse de urmă și care era singura persoană de acolo cu care stătuse de vorbă mai mult.

Sicriul era deja scos din capelă. Pierduse slujba de înmormântare, dar cel puțin avea să o vadă pe Agatha Reeves îngropată. Deși îi dăduse o mulțime de alte nume, confundându-l cu alți bărbați pe care îi cunoscuse, fusese totuși bunica lui, și-și dori să o fi cunoscut pe când era încă în deplinătatea facultăților mintale.

Mormântul fusese deja săpat în curtea de lângă capelă, cu ramurile unui stejar umbrindu-l și având în jur plantate flori. Dacă nu ar fi fost pietrele de mormânt, un vizitator ar fi putut crede că cimitirul privat al acestei familii era o grădină drăguță. Doar cei din familia Reeves erau înmormântați acolo. În timp ce urma încet procesiunea, Damon observă că unul dintre morminte avea aproape un secol.

În timp ce sicriul era coborât în groapă, se duse lângă domnul Harrison, un bărbat de vârstă medie, cu favoriți maro și ochi verzi prietenoși. Avea birourile în Hastings, orașul din apropiere.

Damon îl salută și-l întrebă discret:

– Cum a murit? În pace?

– Îmi pare rău să spun, dar a fost probabil o moarte dureroasă.

– Nu sunteți sigur?

– Ei bine, nu se știe cu siguranță când a murit căzând pe scări. Mi s-a spus că un lacheu o ajuta să coboare, dar Lady Reeves a crezut că era soțul ei, iar apoi și-a amintit că acesta era mort. A țipat îngrozitor încercând să scape de fantoma imaginară și s-a împiedicat. Harrison oftă. Urâtă treabă când mintea îți joacă astfel de feste. Dar mă bucur că sunteți aici. Nu eram sigur dacă sunteți sau nu în țară. Am auzit că i-ați trimis vorbă lui Lady Reeves că vă întoarceți în Indiile de Vest. Pentru ea nu a însemnat nimic, dar mi-a spus doamna Wright. O femeie atât de băgăreață, dar complet devotată stăpânei sale.

– M-am întors acum o săptămână. Nu știam că bunica a murit, am aflat abia acum, spuse Damon fluturându-și mâna înspre sicriu.

– Condoleanțe, domnule! Însă va trebui să stăm de vorbă puțin mai târziu, în casă. Bunica dumneavoastră și-a făcut testamentul acum mulți ani, înainte ca mintea să-i fie afectată. Și-a exclus din

testament membrii înstrăinați ai familiei, adică pe unchiul său prin alianță și pe fiica sa.

– Agatha era înstrăinată de mama mea? Dumnezeule, nu credeți că este ceva ce ar fi trebuit să știu?

Nu era de mirare că menajera fusese atât de nepoliticoasă cu el!

Domnul Harrison ridică din umeri.

– Am fost avocatul familiei, dar nu-i cunoșteam foarte bine și nu eram la curent cu secretele lor. Ar fi putut să fie doar o simplă neînțelegere între fiică și mamă, care nu s-a rezolvat niciodată. Dar acestea au fost instrucțiunile date de Lady Reeves atunci când și-a făcut testamentul. Nu v-a menționat pe dumneavoastră, dar nici nu v-a exclus, așa că, fiind cea mai apropiată rudă a ei în viață, bunurile sale lumești vă aparțin. Este o listă lungă, proprietăți în cea mai mare parte, inclusiv un mic castel în Scoția și o casă în Londra.

– Goală?

– Nu. A fost casa mamei ei. Lady Reeves nu stătea des acolo și probabil nu a mai fost acolo de ani întregi, dar avea câțiva servitori la dispoziție, pentru cazul în care s-ar fi hotărât să meargă la Londra.

– Spuneați că avea un unchi?

– Da, deși mă îndoiesc că mai este în viață. A fost unchiul soțului ei.

– De ce nu mi-ați pomenit despre el înainte, când v-am întrebat dacă am și alte rude?

– Deoarece Lady Reeves m-a avertizat să nu-i pomenesc niciodată numele, altfel avea să mă concedieze. Era oricum înstrăinat atât de ea, cât și de socrul ei.

– De ce?

– Am întrebat o dată, însă am fost concediat. A fost nevoie de luni întregi de scuze din partea mea pentru a fi reangajat, așa că nu am mai chestionat-o niciodată. Însă Giles Reeves ar fi stră-străunchiul dumneavoastră din partea masculină a familiei sale, fratele cel mai mare al străbunicului dumneavoastră, a cărui moșie o moșteniți acum. După cum spuneam, mă îndoiesc că mai este în viață.

Capelanul începuse să se roage la marginea mormântului. Damon o observă pe doamna Wright, menajera dezagreabilă a Agathei, stând de cealaltă parte a mormântului, plângând. Damon se apropie de ea, ajungând să stea cu fața la capelă.

Agatha avusese cel puțin șaizeci de ani, dar doamna Wright era mai tânără cu aproximativ zece. Părul ei nu avea nici un fir alb, însă ținuta ei austeră o făcea să arate cel puțin la fel de în vârstă ca bunica lui. Fusese menajera bunicii lui timp de câteva decenii. Poate că lucrase acolo cât timp mama lui locuise în casă, dar asta fusese doar una dintre multele întrebări la care ea refuzase să răspundă, așa că nu putea fi sigur.

Era singura persoană rămasă care i-ar fi putut spune dacă mama lui se întorsese vreodată după ce plecase din Jamaica și unde era acum. Fusese în Port Antonio, după cum îi sugerase Malory, și aflase că portul deținea într-adevăr înregistrări, însă nu găsise nimic care să dovedească faptul că mama lui cumpărase un loc pentru întoarcerea în Anglia, nici în anul în care plecase de acasă și nici în anul următor, ceea ce însemna că-și dăduse probabil un nume fals. Vizitase hanurile din apropierea portului, în cazul în care ea ar fi stat acolo, dar nu găsise înregistrări care să fi rezistat atât de mult timp. Verificase chiar și cimitirul din Port Antonio. Fusese o călătorie inutilă.

Nu știa ce să-i spună doamnei Wright, dat fiind faptul că la vizitele anterioare femeia îi făcuse limpede cât de mult îl displăcea. Poate ar fi fost o idee bună să înceapă prin a o asigura că-și putea păstra slujba dacă își îmbunătățea puțin atitudinea.

– Ați venit după și mai multe câștiguri? îi șopti ea cu venin.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Pentru cineva care nu cunoștea familia aceasta deloc, ați avut de câștigat substanțial de pe urma ei.

El se întoarse spre ea și-i spuse la fel de liniștit:

– Aș prefera să-mi fi cunoscut bunica, să fi avut cel puțin o afurisită de conversație cu ea în care să nu creadă că stă de vorbă cu cine știe ce altă rudă sau cunoștință. Chiar credeți că mă bucură moartea ei?

– De ce nu? V-ar fi urât la fel de mult ca pe mama dumneavoastră – dacă ar fi știut că existați, ceea ce nu a știut.

– De ce m-ar fi urât?

Femeia strânse din buze. O mai văzuse făcând acest lucru. Însemna că nu mai avea de gând să scoată nici un cuvânt. Era mai mult decât exasperantă!

Damon încercă să-și țină în frâu mânia, însă vocea avea un ton tăios atunci când îi spuse:

– Nu vă voi concedia, în ciuda firii dumneavoastră dezagreabile, însă insist să-mi spuneți ce aveți împotriva mea și, orice ar fi, trebuie să înceteze acum.

– Mai degrabă aș pleca de la dumneavoastră.

– Doar pentru a evita să-mi spuneți adevărul?

– Nici dumneavoastră și nici mama dumneavoastră nu ați fost bine-veniți aici, sâsâi ea către el. A venit și ea, dar nu a fost lăsată să intre.

El își ținu răsuflarea și întrebă:

– Mama a venit aici? Când?

– Cu mulți ani în urmă, dar, după cum am spus, a fost întoarsă de la ușă.

– Cum s-ar fi întâmplat și cu mine? Pentru că bunica nu-și mai aducea aminte de propria ei fiică?

– O, nu, asta a fost înainte ca Lady Reeves să înceapă să-i uite pe cei pe care-i cunoștea. Stăpâna mea nu a fost o femeie iertătoare.

– Dar ce a făcut mama mea pentru a atrage o antipatie atât de profundă, care s-a extins și asupra mea?

– De ce nu o întrebați pe ea?

– La naiba, v-am spus deja că nu știu unde este, și nu vreți să-mi dezvăluiți unde aș putea să o caut!

Ea se uită în spatele lui.

– Presupun că a citit în ziar despre moartea stăpânei mele.

Damon se întoarse imediat. O altă trăsură tocmai sosise, și din ea cobora un gentleman de vârstă medie, bine îmbrăcat. Era înalt, cu părul negru, și avea un aer important. Femeia care îl însoțea își trase vălul negru al pălăriei peste față înainte de a prinde mâna ce-i fusese întinsă pentru a o ajuta să coboare. Însă Damon îi văzu fața înainte să și-o acopere. Era încă frumoasă, în ciuda anilor care trecuseră. Îi prețuise chipul întreaga lui viață.

Simți un val copleșitor de emoție. Nu era sigur că se putea mișca, dar totul se sfărâmă când o auzi pe doamna Wright spunând pe un ton urâcios:

– Dacă-și închipuie că poate obține casa acum, se înșală. Cunosc dorințele stăpânei mele...

– Taci din gură, doamnă Wright. Ești concediată!

Se apropie de cei doi și pași în fața lor, blocându-le calea. Dar nu-și mai găsi cuvintele, trezindu-se deodată atât de aproape de mama lui. Crezuse că nu avea să o mai vadă niciodată! Ea plângea tăcut. Încă o iubea pe femeia care nici nu voise să-i vorbească și care o scosese din testament? Probabil că da. Sentimentele neplăcute fuseseră doar din partea Agathei, după câte se părea.

Însoțitorul mamei sale trăsese probabil propriile concluzii cu privire la motivul pentru care Damon le blocase calea, așa că-i spuse acestuia pe un ton tăios:

– Dacă aveți impresia că o puteți împiedica să participe la înmormântarea mamei sale...

Damon ridică mâna pentru a opri tirada bărbatului. Nici măcar nu se uită la el; nu-și putea lua ochii de la Sarah, mama lui. Își dădu seama că probabil aceasta adusese un avocat cu ea, gândindu-se că avea să fie împiedicată să participe la înmormântare. O presupunere ușor de înțeles, dat fiind faptul că nu fusese lăsată să intre în casă atunci când încercase.

Voia să o tragă mai aproape, să recupereze miile de îmbrățișări pierdute, însă, cu răsuflarea pierdută, nu putu spune decât:

– Mamă.

Ea nu zise nimic, iar el putu să vadă o expresie de curiozitate pe fața ei, prin vălul cel negru. Doamne, nu-l recunoștea. Sigur că nu! Nu-l văzuse de când era un copil.

Avocatul fu cel care întrebă pe un ton ezitant:

– Damon Ross?

Acela fu momentul în care mama lui se prăbuși, leșinată.

Damon sări să o prindă, dar la fel făcu și însoțitorul ei. Fu un moment stingheritor, însă cel puțin reușiră să o împiedice pe Sarah să se prăbușească la pământ.

Alarmat, Damon îi spuse bărbatului în timp ce-și ridica mama în brațe:

– Dați-vă la o parte!

– Puneți-o înapoi în trăsură, sugeră acesta.

– Este ceva în neregulă cu ea? îl întrebă Damon pe bărbatul care începuse deja să-l agaseze cu comportamentul său.

– Nu... presupun că este doar șocul. I s-a spus că erați mort.

Capitolul 50

– Cine i-a spus că am murit?

Damon pusese această întrebare instinctiv, de vreme ce nu avea nici o intenție să aștepte răspunsul de la altcineva decât de la mama sa. O duse repede în casă. Fu o plimbare lungă, dar ea era o femeie subțirică, iar el abia îi simți greutatea. Ușa era încă deschisă. O duse direct în salon și o așeză cu blândețe pe canapeaua acoperită cu brocart auriu. Nu se trezise încă, iar în casă nu era nici un afurisit de servitor care să-i aducă niște săruri.

– Nu am fost prezentați cum se cuvine. Sunt Brian Chandler de Essex.

Damon îi aruncă o privire bărbatului care îi urmase și stătea acum în picioare lângă el. Era ceva mai mult decât iritat și lăsă să se vadă acest lucru în tonul său.

– Plecați, vă rog, și închideți ușa în urma dumneavoastră. Este o chestiune de familie.

– Nu plec, și nu trebuie să așteptați să se trezească pentru a vă primi răspunsul. Cyril i-a spus că ați murit atunci când i-a aruncat în față hârtiile de divorț.

Damon se încordă.

– Este o minciună! Tata nu ar fi divorțat de ea. O iubea!

– Nu aș fi crezut, având în vedere modul crud în care a înștiințat-o. Și totuși, acest lucru ar explica durerea și furia pe care le-a afișat în ziua în care l-am vizitat. Furia s-ar putea să fi fost cea care l-a determinat să divorțeze, dar știa în adâncul inimii că nu ar fi trebuit. Dar a făcut-o, hârtiile erau conform legii, iar el a învinuit-o pe ea de moartea dumitale, pentru că nu fusese acolo să vă ajute să vă recuperați după pneumonie. Mama dumitale a fost devastată de această acuzație și de groaza de a vă fi pierdut. Dar, de vreme ce sunteți viu, este evident că Cyril i-a spus acele lucruri doar pentru a o răni.

Furios, Damon îl apucă pe bărbat de reverele hainei.

– Cine naiba sunteți?

– Sunteți supărat. Poate ar fi mai bine să așteptați să vă spună mama dumneavoastră.

– Dumnezeule! Dacă nu-mi spuneți...

– Nu-i face rău, Damon, îl imploră Sarah ridicându-se. Este tatăl tău.

Damon îi dădu drumul bărbatului ca și cum l-ar fi ars și se răsuci brusc pentru a o privi pe femeia pe care nu o văzuse timp de nouăsprezece ani.

– Minți!

Ea fu luată prin surprindere.

– Nu, nu mint. De ce aș face asta?

Damon nu știa, dar nu avea cum să fie adevărat! Era prea mult dintr-odată! Își găsise mama. Și un tată de care nu știa? Îl privi furios pe bărbat și primi în schimb o jumătate de zâmbet. La naiba!!

– Vă las singuri, se oferi Brian. Dar nu pentru mult timp.

– Damon, hai așază-te lângă mine, spuse Sarah, lovind cu mâna canapeaua. Încă sunt șocată, dar bucuria pe care o simt este nemărginită. Ești viu și, slavă Domnului, uită-te la tine! Ești și mai frumos decât...

– Nu spune decât tata, interveni el. Pentru că va trebui să te întreb la care dintre ei te referi.

– Nu fi crud, te rog!

– Cum aș putea să nu fiu, când tot ce știu nu este adevărat! Adăugă apoi cu tristețe: De ce m-ai părăsit?

Ea țâșni în picioare și-și aruncă brațele în jurul lui.

– Nu aș fi plecat niciodată de pe insulă fără tine dacă Cyril nu m-ar fi convins că erai mort. Mi-a spus chiar că ai fost îngropat pe proprietate. Am fost prea distrusă pentru a-i cere să văd mormântul. Probabil că-și dăduse seama că, divorțând de mine, i te-aș fi putut lua, din punct de vedere legal. Tribunalele favorizează de obicei tații, cu excepția cazului în care mama are origini nobile, iar tatăl, nu. Chiar dacă nu aș fi avut cu mine un marchiz, știa că familia mea ar fi putut cântări greu în decizia curții. Mă pierduse deja pe mine. Era evident disperat să nu te piardă și pe tine. Te iubea, Damon, ca și cum ai fi fost al lui.

– Când te-ai întors după mine? Când ți-a spus că am murit?

Ea îl strânse și mai tare.

– La patru luni după ce am plecat. Îți voi povesti totul, doar lasă-mă să te țin câteva minute în brațe, să mă conving că ești real și nu visez. Am venit aici să-mi îngrop mama și te-am găsit pe tine, fiul meu, viu... Și a fost cât pe ce să nu vin. Se lăsă pe spate, cu ochii mari.

Dumnezeule, nu te-aș fi găsit dacă mama nu ar fi murit. Ce întorsătură tristă a sorții!

– De ce ai venit la înmormântare când este evident că bunica nu te-a iertat... pentru că m-ai avut pe mine? ghici el.

– Mama nu a fost mereu atât de nemiloasă. Pe când trăia tatăl meu, era iubitoare și bună, deși chiar și atunci era excesiv de cuvincioasă. Cred că mai degrabă s-ar fi dus în iad decât să-i fie pătat numele de vreun scandal. Tatăl ei fusese conte, așa că era o lady pe drept cuvânt, în timp ce tatăl meu nu era lord, deoarece tatăl lui fusese al doilea fiu. Dar familia din partea tatălui meu avea un conte în viață, străunchiul meu Giles, și, în plus, familia Reeves era mult mai bogată decât a ei, așa că mariajul a fost acceptabil pentru ambele părți. Iar ei erau îndrăgostiți. Dacă li s-ar fi interzis să se căsătorească, ar fi făcut-o probabil pe ascuns. Mama l-a iubit nespus de mult. Tata a murit când eram mică. După aceea, ea nu a mai fost niciodată la fel.

– Am găsit-o prea târziu ca să mai apuc să o cunosc.

– Ce vrei să spui?

– Nu știai că memoria ei o luase razna? o întrebă el, lovindu-și capul cu degetele. Trăia într-o lume numai a ei aici, sus.

– Nu, nu știam. Dar poate că a fost o binecuvântare pentru ea, alinare pentru reaua-voință pe care o nutrea. Mă surprinde că unchiul Giles nu mi-a spus niciodată. Am fost apropiați și am păstrat legătura. Poate că nici el nu știa despre starea mamei.

– Cum ai ajuns să te căsătorești cu Cyril în loc de tatăl meu adevărat?

– A fost un soț cumpărat, un chiriaș de pe moșia noastră, care a fost plătit generos de mama mea pentru a se căsători cu mine – suficient pentru a-și cumpăra propria moșie în insule. Mama a fost furioasă că am căzut în dizgrație și că am făcut acest lucru cu un bărbat însurat, care nu putea îndrepta lucrurile. Dar eu și Brian eram foarte îndrăgostiți. Nu te poți opune iubirii, dragul meu.

– Poți, atunci când trebuie.

– Eu nu am avut voința să fac asta. Și nu am regretat niciodată rezultatul. Pe tine. Iar Cyril ți-a fost un tată bun. Chiar și pentru mine a fost un soț bun timp de câțiva ani. Ne-a iubit pe amândoi, chiar știind că nu ești al lui. Dar și-a dat seama că nu mă putea face cu adevărat fericită, ceea ce l-a împins spre băutură – iar asta a dus la jocurile de noroc. Profiturile făcute de pe urma plantației erau

folosite doar pentru a-i acoperi datoriile. Și continua să ceară tot mai mulți bani de la mine.

– Agatha ți-a dat bani înainte să te scoată din viața ei?

– Nu, avea de gând să mă trimită fără nici un ban, dar bunicul, oricât de furios era pe mine, mi-a dat niște bani înainte să plec. Dar ceea ce făcusem a produs o ruptură între el și fratele lui, Giles, deoarece Giles fusese cel care mă prezentase lui Brian, vecinul său din Essex. Mama și bunicul l-au învinovățit pe Giles pentru că nu m-a supravegheat cum se cuvenea.

– Atunci, de ce mi-a lăsat bunicul tău proprietatea moștenire? întrebă Damon.

– A aparținut familiei Reeves timp de câteva secole, dar nu este proprietatea care asigură și titlul. Giles o are pe aceea – și știu că va fi foarte bucuros să te reinstaureze drept moștenitor atunci când va afla vestea uluitoare că ești în viață. Curând după nașterea ta, i-am scris unchiului Giles, povestindu-i despre tine, iar el și-a informat fratele, pe bunicul meu. Din păcate, bunicul a murit fără să se mai împace cu fratele lui. Dar un moștenitor este totuși un moștenitor, legitim sau nu, iar eu mă căsătorisem înainte de nașterea ta, ceea ce a atenuat puțin lucrurile.

– Știu unde te-a dus Hawke, dar tot nu înțeleg de ce m-ai lăsat acolo în ziua aceea, de ce nu te-ai întors timp de luni întregi. Ai plecat pentru a putea fi cu Brian?

– Damon! Sigur că nu! Nu am avut nici un contact cu el de când am părăsit Anglia, deoarece credeam că era în continuare căsătorit. Nu aflasem că rămăsese văduv. Am plecat deoarece Cyril credea că am o rezervă nesfârșită de bani, ceea ce nu era adevărat. Era o chestiune de timp până să afle și să-i risipească.

– Ai fi putut să-ți ascunzi banii undeva unde să nu-i găsească. Ai fi putut să-mi spui că vrei să pleci de pe insulă, în loc...

– Erai atât de mic! interveni ea. Mă temeam să nu-i spui lui Cyril.

Damon își dădu seama că o învinuia acum. Întâi pe Hawke, apoi pe ea, când de fapt era vina lui că nu plecase cu ea în ziua aceea.

– Îmi pare rău. Doar că mă simt privat de toți anii aceștia în care aș fi putut fi cu tine.

– Și totuși, m-am întors după tine în acel an. Am așteptat o lună întoarcerea căpitanului Hawke. Văzând că nu se mai întoarce, am angajat trei bărbați să mă însoțească înapoi să te pot lua, dar m-au

jefuit de puținul pe care-l mai aveam, și a trebuit să-mi găsesc de lucru în Port Antonio ca să strâng bani pentru călătoria peste ocean. Atunci, i-am scris lui Giles, povestindu-i cât de precară devenise situația mea. Credeam că avea să-mi trimită ceva bani. În schimb, mi l-a trimis pe Brian.

– Nu-mi vine să cred că Cyril ți-a spus povestea aceea ridicolă despre moartea mea. Știa că te-ai întors și m-a trimis de acasă, pentru a nu fi acolo?

Sarah se încruntă.

– Este posibil. Avea mulți prieteni în oraș, și a durat ore întregi până când Brian a găsit o trăsură care să ne ducă până la plantație. Dar nu veniserăm pentru a te fura. Deoarece Brian, tatăl tău adevărat, era marchiz de Marlowe și era acolo cu mine, nu era nici un dubiu că Cyril avea să fie obligat să ni te dea. Știu că îl iubeai, era posibil chiar să dorești să rămâi cu el, dar, Damon, nu este tatăl tău adevărat. Poate că-l vei ierta pe Cyril pentru acea minciună ticăloasă, dar eu nu pot. Din cauza lui nu te-am văzut crescând!

Sarah începu din nou să plângă. Damon era sfâșiat între dorința de a o alina și furia pe care încă o mai simțea față de cele povestite de ea. Era un bastard. Și, Doamne, cât de ironic era faptul că Jack îl numise așa! Șansele lui de a o câștiga tocmai scăzuseră simțitor.

Tot ce putu spune fu:

– Un marchiz? Nu o să-i spun „lord".

– Dragul meu, nu a aflat despre tine decât atunci când a venit să mă salveze. L-am implorat pe unchiul meu să nu-i spună nimic lui Brian. Pe atunci, era căsătorit încă. Descoperirea ta este și pentru el un șoc la fel de mare ca pentru mine.

– Nu-mi vine să cred că Cyril v-a zis așa ceva. Nu spun că nu a făcut-o, doar că-mi vine greu să cred. De fapt, cred că a vrut să-mi mărturisească toate acestea de curând, când m-a întrebat dacă am aflat adevărul, dar probabil s-a răzgândit și mi-a povestit în schimb despre jocurile de noroc.

– Nu-l învinuiesc pe Cyril că a divorțat de mine. Îl învinuiesc pentru că m-a mințit și mi-a răpit toți acești ani cu tine. Simt această pierdere la fel de acut ca tine, Damon. Când mă gândesc că ai fi putut crește alături de adevăratul tău tată...

– Tu și el...

– Suntem căsătoriți acum; ne-am căsătorit în anul în care ne-am întors în Anglia.

El încuviință din cap și în cele din urmă se așeză pe canapea lângă ea.

– Cred că Cyril a renunțat la jocurile de noroc după ce ai plecat, s-a concentrat asupra muncii, a ajuns chiar să câștige suficient pentru a mai cumpăra o corabie, dublându-și profiturile. Am avut o viață bună pentru un timp. Tot ce ne-a lipsit ai fost tu. Dar, după ce m-a trimis la școală în Anglia, a rămas singur și a început din nou să joace. Când nu și-a mai putut plăti datoriile, a fost dus la închisoare. Am aflat abia anul acesta, și i-am oferit un nou început în Jamaica.

– Ești prea bun.

– Este singurul tată pe care l-am cunoscut, și îl iubesc. Va fi mereu tatăl meu.

– Iar acum ai altul. Dar spune-mi despre tine. Ești căsătorit? Speri să te căsătorești?

După ce-i povesti mamei sale o versiune adaptată a aventurilor lui din ultimul an și o uimi cu revelația faptului că bărbatul pe care îl cunoscuseră drept căpitanul Hawke era, de fapt, James Malory, viconte de Ryding, ea spuse:

– Una dintre fetele Malory? Familia aceasta este bine cunoscută, notorie chiar. Acum înțeleg de ce. Ești sigur că pe ea o dorești?

– Mai mult decât orice altceva.

– Ei bine, recomandările tatălui tău ar trebui să-ți netezească drumul.

– Nu, spuse Damon tăios.

Ea ridică din sprâncene.

– Sună ca și cum ai fi ofensat de Brian. Te rog, spune că nu este așa. Nu a avut nici o vină în toate astea.

– Nu este nevinovat de seducerea unei fete inocente în timp ce era căsătorit, spuse Damon puțin prea aspru.

– De fapt, a fost vina mea, nu a lui, spuse ea roșind. A încercat să-mi reziste, dar nu m-am lăsat refuzată.

Dumnezeule, asta suna mult prea mult ca propria lui situație. Era exact felul în care se purtase Jack cu el. Râse și o îmbrățișă.

– Ai absolută dreptate, mamă. Este complet nevinovat.

Ușa se deschise, și Brian Chandler își vârî capul înăuntru.

– Pare să fie semnalul pentru întoarcerea mea, spuse el.

– Trăgeai cu urechea? îl acuză Sarah chicotind.

– Desigur.

Damon se uită stăruitor la bărbat, privindu-l cu adevărat de această dată. Nu se întrebase niciodată de ce nu semăna cu Cyril. Brian era la fel de înalt ca el și aveau aproape aceeași conformație. Și el avea părul negru, iar unele dintre trăsăturile lor erau la fel. Dacă ar fi stat unul lângă celălalt, oamenii ar fi văzut imediat asemănarea, ghicind că erau rude. Și așa era. Iritarea și resentimentele pe care le simțise mai devreme se topiră.

Se ridică și îi întinse mâna.

– Poate că ar trebui să facem din nou cunoștință, tată?

Capitolul 51

Întoarsă deja de trei săptămâni în Londra, Jacqueline își părăsea pentru prima dată casa în această seară. Dar nu mergeau foarte departe. Deși Georgina organizase balul și se ocupase de toate detaliile, nu aveau o sală de bal în casa din Berkeley Square, însă Brandon Malory avea una în vila sa încăpătoare din Grosvenor Square, o altă moștenire de la anteriorul duce de Wrighton.

Jack era plină de speranțe, acum că Judy îi mărturisise că, deși ideea balului fusese a Georginei, aceea de a-l transforma într-un bal mascat fusese a ei. Damon ar fi avut astfel posibilitatea de a se strecura înăuntru, așa cum făcuse ultima oară – dacă era în Londra și dacă auzea despre bal. Cam prea mulți „dacă", dar ea își păstra speranțele.

– Mama ta mi-a dat un teanc de invitații pe care să le duc la Regina, care știe pe cine trebuie să mai invite, de vreme ce mama ta a invitat doar membrii familiei. Dar am păstrat jumătate dintre ele și i-am invitat și pe câțiva dintre foștii tăi curtezani.

Judith îi spusese acest lucru mai devreme în timpul săptămânii, iar Jack se plânsese.

– Aș fi vrut să nu faci asta.

Dar Judith subliniase ceva:

– Cum altfel l-am fi putut ascunde printre ceilalți?

– L-ai invitat și pe Damon, așadar?

Judith se mulțumise să zâmbească larg.

– După ce discuția noastră de zilele trecute a confirmat ceea ce știam deja despre sentimentele tale, sigur că l-am invitat. Știam deja de la tine că deține vechea proprietate Reeves din East Sussex, așa că am trimis invitația acolo.

– Cum ai putea ști ce simt eu? Nici măcar eu nu știu!

– Ba știi, Jack.

Da, știa, și, deși era posibil ca el nici măcar să nu fie în Anglia pentru a primi invitația, ea spera că era, ceea ce dusese la exuberanța de acum, pe care abia o putea controla. De aceea nici nu asculta ceea ce spuneau părinții ei, așezați în fața ei în trăsură, decât atunci când auzi:

– Spune că nu este îndrăgostită, dar cred că săgeata lui Cupidon a lovit-o totuși.

– Dumnezeule, George, nu îndrăzni să-l pomenești pe Cupidon, se plânse James.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană.

– Încercați să-mi atrageți atenția?

– A funcționat, spuse Georgina zâmbind. Dar nu vorbeam serios. Știm că refuzi să te îndrăgostești anul acesta.

– În legătură cu asta..., începu Jack.

Însă James interveni:

– Este nepoliticos să-ți corectezi mama, așa că nu o face.

Jack îl privi chiorâș și strâmbă din gură în direcția lui, dar nu avea de gând să discute cu el pe acest ton. Nu-și imaginase niciodată că avea să fugă pe furiș, dar era evident acum că era singurul mod în care se putea căsători cu Damon. Dacă acesta o cerea. Dacă apărea pentru a o cere. Ar fi făcut bine să apară!

Brandon aștepta la ușă alături de părinții săi, pentru a-i întâmpina, dar strada era deja aglomerată din cauza trăsurilor, iar înăuntru se auzea deja muzica, semn că balul începuse.

Judith ajunse imediat după ei, cu soțul și părinții ei, așa că Jack o aștepta și intrară împreună, ținându-se de braț. Georgina făcu același lucru, intrând cu Roslynn. Ceea ce lăsă trei bărbați singuri. Însă Nathan, văzând expresia de pe fața lui James, îl lăsă pe acesta cu fratele lui.

Rămas singur cu James, Anthony ghici.

– Te aștepți la ceva neplăcut. La ce?

– Reeves va fi aici.

– Nu ar îndrăzni.

– Nu am avut niciodată îndoieli cu privire la îndrăzneala sa. Și, deși George m-a asigurat că nu a invitat nici un pirat, fetișcana ta a trimis și ea niște invitații, iar Judy este la curent cu toate secretele lui Jack, așa că este posibil să-l fi invitat. Însă tu mă vei ajuta să-l identific înainte să se poată apropia de Jack.

– Dacă trebuie, spuse Anthony sec, însă, după ce intră în sala de bal cu James și văzu câte cupluri erau deja pe ringul de dans, inclusiv Jacqueline, adăugă: Chiar a invitat George atât de mulți oameni? Sau au venit toți musafirii nepoftiți din Londra?

– A doua variantă, replică James. Cât de des organizează un Malory o așa extravaganță? Lumea bună moare de curiozitate să afle de ce.

– Am înțeles. Dar într-o astfel de aglomerație nu prea avem cum să..., începu Anthony, dar apoi rectifică: Ei bine, nu a durat mult. Aruncă o privire spre terasă. Poate că Reeves are invitație, dar nu și-ar dori ca numele să-i fie anunțat în gura mare într-o încăpere plină de Malory. Se pare că vrea să se strecoare prin spate pentru a evita acest lucru. Tocmai și-a pus masca. Să-l arunc afară?

– Mușcă-ți limba, plăcerea asta e numai a mea.

– Ei bine, acum ai șansa să-l prinzi cu garda jos, în timp ce are ochii ațintiți asupra lui Jack.

Câteva momente mai târziu, James îi spunea lui Damon:

– Ai fost avertizat.

Pumnul lui plecase deja. Îndoit de mijloc – un déjà-vu afurisit –, Damon icni.

– Dumnezeule, nu din nou! Tot timpul lovești mai întâi, Malory?

– Ai fost avertizat, repetă James.

Damon nu se îndreptase încă, dar riscă un ochi învinețit și niște obiecte de porțelan sparte în fața sa pentru a se uita în sus la James, evaluând cât de furios era acesta – însă își dori să nu o fi făcut.

– Care este scopul unei măști dacă ghicești cine este în spatele ei? Aș putea spune că m-ai confundat...

– Nu ești atât de prost.

– O iubesc.

– Ești prost, așadar, spuse James. Suferința pe care ai cauzat-o de două ori familiei mele nu va fi niciodată iertată. Și chiar ai fost avertizat.

James își înfipse o mână în părul lui Damon, pregătindu-se pentru următoarea lovitură, care avea probabil să-l scoată din joc. Jumătatea de mască îi căzu în timpul acestei mișcări. Prin mintea lui Damon trecu gândul de a riposta, dar acest lucru îi evocă o imagine a lui Jack plângând din cauza faptului că tatăl ei fusese rănit, așa că renunță la idee.

Avu însă la dispoziție o secundă în care să întrebe:

– Și dacă Jack mă iubește? Chiar ai vrea să-i refuzi fericirea?

– Dacă fericirea ei ești tu, da. Țara asta dă pe dinafară de tineri acceptabili. Îi voi găsi chiar eu unul în vreo zece sau douăzeci de ani... Pauza fu neașteptată înainte să adauge: Te iubește?

– Nu știu, trebui să recunoască Damon.

– Perfect, replică James și-și pregăti pumnul.

– Dar am de gând să aflu, spuse Damon înainte de a se smulge din mâna lui.

Lăsă în urmă un pumn de păr, însă își croi cu repeziciune drum spre ringul de dans. O remarcă imediat pe Jack, cu dominoul foarte mic de această dată, abia acoperindu-i ochii – ca și cum ar fi vrut să fie recunoscută. O îndepărtă de tânărul cu care dansa, sperând să nu fie vreun alt Malory care ar fi putut obiecta. Ochii ei se măriră ușor, dar apoi izbucni în râs.

– Fără mască? Sunt dezamăgită că nu ne mai jucăm de-a ghicitul.

Zâmbetul lui era orbitor.

– Nu, nu ești.

– Da, așa este. Mi-a fost dor de tine!

– Credeam că vin aici pentru a asista la execuția mea. Nu m-am gândit la nici un alt motiv pentru care mama ta mi-ar fi trimis o invitație.

– Și totuși, ai venit?

– Da.

– Nu ea a trimis-o, Judy a făcut asta.

– Nu, de fapt am primit două invitații, una din ele de la mama ta.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Adevărat? Atunci, poate că ai avut dreptate în legătură cu execuția. Vrei să aflăm? Repede, înainte să ajungă și tata lângă ea!

– Aveam altceva în minte pentru seara asta, nu să fiu târât de tine spre moarte, spuse el în timp ce Jack îl trase spre cele două femei care stăteau lângă Anthony Malory.

– Nu fi prostuț, spuse Jack. Mama nu ar veni la un bal cu pistoalele după ea.

Când ajunseră lângă cei trei, Anthony încercă să pună mâna pe Damon, însă Georgina îl opri, ceea ce-i dădu suficient timp lui Jack pentru a-i spune:

– Mamă, aș vrea să-l cunoști pe Damon...

– Nu, nu cred, interveni Georgina și-i dădu o palmă răsunătoare acestuia.

Din sală se auziră câteva aplauze. Nu era de mirare, se aflau destui Malory acolo, toți la curent cu ultima călătorie a lui Jack în Caraibe.

Însă Jacqueline se uită țintă la mama sa și întrebă:

– Doar o dată, da?

– În seara aceasta, da, fu ea de acord.

– Este rândul meu acum, George? întrebă Anthony.

– Nu, este rândul meu, îi spuse Jacqueline unchiului ei și-l trase din nou pe Damon.

Ajunși în mijlocul ringului de dans, unde aveau să fie protejați temporar de celelalte cupluri, ea nici măcar nu se prefăcu că dorea să danseze. Își puse însă mâinile în jurul lui Damon și se întinse pentru a-l săruta pe obrazul roșu, șoptindu-i:

– Mai bine ea decât el.

– Este amuzant că ai pomenit asta, spuse el criptic, apoi adăugă: Înțeleg, să știi. Ești singura lor fiică. Le-am provocat de două ori suferință, și regret asta din tot sufletul.

– Presupun că este nevoie de timp ca să poată trece peste asta.

– Așa cred și eu.

– Dar se vor înduplecă văzând cât de fericită mă faci.

El își ținu răsuflarea.

– Te fac?

– Depinde de motivul pentru care ești aici.

– Am venit să te cer în căsătorie. Nu glumeam când am pomenit despre asta pe corabie.

Începuse să danseze cu ea, dar se opri așteptând cu respirația tăiată răspunsul ei.

– Atunci, nu am fost pregătită, dar acum sunt. Ne strecurăm afară de aici?

El începu să râdă.

– Nu ar trebui să cer permisiunea...

– Dumnezeule, nu! Nu-l poți întreba pe el, altfel nu vom ieși niciodată de aici.

– Urma să pomenesc despre mama ta. Ar fi drăguț să avem aprobarea unuia din părinți.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Tocmai te-a pălmuit. Nici ea nu e gata să-ți dea binecuvântarea.

– Dar sunt moștenitorul a două titluri acum. Nu contează pentru tatăl tău?

Ea râse.

– Nu, dar două? Cum s-a întâmplat asta?

El îi povesti pe scurt despre regăsirea mamei sale și despre minciuna care i se spusese acesteia pentru a o ține departe de el.

– Nu pot fi foarte supărat pe Cyril pentru minciuna pe care i-a spus-o – de fapt, pot, sunt supărat, m-a costat atât de mult. Și totuși, dacă lucrurile nu s-ar fi desfășurat așa, nu te-aș fi întâlnit niciodată.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord. Suntem meniți să fim împreună. Ne-am fi întâlnit cumva.

El zâmbi.

– Crezi?

– Asta ar spune orice femeie din familia mea.

– Dar nu tu?

– Nu fi prostuț. Cine sunt eu să nu fiu de acord cu un asemenea consens?

– Din câte îmi amintesc, nu ai fost. Aveai de gând să-ți faci destinul să aștepte un an întreg.

– Dar nu mai fac asta.

Ochii lui turcoaz îi studiară pe ai ei, iar el păru puțin prea serios când spuse:

– Ești sigură? Pentru că încă nu te-am auzit spunând „da".

Ea zâmbi larg.

– Da. Îi sărută obrazul. Da. Îi linse urechea. Categoric da. Își plimbă buza peste fața lui și-i spuse cu gura lipită de a lui: Mai ai nevoie și de alte argumente că vreau să mă căsătoresc cu tine?

El o strânse tare la piept înainte de a-i spune:

– Primul „da" m-a convins, dar, te rog, nu te opri.

Ea clătină din cap.

– Dacă vrem să plecăm pe furiș, trebuie probabil să o facem acum, înainte ca unchiul să-i spună tatălui meu că ești aici.

– Știe deja. Sincer să fiu, mă mir că încă nu a ordonat închiderea ușilor și împrăștierea mulțimii.

– Nu ar vrea să dea apă la moară bârfitorilor. Nu-i pasă de scandalurile care-l afectează pe el, dar nu și-ar dori ca vreo urmă de scandal să mă atingă pe mine, așa că nu va face nici o scenă. În seara asta sunt prezenți mai mult cei din familia mea extinsă, dar sunt și alți membri ai lumii bune aici. Aruncă o privire rapidă în jur și se corectă: De fapt, sunt mult mai mulți decât au fost invitați. Probabil de aceea nu te-a smuls încă din brațele mele. Deși sunt sigură că știe exact unde suntem și doar așteaptă finalul melodiei.

– Minunat, spuse el cu un mormăit.

– Putem să fugim în Scoția și să-i informăm după aceea.

– Impulsivă ca întotdeauna.

– Nu, dar acum, că am hotărât să nu mai aștept până anul viitor, nu vreau să mai aștept nici măcar o zi. Deși va dura mai mult de o zi să ajungem în Scoția.

– Dar mai puțin de o zi să ajungem în Essex, unde tatăl meu are deja o aprobare specială pentru noi.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Despre un astfel de titlu vorbești?

– Da – și un nume în plus. Dacă te căsătorești cu mine, te vei numi Jack Reeves Chandler. Tocmai mi-am întâlnit adevăratul tată.

Ea izbucni în râs și nu se mai opri.

– Nu este atât de amuzant, Jack, se plânse el.

– Ba da, este.

Tocmai atunci Judith se ciocni intenționat de ei și exclamă, măsurându-l pe Damon cu ochii mari.

– El este, așadar? Și încă nu ați fugit?

Jacqueline zâmbi larg.

– Eram pe cale să fugim. Damon, ea este complicea mea în toate secretele, draga mea verișoară, cea mai bună prietenă, Judith Malory Tremayne. Judy, fă cunoștință cu Damon Reeves. Mai are un nume, dar, dacă nu-l știi, părinții mei nu-l vor putea scoate de la tine, aflând unde suntem, așa că asta mai poate aștepta. Dă-ne un avans

de o oră înainte să le zici că am fugit să ne căsătorim. Spune-le că le voi transmite mâine unde va avea loc petrecerea de nuntă.

– Vor fi îngrijorați.

– Nu, vor fi prea furioși pentru a se îngrijora, și vor primi vești de la mine înainte ca lucrul acesta să se schimbe.

– Ești sigură că nu vrei o nuntă mare, așa cum am avut eu? întrebă Judy.

Jack zâmbi din nou.

– Ne-am bucurat cu toții de nunta ta acum câteva luni, și, în plus, știi că tatăl meu nu ne va da niciodată binecuvântarea, orice ar fi, indiferent că este vorba despre Damon sau despre un alt bărbat. I-am oferit un an în plus pentru a se obișnui cu ideea, dar nu s-a întâmplat. Așa că îl voi pune în schimb în fața faptului împlinit, ceea ce este mult mai distractiv!

Nu ieșiră alergând din încăpere, ceea ce ar fi atras atenția celor din jur, ci se mișcară destul de repede spre intrare, apoi începură să alerge spre trăsura lui. Jacqueline râdea; era atât de fericită, încât nu se putea abține. Birjarul lui Damon fusese prevenit, așa că, în momentul în care ei intrară în trăsură, aceasta se puse în mișcare, iar ei începură să se sărute. Jack nu se putea abține nici în această privință! Trecuse mult prea mult timp de când îl văzuse, de când îl gustase, de când îl simțise în brațele ei.

– Așteaptă, zise el.

– Nu!

– Doar un moment, chicoti el.

Își băgase mâna în buzunar, căutând ceva, și duse mâna lui Jack la buze, sărutând-o, înainte de a-i strecura un inel pe deget. Era minunat, cu un smarald mare înconjurat de atâtea diamante, că Jack izbucni din nou în râs.

– Este inelul de logodnă perfect pentru un pirat, îl tachină ea. Ești sigur că nu este dobândit prin mijloace necinstite?

El îi zâmbi cu duioșie.

– Mi l-a dat tatăl meu, este o moștenire a familiei Chandler. Ne așteaptă. Sperau și ei la fel de mult ca mine că vei spune da. Au pierdut atât de mult din viața mea, dar sunt încântați să facă parte din fuga noastră împreună. Cel puțin avem binecuvântarea lor.

– Știi că s-ar putea să ne mai căsătorim într-o zi, pentru părinții mei.

– Dacă mă acceptă vreodată, sigur că da.

– Mama este de acord. Până la urmă, ea te-a invitat la bal.

El își dădu ochii peste cap, amintindu-i:

– Doar pentru a mă putea pălmui.

Jack zâmbi larg.

– Trebuia să te aștepți la asta. S-ar putea chiar să se mai întâmple de câteva ori. Dar își dorește să fiu fericită și vede că tu mă faci fericită.

– Te fac?

Ea îl sărută apăsat drept răspuns, dar nu dură mult până să vrea ceva în plus.

– Poate birjarul să meargă mai repede? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Cred că merge cât de repede se poate merge noaptea fără riscul de a avea un accident. În plus, având în vedere ce facem noi acum, nu m-aș grăbi foarte tare să dau cu ochii de un preot sau de părinții mei.

Ea râse din nou și își băgă mâna sub rochie pentru a-și da jos pantalonașii înainte de a urca în poala lui, gata să facă dragoste. Salturile trăsurii se simțeau deosebit de plăcut acum că el era înăuntrul ei!

În focul pasiunii, Jack strigă:

– Mai repede!

– Ți-am spus că birjarul...

– Nu birjarul, îi tăie ea vorba. Tu!

– Asta o pot face, cu plăcere!

Capitolul 52

– Acum sosesc, o preveni Damon.

Era dimineață. Jacqueline se trezise doar de câteva minute, dar auzi și ea trăsurile și vocile de sub geam. Probabil nu ar fi trebuit să le trimită scrisoarea aceea părinților ei noaptea trecută, imediat înainte de căsătorie.

Părinții lui Damon o primiseră cu căldură și îi conduseseră în salon, unde îl treziseră pe preotul care îi așteptase toată seara. Încăperea era plină cu toate florile de pe proprietate! Deși preotul era puțin somnoros, săvârșise slujba cu rapiditate, deși existase un moment de confuzie atunci când întrebase:

– Cine o dă pe această femeie?

Jacqueline însă râsese.

– Eu!

După ce ea și Damon își spuseră jurămintele de căsătorie, se grăbiseră să ajungă sus, în dormitor. Nu că nu ar fi făcut deja de două ori dragoste în trăsura lui în drum spre Essex. Dar, pentru că-i fusese atât de dor de el în timpul în care nu se văzuseră, devenise insațiabilă și încă nu se săturase de el.

– Nu ies din pat, spuse Jacqueline.

Se urcă din nou peste Damon, călare peste șoldurile lui, și fu doar puțin surprinsă că era deja pregătit pentru ea. Zâmbi în jos către el și-și undui șoldurile.

– Este nevoie să te învăț că trebuie să mă lași pe mine să te ademenesc...

– Este nevoie să divorțez deja de tine? contracară ea.

El rămase nemișcat. Jack îl lovi cu pumnul în umăr.

– Tu trebuie să te fi obișnuit cu tachinările. Nu vei scăpa niciodată de mine... Ticălosule.

Chicoti în timp ce spunea asta.

El își dădu ochii peste cap.

– Chiar ți se pare amuzant, nu?

– Ție nu? Mai ales că tatăl tău adevărat ți-a oferit legitimitate ca primul său născut și moștenitor. Apropo, îmi place de el și de mama ta. Cel puțin unul din noi poate spune asta despre părinții celuilalt.

– Sunt sigur că și mie îmi vor plăcea părinții tăi – cândva.

Jack chicoti.

– Probabil că nu, spuse ea, apoi icni când el zvâcni înăuntrul ei.

Ochii îi fură inundați de o lumină scânteietoare în timp ce se aplecă peste el, unindu-și buzele cu ale lui. Spera din toată inima că această nevoie a ei de a-l devora avea să se potolească sau cel puțin să devină mai moderată. O dată pe zi, poate de două ori. Oare chiar fusese convinsă, atunci când fusese pe corabie cu el, cu marea calmă,

dar ea clocotind de pasiune, că încă o săptămână petrecută cu el ar fi fost suficient? Ce idee neghioabă!

Sărutul deveni tot mai înflăcărat. Mâinile lui plimbându-se pe spatele ei gol îi făcură pielea să se înfioare. Erau amândoi goi, nici unul nu se îmbrăcase noaptea trecută, nici măcar atunci când el se dusese să toarne vin sau ea să aţâţe focul din şemineu în zorii zilei, când camera se răcorise. Făcuseră dragoste aproape toată noaptea. Poate că, de fapt, nu era dimineaţă, ci era după-masă deja?

În cele din urmă, el îi prinse şoldurile cu mâinile şi împinse mai tare, apoi icni şi încercă s-o întoarcă pe spate. Ea se luptă să rămână deasupra, iar el o lăsă să câştige. Ea îl răsplăti apăsându-şi şoldurile peste ale lui, însă în cele din urmă ea fu cea răsplătită, printr-o explozie de încântare senzuală.

Iar gâfâitul... Oh, Doamne!

El râse în timp ce ea îşi dădu capul pe spate, desfătându-se cu spasmele extazului, însă propriul lui extaz urmă la scurt timp după aceea. Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, minunându-se încă o dată că îi aparţinea. Nu se bucurase în ziua în care îl întâlnise, dar, dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum, s-ar fi bucurat. Atât de multe aspecte ar fi fost dezvăluite mai devreme dacă el nu ar fi fost atât de disperat să-l ajute pe bărbatul care îl crescuse ca pe propriul său fiu, dacă nu l-ar fi urât pe James pentru că-i furase mama, dacă nu ar fi trebuit să returneze un pirat în închisoarea din care acesta evadase... dacă... dacă...

Jack îi dezvălui unul dintre aceste secrete chiar acum:

– Jumătate din furia resimţită de mine când ne-am cunoscut era provocată de faptul că te doream chiar şi atunci, deşi nu te puteam avea.

– Trebuie să repet cât de rău îmi pare...

Ea îi puse un deget peste buze şi zâmbi.

– Nu, dar îmi poţi promite că nu vei mai avea niciodată secrete faţă de mine. Apoi îi oferi un zâmbet poznaş. Închipuie-ţi de când am fi putut începe să facem asta dacă ai fi fost sincer de la bun început.

– Dacă nu m-ai fi ucis.

– Am avut ocazia, dar ţi-am provocat o rană neînsemnată. Ce-ţi spune asta?

– Ca sunt norocos? Îi cuprinse fața cu mâinile și se uită adânc în ochii ei. Te iubesc, Jack. Cred că te-am iubit de la început.

Emoțiile pe care ea le simțea în interior îi făcură ochii lucioși. Nu ar fi putut găsi un soț mai potrivit nici dacă l-ar fi invocat. Damon îi oferise aventuri și emoții, pasiune și acum dragoste. Îi stârnise toate genurile de sentimente, bune și rele.

Rămasă doar cu cele bune, putea acum să-l tachineze.

– Mi-am dat seama că așa trebuie să fi fost, de vreme ce mi-ai înfruntat familia pentru a mă avea. Dar este plăcut să te aud spunând-o.

El ridică dintr-o sprânceană, spunând deschis:

– Da, așa este.

Ea chicoti.

– Desigur, și eu te iubesc – acum.

– Acum?

– Credeai că a fost ceva instantaneu? Nu, nu, doar dorința a fost așa. Dragostea a venit ceva mai greu, deși probabil s-a întâmplat înainte ca încăpățânarea mea să mă lase să o recunosc. Dar sentimentul acesta minunat este bine așezat acum. Și nu am fi fost căsătoriți acum dacă nu te-aș fi iubit din toată inima.

Bătăile bruște la ușă îl făcură pe Damon să sară din pat, pentru că nu încuiase ușa. Jacqueline strigă:

– Venim jos imediat!

Damon îi aruncă o privire și șopti:

– Știi că probabil este el.

– Probabil. Jack zâmbi larg. Pregătește-ne o baie în camera aceea frumoasă de baie. Tata mai poate aștepta puțin.

– Vin și eu, spuse el îndreptându-se spre mica încăpere anexată dormitorului. Atât timp cât facem doar baie. Chiar nu doresc să-l las să aștepte.

– Nu promit nimic, replică ea.

Jacqueline făcu însă o promisiune în timp ce se usca după baie. Roșind, spuse:

– Promit că nu vom face mereu dragoste atât de pe fugă.

– Nu te voi face să-ți respecți promisiunea asta, cel puțin nu în următoarele câteva săptămâni. Chiar și atunci, s-ar putea să-ți fac eu ție aceeași promisiune: te doresc atât de mult. Dar la un moment dat o vom face pe îndelete.

În cele din urmă, reușiră să coboare din dormitor. Jack era îmbrăcată cu rochia ei de bal verde-deschis și spera că mama ei se gândise să-i aducă vreuna de schimb. Conacul marchizului era aproape la fel de mare ca Haverston. Urmând sunetul conversației, ajunseră în salonul cel mare, unde se servise ceaiul. După câte se părea, mai mulți membri ai familiei ei veniseră aici, cerând socoteală.

Zâmbind prostește din cauza fericirii, Jack îl prezentă pe Damon tuturor. Femeile îi felicitară și-i îmbrățișară, dar bărbații făcură remarci mai ezitante sau mai caraghioase.

Jeremy o prinse de sub bărbie și, cu o expresie la fel de diplomată ca aceea afișată în general de tatăl lor, spuse:

– Nu trebuie să întreb dacă ideea căsătoriei pe ascuns a fost a ta sau nu, când știm cu toții că nu ai pic de răbdare, surioară. Nu te puteai mulțumi însă numai cu sexul, să ne fi lăsat pe noi să-l ucidem?

Ea se prefăcu a se gândi pentru un moment înainte de a replica:

– O viață de sex păcătos, în afara căsătoriei, sau posibilitatea de a-ți oferi nepoți legitimi? Chiar vrei să mă întrebi asta? Ești cel mai prost însoțitor, Jer!

El rânji, în cele din urmă.

– De fapt, după definiție, am fost cel mai bun. Dar se vede pe tine cât de fericită te face, așa că, spuse el aruncând o privire spre Damon, bun venit în familie, amice! Doar nu-i spune tatălui meu că am zis așa ceva.

– Am înțeles, răspunse Damon strângându-i mâna.

– S-ar putea să vrei să te ții departe de el, îl avertiză Jeremy. Cel puțin astăzi – sau, de fapt, pentru o săptămână...

– Am prins ideea, îl întrerupse Damon.

– Nu, nu cred că ai făcut-o. Nu este deloc mulțumit de tine, iar asta se traduce prin durere pentru tine. Se uită apoi înspre Jacqueline, adăugând: Nu va fi ca războiul dintre Nick și Warren, rezolvat doar cu câteva dispute verbale. Ești fetița lui.

Ea zâmbi.

– Da, exact asta sunt – și seamăn mai mult cu el decât crezi. Dacă eu nu sunt îngrijorată, nici tu nu ar trebui să fii.

Anthony li se alătură și-și puse un braț în jurul umerilor lui Jacqueline, remarcând pe un ton destul de caraghios:

– Ar trebui să reduci puțin strălucirea asta, păpușică. Nu face decât să pună sare pe rană.

– Nu am găsit încă un pansament bun pentru asta, unchiule Tony.

El se uită lung la Damon.

– Condoleanțele mele, tinere. Ar fi trebuit să fugi când ai avut ocazia.

– Am fugit, în singura direcție posibilă, replică Damon. Mereu voi alerga spre Jack. Inima mea îi aparține.

– Doamne, să nu devenim sentimentali, se plânse Tony, apoi îi spuse lui Jack: Mama ta nu este cunoscută pentru răbdarea ei.

Jacqueline râse și apucă mâna lui Damon, îndreptându-se spre mama ei. Georgina, în picioare lângă Danny și Kelsey, îl ignoră pe Damon, dar o cuprinse pe Jack în brațe.

– Mi-ai răpit bucuria de a-ți organiza nunta.

– Dacă aș fi făcut lucrurile ca toată lumea, mamă, s-ar fi întâmplat vreodată? M-ar fi condus tata spre altar, dându-mă soțului meu? Chiar crezi asta?

– L-aș fi convins cumva, insistă Georgina.

– Poate dacă ar fi fost vorba despre altcineva, dar cu Damon?

Georgina scoase un sunet dezaprobator și dădu din cap spre James, care stătea de vorbă cu Sarah Chandler.

– Posibil. O cunoaște pe mama lui Damon și are regrete legate de ea.

Jack chicoti.

– S-a eliberat de regretele acelea atunci când l-a cruțat pe Damon în Caraibe. Nu îi va mai face nici o favoare.

– Am auzit. Eu am fost parțial vinovată că nu s-a mai întors să o ajute pe Lady Chandler. De aceea nu-l voi mai pălmui pe fiul ei încă o dată.

– Dacă ții neapărat la o nuntă mare, se va mai căsători o dată cu mine de dragul tău.

– Vei veni acasă între timp?

– Nu.

George pufni.

– Atunci, nu are nici un rost. O prinse pe Jack într-o îmbrățișare puternică, șoptindu-i: Dă-mi puțin timp! Mă voi obișnui cu ideea.

– Îl iubesc, mamă.

– Dumnezeule, copiii cresc atât de repede.

Jack zâmbi larg.

– Asta a fost binecuvântarea ta?

– Da, presupun că da. Du-te acum și fă pace cu tatăl tău, dar nu-ți lua și soțul cu tine. Îl poți lăsa pe Damon în siguranță cu noi.

Jacqueline nu ezită. Se duse direct la James și-i spuse, punându-și brațele în jurul lui:

– Nu fi supărat!

– Nu sunt supărat.

Ea îl privi cercetător.

– Nu fi nici furios!

De data aceasta, el nu negă.

– În regulă, spuse ea dezaprobator. Dar fără alte vânătăi pe trupul soțului meu, altfel va trebui să fac o călătorie de nuntă foarte, foarte lungă.

– Ai de gând să pleci?

– Damon are o proprietate în East Sussex. Aveam de gând să petrecem o săptămână sau două acolo singuri înainte de a primi musafiri – atâta vreme cât nu mai apar vânătăi.

– Invită-mă! Nu fac nici o promisiune.

Ea râse.

– Unul din noi trebuie să cedeze, tată.

– Nu, deja ai făcut așa cum ai vrut. Te-ai căsătorit cu el. Încă nu a înțeles pe deplin ce a furat de la noi.

– Timpul meu cu el s-a dublat la o lună acum.

– Jack, spuse el pe un ton amenințător.

– Deja ar trebui să fiu însărcinată pe atunci, spuse ea cu un zâmbet orbitor. Cu siguranță voi încerca să fiu!

– Unde naiba ținești coniacul în casa asta? mugi el.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

vor apărea:

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*